"*Yalan Oyunu*, Agatha Christie ile *Trendeki Kız*'ı bir araya getiriyor." —*THE SUN*

RUTH WARE

YALAN OYUNU

EĞER BİRİ ÖLÜYORSA

BUNA OYUN DENMEZ

Bu sabah Menzil geniş ve sessiz, yoğun pembe bulutlar soluk mavi gökyüzünü çizgi çizgi boyuyor, sığ deniz yumuşacık meltemde hafifçe dalgalanıyor ve havlayan köpeğin sesi bu sakinliği patlayan bir silah gibi bozarak martı sürülerini havada döne döne bağırtıyor.

Köpek nehrin kıyısında neşe içinde sekip toprağın otlarla kaplı dikenli tepeciklerden çamurlu sazlıklara dönüştüğü, suyun tuzlu olmakla tatlı olmak arasında bocaladığı oluklu tarafa doğru seğirtirken yağmurkuşlarıyla denizkırlangıçları havalanıyor.

Uzaktaki gelgit değirmeni nöbette, siyahlığı ve yıpranmışlığı sabah göğünün serin huzuruyla çelişiyor, yavaş yavaş denize karışan manzaradaki insan yapımı tek şey, o.

"Bob!" Köpeğine yetişmeye çalışan nefes nefese kalmış kadının sesi ardı arkası kesilmeyen havlamaların arasından çınlıyor. "Bob, seni yaramaz. Bırak onu. Bırak dedim sana. Ne buldun sen öyle?"

Kadın köpeğe yaklaşırken köpek de çamurun içinden fırlayan şeyi yeniden çekip çıkarmaya çalışıyor.

"Bob, seni pis hayvan, üstün başın battı. Bırak şunu. Tanrım, yine koyun ölüsü mü buldun yoksa?

Son bir güçlü haykırışın ardından, köpek ağzındaki şeyle birlikte sendeleyerek nehir boyunca ilerliyor. Zafer onun, bulduğu şeyi sahibinin ayaklarının dibine bırakmak için kıyıyı birbirine katıyor.

Dili tutulan kadın öylece dikiliyor, köpeği ayaklarının dibinde nefes nefese, koya yeniden sessizlik çöktü, sanki sular çekilecek.

Birinci Kural

Yalan Söyle

Göğsüme sokulmuş, emmese de mememi bırakmaya pek niyeti olmayan bebeğimle çoktan uyanmış, öylece uzanıp karanlığın içine bakıyor olmasaydım beni uyandırmaya yetmeyecek sıradan mesaj sesi, gece yarısı çınlayan bu sakin "bip bip" Owen'ı da uyandırmamıştı.

Bir an öylece durup mesajın kimden gelmiş olabileceğini düşündüm. Bu saatte kim mesaj atardı ki? Hiçbir arkadaşım uyanık değildi... tabii Milly'nin doğumu başlamadıysa... Tanrım, mesajı Milly atmış olamazdı, değil mi? Annesiyle babası Devon'dan kalkıp doğuma yetişemezse Noah'yı alacağıma söz vermiştim ama bunun gerçekten olabileceğini hiç düşünmemiştim...

Yattığım yerden telefona ulaşamadığım için en sonunda Freya'yı dudak kenarına parmağımı dayayarak mememden ayırdım, nazikçe sırtüstü salladım. Gözleri zılzurna sarhoşmuş gibi kaymıştı. Bir süre onu izledim, yatırdığım yere iyice yerleşirken avucumu hareketsiz ufacık bedenine nazikçe koyarak göğüs kafesinde çarpan kalbini hissettim, sonra telefonuma bakmak için arkama döndüm, kalbim kızımın kalbinin zayıf bir yankısı gibi hafifçe hızlanıyordu.

Ekranın parlaklığı karşısında gözlerimi kısarak şifreyi girerken kendi kendime saçmalamayı bir kenara bırakmam gerektiğini söyleyip durdum – Milly'nin doğum yapmasına dört hafta vardı ve bana muhtemelen spam mesaj gelmişti. Ödeme koruma sigortanızın iadesi için talepte bulunmak ister misiniz?

Ama telefonun kilidini açtığımda mesajın Milly'den gelmediğini gördüm. Yalnızca üç sözcük yazılmıştı.

Size ihtiyacım var.

Sabahın üç buçuğuydu ve fazlasıyla uyanık bir halde, sigara isteğimi bastırmak için tırnaklarımı yiyerek mutfağın soğuk zemininde bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordum. Neredeyse on yıldır sigaraya elimi bile sürmemiştim ama ona duyduğum ihtiyaç beni stres ve korku dolu anlarda pusuya düşürüyordu.

Size ihtiyacım var.

Bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yoktu – çünkü bilmediğim bir numaradan gelmesine rağmen mesajı kimin yolladığını bildiğim gibi bu sorunun yanıtını da biliyordum.

Kate.

Kate Atagon.

Adını anınca bile sabununun kokusunu, yanık teninde tarçını andıran burun kemiğinin üstündeki çilleri dün gibi hatırlamıştım. Kate. Fatima. Thea. Ve ben.

Gözlerimi kapayıp herkesi kafamda canlandırdım, yeni mesajları beklerken cebimdeki telefonum hâlâ sıcaktı.

Fatima, Ali'nin sırtına doğru sokulmuş uyuyor olmalıydı. O, mesaja ancak sabah altı gibi, Nadia ile Samir'e kahvaltı hazırlayıp okula göndermek için uyandığında yanıt verirdi.

Thea – Thea'yı kafamda canlandırmak daha zordu. Eğer geceleri çalışıyorsa, şu anda cep telefonlarının personele yasak olduğu ve vardiyaları bitene kadar dolaplara konduğu ku-

marhanede olmalıydı. Acaba işten sabah sekizde mi çıkacaktı? Müşterilerle uğraşarak, kumar fişlerini dizerek, hile yapanlara ve profesyonel kumarbazlara göz açtırmayarak geçirilen başarılı bir gecenin ardından diğer kızlarla bir şeyler içip cevap yazardı.

Ve Kate. Kate büyük ihtimalle uyanıktı – sonuçta mesajı atan oydu. Suları şafak sökmeden hemen önceki ışıklarda soluk griye çalan, bulutları ve gelgit değirmeninin karanlık enkazını yansıtan nehre bakan pencere kenarındaki babasına ait çalışma masasında –herhalde masa artık onun olmuştu– oturuyor olmalıydı. Her zamanki gibi sigara içiyordu belki. Gözlerini akıntıya, durmaksızın kıpırdanıp fırıl fırıl dönen akıntıya, asla değişmediği gibi bir ânı –tıpkı Kate'in ta kendisi gibi– ötekine asla uymayan manzaraya dikmişti ya da.

Uzun saçlarını yüzünden çekince ince kemikleri, rüzgâr ve denizin otuz iki yıldır göz kenarlarına işlediği kırışıklar ortaya çıkmıştı herhalde. Parmaklarına bulaşan yağlı boya derisine kadar sızmış, tırnaklarının içine girmiş olmalıydı ve gözlerinde mavinin en kurşuni tonu vardı herhalde, derin ve dipsiz. Yanıtlarımızı bekliyordu. Ama ne söyleyeceğimizi bilmeliydi – o mesajı her alışımızda, o üç sözcüğü her okuyuşumuzda söylediğimiz şeyi söyleyecektik.

Geliyorum.

Geliyorum.

Geliyorum.

"Geliyorum!" diye bağırdım üst kata doğru, Freya'nın mahmur çığlıkları arasından bana seslenen Owen'a.

Yatak odasına çıktığımda Owen, Freya'yı kollarına almış, bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu, yüzü hâlâ kızarıktı ve yastık iziyle doluydu.

"Özür dilerim," dedi esnemesini bastırarak. "Sakinleştirmeye çalıştım ama işe yaramadı. Acıktığında nasıl huysuzlaştığını biliyorsun."

Yatağa girip yastıklara doğru sürünerek yatak başına yaslandığımda Owen yüzü kızarmış haldeki öfkeli Freya'yı bana verdi, Freya yüzüme söver gibi baktıktan sonra memnuniyetini belirten ufak bir homurtu çıkararak göğsüme saldırdı.

Obur bir şapırtı dışında çıt çıkmıyordu. Owen yeniden esnedi, elini saçlarında gezdirip saate baktıktan sonra iç çamaşırını giymeye başladı.

"Kalkıyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını evet dercesine salladı.

"Kalksam iyi olacak. Zaten yedide uyanacağıma göre uyumaya dönmenin hiçbir anlamı yok. Lanet pazartesiler."

Saate baktım. Sabahın altısıydı. Düşündüğümden daha geçti. Demek ki mutfakta farkında olmadan daha uzun süre volta atmıştım.

"Sen ayakta ne yapıyordun bu arada?" diye sordu. "Çöp kamyonuna mı uyandın?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, uyuyamadım sadece."

Yalandı. Dilimin ucundaki yalanın kaygan ve mide bulandıran hissini neredeyse unutmuştum. Sabahlığımın cebindeki telefonumun sert, sıcak çıkıntısını hissettim. Titremesini bekliyordum.

"Pekâlâ." Yeniden esnemesini bastırıp gömleğinin düğmelerini ilikledi. "Kahve yapsam sen de içer misin?"

"Evet, tabii," dedim. Sonra tam odadan çıkacağı sırada, "Owen..." diye ekledim.

Ama çoktan gitmişti ve beni duymadı.

On dakika sonra elinde kahveyle geri döndü, bu kez rolümü çalışmak, ne söyleyeceğimi, kısmen de olsa nasıl sakince söyleyeceğimi düşünüp taşınmak için zamanım olmuştu. Yine de yutkunup dudaklarımı yaladım, gerginlikten ağzım kurumuştu.

"Owen, dün Kate mesaj attı."

"İşyerindeki Kate mi?" Kupayı komodine koyarken hafifçe çarptı; az da olsa dökülen kahveyi sabahlığımın koluyla silip kitabımı korurken bir yandan da yanıt vermek için kendime zaman tanıyordum.

"Hayır, Kate Atagon. Tanıyorsun, hani okuldan arkadaşım?"

"Ha, şu Kate. Gittiğimiz bir düğüne köpeğini getirmişti."

"Doğru. Gölge."

Onu düşündüm. Gölge'yi – beyaz bir Alman kurduydu, ağzı siyahtı, sırtında kurum lekesi vardı. Kapı eşiğinde durup yabancılara hırlamasını, sevdiklerine bembeyaz karnını açışını düşündüm.

Owen, "Eee..?" diyerek beni dürtünce konuşmayı bıraktığımı, nerede kaldığımı unuttuğumu fark ettim.

"Neyse. Beni yatıya davet etti, ben de gidebileceğimi düşündüm."

"Güzel bir fikre benziyor. Ne zaman gideceksin?"

"Yani... şimdi. Şimdi davet etti."

"Ya Freya?"

"Onu da alacağım."

Tabii ki, diye ekleyecektim az kalsın ama bunu yapmadım. Freya, benim de Owen'ın da bütün çabalarına rağmen biberonu hiçbir zaman kabul etmemişti. Bir partiye katılmak üzere dışarı çıktığım tek gecede de akşam yedi buçuktan on ikiye kadar, ben onu Owen'ın güçten düşmüş, bitkin kollarından almak için evin kapısında belirene kadar durmadan bağırmıştı.

Yine sessizlik oldu. Freya başını arkaya atıp kaşlarını hafifçe çatarak beni izledi, ardından sessizce geğirdi ve ciddi bir iş olan meme emme eylemine devam etti. Owen'ın aklından geçenleri yüzünden okuyabiliyordum. Bizi özleyecekti... Yatak tamamen ona kalacaktı... Doya doya uyuyacaktı...

"Ben de bebek odasını düzenlerim," dedi en sonunda. Bunun uzun süredir aramızda devam eden bir tartışma olmasına rağmen –Owen yatak odasıyla beni geri istiyor, altı aylık olunca Freya'nın kendi odasına geçeceğini düşünüyordu– başımı onaylarcasına salladım. Ben... onun gibi düşünmüyordum. Misafir odasını içine yığdığımız kendi eşyalarımızdan kurtarıp bebek dostu renklere boyayacak zamanı bir türlü bulamamamın bir nedeni de buydu.

"Tabii," dedim.

"Peki, git o zaman, ben hallederim," dedi Owen en sonunda. Arkasına dönüp kravatlarını karıştırmaya başladı. "Arabayı istiyor musun?" diye sordu başını hafifçe arkaya çevirerek.

"Hayır, gerek yok. Trene bineceğim. Kate beni istasyondan alacak."

"Emin misin? Freya'nın o kadar eşyasını trene mi taşıyacaksın? Düzgün mü böyle?"

"Ne?" Bir an neyden bahsettiğinden emin olamadım, sonra fark ettim – kravatı diyordu. "Ah, evet düzgün oldu. Ve evet,

trene binmek istiyorum. Daha kolay olur, uyanırsa Freya'yı emzirebilirim. Bütün eşyalarını bebek arabasının alt kısmına koyarım." Karşılık vermedi, onu bekleyen günü gözden geçirdiğini, birkaç ay önce benim de yaptığım gibi –şimdi bambaşka bir hayat gibi geliyordu– zihnindeki kontrol listesinin maddelerine tik attığını fark ettim. "Tamam, peki, bak, senin için de sorun yoksa ben bugün gidebilirim."

"Bugün mü?" Şifonyerin üstündeki bozuk paraları alıp cebine koyduktan sonra vedalaşmak üzere saçlarımdan öpmek için yanıma geldi. "Ne bu acele?"

"Acelem yok," diyerek yalan söyledim. Yanaklarımın kızardığını hissettim. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Eskiden eğlenceliydi – başka seçeneğim kalmayana kadar. Bunu artık pek düşünmüyordum, belki de nedeni bunu çok uzun süredir yapmamdı ama hep oradaydı işte, arka planda duruyordu, tıpkı her zaman sızlayan ve aniden acı içinde sancı veren bir diş gibi.

Ama en çok da Owen'a yalan söylemekten nefret ediyordum. Onu bir şekilde bu çemberin dışında tutmayı her zaman başarmışken şimdi içine doğru çekiliyordu. Kate'in telefonumda öylece duran mesajını düşündüm, sanki zehri akıp odaya yayılıyordu – her şeyi mahvetmekle tehdit ediyordu.

"Kate şu aralar işsiz, bu birlikte olmak için iyi bir zaman... yani, birkaç ay sonra işe geri döneceğim için şu an harika bir zaman gibi geliyor."

"Tamam," dedi, düşünceliydi ama kuşkulanmamıştı. "Pekâlâ, o halde sanırım sana güzel bir veda öpücüğü vermeliyim."

Beni güzel ve uzun uzun öperek onu neden sevdiğimi, onu kandırmaktan neden nefret ettiğimi hatırlattı. Sonra geri çekilip Freya'yı öptü. Freya, babasına kuşkuyla bakmak için gözlerini yana devirdi, bir an durdu, sonra o çok sevdiğim kararlılığıyla hayattaki tek amacına, meme emmeye devam etti.

"Ben de seni seviyorum küçük vampir," dedi Owen şefkatle. Sonra bana döndü, "Yol ne kadar sürüyor?"

"Dört saat falan herhalde? Aktarmalara göre değişir."

"Peki, tamam, iyi eğlen, gidince mesaj at. Ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün?" diyerek şansımı denedim. "Hafta sonu olmadan dönerim." Bir yalan daha. Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Kate'in bana ne kadar ihtiyacı varsa. "Oraya gidince bakacağım."

"Tamam," dedi yeniden. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." En sonunda doğru söyleyebileceğim bir şey çıkmıştı.

Kate ile tanıştığım günü, neredeyse saatine, dakikasına kadar hatırlıyordum. Eylüldü. Salten'a giden erken saatteki bir trene yetişmeye çalışıyordum, böylelikle okula tam öğle yemeği saatinde varabilirdim.

"Affedersiniz!" diye seslendim peronda gerginlik içinde, sesim kaygıdan titriyordu. Önümdeki kız arkasına döndü. Çok uzun ve fazlasıyla güzeldi, ince, hafif kibirli yüzü Modigliani tablolarını andırıyordu. Beline kadar uzanan siyah saçlarının altın sarısı uçları siyahla birleşiyordu, kot pantolonunun üst kısımları yırtık pırtıktı.

"Efendim?"

"Affedersiniz, bu Salten treni mi?" dedim nefes nefese.

Beni baştan ayağa süzdü, kimin nesi olduğumu anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum, Salten House üniformamı, yeni olduğu için sert duran lacivert eteğimi ve ilk kez o sabah askıdan aldığım el değmemiş spor ceketimi inceledi.

"Bilmiyorum," dedi en sonunda, arkasındaki kıza dönerek. "Kate, bu Salten treni mi?"

"Saçmalamayı kes Thee," dedi kız. Boğuk sesi ona göre fazla yaşlıydı – on altı ya da on yediden daha büyük olabileceğini düşünmüyordum. Yüzünü çevreleyen kısacık kesilmiş saçları açık kahverengiydi, bana gülümsediğinde burnundaki hindistancevizi çiller kırıştı. "Evet, Salten treni. Ama doğru bölüme bindiğinizden emin olun, Hampton's Lee'de ikiye ayrılıyor."

Sonra önlerine döndüler, peronu yarıladıklarında aklıma

onlara hangi bölüme binmem gerektiğini sormayı unuttuğumu hatırladım.

Anons ekranına baktım.

Salten durakları için ön yedi vagonu kullanın, yazıyordu ama "ön" de ne demekti? Turnikelere en yakın olan ön mü, yoksa tren istasyondan ayrılırken izlediği yöne göre ön mü?

Etrafta bunu sorabileceğim herhangi bir yetkili yoktu ama başımın üstündeki saat yalnızca birkaç dakikam olduğunu gösteriyordu, sonunda ağır bavulumu peşim sıra sürükleyerek en uzaktaki uca, diğer iki kızın da bindiği vagona doğru yürüdüm.

Burası altı koltuklu bir kompartımandı ve bomboştu. Ben kapıyı neredeyse çarpar çarpmaz biletçinin düdüğü duyuldu, trenin tamamen yanlış bölümünde olabileceğime dair korkunç bir hisle yerime oturdum, koltuğun insanı kaşındıran yüzü bacaklarıma sertçe batıyordu.

Tren, birbirine değen metallerin madeni çığlığıyla istasyonun karanlık mağarasından çıktığında kompartımanın içine aniden dolan güneş gözlerimi kamaştırdı. Başımı arkama yasladım, parıltıya karşı gözlerimi kapadım, hızlandığımız sırada kendimi ev sahibesinin beni beklediği Salten'a gitmediğim takdirde neler olabileceğini hayal ederken buldum. Brighton'a, Canterbury'ye ya da bambaşka bir yere sürüklenirsem ne olacaktı? Daha da kötüsü – ya tren ikiye ayrıldığında ben de orta yerimden bölünür, birbirinden devamlı olarak farklılaşan, olmam gereken benden gittikçe uzaklaşan iki hayat yaşarsam ne yapacaktım?

"Merhaba," dedi bir ses, gözlerim bir anda açıldı. "Trene binmeyi başarmışsın."

Perondaki uzun boylu kızdı bu, diğerinin Thee diye seslendiği kız. Benim bulunduğum kompartımanın eşiğinde durup ahşap çerçeveye yaslanmış, yakılmamış sigarasını parmaklarının arasında çeviriyordu.

"Evet," dedim, beni bekleyip hangi uca doğru yürümem gerektiğini anlatmamalarına biraz içerlemiştim. "En azından öyle umuyorum. Salten'a giden bölüm bu, değil mi?"

"Doğru," dedi kız kısaca. Beni yeniden baştan ayağa süzdü, yakılmamış sigarasını kapının çerçevesine vurdu, sonra bir lütuf yapmak üzereymiş gibi, "Bak," dedi, "ukalalık ettiğimi düşünme ama insanların trene üniformalarıyla binmediklerini bilmelisin."

"Ne?"

"Hampton's Lee'de üstlerini değiştirirler. Bu... ne bileyim. Böyle bir şey var. Sana söylemem gerektiğini düşündüm. Yalnızca birinci sınıflar, yeni kızlar yol boyunca üniforma giyer. Biraz göze çarpıyorsun."

"Yani... sen de mi Salten House'tansın?"

"Evet. Bu da benim cezammış."

"Thea okuldan atıldı," dedi arkadan bir ses, o sırada kısa saçlı kızın koridorda dikildiğini, iki çay fincanını dengeli bir şekilde tutmaya çalıştığını gördüm. "Diğer üç okuldan yani. Salten onun son şansı. Başka hiçbir yer onu kabul etmez."

"En azından ben torpille girmedim," dedi Thea ama bunu söyleyiş tarzından ikisinin arkadaş olduğu anlaşılıyordu ve kışkırtıcı şakalaşma rollerinin bir parçasıydı. "Kate'in babası resim öğretmeni," dedi. "O yüzden anlaşmanın parçası olarak kızına yer ayrıldı."

"Thea'nın torpilli olabilme şansı yok," dedi Kate. Fincanların üstünden göz kırpıp, *Aileden zengin*, dedi dudaklarını oynatarak. Gülümsememeye çalıştım.

Thea ile birbirlerine baktıkları sırada aralarında dillendirilmemiş bir soruyla yanıtın geçtiğini hissettim, sonra Thea konuştu.

"Adın ne?"

"Isa," dedim.

"Peki Isa. Gelip Kate ile benim yanıma oturmak ister mi-

sin?" Kaşını kaldırdı. "Kompartımanımız koridorun öteki ucunda."

Derin bir nefes aldım, çok yüksek bir tramplenden atlıyormuşum hissiyle başımı yukarı aşağı salladım. Bavulumu alıp Thea'nın arkasından onu takip ederken bu yaptığımın hayatımı sonsuza dek değiştireceğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yeniden Victoria'da olmak tuhaftı. Salten treni yeniydi, vagonları açık planlı ve otomatik kapılıydı, okula giderken bindiğimiz eski tarzda çarpan kapılılardan değildi ama peronun değiştiği pek söylenemezdi, on yedi yılımı bilinçsizce buradan kaçınarak –o zamanlara ait her şeyden kaçınarak– geçirdiğimi fark ettim.

Hazır kahvemi tek elimde tehlikeli bir şekilde dengede tutmaya çalışarak Freya'nın bebek arabasını trene bindirdim, kahvemi boş bir masaya koydum, sonra her zamanki uzun mücadeleme başlayarak portbebe kısmını çıkarmaya çalıştım – açılmayan kancalar, yerinden kıpırdamayan mandallarla güreşiyordum. Neyse ki tren sessiz, vagon neredeyse boştu, böylelikle genelde önde ya da arkada kuyruk oluşturan ya da daracık yerden geçmeye çalışan yolcuların insanı terleten utancıyla uğraşmama gerek yoktu. En sonunda –biletçinin düdüğü duyulup tren sallanıp iç çekerek istasyondan ayrılmaya başladığında– sonuncu klips de açıldı ve Freya'nın portbebesi çıktı, çok hafifti. Portbebeyi sağlam bir şekilde kavrarken kızım uyumaya devam ediyordu, onu kahvemi bıraktığım masanın karşısına yerleştirdim.

Kahvemi alıp çantalarımı yerleştirmeye koyuldum. Zihnimde keskin görüntüler vardı – tren sarsılıyor, sıcak kahve Freya'nın üstüne dökülüyordu. Bunun mantıksız olduğunu biliyordum – kızım masanın öteki tarafındaydı. Ama doğumdan beri böyle birine dönüşmüştüm. Bütün korkularım –bö-

lünen trenler, asansör kapıları, tuhaf taksi şoförleri ve tanımadığım insanlarla konuşmak– bütün kaygılarım Freya'ya odaklanmıştı.

En sonunda ikimiz de rahata kavuşmuştuk, ben kitabım ve kahvemleydim, Freya da yanağına kadar çekilmiş örtüsüyle uyuyordu. Yüzü parlak haziran güneşinde melek gibi görünüyordu –teni gerçek olamayacak kadar güzel, berraktı– ve içim ona karşı beslediğim sevgiyle doldu. Bu duygu, kahve kalbime dökülmüş gibi acı verici ve şaşırtıcıydı. Öylece otururken o an yalnızca onun annesiydim, bu güneş ve sevgi havuzundaki ikimiz dışında dünyada kimse yoktu.

Sonra telefonuma mesaj geldiğini duydum.

Fatima Chaudhry, yazıyordu ekranda. Kalp atışlarım hafifçe hızlandı.

Mesajı titreyen parmaklarımla açtım.

Geliyorum, diyordu. *Bu gece çocuklar yataklarına gidince yola çıkacağım. 9 10 gibi yanınızda olurum.*

İşte başlamıştı. Henüz Thea'dan ses yoktu ama geleceğini biliyordum. Büyü bozulmuştu – Freya ile birlikte deniz kenarında tatil hayali tuzla buz olmuştu. Burada oluşumun gerçek nedenini hatırlamıştım. Yaptıklarımızı hatırlamıştım.

Ben Victoria'dan 12.05 trenine bindim, yazdım diğerlerine. *Beni Salten'dan alır mısın Kate?*

Yanıt gelmedi ama beni yüzüstü bırakmayacağını biliyordum.

Gözlerimi kapadım. Varlığını hissetmek için elimi Freya'nın göğsüne koydum. Sonra uyumaya çalıştım.

Şok içinde, kalbim sıkışarak çarpışma ve manevra sesine uyandığımda ilk içgüdüm Freya'ya uzanmaktı. Bir an beni uyandıranın ne olduğunu anlamasam da sonra fark ettim: Tren bölünüyordu, Hampton's Lee'deydik. Freya yatağında huysuz huysuz kıpırdanıyordu, şansım yaver giderse yeniden uykuya

dalacak gibiydi – ama o sırada tren yeniden manevra yaptı, ilkinden daha şiddetliydi ve Freya'nın gözleri dargın bir şaşkınlıkla açıldı, yüzü ani bir rahatsızlık ve açlık iniltisiyle buruştu.

"Şşş..." dedim usulca, onu kucağıma aldım, örtülerin ve oyuncakların kozasında terlemişti, tepiniyordu. "Şşş... Geçti tatlım, geçti canım. Endişelenecek bir şey yok."

Karamsar bakışlı ve sinirliydi, gömleğimin düğmelerini açtığımda kızgın küçük yüzünü göğsüme bastırdı. Sütün hızla akışını artık rutin halini alsa da hâlâ yadırgıyordum.

Freya karnını doyururken yeniden bir patırtı koptu, ardından düdük çaldı ve istasyondan yavaş yavaş çıkmaya başladık. Peronların yerini önce dış cephe kaplamaları, sonra evler ve en sonunda da tarlalarla telgraf direkleri aldı.

Gördüklerim kalp atışlarımı durduracak kadar tanıdıktı. Londra, orada yaşadığım yıllar boyunca hiç durmadan değişmişti. Tıpkı Freya gibi, bir günü diğer gününün hiçbir zaman aynısı olmazdı. Bir yerde bir mağaza açılırken bir bar kapanıyordu. Binalar yabani otlar gibi çoğalmıştı –The Gherkin, The Shard*– boş bir alana süpermarket inşa edilmişti, apartmanlar nemli topraktan ve çimento kırıklarının arasından bir gecede yükselen mantarlar gibi bitmişti.

Ama bu hat, bu yolculuk hiç mi hiç değişmemişti.

Yanıp kül olan karaağaç hâlâ yerindeydi.

İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma paramparça korugan da.

Külüstür köprü de hâlâ duruyordu, trenin tekerlek sesi insana boşluktaymış hissi veriyordu.

Gözlerimi kapayınca kendimi yeniden Kate ve Thea ile kompartımanda buldum, kot pantolonlarının üstüne okul eteklerini, askılı tişörtlerinin üstüne de gömleklerini giyip

---

* **The Gherkin**: Londra'daki 180 metre yüksekliğinde, 41 katlı gökdelen. 30 St Mary Axe diye de bilinir. **The Shard**: Londra'daki, 309.6 metre yüksekliğinde, 95 katlı gökdelen. İngiltere ve Avrupa Birliği'nin en yüksek, Avrupa'nın dördüncü ve dünyanın 87. yüksek binasıdır. *–yhn*

kravatlarını takıyorlardı. Thea'da jartiyer çorabı vardı, gerçek olamayacak kadar uzun ve ince bacaklarında çoraplarını yukarı doğru yuvarladığını hatırlıyordum, sonra çorabın askılarını bağlamak için yönetmeliğin uygun gördüğü okul eteğinin içine ellerini sokmuştu. Bir anda üst bacağını görünce yanaklarımı kızartan sıcaklığı ve gözlerimi kaçırıp sonbahar buğdaylarıyla kaplı tarlalara bakışımı hatırlıyordum. Tutuculuğuma gülmeye başladığında kalbim küt küt atıyordu.

"Elini çabuk tutsan iyi olur," dedi Kate tembelce, Thea'ya. Giyinmesi bitmiş, pantolonuyla botlarını bagaj rafında duran bölmeye yerleştirmişti. "Birazdan Westridge'de olacağız, orası her zaman plaja gidenlerle dolup taşar, turistlerin kalp krizi geçirmesini istemezsin."

Thea yalnızca dil çıkarmakla yetindi ama Westbridge İstasyonu'na girerken askılarını bağlamayı bitirip eteğini düzeltmişti.

Kate'in öngördüğü gibi, peron turistlerden geçilmiyordu. Thea, tren durmaya başladığında homurdandı. Kompartımanımızın kapısı anne, baba ve bir elinde kovayla kürek, diğerinde damlayan çikolata kaplı dondurmasıyla altı yaşlarında küçük bir çocuktan oluşan üç kişilik plaj meraklısı aileyle aynı hizadaydı.

"Üç kişilik daha yer var mı?" dedi baba neşe içinde, kapıyı açıp içeri girdikten sonra kapıyı arkalarından çarparak. Küçücük kompartıman bir anda çok kalabalıklaşmıştı.

"Çok üzgünüm," dedi Thea ve sesi gerçekten de üzgün gibiydi. "Gelmenizi çok isterdik ama şu arkadaşım," beni işaret etti, "bugünlük hapishaneden izinli ve izin şartlarından biri de on sekiz yaşından küçüklerle bir arada olmamak. Mahkemenin kararı bu konuda kesin."

Adam gözlerini kırpıştırdı, eşi gergin bir şekilde kıkırdadı. Çocuk beni dinlemiyordu, tişörtündeki çikolata parçalarını ayıklamakla meşguldü.

"Ben çocuğunuzun iyiliği için söylüyorum," dedi Thea ciddiyetle. "Bir de tabii Ariadne ıslah evine dönmek istemiyor."

"Yan tarafta boş bir kompartıman var," dedi Kate, ciddi görünmeye çalıştığını fark etmiştim. Ayakta dikilip koridorun kapısını yana çekerek açtı. "Çok üzgünüm. Sizi zora sokmak istemezdik ama bence en iyisi bu, herkesin güvenliği açısından."

Adam hepimize kuşku dolu gözlerle baktıktan sonra eşi ve küçük oğlunu koridora çıkardı.

Onlar çıkarken Thea kahkahalara boğuldu, kompartıman kapısının kapanmasını neredeyse hiç beklememişti bile ama Kate başını iki yana sallıyordu.

"Bu yaptığın şey sana puan kazandırmadı," dedi. Bastırdığı kahkahası nedeniyle yüzü buruşmuştu. "Sana inanmadılar."

"Of, yapma ama!" Thea, ceketinin cebinde duran paketten bir sigara çıkarıp yaktı, penceredeki "Sigara İçmek Yasaktır" tabelasını hiçe sayarak derin bir fırt çekti. "Gittiler, değil mi?"

"Evet ama lanet bir ucube olduğunu düşündükleri için gittiler. Bu sayılmaz!"

"Bu... bir oyun mu?" dedim tereddüt içinde.

Uzun bir sessizlik oldu.

Thea ile Kate birbirlerine baktılar, yeniden aralarında sözsüz bir iletişim kurduklarını gördüm, sanki aralarında bir elektrik akışı vardı, nasıl yanıtlayacaklarına karar vermeye çalışıyor gibiydiler. Sonra Kate gülümsedi, küçük ve neredeyse gizemli bir gülümsemeydi bu, ardından iki koltuk sırasının arasındaki boşluğa uzandığında bana o kadar yaklaşmıştı ki gri mavi gözlerindeki koyu çizgileri görebiliyordum.

"Bu *herhangi bir* oyun değil," dedi. "Yalan Oyunu."

Yalan Oyunu.

Her şey aklıma denizin kokusuyla Menzil'in üstündeki martıların çığlıkları kadar keskin ve capcanlı gelmişti. Bunu

–Kate'in yatağının üstünde sakladığı, karmaşık puanlama sistemine dair gizli işaretlerle dolu skor kâğıdını– neredeyse unuttuğuma inanamıyordum. Yeni kurban için bu kadar. Tamamen inandığı için şu kadar. Özenli ayrıntılar ya da çevirdiğiniz dolabı ifşa eden kişiyi yeniden asmayı başardığınız için kazanılmış ekstralar. Yıllardır bunu hiç düşünmemiştim ama bir şekilde o zamandan beri bu oyunu oynuyordum.

İç çekip mememi emen Freya'nın huzurlu yüzüne baktım, her şeyin ortasındaki o anda tek mutlak meşgalesi buydu. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum.

Kate'in bizi gecenin bir yarısı böylesine aniden, böylesine acilen aramasına sebep olan şey neydi?

Aklıma tek şey geliyordu... ve buna inanacak gücüm yoktu.

Tren tam Salten'a girerken telefonumdan son bir mesaj sesi geldi, Kate'in beni alacağını söylediğini düşünerek telefonumu çıkardım. Ama öyle değildi. Mesajı atan Thea'ydı.

Geliyorum.

Salten'daki peron neredeyse boştu. Trenin sesi uzaklaşırken kasabanın sükûneti geri döndü, Salten'ın yazlık gürültüsünü duyabiliyordum – çekirgelerin ötüşünü, kuşların sesini, tarlaların öteki tarafındaki biçerdöverin uzak gürültüsünü. Eskiden ne zaman buraya gelsem Salten House minibüsü lacivert ve buz mavisi logosuyla beklerdi. Şimdiyse otopark sıcak tozla boşluktan ibaretti, kimse yoktu, Kate bile.

Omzumu çökerten ağır çantamla Freya'nın arabasını perondan çıkışa kadar ittirirken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Kate'e telefon mu etseydim? Onunla saati kesinleştirmem gerekirdi. Mesajımı aldığını tahmin ediyordum ama ya telefonunun şarjı bittiyse? Değirmen'de sabit hat da olmadığı için deneyebileceğim başka bir numara yoktu.

Bebek arabasının frenine basıp mesajları kontrol etmek ve saati öğrenmek için telefonumu çıkardım. Tam şifremi girerken ağaçlarla çevrili yolda uğuldayan motor sesini duydum, dönüp arkama bakınca bir arabanın istasyonun otoparkına girdiğini gördüm. Kate'in yedi yıl önce Fatima'nın düğününe geldiği, uzun koltukları arasında hiç boşluk olmayan ve penceresinden Gölge'nin dili dışarıda, başını çıkardığı o devasa külüstür Land Rover'ı bekliyordum. Ama değildi. Bir taksiydi bu. Bir an içindekinin o olup olmadığı konusunda kuşkuya kapılsam da sonra arkadaki yolcu kapısını açmaya çabaladığını gördüm. Kalp atışlarım hafifçe hızlandı, artık bir sivil hizmet avukatı ve anne değil, yalnızca peronda arkadaşına doğru koşan bir kızdım.

"Kate!"

Hiç değişmemişti. O aynı ince, kemikli el bilekleri, aynı fındık kahverengisi saçlar, bal renkli ten, hâlâ ucu kalkık ve çillerle bezeli burun. Saçları daha uzundu, lastik tokayla arkadan toplanmıştı, gözleriyle dudaklarının etrafındaki ince deride kırışıklar vardı ama bunların dışında o Kate'ti işte, benim Kate'imdi. Sarıldığımızda kokusunu içime çektim, ona has sigara, terebentin ve sabun kokusu tıpkı hatırladığım gibiydi. Sarılmayı bırakıp şöyle bir uzaklaşarak bakınca kendimi her şeye rağmen salak gibi gülümserken buldum.

"Kate," diye tekrarladım aptalca. Yeniden sarıldı, yüzü saçlarımdaydı, beni öyle sıktı ki kemiklerini hissedebiliyordum.

Sonra bir viyaklama duydum, kim olduğumu, kime dönüştüğümü hatırladım – ve Kate ile son görüşmemden beri tüm olanları da.

"Kate," dedim yeniden, dudağımın ucundaki adının tınısı kusursuzdu, "Kate, kızımla tanıştırayım seni."

Güneşliği açıp tepinen huysuz, küçük kundağı alarak Kate'e uzattım.

Kate, kaygı dolu bir ifadeyle Freya'yı kucağına alınca ince ve değişken yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Çok güzelsin," dedi Freya'ya, sesi tam hatırladığım gibi yumuşak ve kısıktı. "Annene benziyorsun. Çok tatlıymış, Isa."

"Değil mi?" Şaşkınlıkla Kate'in yüzüne bakan, mavi gözlerini mavi gözlere kilitleyen Freya'ya baktım. Tombik elini Kate'in saçlarına uzattığı sırada durdu, ışığın niteliği onu büyülemişti. "Gözlerini Owen'dan aldı," dedim. Çocukken hep gözlerimin mavi olmasını isterdim.

"Hadi," dedi Kate en sonunda, benimle değil Freya ile konuşuyordu. Freya'nın elini tuttu, parmakları bebek tombikliğinin ipeksiliğini, parmak eklemlerindeki gamzeleri okşadı. "Hadi gidelim."

***

"Arabana ne oldu?" dedim taksiye doğru yürüdüğümüz sırada, Freya Kate'in kucağındaydı, ben içinde çantamın durduğu bebek arabasını itiyordum.

"Yine arızalandı ya. Tamir ettireceğim ama her zamanki gibi yine param yok."

"Ah Kate ah."

Kate, ne zaman düzgün bir işin olacak? diye sorabilirdim. Salten'da tatil yapmak isteyen turistlerin gittikçe azalan desteğine güvenmek yerine, ne zaman Değirmen'i satıp insanların eserlerinin değerini bildiği bir yere gideceksin? Ama yanıtı biliyordum. Asla. Kate, Gelgit Değirmeni'ninden asla ayrılmayacaktı. Salten'dan asla ayrılmayacaktı.

"Değirmen'e mi dönüyoruz hanımlar?" diye seslendi taksici pencereden, Kate başını evet dercesine salladı.

"Teşekkürler Rick."

"Bebek arabasını arkaya koyayım," dedi Rick, arabadan inerken. "Katlanıyor, değil mi?"

"Evet." Yeniden klipslerle boğuşmaya başladığım sırasında bir şey fark ettim. "Lanet olsun, araba koltuğunu unuttum. Onun yerine portbebe parçasını getirdim – içinde uyuyabileceğini sanmıştım."

"Burada polis falan olmaz ya," dedi Rick rahat bir şekilde, katlanmış bebek arabasının üstüne bagaj kapısını kapatırken. "Mary'nin oğlu dışında tabii ama o da hiçbir yolcumu tutuklamaz."

Sorun ettiğim şey polis değildi ama bu isim kafama takılmış, dikkatimi dağıtmıştı.

"Mary'nin oğlu mu?" Kate'e baktım. "Mark Wren mi yoksa?"

"Ta kendisi," dedi Kate kuru bir gülümsemeyle, dudağının kenarı kırışmıştı. "Artık Çavuş Wren oldu."

"O kadar yaşlandığına inanamıyorum!"

"Bizden yalnızca birkaç yaş daha küçük," dedi Kate, haklı olduğunu fark ettim. Otuz, polis memuru olmak için yeterin-

ce yaşlıydı. Ama Mark Wren'i otuz yaşında bir adam olarak hayal edemiyordum – onu sivilceli, üst dudağı dolgun ve bir seksen dokuzluk boyunu saklamak için hafif kambur duran on dört yaşında bir çocuk olarak hatırlıyordum. Hâlâ bizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Oyun'u hatırlayıp hatırlamadığını da.

"Üzgünüm," dedi Kate taksiye bindiğimiz sırada. "Freya'yı kucağında tut – çok ideal olmadığını biliyorum."

"Dikkatli kullanırım," dedi Rick, tekerlek izleriyle dolu otoparktan sarsılarak çıkıp ağaçlarla çevrili yola girdiğimizde. "Zaten yolumuz sadece birkaç kilometre."

"Bataklıktan geçersek daha da kısa," dedi Kate. Elimi sıktığında tuz bataklığından geçerek okula gidip geldiğimiz zamanları düşündüğünü anladım. "Ama bunu bebek arabasıyla yapamayız."

"Hazirana göre hava çok sıcak, değil mi?" dedi Rick hoşsohbet bir tavırla, köşeyi döndüğümüz sırada. Ağaçlar parlak güneş ışığı huzmelerine dönüşüp yüzümü yaktı. Güneş gözlüğümü yanıma alıp almadığımı düşünürken gözlerimi kırpıştırdım.

"Kavurucu bir sıcak," dedim. "Londra hiç bu kadar sıcak değildi."

"Seni buralara hangi rüzgâr attı?" Rick ile aynada göz göze geldik. "Kate ile aynı okuldaydın, değil mi?"

"Doğru," dedim. Sonra durdum. Beni yeniden buralara getiren neydi? Mesaj mı? Üç sözcük mü? Kate'in gözlerinin içine baktığımda şu anda, Rick'in yanında söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını anladım.

"Isa mezunlar günü için geldi," dedi Kate beklenmedik bir şekilde. "Salten House'ta."

Gözlerimi kırpıştırdım, Kate elimi beni uyarır gibi sıktı ama o sırada hemzemin geçidin üstünden geçtik, araba sarsılıp rayların üstünde zıpladı ve Freya'yı iki elimle tutmam gerekti.

"Salten House'daki akşam yemekleri çok şaşaalı oluyormuş diye duydum," dedi Rick. "En küçük çocuğum harçlığını çıkarmak için orada bazen garsonluk yapıyor, çeşit çeşit şey duyuyorum. Kanepeler, şampanya, her şey."

"Ben daha önce mezunlar gününe hiç gitmedim," dedi Kate. "Ama biz mezun olalı on beş yıl oluyor, bu yıl artık katılmamız gerektiğini düşündüm."

On beş mi? Bir an yanlış hesapladığını sandım ama sonra anladım. Zorunlu eğitim sertifikamızı aldıktan sonra okuldan ayrılalı on yedi yıl olmuştu ama liseye devam etseydik haklıydı. Sınıftaki diğer öğrenciler için on beşinci yıldönümü olacaktı.

Köşeyi dönerken yüreğim ağzımdaydı, Freya'yı daha da sıkı tuttum, keşke araba koltuğunu getirseydim. Bunu düşünememem çok *aptalcaydı*.

"Buraya sık sık gelir misin?" dedi Rick aynadan.

"Hayır," dedim. "Ben – bir süredir hiç gelmemiştim. Bilirsiniz işte." Oturduğum yerde beceriksizce kıpırdandım, Freya'yı fazla sıktığımın farkındaydım ama daha serbest olamıyordum. "Zaman bulmak zor."

"Dünyanın güzel bir ucudur buralar," diye karşılık verdi Rick. "Buradan başka yerde yaşadığımı düşünemiyorum ama burada doğup büyümediysen herhalde daha farklı oluyordur. Annenle baban nereli?"

"Onlar – şey..." Dilim dolanmıştı, Kate'in destekleyici varlığını yanımda hissedip derin bir nefes aldım. "Babam artık İskoçya'da yaşıyor ama ben Londra'da büyüdüm."

Sığır engelinin üstünden sarsılarak geçtikten sonra ağaçlar seyreldi ve bataklığa çıktık.

Aniden onu gördüm. Menzil. Geniş, gri ve kamışlarla bezenmiş nehir, rüzgârın dalgalandırdığı su gökyüzündeki güneşten solmuş bulutun aylak çizgilerini yansıtıyordu ve her şey o kadar parlak, o kadar berrak ve engindi ki boğazım düğüm düğüm oldu.

Kate yüzümü izliyordu, gülümseyişini gördüm.

"Unutmuş muydun?" diye sordu usulca. Başımı iki yana salladım.

"Asla." Ama doğru değildi – unutmuştum. Nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Hiçbir şey, hiçbir yer Menzil'e benzemezdi. Başka ırmak ağızlarıyla birleşen birçok nehir görmüştüm. Ama hiçbiri yeryüzünün, gökyüzünün ve denizin birbirinin içine sızdığı, birbirini sırılsıklam ettiği, birbirlerinden ayırt etmek zorlaşana kadar iç içe geçip dolandığı, bulutların sona erip suyun başladığı bu yer kadar güzel değildi.

Yol gittikçe daralıp tek şeride düştükten sonra yerini lastik izlerinin arasından otların fışkırdığı çakıl taşlı bir patikaya bıraktı.

Ve işte onu gördüm – Gelgit Değirmeni; bulutlarla yol yol olmuş suyun üstüne yansıyan siyah bir siluetti, hatırladığımdan daha da viran ve sarhoştu. Burası inşa edilmemişti âdeta, rüzgârların sürüklediği ağaç dallarının bir araya gelmesiyle oluşmuştu ve aynı rüzgârlar karşısında her an yerle bir olacak gibi görünüyordu. Kalbim göğüs kafesimde küt küt atmaya başladı, bütün anılar bir anda gözümde canlanarak tüylü kanatlarıyla başımın içine kanat çırpmaya başladı.

Thea, günbatımında Menzil'de çıplak yüzüyordu, teni akşam ışığında altın sarısına dönmüştü, bodur ağaçların uzun siyah gölgeleri alev renkli suyu keserek Menzil'e kaplan çizgili bir görkem katıyordu.

Kate, bir kış sabahı, kalın buz tabakası camın iç kısmını kaplamış, kamışları ve sazları sarmalamışken Değirmen'in penceresinden sarkıyor, kollarını açıyor, beyaz nefesini gökyüzüne üflüyordu.

Fatima minicik mayosuyla tahta iskelede yatıyordu, teni yaz güneşinden kızıl kahveye dönmüştü, sıcağın tadını çıkarırken devasa güneş gözlüğü dalgaların titrek ışığını yansıtıyordu.

Ve Luc – Luc... ama o anda kalbim sıkıştı ve devam edemedim.

Yolu kapayan demir parmaklıklı bir kapıya ulaşmıştık.

"En iyisi burada durmak," dedi Kate, Rick'e. "Dün gece sular yükseldi ve önümüzdeki toprak hâlâ yumuşak."

"Emin misin?" Rick, başını çevirip arkaya baktı. "Benim için denemek sorun olmaz."

"Hayır, biz yürürüz." Kapının koluna uzanıp bir onluk çıkardı ama adam parayı reddetti.

"Senin paran burada geçmez ufaklık."

"Ama Rick..."

"Aması maması yok. Buradaki insanlar ne söylerse söylesin baban iyi adamdı, sen de dedikodulara iyi dayandın. Başka zaman ödersin."

Kate yutkundu, konuşmaya çalıştığını ama beceremediğini görünce onun yerine ben konuştum.

"Teşekkürler Rick," dedim. "Ama *ben* ödemek istiyorum. Lütfen."

Kendi cebimden on pound çıkardım.

Rick tereddüt edince parayı kül tablasına koyup kucağımda Freya ile arabadan indim, Kate de bagajdan çantamla bebek arabasını çıkardı. Sonunda, Freya'yı arabasına güvenli bir şekilde yatırdıktan sonra, Rick başını onaylarcasına salladı.

"Pekâlâ. Ama dinle, bir yere gitmeniz gerektiğinde beni arayın, anlaştık mı? Gece ya da gündüz, fark etmez. Burada böyle araçsız kalmanızı hiç istemem. Burası," başını Değirmen'e doğru çevirdi, "her an yıkılabilir. Bir yere gitmeniz gerekirse beni hiç çekinmeden arayın, onluğunuz olsun ya da olmasın. Anladınız mı?"

"Anladık," dedim, başımı yukarı aşağı salladım.

Bunu düşünmek insanı rahatlatıyordu.

Rick gittikten sonra birbirimize baktık, ikimizin de dili anlatılmaz biçimde tutulmuştu, sıcak güneşin başımızın tepesine vurduğunu hissediyorduk. Kate'e mesajı sormak istediysem de bir şey beni durduruyordu.

Konuşmak için aklımı toplamama fırsat kalmadan, Kate dönüp kapıyı açtı, ben Gelgit Değirmeni'ni kıyıyla birleştiren kısa, ahşap platforma doğru yürürken kapıyı arkamızdan kapadı.

Değirmen, binanın kendisinden yalnızca biraz daha büyük olan ve bir zamanlar kıyıya ulaştığını tahmin ettiğim ufak bir kum tepesinin üstündeydi. Eskiden, Değirmen inşa edilirken kazılan dar kanal burayı topraktan ayırmış, yükselen ve alçalan suyu eskiden kanalda bulunan su çarkına yönlendirmişti. Çarkın yerinde uzun zamandır yeller esiyordu, duvardan çıkan doğru açıdaki kararmış ahşap parçalar bir zamanlar çarkın durduğu yeri gösteriyordu, yerine inşa edilen ahşap platform da Değirmen'i kıyıdan ayıran üç metrelik suyun üstünde köprü oluşturuyordu. On yedi yıl önce bu platformda dördümüzün aynı anda koştuğunu hatırlıyordum ama şimdi kilomuza güvendiğimize pek inanamıyordum.

Hatırladığımdan daha dardı, suntalar tuzdan beyazlamış, yer yer paslanmıştı, son gördüğümden beri geçen yıllar içinde korkuluk da konmamıştı ama Kate elinde çantayla korkusuzca platformda yürümeye başladı. Kafamın içinde dönüp duran görüntüleri (çöken suntalar, tuzlu suya düşen bebek arabası) yok

sayıp derin nefes alarak Kate'in arkasından yürüdüm, bebek arabasının tekerlekleri güvenilmez boşlukların üstünden zıpladıkça yüreğim ağzıma geliyordu, nefesimi platformun göreceli olarak daha güvenli olan karşı tarafına ulaşana kadar tuttum.

Kapı eskiden olduğu gibi şimdi de kilitli değildi. Kate kolu çevirip geri çekilerek bana yol verdi – Freya'nın arabasının tekerleklerini ahşap basamaktan çıkarıp içeri girdim.

Kate'i görmeyeli yedi yıl olmuştu ama Salten'a gelmememin üstünden bu sürenin iki katı geçmişti. Sanki zamanda geriye gitmiştim, on beş yaşındaydım, buranın yıkık dökük güzelliği ilk kez gözlerimi kamaştırıyordu. Nehir ağzına bakan camları kırık ve asimetrik pencereleri, kararmış kirişlere doğru yükselen tonoz çatıyı, insanı sarhoş edercesine dönen ve köhne bir sahanlıktan bir başkasına zıplayarak yatak odalarından geçen, sonunda tepedeki çatı katına ulaşan merdivenleri yeniden gördüm. Kıvrılan bacasıyla dumandan kararmış sobayı, yayları bozulmuş alçak koltuğu, tabloların, her yere yayılmış tabloların çoğunu gördüm. Bazılarını bilmiyordum, onlar Kate'in olmalıydı ama araya karışmış yüzlerce tablo eski dostlar ya da yarısı hatırlanan adlar gibiydi.

Pas lekeli lavabonun hemen üstündeki yaldızlı çerçevede Kate'in bebeklik fotoğrafı vardı, yüzü tombiklikten yusyuvarlaktı, görüş alanının dışındaki bir şeye uzanmaya çalışırken epey konsantre görünüyordu.

İki uzun pencerenin arasında asılı duran tabloda bir kış sabahı buzdan çatırdayan Menzil ve suyun biraz üstünden pike yapan tek bir balıkçıl resmedilmişti.

Dışarıdaki tuvalete çıkan kapının hemen yanında sulu boyayla çizilmiş Thea vardı, yüz hatları pürüzlü kâğıdın kenarlarında dağılıyordu.

Çalışma masasının üstünde benle Fatima'nın karakalem eskizini gördüm, eğreti bir hamağın üstünde kol kolaydık, gülüyorduk, dünyada korkacak hiçbir şey yok gibi gülüyorduk.

Sanki tek seferde binlerce hatıranın hücumuna uğramıştım, her biri sıkıca yapışan parmaklarıyla beni geçmişe doğru çekiyordu – o sırada yüksek bir havlama sesi duydum ve aşağı, üstüme atlayan Gölge'ye baktım, beyazlı grili bir cümbüş gibiydi. Bacağıma sürttüğü başını okşayarak onu kendimden uzaklaştırdım ama Gölge geçmişin bir parçası değildi, büyü bozulmuştu.

"Hiç değişmemiş!" dedim saçmaladığımı bilerek. Kate omuzlarını silkti, Freya'yı arabasından çıkarmak için klipsleri açmaya koyuldu.

"Biraz değişti. Buzdolabını yenilemek zorunda kaldım." Köşede duran, bir öncekinden daha eski ve külüstür görünen buzdolabını işaret etti. "Tabii ki babamın en iyi tablolarından birçoğunu da satmam gerekti. Boşlukları kendi tablolarımla doldurdum ama aynı şey değil. En sevdiklerimden bazılarını satmam gerekti – yağmurkuşu iskeletini, kumlarda duran tazılı olanı... ama geri kalanı satmaya elim gitmedi."

Freya'nın arkasında kalan tablolara baktı, bakışlarıyla her birini âdeta okşadı.

Kızımı onun kucağından alıp omzumda sallarken Kate'e aklımdan geçenleri, buranın ünlü adamların evlerindekini andıran o bırakıldıkları anda donup kalmış müzelere benzediğini söylemedim. Marcel Proust'un Musée Carnavalet'de orijinaline sadık kalarak yeniden inşa edilen yatak odası. Kipling'in Bateman's'ta el değmeden korunan çalışma odası.

Tek fark, ziyaretçilerin yaklaşmaması için çekilen halatın eksikliğiydi. Burada, babasının bu anıtında yaşayan tek kişi Kate'ti.

Düşündüklerimi saklamak için Freya'nın sıcak ama sert sırtını okşayarak pencereye yürüdüm. Aslında onu değil de kendimi rahatlatmaya çalışır gibiydim. Menzil'e baktım. Sular çekilmişti ama koya bakan ahşap iskeleyle onu dövüp duran dalgaların arasında yalnızca birkaç metre vardı. Şaşkınlıkla Kate'e döndüm.

"İskele battı mı?"

"Yalnızca iskele değil," dedi Kate kederli bir sesle. "Sorun da bu zaten. Burası tamamen batıyor. Bir topoğraf getirtip baktırdım, inşaatın temelinin sağlam olmadığını, bugün başvursam mortgage alamayacağımı söyledi."

"Ama – bir dakika, bekle, ne demek istiyorsun? Batmak ne demek? Onaramaz mısın? Yani, payandalamaktan söz ediyorum. Yapamaz mısın?"

"Pek sayılmaz. Sorun, altımızda yalnızca kum olması. Payandaların dayanabileceği hiçbir şey yok. Kaçınılmazı geciktirebilirsin ama eninde sonunda her şey çökecek."

"Tehlikeli değil mi peki?"

"Pek değil. Yani, evet, üst katlar biraz sallanıyor, bu da yerleri biraz yamultuyor ama bu gece yıkılmayacak, endişelenmene gerek yok. Daha çok elektrik sorun."

"*Ne?*" Her an alevlerin saçılmasını bekliyormuşum gibi duvardaki elektrik düğmesine baktım. Kate güldü.

"Endişelenme, her şey risk teşkil etmeye başlayınca devasa bir devre kesici taktım. Bir şey vızıldadığı anda devreye giriyor. Ama bu, ışıkların sular yükseldiğinde sönme eğilimi gösterdiği anlamına geliyor."

"Buranın sigortalanması imkânsız."

"Sigorta mı?" Tuhaf ve anlamsız bir şey söylemişim gibi baktı. "Sigortayı ne yapacağım ki?"

Başımı merakla iki yana salladım.

"Sen burada ne yapıyorsun? Kate, bu manyaklıktan başka bir şey değil. Böyle yaşayamazsın."

"Isa," dedi sabırla, "buradan gidemem. Nasıl gideyim? Buranın satılmasına imkân yok."

"O zaman satma sen de – sadece çek git. Anahtarları bankaya ver. Gerekiyorsa iflas ettiğini söyle."

"Buradan gidemem," dedi inatla ve tüpü açıp en küçük gözü yakmak için ocağa doğru yürüdü. Ocaktaki güğüm usul-

ca tıslarken Kate de iki fincanla eskimiş bir çay kutusu çıkardı. "Nedenini biliyorsun."

Gerçekten de bildiğim için buna yanıt veremedim. Nedenini tastamam biliyordum. İşte bu yüzden çıkıp buraya gelmiştim.

"Kate," dedim içim sıkılarak. "Kate – o mesaj..."

"Şimdi olmaz," dedi. Sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum. "Üzgünüm Isa, ben yalnızca – bu hiç adil olmaz. Diğerleri de gelene kadar beklememiz lazım."

"Tamam," dedim usulca. Ama aniden iyi hissetmediğimi fark ettim. İyi değildim.

İkinci gelen Fatima oldu.

Neredeyse alacakaranlık çökmüştü; kafamda kurup durduklarımdan uzaklaşmaya çalışarak bir romanın sayfalarını çevirirken açık pencerelerden içeri ılık, miskin bir rüzgâr girdi. Bir tarafım Kate'i sarsmak, dilinin altındaki baklayı çıkarması için onu zorlamak istiyordu. Ama başka bir tarafım da –diğer tarafım kadar büyüktü– duyacaklarımla yüzleşmekten korkuyordu.

Şimdilik, o anlık her şey süt limandı, elimde kitabım vardı, Freya bebek arabasında kestiriyordu, Kate sobanın başındaydı, gözün üstünde dengede duran kızartma tavasından tuzlu kokular yükseliyordu. Bir tarafım bu âna mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istiyordu. Belki de o konuyu konuşmazsak, bu yalnızca Owen'a söylediğim şeymiş gibi –eski dostların buluşmasıymış gibi– davranabilirdik.

Tavadan gelen cızırtıyla yerimden sıçradım, aynı anda Gölge, arka arkaya ve kısa kısa havlamaya başladı. Başımı çevirdiğimde Menzil boyunca uzanan patikaya çıkan anayoldan yaklaşan tekerleklerin sesini duydum.

Pencere kenarındaki yerimden kalkıp Değirmen'in karaya bakan kapısını açtım. Bataklığın karşı tarafından ışıklar yükseliyor, kocaman, siyah bir 4x4 patikada sarsılarak yol alıyordu. Yankılanan müzikle bataklık kuşları kanat çırpıp telaşla dönüp durmaya başlamıştı. Araba gittikçe yaklaştı, taşların çıtırtısıyla el freninin gıcırtısı arasında durdu. Motor kapandı, sessizlik bir anda geri döndü.

"Fatima?" diye seslendim, sürücü kapısı açıldı ve onu karşılamak için iskelede koştum. Kıyıya vardığımda kollarını kaldırıp bana öyle bir sarıldı ki neredeyse nefes almayı unutacaktım.

"Isa!" Parlak gözleri bir kızılgerdanınkiler kadar siyahtı. "Ne kadar oldu?"

"Hatırlayamıyorum!" İpeksi bir eşarbın yarısını gizlediği, arabanın klimasi yüzünden üşümüş yanağını öpüp onu baştan ayağa incelemek için geri çekildim. "Galiba en son Nadia'nın doğumunda görüşmüştük, seni görmeye gelmiştim, demek ki... vay canına, altı yıl mı olmuş?"

Başını yukarı aşağı sallayıp ellerini eşarbının iğnelerine götürdü. Bir an, eşarbın Audrey Hepburn tarzı bir şey olduğunu düşünerek çıkaracağını sandım. Ama çıkarmadı, yalnızca iğneleri sağlamlaştırdı, o anda bunun yalnızca bir eşarp değil, başörtüsü olduğunu anladım. Yeni bir şeydi bu. Onu son gördüğümden beri yeniydi, yalnızca okuldan beri değil.

Fatima, parçaları birleştirerek ona baktığımı gördü, son iğneyi de yerine iliştirdikten sonra gülümsedi.

"Biliyorum, biraz değişmişim, değil mi? Çok uzun süredir düşünüyordum, Sam doğduktan sonra da, bilemiyorum. Böyle olması gerekiyor gibiydi."

"Acaba – yani Ali mi..." diye başlayacak oldum söze ama Fatima'nın bana eleştirel gözlerle baktığını görünce bir anda kendimi tekmelemek istedim.

"Isa, tatlım, sen ne zaman sırf bir adam istiyor diye yapmak istemediğim bir şeyi yaptığımı gördün?" Sonra iç çekti. Sanırım bu iç çekiş banaydı ama belki de bunun nedeni aynı sorunun ona defalarca sorulmasıydı. "Bilmiyorum," dedi. "Belki de çocuk sahibi olmak beni her şeyi yeniden değerlendirmeye itti. Belki de bütün hayatım boyunca istediğim şey buydu. Bilmiyorum. Tek bildiğim, hiç olmadığım kadar mutlu olduğum."

"Yani, ben..." Durup nasıl hissettiğimi çözmeye çalıştım. Boğazına kadar iliklenmiş gömleğine, düzgün bağlanmış başörtüsüne baktım, omuzlarına bir nehir gibi dökülerek bikinisinin üstünü gizleyip onu sarmalayan başka bir şey yokmuş gibi gösteren güzelim saçlarını hatırladım. *Leydi Godiva*, demişti ona bir keresinde Ambrose, gerçi o zamanlar bunun ne ifade ettiğini anlamamıştım. Şimdiyse... uçup gitmişti. Gizlenmişti. Ama geçmişinin o kısmını neden ardında bırakmak istediğini anlıyordum. "Etkilendim galiba. Ya Ali? O – yani, o da her şeyi eksiksiz mi yapıyor? Ramazan'da oruç falan?"

"Evet. Sanırım birlikte kat ettiğimiz bir yol bu."

"Annenle baban sevinmiştir."

"Bilmiyorum. Anlatmak biraz zor – yani, evet." Çantasını omzuna aldı, günbatımının son ışığında iskelenin üstünde dikkatli dikkatli yürümeye başladık. "Bence öyleler: Her ne kadar annem her zaman başörtüsü takmamamı sorun etmese de bence yola geldiğim için gizliden gizliye memnun. Ali'nin anne babası da... garip bir şekilde pek memnun değiller. Annesi çok komik, sürekli, *ama Fatima, insanlar bu ülkede başörtüsünden hoşlanmaz, şansın azalacak, okuldaki diğer anneler senin köktendinci olduğunu düşünecekler*, deyip duruyor. Ona çalıştığım muayenehanede Urduca konuşan, tam zamanlı çalışmaya hazır olan kadın bir pratisyen hekimleri olduğu için acınacak derecede minnettar olduklarını, çocukların arkadaşlarının yarısının zaten Müslüman evlerden geldiğini anlatmaya çalıştım ama kesinlikle inanmıyor."

"Peki Ali nasıl?"

"Harika! Daha yeni danışman oldu. Yani, çok fazla çalışıyor – ama zaten hepimiz öyle değil miyiz?"

"Ben değilim." Suçlu sayılabilecek bir kahkaha attım. "Ben doğum izninde olduğum için aylaklık ediyorum."

"Evet, doğru." Yan gözle bakıp sırıttı. "O aylaklıkları bilirim. Uykusuzluk, çatlamış meme uçları. Podiatri kliniğinde

çalışmayı tercih ederim, teşekkürler." Etrafına bakındı. "Freya nerede? Onunla tanışmak istiyorum."

"Uyuyor – yolculuk onu tamamen tüketti galiba. Ama çok geçmeden uyanır."

Değirmen'in kapısına varmıştık, Fatima eli tam kapı kolundayken durdu.

"Isa..." dedi yavaşça, sözcükler ağzından dökülmese de ne düşündüğünü, ne soracağını anlamıştım. Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum. Kate'e sordum ama herkes gelene kadar beklemek istiyor. Bunun adil olmayacağını söyledi."

Omuzları düştü, aniden her şey bomboş göründü – anlamsız toplumsal sorular dudaklarımdaki toz gibi kurudu. Fatima'nın en az benim kadar gergin olduğunu, ikimizin de Kate'in mesajını düşündüğümüzü, mesajın ne anlama gelebileceğine –ne anlama gelmesi *gerektiğine*– kafa yormamaya çalıştığımızı biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordum. Büzdüğü dudaklarının arasından derin bir nefes aldıktan sonra başını evet dercesine salladı.

"Hiç olmadığım kadar. Lanet olsun, çok tuhaf olacak."

Sonra kapıyı açtı ve geçmişin beni sarmaladığı gibi onu da sarmalamasını izledim.

O ilk gün, Salten'da trenden indiğimde peronda Thea, Kate ve öteki uçtaki on bir on iki yaşlarında ince yapılı, koyu renk saçlı bir kız dışında kimse yoktu. Kız, perona kararsız gözlerle bakıyordu, sonra bize doğru yürümeye başlamıştı. Yaklaştıkça üstünde Salten üniforması olduğunu gördüm, daha da yaklaştıkça sandığımdan çok daha büyük olduğunu –en az on beşti– fark ettim, yalnızca çok ufak tefekti.

"Merhaba," dedi. "Siz de mi Salten'a gidiyorsunuz?"

"Hayır, biz bu üniformaları tuzak olarak giymiş bir grup pedofiliz," dedi Thea otomatik olarak, sonra başını iki yana

salladı. "Özür dilerim, aptalcaydı. Evet, biz de Salten'a gidiyoruz. Sen yeni misin?"

"Evet." Bize katılıp otoparka doğru yürümeye başladı. "Adım Fatima." Londra aksanını duyunca kendimi bir anda evde gibi hissetmiştim. "Diğerleri nerede? Trende bir sürü Salten'lı kız olacağını düşünmüştüm."

Kate başını iki yana salladı.

"Çoğu insan çocuklarını okula kendileri getiriyor, özellikle de yaz tatilinden sonra. Her gün gelip giden kızlar, yatılılar da pazartesi başlayacaklar."

"Çok fazla günlük kız var mı?"

"Okulun yaklaşık üçte biri. Ben de yatılıyım. Şu an burada olmamın tek nedeni birkaç gündür Thea ile Londra'da kalmam, birlikte gidelim diye düşündük."

"Nerede oturuyorsun?" diye sordu Fatima.

"Şurada." Kate, uzaklarda, tuz bataklığının karşısında ışıldayan suları işaret etti. Gözlerimi kırpıştırdım. Ev falan göremiyordum ama kumulların ya da tren yolu boyunca uzanan bodur ağaçların arkasında bir şeyler olmalıydı.

"Ya sen?" diyerek bana döndü Fatima. Yuvarlak, dostane bir yüzü vardı, kahverengi güzel saçları şakaklarından geriye atılarak tokayla tutturulmuştu. "Uzun zamandır mı buradasın? Kaça gidiyorsun?"

"On beş yaşındayım, beşe gidiyorum. Ben – ben de senin gibi yeniyim. Yatılı olacağım." Bütün hikâyeyi –annemin hastalığını, hastanede uzun süre kaldığı, babam da bankada geç saatlere kadar çalıştığı için on üç yaşındaki erkek kardeşim Will ile yalnız kaldığımızı, hiç beklenmedik bir anda bizi uzaklara yollama kararını– anlatmak istemiyordum. Ben hiçbir zaman sorun yaratmamıştım ki. İsyan etmemiş, uyuşturucu kullanmamış ya da haylazlık etmemiştim. Tam tersine, annemin hastalığına daha da özenli bir çocuk olarak karşılık vermiştim. Daha çok çalışmış, evdeki yarım kalmış işleri bi-

tirmiştim. Yemek yapmış, alışverişe gitmiştim, babam unuttuğunda temizlikçinin parasını vermiştim.

Ve sonra, o konuşma... *ikiniz için de en iyisi... tek başınıza olmaktan daha eğlenceli... devamlılık... okul ödevlerinizden geri kalmamalısınız... ortaöğretim sertifikası alacağın yıl çok önemli bir yıl...*

Ne diyeceğimi bilememiştim. Doğrusu, hâlâ şaşkındım. Will, başımı onaylarcasına salladığında babamın sert üstdudağı hiç kıpırdamamıştı ama gece ağladığını duymuştum. Babam bugün onu Charterhouse'a götürüyordu, benim okula tek başıma gelmemin nedeni de buydu.

"Babamın bugün işi var," dediğimi duydum. Sözcüklerim kulağıma sakin gelmişti, sanki önceden prova etmiştim. "Yoksa beni herhalde o getirirdi."

"Benimkiler yurtdışında," dedi Fatima. "İkisi de doktor. Hayır işi yapıyorlar, gönüllü olarak yurtdışında çalışıyorlar. Bir yıllığına buradaki işlerini bıraktılar."

"Vay canına," dedi Thea. Etkilenmişe benziyordu. "Babamın, bir yıl şöyle dursun, bir hafta sonu bile işini bıraktığını hayal edemiyorum. Para alıyorlar mı peki?"

"Pek sayılmaz. Yani, ödenekleri var, doğru sözcük bu sanırım. Maaş gibi. Ama yerel ücretlere göre belirlendiği için fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Zaten onların amacı da bu değil – bu onlar için dini bir şey, bir nevi sadaka."

O konuşurken küçük istasyon binasının köşesini dönmüştük, mavi bir minibüs bizi bekliyordu, etek giymiş ceketli bir kadın elinde bir dosyayla kapının yanında duruyordu.

"Merhaba kızlar," dedi Thea ile Kate'e. "Güzel bir yaz geçirdiniz mi?"

"Evet, teşekkürler Bayan Rourke," dedi Kate. "Fatima ile Isa. Trende tanıştık."

"Fatima...?" Bayan Rourke kalemini listenin aşağısına doğru gezdirdi.

"Qureshy," dedi Fatima. "Q, U, R..."

"Buldum," dedi Bayan Rourke aniden, bir adın yanına tik atarak. "Sen de Isa Wilde olmalısın."

"İza" şeklinde telaffuz etmesine rağmen başımı onaylarcasına süklüm püklüm salladım.

"Doğru mu söyledim?"

"Aslında 's' harfiyle söyleniyor."

Bayan Rourke herhangi bir yorumda bulunmadan önündeki kâğıda not aldı, ardından çantalarımızı alıp minibüsün arkasına fırlattı, biz de teker teker araca bindik.

"Kapıyı kapatın," dedi Bayan Rourke başını arkaya çevirerek, Fatima da kapının kolunu tutup takırtılar içinde kapadı. Tekerlek izleriyle kaplı otoparktan sarsılarak çıkıp denize inen derin çukurlu yola koyulduk.

Thea ile Kate minibüsün arkasında sohbet ederken Fatima ile ben de gergin gergin yan yana oturuyor, bu her gün yaptığımız bir şeymiş gibi davranmaya çalışıyorduk.

"Daha önce yatılı okudun mu?" dedim Fatima'ya sakince. Başını iki yana salladı.

"Hayır. Dürüst olmak gerekirse buraya gelmek istediğimden emin değildim, ben annem ve babamla Pakistan'a gitmek istiyordum ama annem izin vermedi. Ya sen?"

"Benim de ilk olacak," dedim. "Salten'ı gezdin mi?"

"Evet, geçen yılın sonlarında annemle babam bana okul ararken gelmiştim. Sen nasıl buldun?"

"Ben – ben gitmedim. Zamanım olmadı."

Babam söylediğinde iş işten geçmişti, tanıtım ve ziyaret günleri için çok geçti. Fatima bunun tuhaf olduğunu düşündüyse bile duygularını ele vermedi.

"Fena değil," dedi. "Şey gibi – bak, beni yanlış anlama çünkü kulağa korkunç gelecek ama okul çok şık bir hapishaneyi andırıyor.

Gülümsememi bastırarak başımı onaylarcasına salladım.

Ne demek istediğini biliyordum, broşürdeki fotoğrafları görmüştüm, okulun hapishaneyi andıran bir yanı gerçekten de vardı – denize bakan dikdörtgen şeklinde kocaman beyaz cephe, kilometrelerce uzanan demir parmaklıklar. Broşür kapağındaki fotoğrafta rahatsız edici çoraklıkla bir dış mekân vardı. Sanki mimar görüntü konusunda son anda kuşkuya kapılmış da cephenin ciddiyetini yumuşatma girişimiyle sonradan dikmiş gibi görünen ve her köşeden yükselen dört küçük absürt kule, binanın keskin matematiksel oranlarını hafifletmek bir yana daha da vurgulamıştı. Binanın köşeleri sarmaşıkla ya da herhangi bir tür liken bitkisiyle yumuşatılabilirdi ama sanırım böylesi rüzgârlı bir yerde hiçbir şey hayatta kalamazdı.

"Sence kiminle kalacağımız konusunda bize seçenek sunulacak mı? Yani odaları diyorum," dedim. Londra'dan beri zihnimi meşgul eden bir soruydu bu. Fatima omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Bu konuda şüpheliyim, yani herkes kendine oda arkadaşı seçmek için etrafta dolaşırsa ortaya çıkacak kargaşayı düşünebiliyor musun? Herhalde kiminle kalacağımızı onlar belirleyecektir."

Yine başımı yukarı aşağı salladım. Evdeyken kendime ait bir odam olmasına çok alıştığım için broşürün bu kısmını dikkatlice okumuştum ve Salten'ın kızlara altıncı sınıfa kadar tek kişilik oda vermemesi canımı sıkmıştı. Dördüncü ve beşinci yıllarımı başka bir kızla paylaşacaktım. En azından alt sınıflarda olduğu gibi yatakhanede kalmayacaktım.

Sonrasında sessizliğe gömüldük, Fatima bir Stephen King romanı okuyordu, ben de yanından geçip gittiğimiz tuz bataklıklarını, geniş nehir yatağını, tepeleme suyollarını, kıvrımlı hendekleri, sonra minibüsün denizden esen rüzgârla savrulduğunu hissederek, sahil yolu boyunca uzanan kumulları seyrettim.

Sahil yolundaki sapağa yaklaşınca yavaşladık, Bayan

Rourke un yolu tarif ettiğini gördüm, sonra okula çıkan beyaz çakıllı uzun bahçe yoluna keskince döndük.

Salten House hafızama bu kadar kazınmışken bir zamanlar oranın bana yabancı olduğunu hatırlamak tuhaftı ama önümüzdeki Mercedes ile Bentley'nin ardından okul yolunda ilerlerken minibüste sessizce oturduğum o gün her şeyi anlamıştım.

Broşürün kapağında gördüğüm geniş, beyaz cephe, gökyüzünün mavisinde göz kamaştıracak kadar parlaktı, binayı düzenli aralıklarla beneklendiren pencerelerin dizi dizi uzanan parlak kareleri, yan taraflardan uzanan yangın merdiveninin siyah gölgesi ve endüstriyel bir sarmaşık gibi kıvrılan kuleler binanın ciddiyetini vurguluyordu. Uzaktaki alana yayılmış hokey sahaları, tenis kortları vardı, kilometrelerce uzanan padok, okulun arkasındaki tuz bataklıklarına doğru gözden kayboluyordu.

Yaklaştıkça siyah ön kapıların ardına kadar açık olduğunu gördüm, baskın izlenimim her biçimden ve boyuttan bir yığın kızın sağa sola koşuştuğu, birbirlerine çığlık çığlığa bağırdığı, anne babalarına sarıldığı, arkadaşlarına beşlik çaktığı, öğretmenlerini selamladığı yönündeydi.

Minibüs durdu, Bayan Rourke benimle Fatima'yı Bayan Farquharson-Jim olarak (ya da muhtemelen Bayan Farquharson, Jimnastik) tanıttığı başka bir öğretmene teslim etti. Thea ile Kate kalabalığa karıştı, Fatima ile ben de, ciyak ciyak bağıran, duyuru panosundaki listeleri kontrol eden, yerleştirmeler ve takımlar karşısında heyecanla bağıran, bavullarını bırakan, sandıklarının içindekileri, yeni saç kesimlerini karşılaştıran bir yığın kızın içinde bulduk kendimizi.

"Beşinci sınıfta iki yeni kızın olması bizim için epey sıradışı," diyordu Bayan Farquharson, kıvrımlı bir merdivenin bulunduğu ahşap kaplamalı uzun koridorda bize yol göste-

rirken. Tüm o gürültünün arasından bile sesini çaba göstermeden duyurabiliyordu. "Normalde yeni kızları eskilerle karıştırıp eşleştirmeye çalışıyoruz ama birçok nedenden dolayı en sonunda ikinizi aynı odaya verdik." Listesine baktı. "Siz... Kule 2B'desiniz. Connie..." Arkadaşının kafasına badminton raketiyle vuran daha küçük bir kızı tuttu. "Connie, Fatima ile Isa'ya Kule 2B'yi gösterebilir misin? Onları aşhaneden götür ki sonrasında öğle yemeği için nereye geleceklerini de öğrensinler. Kızlar, öğle yemeği saat tam 1'de. O saatte zil çalacak ama zil sadece beş dakikalık bir uyarı verdiği için duyar duymaz harekete geçmenizi öneririm çünkü aşhane kulelerden biraz uzakta. Connie size nereye gitmeniz gerektiğini gösterecek."

Fatima ile başımızı yukarı aşağı salladık, yankılanan seslerin şiddeti bizi biraz şaşırtmıştı. Kalabalığın içinde çoktan gözden kaybolmaya başlayan Connie'nin arkasından bavullarımızı alarak yürüdük.

"Normalde ana girişi kullanamıyorsunuz," dedi, bir yığın kızın arasından dolanıp ilerlerken başını hafifçe arkaya çevirip koridorun sonundaki geçide saparak. "Sadece her dönemin ilk gününde ve İftihar'daysanız orayı kullanabilirsiniz."

"İftihar mı?" diye tekrarladım.

"İftihar Listesi'ndeyseniz yani. Okul başkanıysanız... takım lideriyseniz... sınıf başkanıysanız... falan filan işte. Öyle bir şey olursanız size bildirirler zaten. Aklınızdan geçirseniz bile o kapıyı kullanmayın. Bu çok can sıkıcı çünkü sahilden ve hokey sahasından geldiğinizde en hızlı yol orası ama azar işitmeye değmez." Bizi hiç uyarmadan başka bir kapıdan daha geçip taş plakalı uzun bir koridora saptı. "Aşhane burası, şuraya kadar uzanıyor. Kapıları saat bire kadar açmıyorlar ama geç kalmayın, yer bulmak için herkes birbiriyle itişip kakışıyor. Siz gerçekten Kule 2'de misiniz?"

Buna verecek yanıtımız olmamasına rağmen Fatima ikimizin yerine de konuştu.

"Kadın öyle söyledi."

"Çok şanslısınız," dedi Connie imrenerek. "En iyi odalar kulelerde, herkes bunu bilir." Nedenini açıklamadan ahşap kaplamaların arasındaki kapıyı iterek açtı, arkada gizlenen karanlık dar basamakları hızla çıktı. Ona yetişeyim derken nefes nefese kalmıştım, Fatima'nın bavulu her adımda yere çarpıyordu. "Hadi," dedi Connie sabırsızlık içinde. "Letitia'ya öğle yemeğinden önce onunla buluşacağımı söyledim ve bu gidişle yetişemeyeceğim."

Bu kez daha acımasızca başımı salladım, bavulumu basamaklardan ve merdiven sahanlığından yukarı taşıdım.

En sonunda üstünde *Kule 2* yazan kapıya varmıştık, Connie durdu.

"Sizi burada bıraksam olur mu? Yanlış yere gitmeniz imkânsız, böylece ilerleyin, zaten sadece iki oda var, A ve B. Siz B'desiniz.

"Sorun değil," dedi Fatima alçak sesle, Connie başka bir şey söylemeden, arazide saklanan bir tavşan gibi gözden kaybolarak Fatima ile beni nefes nefese ve şaşkın halde bırakıp gitti.

"Yani, biraz kafa karıştırıcıydı," dedi Fatima, Connie gittikten sonra. "Aşane yolunu nasıl bulacağız kim bilir?"

"Aşhane dedi galiba," dedim otomatik olarak ve dilimi ısırdım ama Fatima fark etmemiş gibiydi ya da onu düzeltmeme alınmamıştı.

"Gidelim mi?" dedi, kulenin kapısını açarak. Başımı yukarı aşağı salladım, geri çekilip dalga geçercesine başını eğdi. "Önden buyurun..."

İçeri baktım. Yine merdivenler vardı ama bu kez spiral şeklindeydi ve yukarı doğru kayboluyordu. İç çekip bavulumun sapını daha sıkı tuttum. Kahvaltı her gün bunun tam tersini yapmamı gerektirecekse en sonunda çok fit olacaktım.

Geçtiğimiz ilk kapı banyo kapısıydı –lavabolar, iki tuvalet

kabini ve duşakabine benzeyen bir şey vardı– ve hızla yukarı çıktık. İkinci merdiven sahanlığında bir kapı daha vardı. Bu kapının üstünde yalnızca "B" yazıyordu. Spiral basamaklardan aşağıya, Fatima'ya bakıp tek kaşımı kaldırdım.

"Ne dersin?"

"Bence gir," dedi Fatima neşe içinde, ben de kapıyı çaldım. İçeriden ses gelmeyince kapıyı dikkatlice itip girdim.

Burası şaşırtıcı derecede güzel bir odaydı, kulenin kıvrımlı duvarına uyumluydu. İki pencere vardı, biri kuzeydeki bataklıklara, diğeri de kilometrelerce uzunluktaki oyun sahalarına ve sahil yoluna bakıyordu. Binanın arkadaki sol köşesinde olduğumuzu fark ettim. Altımızda daha ufak ek binalar vardı, bazılarını broşürden hatırlıyordum – bilim kanadı, beden eğitimi binası. Her pencerenin altında metal karyolalı dar bir yatak vardı, çarşafları beyazdı, ayak kısmına kırmızı bir battaniye konmuştu. Yatakların yanında kilitli ahşap dolaplar duruyordu, iki pencere arasına yerleştirilmiş daha uzun iki kilitli dolap gardırop olarak tanımlanabilecek kadar geniş değildi. *I. Wilde*, yazıyordu dolaplardan birinin üstündeki etikette. Diğerinde ise *F. Qureshy* etiketi vardı.

"En azından yatak kavgası yapmayacağız," dedi Fatima. Bavulunu üstünde kendi adı yazan dolabın yanındaki yatağa koydu. "Her şey düzenlenmiş."

Kapının yanındaki çalışma masasında duran "Öğrenci-Okul sözleşmesi – bütün kızlar tarafından imzalanıp Bayan Weatherby'ye verilecek" yazan dosyaya bakarken müthiş kulak tırmalayan, gürültülü bir ses korkunç bir şekilde koridorda yankılandı.

En az benim kadar şaşırdığı bariz olan Fatima durduğu yerde sıçrayıp bana döndü.

"Bu ne ya? Her yemekte böyle mi olacak yoksa?"

"Sanırım öyle." Kalbimin gürültünün şokuyla hızlı hızlı çarptığını fark ettim. "Lanet olsun. Sence buna alışacak mıyız?"

"Muhtemelen hayır ama bence yürümeye başlasak iyi olacak, değil mi? Aşhane mi yemekhane mi nedir onu beş dakikada bulabileceğimizden şüpheliyim."

Başımı onaylarcasına sallayıp geldiğimiz yoldan geri dönmeye çalışmak için koridor kapısını açtım. Yukarıdan ayak sesleri geldiğini duyunca başımı kaldırıp baktım, yemek salonuna giden yabancıları takip edebileceğimizi umuyordum.

Ama spiral taş merdivenleri inen bacaklar çok, çok uzundu ve kesinlikle tanıdıktı. Aslında o bacakları daha birkaç saat önce yönetmeliğe aykırı çorapları gizlice giyerken görmüştüm.

"Bak sen," dedi bir ses, o anda spiralin en alt basamağını dönen Thea ile hemen arkasındaki Kate'i gördüm. "Bilin bakalım Kule 2B'de kimler varmış. Görünüşe göre bu yıl biraz eğleneceğiz, değil mi?"

"Yani artık içmiyor musun?" dedi Kate Fatima'ya, önce benim kadehimi, ardından kendi kadehini yeniden doldururken. Lambanın ışığında Fatima'ya bakan yüzü alaycıydı, kaşlarını tam çatmamış olsa da tuhaf bir şekilde, sanki onu sorguya çeker gibi kaldırmıştı. "Yani... hiç mi?"

"Yani, hiç. Anlaşmanın bir parçası da bu, değil mi?" Kendi sözleri karşısında gözlerini devirdi.

"Özlüyor musun peki?" diye sordum. "Yani, içmeyi."

Fatima, arabasından getirdiği limonatadan bir yudum alıp omuzlarını silkti.

"Doğrusunu isterseniz pek özlemiyorum. Yani, evet, bazen çok eğlendiğimizi hatırlıyorum, cin toniğin tadını falan da hatırlıyorum. Ama alkol..."

Durdu. Sanırım ne söyleyeceğini biliyordum. Alkol saf bir nimet değildi. Belki alkol olmasaydı hatalarımızın bir kısmını yapmayacaktık.

"Ben böyle mutluyum," dedi en sonunda. "İyi bir durumdayım. Ve her şeyi bir şekilde kolaylaştırıyor bu. Bilirsiniz işte... araba kullanmayı... hamileliği. Alkolü bırakmak çok da büyük bir sorun değil."

Kırmızı şarabımdan bir yudum alıp tavandan sarkan loş ışıktaki parıltısını izleyerek üst katta uyuyan Freya'yı ve kanımdan sütüme karışan alkolü düşündüm.

"Ben kontrollü içmeye çalışıyorum," dedim. "Freya için. Yani, onu emzirmeye devam ettiğim sürece bir ya da iki ka-

deh içeceğim, hepsi bu kadar. Ama yalan söyleyecek değilim, dokuz ay boyunca ağzıma içki sürmemek çok zordu. Bunu başarmamı sağlayan tek şey, sonrasında buzdolabında beni bekleyen bir şişe Pouilly-Fumé'yi düşünmekti."

"Dokuz ay." Kate kadehindeki şarabı düşünceli gözlerle salladı. "Yıllardır dokuz *gün* bile içmediğim olmadı. Ama sen sigara içmiyorsun artık, değil mi Isa? Büyük bir başarı bu."

Gülümsedim.

"Evet, Owen ile tanıştığımda bıraktım, bu konuda da epey iyiydim. Ama hepsi bu kadar – aynı anda birden fazla kötü alışkanlığımı bırakmakla baş edemem. Sen hiç başlamadığın için çok şanslıydın," diye ekledim Fatima'ya dönerek.

Güldü.

"Bu gerçekten iyi bir şey, hastalarıma tütünün zararları konusunda ders vermemi kolaylaştırıyor. İsteyeceğiniz son şey, hekiminizin kendisi sigara kokarken size sigarayı bırakmanızı söylemesidir herhalde. Ama Ali hâlâ içiyor. Benim bilmediğimi sanıyor ama tabii ki biliyorum."

"Bir şey söylemek istemiyor musun?" diye sordum Owen'ı düşünerek. Fatima omuzlarını silkti.

"Kendi kararı. Çocukların önünde içse delirirdim ama bunun dışında, vücuduna yaptıkları onunla Allah arasında."

"Bu çok..." dedi Kate ama sonra omuzlarını silkti. "Özür dilerim, bu konuda tuhaf görünmek istemem. Sadece anlayamıyorum. Sen o eski Fatima'sın ama..." Eliyle başörtüsünü işaret etti. Fatima başörtüsünü kafasından çıkarmıştı ama örtü her şeyin nasıl da değiştiğini hatırlatır gibi omuzlarında duruyordu "Yani, beni yanlış anlama, harika bir şey bu. Ama yine de buna alışmam biraz... zaman alacak. Sanırım Isa ile Freya konusunda da aynı şey geçerli." Bana bakıp gülümsediğinde dudak kenarlarındaki ince çizgileri gördüm. "Seni istasyonda bu küçük insanla görmek çok tuhaftı. Onu kucağında taşıman, yuzunu silmen, bezini sanki bunu bütün hayatın boyun-

ca yapmışsın gibi değiştirmen... Orada, eskiden olduğu gibi aynı sandalyede öylece oturduğunda anne olduğunu hatırlamak zor. Yine aynı Isa'sın, sanki değişen hiçbir şey yokmuş gibi, oysa..."

Oysa her şey değişmişti.

Fatima saatine baktığında çoktan on bir olmuştu, sandalyesini masadan geriye itti. Fatima'nın hastalarından kasaba dedikodularına ve Owen'ın işine kadar her şeyi konuşmuştuk ama o dile getirilmeyen sorunun etrafında dolanmaya devam etmiştik – Kate neden bizi acilen geri çağırmıştı?

"Benim odama gitmem gerek," dedi. "Banyoyu kullanabilir miyim?"

"Tabii," dedi Kate başını hiç kaldırmadan. Sigara sarıyordu, ince ve esmer parmakları tütünü ustalıkla kavrayıp şekillendiriyordu. Sigarasını dudaklarına götürdü, kâğıdı yaladı, biten sarma sigarayı masaya koydu.

"Ben arka odada mıyım, yoksa...?"

"Ha affedersin, söylemem gerekirdi." Kate kendini azarlarcasına başını iki yana salladı. "Hayır, aşağı kattaki yatak odası Thea'nın. Sana eski odamı ayırdım. Ben artık üst katta kalıyorum."

Fatima, başını onaylarcasına salladıktan sonra banyoya giderek benle Kate'i baş başa bıraktı. Kate'in sigarayı alıp bir ucunu masaya vuruşunu izledim.

"Beni boş ver," dedim, sigarayı benim için orada içmeyeceğini bilerek ama başını iki yana salladı.

"Hayır, öyle olmaz. İskeleye çıkacağım."

"Ben de geleceğim," dedim. Kate, Değirmen'in nehir kenarındaki iskelesine çıkan boşluklu ahşap kapıyı açtı, ikimiz birlikte ılık geceye karıştık.

Dışarısı epey karanlıktı, Menzil'in üstüne çok güzel bir ay doğmuştu. Kate iskelenin sol kenarından, nehrin üst yakası-

na. Salten kasabasına bakan tarafından yürüyordu. Bir an buna anlam veremesem de sonra anladım. İskelenin öteki tarafı, eskiden oturup sular yükseldiğinde ayaklarımızı sarkıttığımız tarafı tamamen sular altında kalmıştı. Kate nereye baktığımı görünce uysal bir şekilde omuzlarını silkti.

"Artık sular yükseldiğinde hep böyle oluyor." Saatine baktı. "Ama en fazla bu kadar yükseliyor – birazdan çekilmeye başlar."

"Ama – ama Kate, bunu hiç bilmiyordum. Buranın sulara gömülmek üzere olduğunu söylediğinde bunu mu kastetmiştin?"

Başını yukarı aşağı salladı, Bic çakmağının aleviyle sigarasını yaktı ve derin bir nefes çekti.

"Ama çok ciddi bir durum bu. Yani, burası cidden batıyor."

"Biliyorum," dedi Kate. Gecenin içine duman bulutunu uzun uzun üflerken sesi cılız çıkmıştı. İçimde yükselen sigara içme isteğini hissedebiliyordum. Dumanın *tadını* alabiliyordum. "Ama ne yapabilirsin ki?" diye sordu yanıtı aslında beklemediği halde, dudağındaki sigaranın kenarından.

Bir anda daha fazla dayanamadım. Yani, beklemeye.

"Bana da bir fırt versene."

"Ne?" Kate dönüp bana baktığında yüzü ay ışığının gölgesinde kalmıştı. "Isa, olmaz. Hadi ama, sigarayı bıraktın!"

"Gayet iyi biliyorsun, sen hiçbir zaman eski bir bağımlı değilsindir, yalnızca bir süredir eroin içmemiş bir bağımlısındır," dedim hiç düşünmeden ve bir anda silkinerek ne söylediğimi, kimden alıntı yaptığımı fark ettim. Sanki kalbime bir bıçak saplanmıştı. Ben bile onu bunca yıldan sonra hâlâ düşünürken kim bilir Kate için ne kadar korkunçtu.

"Tanrım," dedim elimi ağzıma götürerek. "Çok özür dilerim, ben..."

"Sorun değil," dedi ama gülümsemesi uçup gitmişti, dudaklarının etrafındaki çizgiler aniden öncekinden daha de-

rin bir hal almıştı. Uzun bir fırt daha çektikten sonra sigarayı uzattığım parmaklarımın arasına soktu. "Sürekli onu düşünüyorum. Bir kez daha hatırlatılması canımı daha az ya da çok yakacak değil."

Kibrit kadar hafif sarma sigarayı parmaklarımın arasında tuttuktan sonra sıcacık bir banyonun içine giriyormuşum gibi bir hisle ucunu dudaklarıma yerleştirdim ve çok derin bir nefes alarak ciğerlerimi doldurdum. Tanrım, harikaydı...

Sonra iki şey oldu. Menzil'in uzak bir yerinde, köprüye doğru, dalgaların arasında iki ışık sallandı. Kate'in çukurlu patikasının sonunda bir araba duruyordu.

Cebimdeki bebek monitöründen kalbime saplanan ince, viyak viyak bir ağlama sesi duydum ve beni Freya'ya bağlayan görünmez hat aklımı aniden üst kata çekti.

"Alsana." Kate'in eline sigarayı hızla tutuşturdum. Az önce yaptığıma inanamıyordum. Bir kadeh şarap başlı başına bir konuydu zaten ama sigara dumanı kokarken kızımı nasıl kucaklayacaktım? Owen buna ne derdi? "Sen Freya'ya git," dedi Kate. "Ben kimin geldiğine bakarım..."

Ama ben içeri koşup yukarı, Freya'yı bıraktığım odaya çıkarken gelenin kim olduğunu biliyordum. Kesinlikle biliyordum.

Gelen Thea'ydı, tıpkı söz verdiği gibi. En sonunda hepimiz buradaydık.

Üst katta, neredeyse Kate'in eski odasından çıkan Fatima'ya çarpacaktım.

"Affedersin," dedim nefes nefese. "Freya..."

Geri çekilip bana yol verdi, hızla koridorun sonundaki odaya koştum. Kate, odanın içine bebekken uyuduğu hezaren beşiği kurmuştu.

Güzel bir odaydı burası – belki de en güzeliydi, tabii Kate'in şu anda kullandığı, yatak odası ve atölyeden ibaret, bir zamanlar babasına ait olan ve değirmenin üst katının tamamını kapsayan odayı saymazsam.

Freya'yı kucağıma aldığımda ter içinde kalmıştı, yapış yapıştı, odanın ne kadar sıcak olduğunu fark edince onu uyku tulumundan çıkardım. Omzuma koyup susturmaya çalıştığım sırada arkamdan bir gürültü koptu, dönüp baktığımda kapı eşiğinde duran Fatima'nın meraklı gözlerle etrafına baktığını gördüm. Merdivenlerden hızla odaya geldiğim sırada gözümden neyin kaçtığını fark ettim: Hâlâ baştan ayağa giyinikti.

"Yatmaya gittiğini sanmıştım?"

Başını iki yana salladı.

"Namaz kılıyordum." Sesi alçak ve kısıktı, Freya'yı korkutmamaya çalışıyordu. "Çok tuhaf, Isa. Seni burada, *onun* odasında görmek."

"Biliyorum," dedim. Ben hasır sandalyeye kurulduğum sırada Fatima da kapının eşiğinden içeri girip etrafı inceledi: eğik çatı pencereleri, cilalı koyu kahverengi parkeler, güneş

ışınlarının çürüttüğü ve açık pencereden esen ılık rüzgârda titreyen yaprak iskeleti. Kate, Luc'un eşyalarının büyük bir kısmını ortadan kaldırmıştı; konser afişlerini, kapının arkasında duran bir yığın yıkanmamış giysiyi, pencere pervazına yaslanmış akustik gitarı, yatağın kenarında, yerde duran yetmişlerden kalma antika pikabı. Ama varlığı hâlâ odanın içinde dolaşıyordu ve her ne kadar Kate beni üst kata çıkarırken buradan arka yatak odası diye bahsetse de burası benim için yalnızca Luc'un odasıydı.

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordu Fatima. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, siz?"

"Hayır." Yatağın kenarına oturdu. "Ama onu düşünmüşsündür herhalde, değil mi?"

Bir an yanıt vermedim; bekledim, tülbendi Freya'nın yanağının yanına yerleştirdim.

"Biraz," dedim en sonunda. "Ara sıra."

Ama yalandı bu – daha da kötüsü, Fatima'ya yalan söylüyordum. Yalan Oyunu'nun en önemli kuralı buydu. Herkese yalan söyleyebiliriz, evet. Ama birbirimize – asla.

Yıllar boyunca durmadan söylediğim ve en sonunda iyice aklıma kazınıp gerçek gibi görünen yalanları düşündüm: Buraları terk ettim çünkü bir değişiklik istedim. Ona ne olduğunu bilmiyordum, öylece ortadan kaybolmuştu. Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

Fatima sessiz kaldı ama kuş kadar parlak gözlerini üstüme dikmişti, oynadığım saçlarımı bıraktım. Bizim kadar sık yalan söyleyen insanları izlediğinizde kimin ne zaman yalan söylediğini anlayabiliyordunuz. Thea tırnaklarını yerdi. Fatima göz temasından kaçınırdı. Kate sessizleşir, dalar ve ulaşılamaz olurdu. Ben de... ben de ne yaptığımın farkına bile varmadan saçlarımla oynardım, onları parmaklarımın etrafında düğümler, yalanlarımız kadar iç içe geçmiş ağlar örerdim.

Eskiden bunu yenmek için çok çabalamıştım. Şimdi Fatima'nın anlayışlı gülümsemesinden bu eski tuhaflığımın beni yeniden ele verdiğini görebiliyordum.

"Doğru değil bu," diyerek kabul ettim. "Onu düşündüm... hem de çok. Ya sen?"

Başını salladı.

"Elbette."

Sessizlik oldu, ikimizin de onu düşündüğünü biliyordum... uzun, ince ellerini, gitarın tellerinde önce bir âşık gibi yavaş, ardından insanın görebileceğinden de hızlı dolaşan güçlü parmaklarını düşünüyorduk. Bir kaplanınkiler kadar çabuk renk değiştiren gözlerini, güneş ışığında bakır rengine dönüşüp gölgede kızıl kahveye çalmalarını. Yüzü hafızama kazınmıştı, şu an onu önümde duruyormuşçasına net görebiliyordum – profilini fark edilir kılan kemerli bir burun, geniş ve etkileyici bir ağız, kenarları sürekli çatılmak üzereymiş gibi hafifçe yukarı kalkık kavisli kaşlar.

İç çektiğimde Freya hafif uykusunda kıpırdandı.

"Gitmemi ister misin?" dedi Fatima usulca. "Onu rahatsız ediyorsam..."

"Hayır, kal," dedim. Freya'nın gözleri bir açılıp bir kapanıyordu, bacaklarıyla kolları gevşeyip ağırlaşıyordu ve yeniden uyuyakalmak üzere olduğunu biliyordum.

İyice yayılınca onu nazikçe beşiğine bıraktım.

Bunu tam zamanında yapmıştım çünkü aşağıdan gelen ayak sesleriyle kapı açıldıktan sonra kopan gürültüyü duydum. Thea'nın sesi Gölge'nin havlamaları arasında bütün eve yayıldı.

"Canlarım, ben geldim!"

Freya irkildi, kollarını denizyıldızı gibi açtı ama elimi göğsüne koyunca gözlerini kapadı. Ben de Fatima'nın ardından Luc'un odasından çıkıp aşağıya, Thea'nın beklediği kata indim.

Salten House'u düşündüğümde en çok hatırladığım şey zıtlıklardı. Güneşli bir kış günü denizden gelen göz kamaştırıcı parlaklık ve taşranın gece yarısı siyahı – Londra karanlığından daha da karanlıktı. Resim odalarının sessiz konsantrasyonu ve içinde karınlarını doyurmayı bekleyen üç yüz aç kızın bulunduğu aşhanenin çığlık çığlığa kakofonisi. En çok da, o sera atmosferindeki ilk birkaç aydan sonra gelişen dostlukların yoğunluğu... ve beraberinde getirdiği düşmanlık.

Beni ilk gece en çok sarsan şey gürültüydü. Fatima ile birlikte odanın içinde samimi, rahat bir sessizlikle bir oraya bir buraya yürüyüp bavulumuzdakileri yerleştirirken akşam yemeği zili çalmıştı. O esnada aceleyle koridora çıkmıştık ve bizi karşılayan ses duvarı daha önce okuduğum gündüz okulunda duyduklarıma hiç benzemiyordu – ve aşhaneye doğru yürürken daha da şiddetlendi. Öğle yemeği yeterince kalabalıktı ama gün boyunca okula gelmeye devam eden kızlardan sonra salon tıka basa dolmuştu, üç yüz tiz sesin yankısı kulak zarlarımızı kanatmaya yeterdi.

Fatima ile kararsız kalmıştık, arkadaşlarının yanına gitmeye çalışan kızlar bizi dört bir yandan kasten iterken oturacak yer arıyorduk ve o anda cilalanmış, uzun, ahşap masanın bir ucundaki Thea ile Kate'i gördüm. Karşılıklı oturmuşlardı, her ikisinin yanında da birer boş yer vardı. Fatima'ya başımla işaret edince oraya doğru yürümeye başladık – ama o sırada başka bir kız önümüze geçti, onun da oraya doğru yürüdüğünü fark ettim. Hepimize yetecek kadar yer yoktu.

"Sen otur," dedim Fatima'ya, umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak. "Ben başka masaya geçerim, sorun değil."

"Saçmalama." Fatima, dostane bir tavırla beni itti. "Seni bırakacak değilim! Bir yerlerde iki kişilik yer vardır."

Ama kıpırdamadı. Diğer kızın Kate ile Thea'ya yürüyüşünde bir tuhaflık vardı – bir amacı, tam tanımlayamadığım bir düşmanlığı olmalıydı.

"Yer mi arıyorsun?" dedi Thea tatlı dille, kız yanlarına geldiğinde. Daha sonra kızın adının Helen Fitzpatrick olduğunu öğrenecektim, neşeli ve dedikoducuydu ama o anda kuşkucu ve sert bir edayla gülmüştü.

"Teşekkürler ama tuvaletin yanına oturmayı tercih ederim. Sen neden bana Bayan Weatherby'nin hamile olduğunu söyledin? Kadına tebrik kartı yolladım, o da delirdi. Altı hafta boyunca okuldan çıkamayacağım."

Thea bir şey söylemedi ama gülmemeye çalıştığını görebiliyordum. Sırtı Helen'a dönük olan Kate, ağzıyla *on puan* der gibi yaptı ve sırıtarak parmaklarını Thea'ya gösterdi.

"Evet?" diye sordu Helen.

"Benim hatam. Yanlış duydum herhalde."

"Palavra atma! Pis bir yalancısın."

"Şakaydı," dedi Thea. "Sana kesin öyle olduğunu söylemedim – ben de üçüncü kişilerden duydum. Bir dahaki sefere duyduklarının doğruluğunu kontrol et."

"Ben sana *duyduklarımı* söyleyeyim. Son okulunla ilgili bazı şeyler *duydum*, Thea. Tenis kortunda o okuldan bir kızla tanıştım. Aklından zorun olduğunu, seni okuldan atmak zorunda kaldıklarını söyledi. Yani, bana soracak olursan haklılarmış. Seni buradan da ne kadar çabuk atarlarsa o kadar iyi bence."

Kate, bunu duyunca ayağa kalkıp Helen'a döndü. Trendeyken yüzünde gördüğüm afacan, dostane ifade kaybolup gitmişti. Soğuk, sert öfkesi beni biraz korkutmuştu.

"Senin sorunun ne, biliyor musun?" Öne doğru yaklaşınca,

Helen istemsizce bir adım geri attı. "Dedikoduları dinlemeyle fazla zaman harcıyorsun. Etrafta dönüp dolaşan her pis dedikoduya inanmayı bıraksan ceza almazdın."

"Siktir git," dedi Helen ve o anda küçük grubun arkasından gelen sesle bütün kızlar oldukları yerde sıçradılar. Gelen, jimnastik öğretmeni Bayan Farquharson'dı.

"Ne oluyor, her şey yolunda mı?"

Helen, Thea'ya bir bakış attıktan sonra dilini ısırdı.

"Evet, Bayan Farquharson," dedi küskün bir sesle.

"Thea? Kate?"

"Evet, Bayan Farquharson," dedi Kate.

"Güzel. Bakın, arkanızdaki iki yeni kız oturacak yer arıyor ama kimse onlara yanlarına oturmasını söylememiş. Fatima, Isa, banklara geçin. Helen, senin oturacak yere ihtiyacın var mı?"

"Hayır, Bayan Farquharson. Jess bana yer ayırmıştı."

"O halde gidip oturmanı öneririm." Bayan Farquharson arkasına dönüp gideceği sırada durdu, ifadesi değişmişti. Thea'nın başının üstüne doğru eğilip havayı kokladı. "Thea, bu koku da ne böyle? Lütfen bana okul alanı dahilinde sigara içtiğini söyleme? Geçen dönem Bayan Weatherby böyle bir olay daha yaşanırsa babanı çağıracağımızı ve uzaklaştırma cezasını konuşacağımızı açık ve net bir dille ifade etmişti."

Uzun bir sessizlik oldu. Thea'nın parmaklarının masanın kenarını kavradığını gördüm. Kate ile bakıştılar, sonra ağzını açtı – ama şaşırtıcı bir şekilde ilk konuşan bendim.

"Sigara içilebilen bir vagona düştük, Bayan Farquharson. Trende. Puro içen bir adam vardı – zavallı Thea adamın yanında oturuyordu."

"İğrençti," diye ekledi Fatima. "Yani, gerçekten leş gibi kokuyordu. Pencere kenarında oturmama rağmen midem bulandı."

Bayan Farquharson dönüp bize baktığında ikimizi de nasıl

incelediğini görebiliyordum – benim temiz, kız çocuğu suratımda bir gülümseme vardı, Fatima'nın kahverengi gözleri ise masum ve samimiydi. Parmaklarımın büyük bir gerginlikle saçlarıma gittiğini hissedince kendimi durdurdum, parmaklarımı arkamda sıkıca birleştirdim. Bayan Farquharson başını onaylarcasına yavaşça salladı.

"Ne kadar da nahoş bir durummuş. Pekâlâ, daha fazla bir şey söylemeyeceğiz Thea. *Bu* seferlik. Şimdi oturun kızlar. Sınıf başkanları birazdan servise başlayacak."

Masamıza oturduk, Bayan Farquharson da gitti.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Thea. Benim oturduğum yere doğru uzanıp elimi sıktı, parmakları soğuktu ve gerilen sinirleri yüzünden hâlâ titriyordu. "Ve... Tanrım, ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim!"

"Cidden," dedi Kate. Başını iki yana salladı, yüzündeki ifade hem rahatladığının hem de kederli bir hayranlık duyduğunun göstergesiydi. Helen'a bakarken yüzünde beliren çelik gibi öfkesi, sanki hiç var olmamış gibi uçup gitmişti. "İkiniz de bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtuldunuz."

"Yalan Oyunu'na hoş geldiniz," dedi Thea. Kate'e baktı. "Değil mi?"

Kate, başını onaylarcasına salladı.

"Yalan Oyunu'na hoşgeldiniz. Bir de..." Yüzüne pis bir gülümseme yerleşti "On puan."

Kısa süre sonra Fatima ile en iyi odaların neden kulede olduğunu merak etmeye başladık – aslında bunu daha ilk akşamdan düşünmüştük. Ortak odada film izledikten sonra odamıza dönmüştüm. Fatima zaten odadaydı, yatağına yatmıştı, uçakla gönderilen ince kâğıtlardan birine mektup yazıyordu. kızıl kahverengi saçları yüzünün her iki tarafından koyu ipek perdeler gibi uzanıyordu.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana baktı ve esnedi. çoktan pijamasını –kısa bir askılı tişörtle pembe pazen şort– giydiğini fark ettim. Gerindiğinde tişörtü yukarı toplanınca düz karnı ortaya çıktı.

"Uyumaya hazır mısın?" diye sordu yatağın içinde otururak.

"Kesinlikle." Yayların gıcırtısıyla yatağa oturup ayakkabılarımı çıkardım. "Of, canım çıktı. Tanımadığım bir dolu yeni insan..."

"Biliyorum." Fatima, saçlarını arkaya doğru savurup mektubu katlayarak komodine koydu. "Akşam yemeğinden sonra daha fazla insanla yüz yüze gelmek istemediğim için odaya çıktım. Sence ayıp mı ettim?"

"Saçmalama. Ben de muhtemelen aynı şeyi yapmalıydım. Zaten pek de birileriyle konuştuğum söylenemez – birçoğu bizden küçük kızlardı."

"Film neydi?"

"*Fırlama Kızlar*," dedim esnememi bastırarak, sonra gömleğimin düğmelerini açmak için arkamı döndüm. Yatılı okul

hikâyelerindeki gibi istediğimde kapatabileceğim perdeleri olan bir kabin hayal etmiştim ama belli ki bu sadece yatakhaneler için geçerliydi. Aynı yatak odasını paylaşan kızların da gerekli durumlarda birbirlerinin mahremiyetine saygı göstermeleri yeterliydi.

Pijamamı giyip dolabımda makyaj çantamı ararken duyduğum gürültüyle bir anda durdum, başımı çevirip arkama baktım. Kapı çalınıyor gibiydi ama ses odanın kapı tarafından gelmemişti.

"Sen mi yaptın?" diye sordum Fatima'ya.

Başını iki yana salladı.

"Ben de aynısını sana soracaktım. Sanki pencereden geldi."

Perdeler kapalıydı, ikimiz de ayağa kalkıp kulak kabarttık, tuhaf şekilde gerilmiş, aptal gibi hissetmiştik. Tam kahkahalara boğulacağım ve Rapunzel'e dair bir şaka yapacağım sırada bu kez daha gürültülü gelen ses karşısında ikimiz de çığlık atıp gerginlik içinde kıkırdadık.

Bu kez ses kesinlikle benim yatağıma en yakın olan pencereden gelmişti, oraya doğru yürüyüp perdeyi açtım.

Ne beklediğimi bilmiyordum – ama her ne bekliyorsam, gördüğüm şey o değildi: Camın ardından bakan ve etrafı karanlıkla çevrili soluk bir yüzdü karşımdaki. Bir an ağzım açık kaldı, sonra minibüs okul yolunda ilerlerken gördüğüm o şeyi hatırladım: binanın kenarlarından ve kulelerin etrafından yukarı doğru dolanan yangın merdivenlerinin siyah, tel gibi ince parmaklıkları. Kate gelmişti.

Sırıtarak bileğiyle çevirme hareketi yaptı, pencereyi açmamı istediğini anladım.

Pencerenin kolu paslanmış, kaskatı kesilmişti, bir anlık uğraştan sonra gıcırdayarak açıldı.

"Pekâlâ," dedi Kate. Denizin daha soluk görünen arka planında silueti beliren külüstür, siyah metalden yapıya el salladı. "Ne bekliyorsun?"

Omuzlarını silkip başını onaylarcasına sallayan Fatima'ya baktıktan sonra yatağımın ucundaki battaniyeyi çekip pencere pervazına tırmandım, dışarıdaki serin sonbahar karanlığına çıktım.

Gece sessiz, sakindi, Fatima ile birlikte yangın merdiveninin sallanan metal basamaklarından usulca yukarı çıkarken çakıllı kıyıya vuran dalgaların, dönüp duran ve denize seslenen martıların çığlıklarını duydum.

Thea, biz kulenin son kıvrımını da dolaşırken yangın merdiveninin en üstünde bekliyordu. Üstündeki tişört uzun, ince kalçalarını örtmeye ancak yetmişti.

"Şu battaniyeyi sersene," dedi bana, ben de tel kafesin üstüne battaniyeyi serip yanına oturdum.

"Artık biliyorsun," dedi Kate, entrikacı bir gülümsemeyle. "Sırrımızı artık öğrendin."

"Sessiz kalman karşılığında sana sunabileceğimiz tek şey," dedi Thea ağır ağır, "bu..." Bir şişe Jack Daniel's'ı havaya kaldırdı. "Bir de şu. Bir paket Silk Cut'ı da havaya kaldırdı. "Sigara içiyor musun?" Pakete vurup bize doğru uzattı, en üstten tek bir sigara dışarı çıkmıştı.

Fatima, başını iki yana salladı.

"Hayır. Ama şundan içeceğim." Başıyla burbonu işaret etti. Kate de ona şişeyi uzattı. Fatima uzun bir yudum aldı, irkildi ve sonra sırıtarak ağzını sildi.

"Isa?" dedi Thea sigarayı uzatmaya devam ederek.

Ben sigara içmiyordum. Londra'da, okuldayken bir ya da iki kez denemiştim ve hoşuma gitmemişti. Dahası, sigara içersem annemle babamın, özellikle de gençken sigara içen ve düzenli olarak kendinden nefret edip yeniden puro içen babamın benden nefret edeceğini biliyordum.

Ama burada... burada başka biriydim... yeni biriydim.

Burada, ödevini her zaman zamanında yapan ve arkadaşla-

rıyla dışarı çıkmadan önce yerleri süpüren o itinalı okul kızı değildim.

Burada istediğim kişi olabilirdim. Burada tamamen farklı biri olabilirdim.

"Teşekkürler," dedim. Thea'nın uzattığı paketteki sigarayı aldım Kate Bic çakmağını yaktığında avuçlarıyla sarmaladığı aleve doğru eğildim, saçlarım bal rengi kolunu okşamıştı, boğulmamayı umarak dikkatli bir fırt çektim, yanan gözlerimi kırpıştırdım.

"Bugün için teşekkürler," dedi Thea. "Yani, sigara kokusunu diyorum. Sen... gerçekten götümü kurtardın. Bir kez daha okuldan atılsaydım ne olurdu bilmiyorum. Babam ciddi ciddi beni eve kilitlerdi herhalde."

"Bir şey değil." Nefes verdim, dumanın yukarı doğru uçup okulun çatısını aşışını, dolunaya dönüşen gösterişli beyaz aya doğru ilerleyişini izledim. "Dinle, akşam yemeğindeki sözlerinle ne demek istedin? Puan konusunda hani?"

"Bu şekilde aklımızda tutuyoruz," dedi Kate. "Birini tamamen kandırmak on puan. Etkileyici bir hikâye ya da başka bir oyuncuyu cesede dönüştürmek beş puan. Çok kibirli birini saf dışı bırakmak on beş puan. Ama puanlar önemli bir şey yerine geçmiyor, sadece... bilmiyorum. Daha çok eğlenceli kılmak için."

"Eski okullarımdan birinde oynanan bir oyunun uyarlaması bu," dedi Thea. Sigarasından yavaş bir fırt çekti. "Bunu yeni kızlara yapıyorlardı. Amaç, onlara aptal bir şey yaptırmaktı – bilirsin işte, akşam banyosunun daha hızlı yapılması için akşamları kütüphaneye bornozlarını getirmeleri gerektiğini söylemek ya da birinci sınıfları bahçede yalnızca saat yönünde yürüyebileceklerine ikna etmek gibi. Acınası şeyler. Neyse, buraya gelince yine yeni kızdım, siktir et, diye düşündüm. Bu kez yalan söyleyen ben olacağım. Ve bu kez sözümü dinleteceğim. Yeni kızları, kendini koruyamayanları seçmeye-

ceğim. Ben bunu sorumlulara yapacağım – öğretmenlere, popüler kızlara falan. Tepeden bakanlara." Dumanı üfledi. "Ama Kate'e ilk kez yalan söylediğimde hiç de çılgına dönmedi, beni dışlamakla falan tehdit etmedi, sadece güldü. İşte o zaman anladım. Onlardan değildi."

"Sen de değilsin," dedi Kate planlı bir şekilde. "Değil mi?"

"Doğru," dedi Fatima. Şişeden bir yudum daha alıp güldü.

Ben yalnızca başımı yukarı aşağı sallamakla yetindim. Sigarayı dudaklarıma götürüp yeniden, bu kez derin derin içime çektim ve dumanın ciğerlerime dolmasını, kanıma karışmasını hissettim. Başım döndü, sigarayı tutan elim yangın merdiveninin tel zeminine koyarken titredi ama bir şey söylemedim, diğerlerinin başımın aniden döndüğünü fark etmediğini umuyordum.

Thea'nın beni seyrettiğini hissettim, duruşuma rağmen onu kandıramadığım, aklımdan geçenlerin ve buna alışıkmışım gibi davranmak için gösterdiğim çabanın tamamen farkında olduğuna dair tuhaf bir izlenime kapıldım ama benimle dalga geçmek yerine şişeyi uzattı.

"Fondiple," dedi, ünlü harfleri cam kadar keskindi. Sonra, kendi zorbalığının farkına varmış gibi sırıtıp verdiği emirdeki kibri yumuşattı. "İlk günün gerilimini azaltmak için bir şeye ihtiyacın var."

Hastanede, bir çarşafın altında uyuyan, damarlarında zehir akan annemi, Charterhouse'taki yeni odasında tek başına kalan erkek kardeşimi, gecenin bir yarısı Londra'daki boş evimize geri dönen babamı düşündüm... sinirlerim bir kemanın yayları gibi gergindi, başımı sallayıp boştaki elimi uzattım.

Viski dudaklarıma değdiğinde ateş gibi yaktı, öksürüklere boğulmamak için kendimi zor tuttum ama ağzımdaki yudumu yuttum. Viski mideme gırtlağımı kavurarak inerken gövdemdeki sıkı kas liflerinin biraz rahatladığını hissettim. Sonra şişeyi Kate'e uzattım.

Kate şişeyi alıp dudaklarına götürdü ve Fatima ile benim yaptığımız gibi bir değil, iki yudum, hayır, ağız dolusu üç yudum aldı ve bunu yaparken ne durdu ne de irkildi; sanki süt içiyordu.

İşi bittiğinde ağzını sildi, gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

"Şerefimize," dedi, şişeyi havaya kaldırarak, ay ışığı şişe camından yansıyordu. "Hiçbir zaman büyümeyelim."

Hepsının arasında en uzun süre görmediğim Thea'ydı ve merdivenlerden ınerken zihnimde canlanan görüntü on yedı yıl önceki o güzel yüzlü kıza aitti; saçları güneşli bir gökyüzünden gelen fırtınayı andırıyordu.

Külüstür merdivenlerin köşesini dönerken ilk gördüğüm Thea değil, merdiven sahanlığının köşesine asılı, Ambrose'un Thea'yı Menzil'de yüzerken resmettiği suluboya tabloydu. Ambrose, Thea'nın tenindeki güneş ışığını, suyun içinden süzülen prizma tayfını yakalamıştı, başı arkaya savrulmuş, kafasına yapışan uzun saçları ona daha da çarpıcı bir görünüm kazandırmıştı.

Son dönemeci de zihnimdeki bu resimle aşarken beni neyin beklediğini merak ediyordum – Thea bekliyordu.

Eskisinden de güzeldi – bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama öyleydi. Yüzü incelmişti, yüz hatları belirginleşmişti ve kahverengi saçları neredeyse dibinden kesilmişti. Sanki güzelliği en yalın haline indirgenmiş, ipeksi saçlarının yarattığı siyah beyaz şelaleden, makyajdan ve takılardan yoksun bırakılmıştı.

Yaş almıştı, daha çok dikkat çekiyordu ve daha da zayıftı – *fazla* zayıftı. Ama hiç değişmemişti de.

Çok uzun zaman önce, birbirimizi pek tanımadığımız o gece Kate'in kadehini kaldırırken söylediklerini hatırladım. *Hiçbir zaman büyümeyelim...*

"Thea'cım," dedim fısıldarcasına.

Sonra ona sarıldım, kemiklerini hissediyordum, Fatima da sarılmıştı ve gülüyordu. "Tanrı aşkına," dedi Thee, "ikiniz beni boğacaksınız! Çizmelerime de dikkat edin, pislik herif Menzil'e gelirken yarı yolda beni taksiden attı. Buraya kadar çamura bata çıka yürümek zorunda kaldım."

Sigara kokuyordu... Alkol de. İkimizi de bırakıp pencere kenarındaki masaya doğru yürümeden önce, yüzü saçlarımdayken gülünce nefesindeki alkolün tatlı aroması geçkin bir meyve gibi ağır kokmuştu.

"İkinizin de anne olduğuna inanamıyorum." Gülümseyişi her zamanki gibi çarpık, biraz alaycıydı ve gizem yüklüydü. Eskiden sabahlara kadar sigara ve içki içtiğimiz gecelerde oturduğu sandalyeyi çekip oturdu, ucu altın rengindeki siyah Sobranie sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi. "Sizin gibi serserilerin üremesine nasıl izin verdiler?"

"Bir bilsem," dedi Fatima, kendi sandalyesini çekip Thea'nın karşısına oturduğunda. Sırtı sobaya dönüktü. "Hastaneden çıkarken Nadia'yı kucağıma verdiklerinde ben de Ali'ye aynı şeyi söyledim: Şimdi ne bok yiyeceğim ben?"

Kate bir tabak alıp tek kaşını kaldırarak Thea'ya uzattı.

"Yemek yer misin? Aç mısın? Kuskustan çok fazla kaldı."

Thea, başını iki yana sallayıp sigarasını yaktı, dumanı üfledi, sonra yanıt verdi.

"Böyle iyiyim. Sadece bir şeyler içmeyi ve niye hepimizin burada olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Şarabımız var... ve şarabımız var..." dedi Kate. Yamuk büfeye baktı. "Ve... şarabımız var. O kadar."

"Tanrım, iyice yumuşamışınız. Sert bir içki yok mu? Peki o zaman, sanırım şarap içeceğim."

Kate yan tarafta duran yeşilli mavili kristal kadehlerden birine şarap koyup Thea'ya uzattı. Çok büyük bir kadehti bu, şişenin en azından çeyreği kadardı. Thea, kadehi alıp yakut rengi derinliklerin arasından masanın ortasındaki mum izledi.

"Bize," dedi en sonunda. "Hiçbir zaman büyümeyelim."

Ama ben şu an buna içmek istemiyordum. Büyümek istiyordum. Büyümek, Freya'nın büyüdüğünü görmek, yüzümdeki kırışıkları hissetmek istiyordum.

Thea kadehini dudaklarına götürürken bir anda durup parmağıyla Fatima'nın limonata bardağını işaret edince ben de bir şeyler söyleme zorunluluğundan kurtulmuş oldum.

"Dur, dur, ne bu ya? Limonata mı? Limonatayla kadeh kaldıramazsın. Yine mi hamilesin yoksa?"

Fatima gülümseyerek başını iki yana salladıktan sonra omuzlarında gevşek duran başörtüsünü işaret etti.

"Devir değişti Thea. Bu yalnızca bir moda aksesuarı değil."

"Tatlım, yapma ama, başörtüsü takman rahibe olman gerektiği anlamına gelmiyor! Bizim kumarhaneye sürekli Müslümanlar geliyor, bir tanesi cin tonik içersen bunun alkol sayılmadığını söylemişti, içinde kinin olduğu için ilaç sınıfına giriyormuş."

"Bir, bu bilgi teolojik çevrelerde teknik olarak 'saçmalık' olarak nitelendiriliyor," dedi Fatima. Hâlâ gülümsüyordu ama ince sesinin altında ufak bir sertlik vardı. "İki, Kuran'ın kumarla ilgili öğretilerini düşününce *kumarhane*ye başörtülü birinin gelmesinin ayrıştırıcı gücü konusunu bir araştırmak gerek."

Odaya sessizlik hâkim oldu. Kate ile birbirimize baktık, konuşmak için nefes aldım ama Thea'ya çenesini kapamasını söylemek dışında ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Hep böyle namus abidesi değildin," dedi Thea en sonunda, şarabını yudumlarken. Yanımda duran Kate'in gerildiğini hissettim ama Thea gülümsüyordu, dudağının kenarına o alaycı küçük kıvrım yerleşmişti. "Hatta, yanılıyorumdur belki ama ama soyunmalı bir poker falan oynadığımızı çok net hatırlıyorum...? Yoksa farklı bir Bayan Qureshy miydi o?"

"Sen de her zaman bu kadar pislik değildin," diye yanıtladı Fatima ama sesinde hınç yoktu, gülümsüyordu da. Masanın

karşı tarafına uzanıp Thea'nın koluna hafifçe vurdu, Thea güldü ve ortaya o gerçek, samimi gülümsemesi –kocaman, cömert ve kendiyle dalga geçen gülümsemesi– çıktı.

"Yalancı," dedi sırıtmaya devam ederek. Gerilim, zararsız bir çıtırtıyla toprağa sızan statik elektrik gibi havaya yayıldı.

Banyoya gitmek için masadan kaçta kalktığımı bilmiyordum. Gece yarısını çoktan geçmişti galiba. Geri dönerken Freya'ya baktığımda huzurlu huzurlu uyuduğunu gördüm, kolları ve bacakları mutlak bir rahatlık içinde yayılmıştı.

Kıvrılan merdivenlerden aşağı, eski dostlarımın oturduğu yere inerken keskin bir déjà vu sancısıyla sarsıldım. Fatima, Thea ve Kate alışık oldukları eski yerlerinde oturuyorlardı, bir anlığına başları mumun titrek ışığa doğru eğilmişti, sanki yine on beş yaşındalardı. Sanki takılmış bir gramofon kaydı eski bizin yankısının üzerinden geçiyormuş gibi tuhaf bir izlenime kapıldım, geçmişin hayaletlerinin başıma üşüştüğünü hissettim. Ambrose... Luc... Kalbim göğüs kafesimde sıkıştı, neredeyse fiziksel bir acı içindeydim, bir an –kısacık, bıçak gibi saplanan bir an– gözlerimin önüne bir resim, unutmak için çok çabaladığım bir sahne geldi.

Gözlerimi kapadım, ellerimi yüzüme koydum, görüntüyü aklımdan kazımaya çalıştım – yeniden açtığımda orada yalnızca Thea, Fatima ve Kate vardı. Ama yaşadıklarım hâlâ aklımdaydı – halıda yatan bir ceset, şok ve gözyaşları içindeki dört beyaz yüz...

Elimde soğuk bir ürperti hissettim, arkama döndüm, karanlığın içine doğru döne döne çıkan merdivenlere göz gezdirirken kalbim deli gibi atıyordu.

Kimi beklediğimden emin değildim –sonuçta burada bizden başka kimse yoktu– ama beklediğim kişi her kimse orada görünmüyordu – odanın gölgelerinden ve duvarlardan bakan eski bizin yüzlerinden başka kimse yoktu.

O sırada Kate'in kısık sesli kahkahasını duyunca anladım Hayalet değil, gölgeydi bu – Kate'in köpeği Gölge, soğuk burnunu elime sürtmüştü, hüzünlü ve kafası karışmış gibi bir hali vardı.

"Uyku zamanının geldiğini düşünüyor," dedi Kate. "Birinin onu son yürüyüş için dışarı çıkarmasını umuyor."

"Yürüyüş mü?" dedi Thea. Bir Sobranie daha alıp altın renkli ucunu dudaklarının arasına yerleştirdi. "Yürüyüşü siktir et. Bence *yüzelim*."

"Mayomu getirmedim," dedim otomatik olarak, kalkan kaşının ve o kışkırtıcı pis ifadesinin ne anlama geldiğini fark edemeden. Sonra gönülsüz sayılabilecek bir şekilde gülmeye başladım. "İmkânı yok, hem Freya üst katta uyuyor. Onu bırakamam."

"O zaman uzaklara kadar yüzmezsin!" dedi Thea. "Kate. Havlular!"

Kate ayağa kalktı, önümüzdeki masada duran şarap kadehinden bir yudum aldı ve sobanın yanındaki dolaba doğru yürüdü. Dolabın içinde eski püskü, pastel grinin tonlarına bürünmüş havlular vardı. Birini Thea'ya, birini bana attı. Fatima ellerini havaya kaldırdı.

"Teşekkürler ama..."

"Hadi ama..." dedi Thea ağır ağır. "Hepimiz kadın değil miyiz?"

"Herkes öyle söyler, ta ki sarhoşun teki bar dönüşü yolumuza çıkana kadar. Ben gelmeyeceğim, size iyi eğlenceler."

"Keyfin bilir," dedi Thea. "Hadi, Isa, Kate, beni yüzüstü bırakmayın, ezikler."

O da ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Sutyen takmadığını görebiliyordum.

Ben soyunmak istemiyordum. Thea'nın bu takıntılı tavrıma güleceğini biliyordum ama hamilelik sonrasında vücudumun aldığı hali, mavi damarlı süt dolu memelerimi ve hâlâ

yumuşak olan karnımdaki çatlakları düşünmeden edemiyordum. Fatima da yüzseydi durum farklı olurdu ama o gelmiyordu – yalnızca ben, Thea ve Kate olacaktık, onların ikisi de on yedi yıl önceki kadar ince ve esnekti. Ama ben bu işten Thea tarafından dalga geçilmeden sıyrılamayacağımı biliyordum. Üstelik bir tarafım bunu istiyordu da. Bunun tek nedeni saçlarımın enseme, giysimin de terli sırtıma yapışması değildi. Bundan fazlasıydı. Hepimiz buradaydık. Bir tarafım bunu yeniden yaşamak istiyordu.

Bir havlu alıp dışarı, karanlığın içine çıktım. Ergenlik çağlarımızda da suya ilk giren kişi olma cesaretini hiç gösterememiştim. Bunun nedenini bilmiyordum – tuhaf bir batıl inancım, suyun içinde neyin gizli olduğuna dair bir korkum vardı. Diğerleri suya girmişse ben de güvende olacaktım. Başı her zaman, genelde iskeleden çığlık çığlığa koşup Menzil'in ortasındaki akıntının hızlı olduğu noktaya doğru bombalama atlayan Kate ya da Thea çekerdi. Ben şu anda ilk atlayan kişi olamayacak kadar korkaktım.

Elbisem yumuşak ve esnek pamuktandı, tek hareketle üstümden çıkarıp kenara attım, sutyenimin kopçasını açıp spor ayakkabılarımı çıkardım. Sonra derin bir nefes alıp kendimi suya bıraktım – hızlı davranmış, diğerlerinin gelip yumuşak çıplaklığımı görmesine zaman tanımamıştım.

"Vay canına, Isa girdi bile!" dediklerini duydum suyun yüzeyine soğuktan titreyerek çıktığımda. Hava ılıktı, hatta nemliydi ama sular yükselmişti ve Menzil, kanaldan doğrudan gelen su nedeniyle tuzluydu.

Tenim soğuğa alışırken nefesim kesilerek suyun içinde yürüdüğüm sırada Thea da iskelede geziniyordu. Çıplaktı ve ilk kez onun vücudunun da, bazı açılardan benimki kadar sert değiştiğini gördüm. Hayatı boyunca zayıf olmuştu ama artık anoreksiyaya yakındı, karnı dümdüzdü, memeleri gözle görülen kaburgalarında sığ bir çay tabağı gibiydi. Ama değiş-

meyen bir şey vardı – iskelenin kenarına doğru salınırken ve lambanın ışığı suyun üstüne uzun, ince bir gölge yansıtırken tamamen umursamazdı. Thea çıplaklıktan hiçbir zaman utanmamıştı.

"Yolumdan çekilin sürtükler," dedi, sonra kusursuz bir şekilde daldı. Aynı zamanda intihar edercesine aptalca bir hareketti bu. Menzil o kadar derin değildi ve engellerle doluydu – nehir yatağında kamışlar, eski iskelelerin kalıntıları, palamar babaları, ıstakoz kafesleri, akıntının sürüklediği çerçöp, gelgitle ve geçen yıllarla hareketlenip değişen kum yığınları vardı. Boynunu kırması işten bile değildi ve iskeledeki Kate'in dehşet içinde irkildiğini, ellerini ağzına götürdüğünü gördüm – ama sonra Thea suyun üstüne çıkıp saçlarındaki suyu köpeklerin yaptığı gibi savurdu.

"Neyi bekliyorsun?" dedi, rahatlayarak uzun ve yavaş bir nefes veren Kate'e seslenerek.

"Seni *salak*," dedi Kate, sesinde öfkeyi andıran bir şeyler vardı. "Nehrin ortasında kum yığını var, canından olabilirdin."

"Ama olmadım," dedi Thea. Soğuktan nefes nefese kalmıştı, gözleri parlıyordu. Kate'i çağırmak için kaldırdığı kolundaki tüyler diken diken olmuştu. "Hadi, suya gir be kadın."

Kate tereddüt etti... ve bir an aklından geçenleri bildiğimi düşündüm. Zihnimde bir görüntü vardı... içi suyla dolan sığ bir çukur, çukurun ufalanarak yok olan kum duvarları... Sonra omurgasını dikleştirdi, her kemiğinde bilinçsiz bir başkaldırı vardı.

"Pekâlâ." Üstüyle kot pantolonunu çıkardı, sutyeninin kopçasını açmak için arkasına döndü, suya girmeden önce iskeleye getirdiği şarap şişesinden ağız dolusu uzun bir yudum aldı. Başını çevirişinde, boğazının hareketinde dayanılmaz derecede genç ve kırılgan bir şey vardı. Bir an yıllar uçup gitmiş, o yine Salten House'un yangın merdivenlerinde oturup viski şişesini kafasına diken aynı Kate olmuştu.

Sonra şişeyi elbise yığınının üstüne bırakıp atlamak için omuzlarını dikleştirdi. Benden metrelerce uzakta, suyla buluşup yakamozlu yüzeyin altına daldığında dalgaları hissettim.

Yakınlarımdan bir yerlerden suyun dışına çıkmasını bekledim... ama çıkmadı. Etrafta hiç baloncuk görünmüyordu ve yakamoz nehrin içini görmeyi zorlaştırdığı için Kate'in nerede olduğunu görmek imkânsızdı.

"Kate?" dedim suyun içinde yürüyerek. Saniyeler geçmesine rağmen ona dair hiçbir belirti görmeyince kaygılanmaya başladığımı hissettim. "Thea, Kate hangi cehennemde?"

O anda bir şeyin ayak bileğimi yakaladığını hissettim, soğuktu ve güçlü bir şekilde beni dibe, derine, Menzil'in derinliklerine çekiyordu. Suya dalmadan önce nefes aldım ve çığlık atmama zaman kalmadan kendimi derinlerde, beni aşağı çeken şeyle boğuşurken buldum.

Bu şey beni aniden bıraktı ve nefes nefese, gözlerimdeki tuzlu suyu savuşturmaya çalışarak su yüzeyine çıktım, karşımda Kate'in sırıtan yüzünü gördüm. Kollarıyla beni suyun üstünde tutmaya çalışıyordu.

"Sürtük!" dedim nefes nefese, ona sarılmak mı yoksa boğmak mı istediğimden emin değildim. "Bir uyarsaydın!"

"Ama o zaman her şeyi berbat ederdim," dedi Kate nefes nefese. Gözleri parlıyor, gülüyordu.

Thea, Menzil'in akıntının en güçlü ve suyun en derin olduğu orta yerindeydi, dönüp duran akıntının içinde kendini aynı yerde tutabilmek için sırtüstü yüzüyordu.

"Gelsenize," diye seslendi. "Burası çok güzel."

Fatima bizi iskeleden izlerken Kate ile birlikte Thea'nın bulunduğu yere yüzdük. Thea, yıldızların ışığının yansıdığı noktadaydı, biz de sırtımızı döndük ve o sırada hep beraber el ele tutuştuğumuzu hissettim. Ay ışığında, bedenlerden oluşmuş solgun bir takımyıldızdık, uzuvlarımız birbirine dolanmıştı,

parmaklarımız iç içe geçip çarpışıyor, birbirinden ayrılıyor, ardından yeniden birbirlerine tutunuyorlardı.

"Hadi Fati," diye seslendi Thea. "Burası harika."

Öyleydi. Soğuğun şoku geçtikten sonra su şaşırtıcı derece ısınmıştı, tepemizdeki ay neredeyse dolunaydı. Yüzeyin altına daldığımda ayın parladığını, Menzil'in uysal, çamurlu sularını delen binlerce parça halinde kırıldığını görebiliyordum.

Yüzeye çıktığımda Fatima'nın iskelenin yan tarafına iyice yaklaştığını, tam kenarına oturup parmaklarını suya uzattığını gördüm, girmek ister gibi bir hali vardı.

"Sen olmayınca tadı çıkmıyor," diye yalvardı Kate. "Hadi... sen de istediğinin farkındasın..."

Fatima başını iki yana sallayıp ayağa kalktığında eve gireceğini sandım. Ama yanılmışım. Suyun içinde yürüyerek onu izlerken derin bir nefes alıp atladığını gördüm – giysilerini çıkarmamıştı, başörtüsü gecenin içinde kuş kanadı gibi çırpınıyordu. Şap diye bir sesle yüzeye çarptı.

"İnanamıyorum!" diye bağırdı Thea sevinçle. "Suya atladı!"

Biz suyun içinde gülerek ve bir tür isteri içinde titreyerek ona doğru ilerlerken Fatima da gülüyor, başörtüsünün suyunu sıkıyor, giysileri sürüklenirken suyun üstünde kalabilmek için bize tutunuyordu.

Yeniden bir aradaydık.

O kısacık anda tek önemli olan da buydu

Geç olmuştu. Gülerek ve kavalkemiklerimizi kıymıklı çürük tahtaya sürtünce küfür ederek sudan çıkmış, saçlarımızı havluyla sarıp tüyleri diken diken olan tenimizi kurulamıştık. Fatima, kendi salaklığı karşısında başını iki yana sallayarak ıslak giysilerini değiştirmişti, artık Kate'in eski püsküllü koltuğunda pijamalarımızla ve sabahlıklarımızla uykulu gözlerle uzanıyorduk. Yorgun düşen kol ve bacaklarımızla eskilikten yumuşamış örtüler iç içe girmişti, dedikodu yapıyor, eski günlerden konuşuyor, eski hikâyeleri anlatıyorduk – *hatırlıyor musunuz...*

Fatima'nın açık ve ıslak saçları yüzünün etrafına dağılmışken daha genç gösteriyordu, eski haline daha fazla benziyordu. Bir kocasıyla iki çocuğu olduğuna inanmak zordu. Kate'in söylediği bir şeye gülüşünü izlediğim sırada uzaktaki duvara yaslanmış duran büyükbaba saati iki kez belli belirsiz çalınca Fatima dönüp saate baktı.

"Vay canına. Saat sabahın ikisi olmuş! Benim biraz uyumam gerek."

"Hafifsiklet işte," dedi Thea. O hiç mi hiç yorgun görünmüyordu, hatta daha saatlerce devam edebilirdi – kadehinin dibinde kalan şarabı kafasına dikerken gözleri parlıyordu. "Ben dün gece vardiyama gece yarısından önce başlamadım!"

"Yani, doğru. Bütün bunlar sana uygun," dedi Fatima. "Bazılarımız yıllar boyunca kendini sabah dokuz akşam beş çalışılan mesleklerin ve okul öncesi yaştaki iki çocuğun katı düzenine alıştırdı. Bundan sıyrılmak zor. Bak, Isa da esniyor!"

Hepsi dönüp bana bakınca ağzımdan yarıya kadar çıkmış bulunan esnememi engellemeye çalıştım ama başaramayınca omuzlarımı silkip gülümsedim.

"Özür dilerim, ne diyebilirim ki? Dayanma gücümü bel sağlığımla birlikte kaybettim ben. Ama Fatima haklı... Freya saat yedide uyanacak. O zamana kadar birkaç saat uyumalıyım."

"Hadi," dedi Fatima, ayağa kalkıp gerinerek. "Yatak."

"Bekle," dedi Kate kısık sesle. O anda, gecenin son kısmında aramızda en suskun olanın kendisi olduğunu fark ettim. Fatima ve Thea ile birlikte birbirimize dair en sevdiğimiz hikâyeleri, anekdotları anlatmış, anılarımızı tazelemiştik... ama Kate sessiz kalmış, düşüncelerini kendine saklamıştı. Şimdi sesini duymak bizi şaşırtmıştı, hepimiz dönüp ona baktık. Koltuğa gömülmüştü, açık saçları yüzünü gölgeliyordu ve yüz ifadesindeki bir şey hepimizi durdurmuştu. Mideme sancılar girdi.

"Ne oldu?" dedi Fatima, sesi huzursuzdu. Yeniden, bu kez koltuğun ucuna ilişti, parmaklarını kuruması için sobanın dışındaki siperliğe astığı başörtüsünün kenarına doladı. "Ne oldu?"

"Ben..." dedi Kate, ve sonra durdu. Yere baktı. "Tanrım," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Bu kadar zor olacağını bilmiyordum."

Aniden ne söyleyeceğini anladım, bunu duymak istediğimden emin değildim.

"Çıkar şu dilinin altındaki baklayı," dedi Thea sert bir sesle. "Söyle şunu Kate. Sürekli etrafından dolanıp duruyoruz, artık bize nedenini söyleme zamanı geldi."

Ne nedeni? diye çıkışabilirdi Kate. Ama gerek yoktu. Hepimiz Thea'nın neyi kastettiğini biliyorduk. Neden burada olduğumuzu biliyorduk. O mesajın, o üç sözcüğün ne anlama geldiğini biliyorduk: *Size ihtiyacım var.*

Kate, derin bir nefes alıp başını kaldırdı, yüzü lambanın ışığında gölgelenmişti.

Ama konuşmamasına şaşırdım. Bunun yerine ayağa kalkıp sobaya, içinde odunları tutuşturmak için kocaman bir gazete yığınının bulunduğu kömür kovasına yürüdü. En üstteki gazete *Salten Observer*'dı, onu tek kelime etmeden alıp bize uzattığında bu uzun ve sarhoş gece boyunca sakladığı korkusu yüzünden okunuyordu.

Dünün gazetesiydi, ön sayfadaki manşet çok açıktı.

MENZİL'DE İNSAN KEMİĞİ BULUNDU.

İkinci Kural

Hikâyene Sadık Kal

"Kahretsin." Sessizliği bölerek beni hararetiyle şaşkına çeviren Fatima'ydı. "*Kahretsin.*"

Kate'in elinden düşen gazeteyi yakaladım, gözlerim sayfada gezinmeye başladı. *Salten'da, Menzil'in kuzey kıyısında bulunan kalıntıların kime ait olduğunun tespit edilmesi için polis çağırıldı...*

Elim öyle titriyordu ki yazıları zor okuyabiliyordum, sayfada göz gezdirirken birbirinden bağlantısız cümleler iç içe geçiyordu. *Polis sözcüsünün doğruladığına göre... insan iskeleti kalıntıları... isimsiz tanık... cesedin tanınmaz halde oluşu... adli tıp incelemesi... şoka giren yerel halk... kamusal alana yakın bölgede...*

"Acaba..." Thea'nın sesi kendinden beklenmedik şekilde titreyince cümleyi baştan aldı. "Acaba kim olduğunu..."

Durdu.

"Acaba kim olduğunu biliyorlar mıdır?" diye bitirdim cümleyi onun yerine, sesim sert ve tizdi, sorularımızın ağırlığı karşısında başını eğen Kate'e bakıyordum. Elimdeki gazete titreyince dökülen yaprakları andıran bir ses çıktı. "Cesedin mi?"

Kate başını iki yana salladı ama hepimizin düşündüğünü bildiğim o sözcükleri söylemeye ihtiyaç duymadı: *Henüz değil.*

"Yalnızca bir kemik. Tamamen bağlantısız da olabilir, değil mi?" dedi Thea ama sonra yüzü değişti. "Lanet olsun, ne saçmalıyorum ben? *Kahretsin!*" Kadeh tutan elini yumruk yapıp masaya vurunca kadeh kırıldı, cam kırıkları her yere saçıldı.

"Thee," dedi Kate, çok kısık bir sesle.

"Abartmayı bırak, Thea," dedi Fatima öfke içinde. Bezle fırça almak için lavaboya gitti. "Bir yerin kesildi mi?" diye sordu başını arkaya çevirerek.

Thea başını iki yana salladı, yüzü bembeyazdı ama mutfak beziyle dökülen şarabı silen Fatima'nın eline bakmasına izin verdi. Fatima, Thea'nın kolunu yukarı sıyırdığında dışarıdayken ay ışığının sakladığı şeyi gördüm – kolunun iç tarafında beyaz yara izleri vardı, uzun zaman önce iyileşseler de hâlâ gözle görülüyorlardı ve o kesiklerin yeni ve çiğ olduğu zamanları hatırlayınca irkilerek bakışlarımı kaçırmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Salak," dedi Fatima ama Thea'nın avucundaki cam kırıklarını fırçayla süpürürken dokunuşları nazikti ve sesi titriyordu.

"Bunu yapamam," dedi Thea başını iki yana sallayarak. İlk kez o anda ne kadar sarhoş olduğunu ve kendini tuttuğunu fark ettim. "Bir daha olmaz, şimdi olmaz. Dedikodular bile – kumarhaneler çok katıdır, siz bunun farkında mısınız? İşin içine polis girerse..." Sesi çatallaşıyor, hıçkırığı yüzeye çıkmaya çalışıyordu. "Kahretsin, kumar lisansımı kaybedebilirim. Bir daha asla çalışamayabilirim."

"*Hepimiz* aynı gemideyiz," dedi Fatima. "Sence insanlar başlarına böyle bela olabilecek bir doktor isterler mi? Ya da bir avukat?" Başıyla beni işaret etti. "Isa ile benim de tıpkı senin gibi kaybedecek çok şeyimiz var."

Kate'ten bahsetmemişti. Buna gerek yoktu.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Thea en sonunda. Bana bakmayı bırakıp önce Kate'e, ardından Fatima'ya döndü. "Kahretsin. Bizi buraya neden çağırdın?"

"Çünkü bunu bilmeye hakkınız vardı," dedi Kate. Sesi titriyordu. "Bir de size anlatmanın daha güvenli bir yolunu bulamadım."

"Yıllar önce yapmamız gerekeni yapmalıyız," dedi Fatima hararetle. "Bizi sorgulamalarından önce hikâyemizi yazmalıyız."

"Hikâyemiz eskisiyle aynı," dedi Kate. Gazeteyi elimden alıp manşeti göremeyeceği şekilde katlayarak sayfayı tırnaklarıyla deldi. Elleri titriyordu. "Hikâye, hiçbir şey bilmediğimiz. Hiçbir şey görmedik. Buna sadık kalmak dışında yapabileceğimiz bir şey yok – anlatımımızı değiştiremeyiz."

"Ben şu an ne yapacağımızı sordum." Thea'nın sesi yükselmişti. "Kalacak mıyız? Gidecek miyiz? Sonuçta Fatima'nın arabası var. Bizi burada tutan hiçbir şey yok."

"Sen kalıyorsun," dedi Kate, sesinde çok iyi hatırladığım bir ton vardı – tartışması imkânsız bir mutlak kesinlik. "Kalıyorsun çünkü herkesin de bildiği gibi sen yarınki akşam yemeği için geldin."

"Ne?" Thea kaşlarını çatınca diğerlerinin bunu bilmediğini ilk kez hatırladım. "Ne yemeği?"

"Mezunlar yemeği."

"Ama biz davetli değiliz ki," dedi Fatima. "Bizi kesinlikle okula sokmazlar, değil mi? Tüm o olanlardan sonra?"

Kate omuzlarını silkti, yanıt olarak lavabonun yanındaki mantar panoya gidip raptiyenin altındaki dört katı, beyaz davetiyeyi çıkarıp getirdi.

"Görünüşe göre bizi okula sokacaklar," dedi, davetiyeleri uzatarak.

***

The Salten House Eski Kızlar Derneği, Mezunlar Yaz Balosu'nda .....'i *aramızda* görmekten mutluluk duyar.

Her davetiyedeki boş alana adlarımız lacivert dolma kalemle ve el yazısıyla yazılmıştı.

Kate Atagon
Fatima Chaudhry (kızlık soyadı Qureshy)
Thea West
Isa Wilde

Kate, davetiyeleri alıp elinde iskambil kartı gibi tutarken hepimizi aralarından kendi adımızın yazılı olduğu kartı çekmeye davet eder gibi bir hali vardı.

Ama ben isimlere ya da kabartılı yazının yaldızlı harflerine bakmıyordum bile. Ben, mantar panonun raptiyesinin her bir kartın üstünde açtığı deliğe bakıyordum. Ve özgür olmak için ne kadar çabalarsak çabalayalım, sonumuzun hiçbir zaman değişmediğini, geçmişin dördümüzü de birbirimize bağladığını düşünüyordum.

Resim, Salten House'takilerin çoğu için bir ekstra, okulun deyimiyle bir "zenginleşme" idi, tabii sınav için buna çalışmıyorsanız, ki ben çalışmıyordum ve dönem başlayalı birkaç hafta olmuş, Salten House'taki günler neredeyse rutine binmişti. İşte o dönemde resim atölyeleri ve Ambrose Atagon ile tanıştım.

Çoğu yatılı okul gibi, Salten da öğrencileri yatakhanelere bölüştürmüştü ve bu yatakhanelerin her biri adını bir Yunan tanrıçasından alıyordu. Fatima ile ben aynı yatakhaneye, av tanrıçası Artemis'e konduğumuz için bizim zenginleşmemiz aynı zamana denk gelmişti, ikimiz de kendimizi soğuk bir ekim sabah, kahvaltıdan sonra stüdyo ararken bulmuştuk. Bahçede bir oraya bir buraya yürüyor, atölyelerin nerede olduğunu bilen, bizden daha bilgili birilerini arıyorduk.

"Hangi cehennemde bu?" dedi Fatima yeniden, onuncu kez ve ben de belki sekizinci kez ona cevap verdim:

"Bilmiyorum ama buluruz. Telaşlanmayı bırak."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ikinci sınıflardan birinin kocaman bir suluboya defteriyle matematik odalarına doğru yürüdüğünü görüp seslendim: "Hişt, sen! Resim atölyelerine mi gidiyorsun?"

Koşuşturmaktan yüzü pembeleşen kız bana doğru döndü.

"Evet ama geç kaldım. Ne oldu?"

"Bizim de resim dersimiz var ama kaybolduk. Seni takip edebilir miyiz?"

"Tamam ama acele edin." Beyaz inci çalılarıyla kaplı kemerden ve daha önce hiç görmediğimiz, çalının gölgelerinin içine saklanmış ahşap kapıdan geçti.

İçeride o kaçınılmaz merdivenlerden vardı –Salten'dan ayrıldığımdan beri hiç o kadar fit olmamıştım– ve kızın arkasından yukarı, daha yukarı, en azından iki üç merdiven yukarı çıktıktan sonra hangi cehenneme gitmeye çalıştığımızı merak etmeye başladım.

En sonunda, merdivenler cam kısmı tel ızgarayla örülmüş bir kapıdan girilen küçük bir sahanlığa açıldı. Kız kapıyı iterek açtı.

İçeride tonoz çatılı uzun bir salon vardı, duvarlar alçaktı ama tavan üçgen bir kavis şeklinde yükseliyordu. Taşıyıcı kirişler ve payandalar tavana doğru zikzak şeklinde uzanıyordu, hepsine kuruması için eskizler asılmıştı ve her biri, büyük olasılıkla natürmort kompozisyonlarda kullanılan tuhaf nesnelerle –boş bir kuş kafesi, kırık bir lavta, gözleri kederli ama bilge bakan içi doldurulmuş bir ipek maymun– dengelenmişti.

Duvarlar çok alçak olduğu için tonozlu çatıda pencere olarak yatay pencereler kullanılmıştı, matematik sınıflarının üstündeki çatı katında olduğumuzu fark ettim. İçeriye kış güneşinin ışığı süzülüyordu, her yer nesneler ve resimlerle doluydu, şu âna kadar gördüğüm sınıfların –beyaz badanalı, steril ve fazla temiz– hiçbirine uzaktan yakından benzemiyordu. Kapının eşiğinde dikilip bu büyüleyici görüntüye gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Özür dilerim Ambrose," dedi ikinci sınıf öğrencisi, yeniden gözlerimi kırpıştırdım. Ambrose mu? Bu da başka bir tuhaflıktı. Salten'daki diğer öğretmenler genelde kadındı, medeni durumlarına bakılmaksızın, soyadları her neyse başına Bayan getirilerek hitap edilirlerdi.

Kimse ama kimse adlarını kullanmazdı.

Kızın böyle gayri resmi şekilde hitap ettiği kişiyi görmek için arkama döndüm.

Ve Ambrose Atagon'u ilk o zaman gördüm.

Bir keresinde, daha Owen ile tanışmamışken eski bir erkek arkadaşıma Ambrose'u tarif etmeye çalışmıştım ama bunun neredeyse imkânsız olduğunu gördüm. Elimde fotoğraflar vardı ama onlarda yalnızca orta boylarda, fırça gibi siyah saçları olan ve sürekli eskizlerin üstüne eğilmekten kamburlaşmış bir adam görünüyordu. Onun yüzü de Kate'inki gibi ince ve hızlı değişen türdendi, yıllar boyunca güneşin alnında eskiz çizdiği ve koyun parlak ışığı yüzünden gözlerini kıstığı için teninde oluşan kırışıklar onu mantığa aykırı şekilde olduğu yaştan, kırk beş yaşından daha yaşlı değil, daha genç gösteriyordu. Gözleri de Kate'inkiler gibi koyu maviydi ve yüzünde dikkat çeken tek yerdi ama her ne kadar fotoğrafta hafızamdaki kadar canlı görünmeseler de –çünkü Ambrose *capcanlıydı*– sürekli çalışıyor, gülüyor, seviyorlardı... elleri hiç durmazdı, hep sigara sarar ya da eskiz çizer ya da Değirmen'deki lavabonun altında iki litrelik şişelerde sakladığı ve başka birinin içemeyeceği kadar sert olan kırmızı şaraptan bir kadeh koyardı.

O hayatı; derin konsantrasyonunun ve bitmek bilmez enerjisinin zıtlığını, çok sıradan görünen bir adamın esrarengiz manyetik çekiciliğini ancak Ambrose kalibresindeki bir sanatçı yürütebilirdi.

Ama hiçbir zaman otoportresini yapmamıştı. Ya da ben bilmiyordum. Etrafındaki her şeyin –nehirdeki kuşların, Salten House'taki kızların, titreyen ve yaz rüzgârını içine çeken hassas bataklık çiçeklerinin, rüzgârın Menzil'de yarattığı hafif dalgaların– resmini çizerken kendi resmini çizmemesi gerçekten ironikti.

Kate'i takıntılı bir şekilde çizmiş, evi yemek yerken, yüzerken, uyurken, oynarken çizdiği eskizlerle darmadağın etmişti.

Sonra da beni, Thea'yı ve Fatima'yı çizmişti ama her zaman bizden izin almıştı. Kate'inki gibi duraksayan hafif pürüzlü sesi hâlâ aklımdaydı. "Senin, eee, resmini çizebilir miyim?"

Çizmesine her zaman izin vermiştik. Belki de vermemeliydik.

Uzun ve güneşli bir öğleden sonra beni mutfak masasında oturmuş, elbisemin bir askısı omzumdan düşmüş, çenemi ellerimin arasına almış ve gözlerimi ona kilitlemiş halde çizmişti. Yanağımdaki güneşi, ona bakışlarımdaki sıcaklığı, başını eskizden kaldırıp yüzüme her baktığında ve göz göze geldiğimizde oluşan o küçük elektrik şokunu hâlâ hatırlayabiliyordum.

Çizimi bana vermişti ama başına ne geldiğini bilmiyordum. Onu Kate'e vermiştim çünkü okulda saklayacak hiçbir yer yoktu, ne annemle babama ne de Salten House'taki kızlara gösterebilirdim. Anlamazlardı. Kimse anlamazdı.

Ambrose'un ortadan kaybolmasından sonra bazı fısıltılar yükseldi – geçmişine, uyuşturucudan yediği hükümlere, öğretmenlik yeteneğine sahip olmadığı gerçeğine dair fısıltılardı bunlar. Ama ben o ilk gün bunların hiçbirini bilmiyordum. Ambrose'un bizim hayatımızda, bizim de onun hayatımızda oynayacağı role dair hiçbir fikrim yoktu, buluşmalarımızın yıllar boyunca dalgalanarak süreceğini de bilmiyordum. Ben çantamın sapını tutarak öylece nefes nefese dururken öğrenci şövalesine eğilmiş olan Ambrose da doğruldu. O masmavi gözleriyle bana bakıp gülümsedi, sakalının üstündeki deriyi, göz kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeydi bu.

"Merhaba," dedi nazikçe, ödünç aldığı fırçayı bırakıp ellerini resim önlüğüne silerek. "Daha önce tanışmadık sanırım. Ben Ambrose."

Ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Bakışlarındaki yoğunluktu bunun nedeni. Size baktığı anda sizi nasıl da

umursadığına inandırmasıydı. Evrende sizin kadar önemsediği kimse yoktu sanki. O kalabalık odadaki tek kişi sizmişsiniz gibi.

"Ben... ben Isa," dedim en sonunda. "Isa Wilde."

"Fatima," dedi Fatima. Yere bıraktığı çantasından ufak bir patırtı geldi, etrafındaki, Alaattin'in hazine dolu mağarasına benzeyen bu odaya onun da benim kadar şaşkınlıkla baktığını gördüm. Burası okulun geri kalanının yavanlığından çok uzaktı.

"Pekâlâ Fatima," dedi Ambrose. "Isa, sizinle tanıştığıma çok sevindim."

Elimi tuttu ama sandığım gibi benimle tokalaşmadı. Bunun yerine, parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sanki birbirimize bir şeylerin sözünü veriyormuşuz gibi kenetlercesine aldı. Elleri sıcak ve güçlüydü, eklemlerinin çizgilerine, tırnaklarının etrafındaki oluklara öyle derin sızmıştı ki boya ne kadar fırçalarsa fırçalasın çıkabileceğini sanmıyordum.

"Şimdi," dedi elini arkasındaki odaya doğru sallayarak. "İçeri girin. Bir şövale alın. En önemlisi de kendinizi evinizde gibi hissedin."

Biz de öyle yaptık.

Ambrose'un dersleri farklıydı, bunu hemen öğrenmiştik. İlk başta, en bariz şeyleri fark etmiştim – örneğin Ambrose'a adıyla hitap ediliyordu, kızların hiçbiri kravat takmıyor ya da ceket giymiyordu.

"Suluboya resminize sürünen kravattan daha kötü bir şey olamaz," demişti bize kravatlarımızı çıkarmamızı söylediği o ilk gün. Ama bundan fazlası vardı – düz bir kullanışlılık dışında bir şeydi. Resmiyeti kırmak. Bir boşluk, çok ihtiyaç duyulan bir boşluk, Salten House'un tüm o steril uyumluluğunun içinde nefes almak için.

Sınıfta tam bir profesyoneldi – ona "sulanan", gömlekle-

rinin düğmelerini tuvale uzanırken sutyenleri görünecek kadar açan kızlara rağmen. Mesafesini koruyordu – metaforik olduğu kadar fiziksel anlamda da. O ilk gün, beni eskizimle boğuşurken gördüğünde gelip yanımda durmuştu. O an, eskizlerinde değişiklik yapmak için öğrencilerinin omuzlarına eğilen, bu sırada omurgamıza binen sıcaklığını ve ter kokusunu hissedebildiğimiz eski resim öğretmenim Bayan Driver'ın anısı hafızamda keskin bir şekilde canlandı.

Ambrose ise tam tersiydi. Mesafesini koruyor, otuz santim arkamda sessiz, düşünceli bir şekilde durup kâğıdımdan başını kaldırarak şövalemin önündeki masaya yasladığım aynaya bakıyordu. Otoportrelerimizi çiziyorduk.

"Bok gibi oldu, değil mi?" dedim umutsuzca. Sonra argo konuştuğum için azarlanacağımı düşünerek dilimi ısırdım. Ama Ambrose sanki bunu fark etmemişti. Gözlerini kısıp öylece dururken benim bile farkımda değil gibiydi, bütün dikkatini kâğıda vermişti. Bayan Driver gibi düzeltmeler yapacağını sanarak kalemi uzattım. Dalgın sayılabilecek bir tavırla kalemi elimden aldı ama kâğıda hiçbir şey çizmedi. Dönüp yüzüme baktı.

"Bok gibi değil," dedi ciddi bir tavırla. "Ama bakmıyorsun, orada olduğunu düşündüğün şeyi çiziyorsun. Bak. Gerçekten aynada kendine bak."

Döndüm, kendime değil, Ambrose'un omzumda duran çizgili, yıpranmış yüzüne bakmaya çalıştım. Gördüğüm tek şey kusurlarımdı – çenemdeki sivilceler, çene kemiğimin etrafında toplanan yağ dokusu, lastik tokamdan fırlayan bir tutam söz dinlemez saç.

"Uyum içinde olmamasının nedeni kişiyi değil, yüz hatlarını çizmen. Sen kaş bölgesindeki kırışıklarla kuşkulardan daha fazlasısın. Sana baktığımda gördüğüm kişi..." Durdu, gözlerinin üstümde gezdiğini hissederken bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmamaya çalışarak bekledim. "Cesur birini görü-

yorum," dedi en sonunda. "Çok çabalayan birini görüyorum. Gergin ama sandığından daha güçlü birini görüyorum. Endişeli ama endişelenmemesi gereken birini görüyorum."

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim ama başka biri söyleseydi dayanılmaz derecede basmakalıp gelecek olan bu sözler nedense Ambrose'un çatallı sesinden duyulunca gerçekçi gelmişti.

"Bunu çiz," dedi. Kalemi bana geri verdiğinde yüzünde beliren gülümseme yanaklarını kırıştırdı, biri o anda çizivermiş gibi göz kenarlarına çizgiler çekti. "Gördüğüm kişiyi çiz."

Söyleyecek hiçbir şey bulamamıştım. Yalnızca başımı yukarı aşağı salladım.

Yıllar sonra bile sesini kulaklarımda duyabiliyordum, pürüzlü ve kısıktı, tıpkı Kate'in sesi gibi. *Gördüğüm kişiyi çiz.*

O çizim hâlâ bir yerlerde duruyordu, yüzü dünyaya açık bir kızı, kendi güvensizlikleri dışında saklayacak hiçbir şeyi olmayan bir kızı gösteriyordu. Ama o kişi, Ambrose'un gördüğü ve inandığı kişi artık yoktu.

Belki de hiç olmamıştı.

Parmak uçlarımda sessizce Luc'un odasına (burayı başka bir yer olarak görmeme imkân yoktu) girdiğimde Freya uyandı. onu yeniden uyutmaya çalışmama rağmen hiç oralı olmadı, en sonunda onu yatağıma –Luc'un yatağına– aldım ve uzanarak emzirmeye koyuldum. Uyuyakaldığımda ağırlığımın üstüne çökmemesi için kolumu o tıkız, küçücük bedeninin üstünden geçirerek kendimi hazırlamıştım.

Öylece uzanıp onu izliyor, uykunun beni ele geçirmesini bekliyor, Ambrose'u... Luc'u... ve bu yavaş yavaş çöken evde artık tek başına yaşayan Kate'i, sırtındaki bu güzel yükü düşünüyordum. Ellerinden kayıp Menzil'in hareketli kumlarına gömülüyordu, eğer bu yükten kurtulmazsa onu da dibe çekecekti.

Ev rüzgârda sallanıp çatırdayınca iç çekip yastığımın serin tarafını çevirdim.

Owen'la evi düşünmem gerekirdi ama düşünmüyordum. Eski günleri, Ambrose resim çizerken ve Luc hepimizi tembel bademgözleriyle izlerken burada içerek, yüzerek ve gülerek geçirdiğimiz uzun, aylak yaz günlerini düşünüyordum.

Belki bunun nedeni o an içinde bulunduğum odaydı ama Luc'un varlığını on yedi yıldır ilk kez bu kadar güçlü hissediyordum. Yatakta gözlerimi kapayıp öylece uzanırken etrafımdaki eski eşyalarıyla, tenime değen çarşafların serinliğiyle sanki yanımda yatıyormuş gibi –güneşte yanmış kolları, darmadağın saçlarıyla sıcak, ince yapılı bir yabancı– epey tuhaf bir hisse kapılmıştım.

Görüntü öyle gerçekti ki bu yanılgıdan kurtulmak için kendimi gözlerimi açmaya zorladım, tabii ki yatakta yalnızca benle Freya vardı, başımı iki yana salladım.

Neler oluyordu bana? En az Kate kadar kötüydüm, peşimde geçmişin hayaletleri vardı.

Ama çok uzun zaman önce bir gece burada uzandığımı hatırlıyordum. Yine aynı sesleri ve şarkıları çalıp duran takılmış plağı dinliyormuşum hissine kapıldım.

Buradalardı: Luc, Ambrose ve yalnızca onlar yoktu, biz de vardık, geçmişimizin hayaletleri, yazımız hepimizi bir şekilde yaralayan, hayatımıza devam etmek için çabalamamızı gerektiren, eğlenmek için değil hayatta kalmak için yalan söylemek zorunda bırakan o dehşet verici kazayla sona ermeden önceki gibi kahkahalarla gülen incecik kızlardık.

Burada, bu evde, eskiden olduğumuz insanların hayaletleri gerçekti – etrafımda ve üst katımda uyuyan kadınlar kadar gerçekti. Varlıklarını hissediyordum ve Kate'in neden buradan ayrılamadığını anlıyordum.

Artık uyuyakalmak üzereydim, gözlerim ağırlaşmıştı, kendimi uykuya teslim etmeden önce son kez telefonumu alıp saate baktım. Tam yere geri koyduğum sırada ekran ışığı araları açık, engebeli parkelerin arasından yandı, gözüme bir şey çarptı. Parkelerin arasından bir kâğıt parçasının köşesi görünüyordu, üstünde bir şeyler yazılıydı. Bir mektup muydu bu? Luc'un yazdığı, kaybolan ya da oraya saklanmış bir şey miydi?

Kalbim onun mahremine giriyormuşum gibi –ki bir bakıma giriyordum– küt küt atmaya başladı ama kâğıdın köşesine nazikçe dokunduğumda tozlu, örümcek ağıyla kaplı kâğıt parçası hemen yerinden çıktı.

Üstü çizgilerle doluydu, eskize benziyordu ama telefon ekranımın loş ışığında ne olduğunu tam göremiyordum. Işığı açıp Freya'yı uyandırmak istemediğim için perdeleri denizden

esen rüzgârla dalgalanan açık pencereye yürüdüm, kâğıdı ay ışığının tam üstüne düşeceği şekilde havaya tuttum.

Bir kızın, sanırım Kate'in suluboya eskiziydi, Ambrose'un çizdiklerine benziyordu ama yine de emin olamadım. Bunun nedeni de şuydu: Resim kalın siyah çizgilerle defalarca üstünden geçilerek çizilmişti ve kızın yüzü öyle bastırılarak karalanmıştı ki kâğıdın bazı yerleri yırtılmıştı. Yoğun karalama yüzünden kapkaranlık olmadıysa, gözleri tamamen kalemle oyulmuş demekti. Kız silinmiş, üstü çizilmiş, tamamen yok edilmişti.

Bir an, elimde deniz esintisiyle titreyen kâğıt parçasıyla öylece dikilip bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Bunu yapan Luc muydu? Ama onun böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum, o Kate'i seviyordu. Yoksa Kate mi yapmıştı? Ne kadar imkânsız görünürse görünsün, buna daha kolay inanabilirdim.

Oraya dikilmeye devam edip bu nefret dolu küçük şeyin sırrını çözmeye çalışırken rüzgâr aniden şiddetlendi, perde uçuştu, kâğıt parçası parmaklarımın arasından düşüverdi. Kâğıdı yakalamaya çalıştım ama rüzgâr onu kapmıştı, Menzil'e doğru uçup bulanık, çamurlu suya karışmasını izlemekten başka bir şey yapamadım.

Bu her neyse, her ne anlama geliyorsa, uçup gitmişti işte. Ilık havaya rağmen biraz ürpererek yatağa döndüğümde belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşünmeden edemedim.

Güzelce uyuyabilecek kadar yorgun olmalıydım ama uyuyamadım. Zihnimde o karalanmış yüzle uyuyakaldım ama rüyamda Salten House'u, uzun koridorları ve dolambaçlı merdivenleri, bir türlü bulamadığım odaları arayıp durmamı, var olmayan yerleri gördüm. Rüyamda koridorlar boyunca diğerlerini takip ederken ileriden Kate'in sesini duydum, *Bu yoldan... neredeyse geldik!* Sonra Fatima'nın yakınan sesi duyuldu: *Yine yalan söylüyorsun...*

Bir ara Gölge uyanıp havlayınca birinin onu susturmaya çalıştığını, ayak ve kapı sesini duydum – Kate köpeği dışarı çıkarmıştı.

Sonrası sessizlikti. Daha doğrusu, rüzgârların ve gelgitlerin gücüne karşı huzursuz ve çatırtılı direnişiyle bu eski, hayaletli ev bugüne dek ne kadar sessiz olduysa o kadar sessizdi.

Yeniden, bu kez dışarıdan gelen insan seslerine uyandım, endişe dolu keskin fısıltılar yankılanıyordu. Yatağın içinde mahmur ve kafam karışmış halde oturdum. Sabah olmuştu, ince perdelerden güneş sızıyordu, Freya hemen yanımdaki güneş ışığı havuzunda uykulu gözlerle kıpırdanıyordu. Mızıldanmaya başlayınca onu kucağıma alıp emzirdim ama dışarıdaki sesler ikimizin de dikkatini dağıtıyordu. Freya sürekli etrafına bakmak için başını kaldırıyor, bu tuhaf odayla tuhaf ışık karşısında şaşırıyordu – Londra'daki evimize yazın öğleden sonraları süzülen tozlu, sarı güneş ışığından çok farklıydı. Bu ışık berraktı, parlaktı – insanın gözünü yakıyordu, nehir

yüzünden çok hareketliydi, tavanda, duvarlarda küçük havuzlar, yamalar şeklinde dans ediyordu.

Ve tüm bu süre boyunca sesler... alçak, endişe dolu sesler ve tüm bunların arasında çoksesli bir müzik gibi mutsuzluk içinde ağlayan Gölge.

En sonunda pes edip Freya'yı yorganına sardım, üstüme sabahlığımı giydim, aşağı indim. Çıplak ayaklarım merdivenlerin eskimiş ahşap basamaklarına yapışıyordu. Değirmen'in kıyı tarafına çıkan kapısı açıktı, içeri güneş ışığı süzülüyordu ama merdivenlerin köşesini daha dönmeden bir sorun olduğunu anlamıştım. Taş zeminde kan vardı.

Merdivenlerin dönemecinde Freya'yı, sanki bu acı veren çarpıntımı durdurabilecek gibi delice atan kalbime sıkıca bastırdım. Onu ne kadar sert tuttuğumu ancak duruma mızmızlanarak itiraz edince fark ettim, parmaklarımın yumuşacık, tombul bacaklarına nasıl geçirdiğimi anladım. Parmaklarımı gevşettim, kan lekeli taş zeminle kavuşan basamakları inmek için kendimi zorladım.

Yaklaştıkça bunların merdivenlerin en üstündeyken sandığım gibi gelişigüzel damlalar değil, pati izleri olduğunu gördüm. Gölge'nin pati izleriydi. Ön kapının içinden daire şeklinde geliyor, ardından sanki biri köpeği yeniden dışarı atmış gibi bir anda kesiliyordu.

Sesler Değirmen'in kara tarafından geliyordu, sandaletlerimi giyip güneş ışığında gözlerimi kırpıştırarak yürüdüm.

Kate ile Fatima'nın sırtı bana dönüktü, Gölge Kate'in yanında oturuyor, mutsuzluk içinde inlemeye devam ediyordu. Onu buraya geldiğimden beri ilk kez tasmalı görüyordum, Kate'in ince elinde sıkı sıkıya tuttuğu zinciri de kısacıktı.

"Ne oldu?" dedim gerginlikle. İkisi de arkasına dönüp bana baktı, Kate geri çekilince o âna kadar vücutlarının benden neyi gizlediğini gördüm.

Keskin bir nefes alıp boştaki elimi ağzıma götürdüm. Konuşmayı başardığımda sesim biraz titrek çıktı.

"Tanrım. Ölmüş mü?"

Sorun yalnızca manzara değildi –ölümü daha önce de görmüştüm– sorun şoktu, bunun beklenmedik oluşuydu, yaz sabahının mavi, altın sarısı görkemiyle önümüzdeki kan gölünün zıtlığıydı. Yünleri ıslaktı, sular yükselince ceset ıslanmış olmalıydı, iskelenin siyah tahtaları arasından çamurlu sığlıklara yavaşça kan damlıyordu. Sular geri çekilmişti, geriye yalnızca su birikintileri kalmıştı. Kan, bu su birikintilerini pas kırmızısına boyamaya yetmişti.

Fatima başını acımasızca yukarı aşağı salladı. Dışarı çıkarken başörtüsünü yeniden takmıştı, dün geceki okullu kız gibi değil kendi gibi, otuzlu yaşlarındaki bir doktor gibi görünüyordu.

"Kesinlikle ölmüş."

"Bu – acaba..." Nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için duraksadım ama gözlerim Gölge'deydi. Ağzında kan vardı, üstüne sinek konunca yeniden inledi, silkelenip sinekten kurtuldu, uzun pembe diliyle yapış yapış kanı yaladı.

Kate omuzlarını silkti. Yüzü çok sertti.

"Bilmiyorum. Buna inanamıyorum – Gölge karıncayı bile incitmemiştir ama.. yani, incitebilir. Çok güçlü bir köpektir."

"Ama nasıl?" Sözcükler ağzımdan dökülürken bile gözlerim ahşap iskeleden kıyının Değirmen'e girişi belirten çitli bölmesine kaydı. Giriş kapısı açıktı. "Kahretsin."

"Aynen öyle. Fark etseydim onu dışarı asla çıkarmazdım."

"Tanrım, Kate, çok üzüldüm. Herhalde Thea..."

"Herhalde Thea ne?" Arkamızdan uykulu bir ses gelince dönüp baktım, Thea'nın parlak güneş ışığında gözlerini kısarak bize baktığını gördüm, saçları karman çormandı, parmaklarının arasında yanmamış bir Sobranie vardı.

Tanrım.

"Thea, öyle demek istemedim..." Durdum, huzursuzluk içinde kıvrandım ama doğruydu, sözlerim kulağa nasıl geldiyse gelsin onu suçlamıyor, yalnızca olayın nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sonra önümüzdeki parçalanmış et ve yünden ibaret kan gölünü gördü.

"Siktir. Ne oldu ya? Bunun benimle ne alakası var?"

"Biri kapıyı açık bırakmış," dedim üzüntüyle, "ama öyle demek istemedim..."

"Kapıyı kimin açık bıraktığının bir önemi yok," diyerek araya girdi Kate sert bir dille. "Gölge'yi dışarı çıkarmadan önce kapının kapalı olup olmadığını kontrol etmemem benim hatamdı."

"*Bunu* köpeğin mi yaptı?" Thea'nın yüzü kireç gibiydi, istemsizce bir adım geri atarak Gölge'den, hayvanın kanlı ağzından uzaklaştı. "Tanrım."

"Bilmiyoruz," dedi Kate kısa ve öz bir şekilde. Ama Fatima'nın yüzünde endişe vardı, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum; Gölge yapmadıysa kim yapmıştı?

"Hadi," dedi Kate en sonunda, arkasına döndüğünde ölü koyunun bağırsaklarından bir sinek sürüsü yükseldi, ahşap iskeleye yayıldıktan sonra yeniden ziyafete devam ettiler. "İçeri girelim, çiftçilere telefon edip koyun kaybedenin kim olduğunu öğrenmeye çalışacağım. *Siktir.* Bir bu eksikti."

Ne demek istediğini biliyordum. Akşamdan kalmışlığımızın, uykusuzluğumuzun üstüne başımıza açılan tek sorun koyun değildi, her şeydi. Havadaki kokuydu. Ayaklarımıza çarpan ve artık dost olmayan, kanla kirlenmiş suydu. Değirmen'e çöken ölüm havasıydı.

Koyunun sahibi olan çiftçiyi bulmak için Kate'in dört ya da beş kişiyi araması gerekti, sonra kahvelerimizi yudumlayarak ve kıyıya bakan kapalı kapının dışında vızıldayan sinekleri

görmezden gelmeye çalışarak beklemeye başladık. Thea yataga dönmüştü, Fatima ile ben de kendimizi Freya ile oyalamaya çalışıyorduk. Oynaması için ona tost dilimlemiştik ama yediği pek söylenemezdi, yalnızca damağıyla çiğniyordu.

Kate hiç durmadan odanın içinde kafesteki bir kaplan gibi volta atıyor, Menzil'e bakan pencerelerden merdivenin en alt basamağına doğru yürüyor, sonra bunu yeni baştan yapıp duruyordu. Bir yandan sigara içiyordu ve hafifçe titreyen parmaklarına dair tek iz, bu sarma sigaranın dalgalanarak yükselen dumanıydı.

Aniden başını köpek gibi yukarı kaldırdı, hemen sonra ne duyup da böyle yaptığını anladım: Bahçe yolundaki lastik sesi. Kate ani bir hareketle arkasına dönüp dışarı çıkarak Değirmen'in kapısını arkasından kapadı. Ormanın içinden, biri derin ve hayal kırıklığıyla dolu, diğeri Kate'in kısık ve mahcup sesi olmak üzere bazı sesler duydum.

"Çok üzgünüm," dediğini duydum, ardından, "...polis mi?" diye ekledi.

"Sence dışarı çıksak mı?" diye sordu Fatima endişe içinde.

"Bilmiyorum." Sabahlığımın kenarını kıvırıp durduğumu fark ettim. "Adamın sesi çok da sinirli gelmiyor... acaba Kate'e mi bıraksak?"

Freya Fatima'nın kucağında olduğu için ayağa kalktım, kıyı penceresine doğru yürüdüm. Kate ile çiftçi birbirlerine yakınlardı, başlarını ölü koyuna doğru eğmişlerdi. Adam sinirliden çok üzgün gibiydi, Kate kolunu kısa bir süreliğine adamın omzuna koydu, buna pek sarılmak denmese de teselli etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

Çiftçinin ne söylediğini duymadım ama Kate başını onaylarcasına salladı, sonra eğilip koyunu ön ve arka bacaklarından kaldırarak zavallıcığı külüstür köprü boyunca taşıyıp kaba bir şekilde çiftçinin kamyonetinin arkasına attılar.

"Ben cüzdanımı alayım," dediğini duydum Kate'in, o sırada

çiftçi bagaj kapağını kapamakla meşguldü. Ardından Kate eve doğru dönünce parmaklarındaki küçük ve kanlı şeyi gördüm, bunu eve girmeden önce ceketinin cebine soktu.

Kapı açılınca aceleyle pencereden geri çekildim, Kate içeri girip başını nahoş bir olayı unutmaya çalışır gibi iki yana salladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Kate. "Sanırım yolunda." Kanlı ellerini musluğun altında duruladıktan sonra cüzdanını almak için büfeye doğru yürüdü ama kâğıt para kısmına baktığı sırada yüzü düştü. "Kahretsin."

"Nakde ihtiyacın var mı?" diye sordu Fatima hemen. Ayağa kalkıp Freya'yı bana verdi. "Cüzdanım yukarıda."

"Benim de nakdim var," dedim, en sonunda işe yarar bir şey yapma hevesiyle. "Ne kadara ihtiyacın var?"

"Galiba iki yüz," dedi Kate ılımlı bir tavırla. "Koyunun ederinden fazla ama adamın polisi arama hakkı da var ve bunu gerçekten istemiyorum."

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra çantasıyla merdivenlerden inen Fatima'ya döndüm.

"Bende yüz elli var," dedi. "Hatırladığım kadarıyla Salten'da hiçbir zaman bankamatik olmadığı için Hampton's Lee yolundayken benzin istasyonundan biraz para çekmiştim."

"Yarısını da ben vereyim." Kıpırdanan Freya'yı omzumda tutarak ayağa kalktım, merdivene astığım çantamı karıştırmaya başladım. Nakit parayla tombullaşan cüzdanım içindeydi. "Bende kesinlikle yeteri kadar para var, dur..." Gıcır gıcır beş tane yirmiliği sayarken her banknotu neşe içinde kapmaya çalışan Freya tarafından engellendim. Fatima da bir yüzlük ekledi. Kate, kederli bir gülümseme takınmıştı.

"Teşekkürler kızlar, Salten'a gider gitmez size borcumu ödeyeceğim, oradaki postanede artık bankamatik var."

"Gerek yok," dedi Fatima ama Kate, Değirmen'in kapısını arkasından çoktan kapamıştı, dışarıdan onun sesini ve parayı

verdiği çiftçinin onu yanıtlayan homurtusunu duydum. Adam açık kasa kamyonetinin arkasındaki ölü koyunla dönüş yoluna koyulduğunda lastiklerin çatırtısı yankılandı.

Kate içeri girdiğinde beti benzi atmıştı ama yüzü yeniden canlandı.

"Tanrı'ya şükür – polisi arayacağını sanmıyorum."

"Sence Gölge yapmadı mı?" diye sordu Fatima ama Kate buna yanıt vermedi, ellerini yeniden yıkamak için lavaboya doğru yürüdü.

"Kolunda kan var," dedim, ceketinin koluna baktı.

"Tanrım, gerçekten kan bulaşmış. O yaşlı koyunun vücudunda bu kadar kan olduğu kimin aklına gelirdi ki?" İmalı bir şekilde gülünce Bayan Winchelsea'yi ve dönem sonunda hiçbir zaman oynayamadığı *Macbeth*'i düşündüğünü anladım. Ceketini çıkarıp yerde bıraktıktan sonra musluktan bir kova su doldurdu.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Fatima. Kate başını iki yana salladı.

"Hayır, ben hallederim, iskeleyi bol suyla yıkayacağım, sonra belki banyo yaparım. Kendimi berbat hissediyorum."

Ne demek istediğini biliyordum. Ben de kendimi berbat hissediyordum – gördüğüm şey beni kirletmişti, çiftçinin koyun leşini kamyonetin arkasına atmasına yardım bile etmemiştim. Kate kapıyı arkasından kaparken irkildim, sonra etrafa boca edilen suyun sesiyle süpürgenin hışırtısını duydum. Kalkıp Freya'yı bebek arabasına koydum.

"Sence Gölge mi yaptı?" dedi Fatima kısık sesle, ben Freya'yı arabaya yerleştirirken. Omuzlarımı silktim, ikimiz de yanmayan sobanın önündeki halıda sefil bir halde kıvrılıp yatan Gölge'ye baktık. Utanmış görünüyordu, gözleri mutsuzdu ve ona baktığımızı hissedince başını şaşkınlık içinde kaldırıp bize döndü, ardından belli belirsiz mızıldanarak yine ağzını yaladı. Bir sorun olduğunu biliyordu.

"Bilmiyorum," dedim. Ama Gölge ile Freya'yı asla yalnız bırakmayacağımı artık biliyordum. Kate'in ceketi lavabonun yanında, kırışmış halde yerde duruyordu. Ne kadar anlamsız olursa olsun, içimden bir şeyler yapmak, bir şekilde yardım etmek geliyordu. "Kate'in çamaşır makinesi var mı?"

"Sanmıyorum." Fatima etrafına bakındı. "Giysilerini eskiden hep okuldaki çamaşırhanede yıkardı. Hatırlar mısın, Ambrose resim yaparken giydiklerini hep lavaboda, elinde yıkardı? Neden sordun ki?"

"Ceketi makineye atacaktım ama sanırım ıslansın diye suda bekleteceğim, ne dersin?"

"Soğuk su zaten kan için daha iyi."

Burada çamaşır makinesinin konabileceği bir yer göremediğim için tıpayı takıp lavaboyu soğuk suyla doldurdum, ardından Kate'in ceketini yerden aldım. Lavaboya koymadan önce değerli bir şeyi sırılsıklam yapmamak için bütün ceplerini yokladım. Elime yumuşak, rahatsız edici derecede süngerimsi bir şey gelince Kate'in iskeleden bir şey alıp gizli gizli cebine koyduğunu hatırladım.

Cebinden çıkardığım şeyin ne olduğunu anlayamayınca – parmaklarımın arasında beyazlı kırmızılı keçeleşmiş bir topak vardı– istemsizce iğrenir gibi bir ses çıkarıp parmaklarımı soğuk lavabo suyuna daldırdım. Topak çiçek gibi açıldı ve nazikçe lavabonun dibine çöktü. Onu oradan çıkardım.

Ne olabileceğine dair her ne düşünürsem düşüneyim tahmin edememiştim.

Bir notu, kandan kıpkırmızı olmuş, kenarları yıpranmıştı, tükenmez kalemle yazılmış yazılar bulanıklaşmış ama hâlâ okunaklıydı.

Neden bunu da Menzil'e atmıyorsun? yazıyordu.

İçimi kaplayan bu his daha öncekilere hiç benzemiyordu. Saf ve damıtılmış panikti bu.

Bir an hiç kıpırdamadım, tek kelime etmedim, nefes bile

almadım. Kanlı su parmaklarımın arasından akıp giderken öylece kalakaldım, kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çırpınıyordu, yanaklarım suçluluk duygusuyla korkunun kızıl dalgasından yanıp kızarmıştı.

Biliyorlardı. Biri *biliyordu*.

Fatima'ya baktım, bana bakmıyordu, az önce olanlara dair en ufak bir fikri bile yoktu. Telefonuna gömülmüş, Ali'ye mesaj falan atıyordu herhalde. Bir an ağzımı açtım – sonra bir tür içgüdü galip geldi ve ağzımı yeniden kapadım.

Parmaklarımın hamurumsu kâğıt topağını sardığını, ufaladığını, posasını çıkardığını hissettim; tırnaklarımın avucuma battığını hissederken kâğıdı beyaz ve kızıl lekelere dönüşene kadar yırtıp parçaladım, ta ki kâğıt yok olana, tamamen yok olana ve geriye tek bir sözcük bile kalmayana kadar.

Boştaki elimle tıpayı çektim, kanlı suyu ceketten akıttım, ardından parmaklarımı giderden kaybolan suya daldırıp lime lime olan kâğıdın dönüp duran suda yok oluşunu izledim. Soğuk suyu açıp nottan kalan her izi, her lifi, suçlamanın her zerresini arındırdım, ta ki hiçbir zaman var olmamış gibi görünene kadar.

Dışarı çıkmalıydım.

Saat ondu. Kate banyodaydı. Thea yeniden uyumuştu. Fatima çalışıyordu, dizüstü bilgisayarı pencerenin önündeki masada açıktı, e-postalarının arasında dikkatle gezinirken başını öne eğmişti.

Freya yerde, tombul poposunun üstünde oturuyordu, ben de Fatima'yı rahatsız etmemek için onunla sessizce oynamaya çalışıyordum. Ona sevdiği, içinde küçük bebeklerin ce-e oynadığı hareketli kitabını okuyordum ama sayfayı çevirmeyi unutup duruyordum. Freya da kitaba eliyle vurup bana, *Hadi! Daha çabuk çevir!* der gibi mızıldanıyordu.

"Bebek nerede?" dedim sessizce ama dikkatim dağınıktı, oyunun içine tam olarak giremiyordum. Gölge hâlâ köşede mutsuzca yatıyor, ağzını yalamaya devam ediyordu, içimden gelen tek şey Freya'yı kaldırıp sıkı sıkı sarılarak onu buradan çıkarmaktı.

Dışarıdan gelen sinek vızıltılarını duyabiliyordum, aklıma yine koyunun deşilip iskeleye yayılan bağırsakları geldi. Kitabın hareketli parçasını kaldırıp altındaki bebeğin şaşkın yüzünü açtığım sırada Freya'nın tombul ama kusursuz bacağının hemen yanındaki parkelerin arasından çıkan tırtıklı kıymığı gördüm.

Birçok mutlu saatimi geçirdiğim bu yer bir anda tehditle dolmuştu.

Ayağa kalkıp Freya'yı da kucağıma alınca şaşkınlıktan hıçkırıp kitabı bıraktı.

"Yürüyüşe çıkacağım," dedim yüksek sesle. Fatima başını ekranından pek kaldırmadı.

"Güzel plan. Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Salten kasabasına herhalde."

"Emin misin? Nereden baksan yedi sekiz kilometrelik yol."

Sinirle çıkışmamak için kendimi tuttum. Ben de kasabanın ne kadar uzakta olduğunu biliyordum. Oraya defalarca yürümüştüm.

"Evet, eminim," dedim sakince. "Bir şey olmaz – ayakkabılarım çok iyi, Freya'nın arabası da epey dayanıklı. Yorulursak dönüşte taksiye bineriz."

"Tamam, peki, iyi eğlenceler."

"Teşekkürler anne," dedim, kızgınlığımı serbest bırakarak. Başını kaldırıp gülümsedi.

"Of, yine yaptım, değil mi? Özür dilerim, paltonu giymeni ve çişini yapmanı söylemeyeceğime söz veriyorum."

Freya'yı bebek arabasına oturtup bağlarken tebessüm ettim. Fatima beni her zaman güldürmeyi başarmıştı ve gülümserken kızgın olmak zordu.

"Çiş yapmak kötü bir tavsiye olmayabilir," dedim yürüyüş sandaletlerimi giyerken. "Pelvik tabanım artık eskisi gibi değil."

"Bilmez miyim," dedi Fatima dalgın gözlerle, e-postaya yanıt yazarken. "Kegel egzersizini unutma. Ve sık!"

Yine güldüm ve pencereden dışarı baktım. Güneş Menzil'in cam gibi ışıldayan sularını dövüyor, kumullar sıcaktan parlıyordu. Aklıma Freya'nın güneş kremi geldi. Nereye koymuştum acaba?

"Makyaj çantanda gördüm," dedi Fatima dişlerinin arasına sıkıştırdığı kaleminin ardından konuşarak. Başımı yukarı doğru kaldırdım.

"Ne dedin?"

"Güneş kremi, Freya'nın bebek çantasını karıştırırken mırıldandın ya. Ama ben yukarıda, banyoda görmüştüm onu."

Tanrım, gerçekten sesli söylemiştim bunu? Herhalde deliri-

yordum. Doğum izninde Freya ile yalnız olmaya çok alıştığım için kendi kendime konuşmaya, düşüncelerimi evin sessizliğinde ona sesli olarak söylemeye mi başlamıştım?

Bu korkutucu bir ihtimaldi. Başka ne söylemiş olabilirdim acaba?

"Teşekkürler," dedim Fatima'ya kısaca. "Bir dakikalığına Freya'ya göz kulak olur musun?"

Başını evet dercesine sallayınca ben de yukarı kattaki banyoya koştum, yürüyüş ayakkabılarımı ahşap basamaklara pat pat vuruyordum.

Kapıyı açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm, içeriden su sesleri geliyordu. Sonradan Kate'in banyoda olduğunu hatırladım.

"Kim o?" Kapı yüzünden sesi boğuk ve yankılı gelmişti.

"Özür dilerim," diye seslendim. "İçeride olduğunu unutmuşum. Freya'nın güneş kremini orada unutmuşum – verebilir misin acaba?"

"Bekle." Kate'in üstünden akan suyu, ardından kilidin gıcırtısını ve Kate küvete geri döndükten sonra suyun sıçrayışını duydum. "İçeri gel."

Kapıyı dikkatlice açtım ama Kate köpük dağlarının altına tamamen gömülmüş, saçlarını uzun ve ince ensesinde dağınık topuz yapmıştı.

"Özür dilerim," dedim yine. "Hemen çıkarım."

"Sorun değil." Kate bacağını küvetten çıkarıp traşlamaya başladı. "Zaten neden kilitlediğimi de anlamadım. Sanki daha önce görmediğiniz bir şey var. Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet, yürüyüşe çıkıyorum. Belki Salten'a giderim, bilmiyorum."

"Aaa, dinle, kartımı verirsem sana ve Fatima'ya olan borcumu ödemem için bana iki yüz pound çeker misin?"

Güneş kremini bulmuştum, kapağını ellerimin arasında çevirerek öylece bekledim.

"Kate, ben – bak, Fatima ile ben... biz..."

Tanrım, çok zordu – nasıl söyleyecektim? Kate hep gururlu bir kız olmuştu. Onu kırmak istemiyordum. Gerçekten aklımdan geçenleri, Fatima ile ben çiftçinin parasını ödemişken, Kate'in bu yıkılmaya yüz tutmuş evle ve bozuk arabayla yaşayarak iki yüz poundu ödeyemeyeceğini ona nasıl söyleyebilirdim?

Doğru sözcükleri bulmaya çalışırken gözümün önüne aniden bir görüntü geldi ve çantanızın içinde cüzdanınızı ararken elinize batan iğne gibi dikkatimi dağıttı.

Notun görüntüsüydü bu, kandan yapış yapıştı. *Neden bunu da Menzil'e atmıyorsun?*

Bir anda midem bulandı.

"Kate," deyiverdim, "orada gerçekten ne oldu? Gölge'yle?"

Yüzündeki ifade aniden boş ve anlaşılmaz bir hal aldı. Sanki biri kepenkleri kapayıvermişti.

"Kapıyı kapamam gerekirdi," dedi sakince, "hepsi bu." Biliyordum, yalan söylediğini *biliyordum*. Kate bir heykel kadar donuklaşmıştı – ve ben biliyordum.

Birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik.

Yarısı bulanık, sabunlu suyun içine dalmış olan Kate'e, ağzının inatçı duruşuna baktım; sıkı sıkıya kapadığı ince ve hassas dudakları gerçeği saklıyordu. Yok ettiğim notu düşündüm. Kate de ben de yalan söylediğini biliyorduk ve bunu ona söylememe ramak kalmıştı – ama cesaret edemedim. Yalan söylüyorsa bunun bir nedeni olmalıydı, bu nedenin ne olduğunu öğrenmeye korkuyordum.

"Pekâlâ," dedim en sonunda. Banyodan çıkmak için arkamı döndüğüm sırada kendi korkaklığımın farkındaydım.

"Kartım cüzdanımda," diye seslendi Kate kapıyı arkamdan kaparken. "Şifresi 8431."

Fatima'ya ve hâlâ uyuyan Freya'ya doğru merdivenlerden gürültüyle inerken şifreyi hatırlamaya bile çalışmadım. Kartını ya da parasını almaya niyetim yoktu.

Dışarıda, Değirmen'den kilometrelerce uzakta, Freya'nın arabasını Menzil'in yan tarafına çıkan kumlu yol boyunca iterken boğucu ruh halimden kurtulmaya başladığımı hissettim.

Hava sakin ve dingindi, martılar yükselen suların üstünde usulca alçalıp yükseliyordu, yağmur kuşları çamur tabakalarına büyük bir kararlılıkla sokuluyor, hiçbir şeyin farkında olmayan solucanları, böcekleri yakalamak için başlarını içlerine daldırıyordu.

Güneş ensemi kavuruyordu, Freya'nın bebek arabasının güneşliğini açtım, tombik kollarına, bacaklarına sürdüğüm güneş kreminden kalanları enseme yaydım.

Kan kokusu hâlâ burun deliklerimdeydi, bundan kurtulmak için hava almak istiyordum. Bunu Gölge mi yapmıştı? Bilemiyordum. Etrafa saçılan bağırsakları, mızıldanan köpeği düşünmeye çalıştım; bunlar güçlü bir çenenin yol açtığı yırtıklar mıydı, yoksa bıçak kesiği miydi? Bilemiyordum.

Ama kesin olan bir şey vardı – o notu Gölge yazmış olamazdı. Peki kimdi yazan? Parlak güneş ışığında titredim, olayın ardındaki kötü niyet aniden kemiklerime kadar işlemişti. Bir anda uyuyan bebeğimi alıp göğsüme bastırmak, sanki onu yeniden içime sokabilirmişim gibi, sanki etrafımı saran, kaçtığımızı zannettiğim o uzun zaman önceki hataya beni sürüklemeye çalışan bu gizem ve yalan ağından onu koruyabilirmişim gibi sıkı sıkı sarılmak istedim. Hiçbir şeyden kaçamadığımızı anlamaya başlıyordum, hiçbirimiz kaçamamıştık. Hepimiz

kendi yöntemlerimizle on yedi yılımızı kaçıp saklanarak geçirmiştik ama işe yaramamıştı, bunu artık anlamıştım. Belki de bunu zaten en başından beri biliyordum.

Yolun sonunda karşıma bir yönü istasyona, diğer yönü Salten'a giden köprüye çıkan bir anayol çıktı. Köprüde durup Freya'yı arabasında nazikçe ileri geri sallarken bir yandan da bu tanıdık manzarayı izliyordum. Buradaki kırsal bölgeler epey düzdü, köprünün kısıtlı gözetleme alanından uzaklar görünüyordu. Önümde, Menzil'in parlak sularında simsiyah görünen Değirmen, bu mesafeden bakınca küçücük duruyordu. Solda, nehrin öteki tarafında yalnızca Salten kasabasının evlerini ve dar geçitleri görebiliyordum.

Sağımda, uzaklarda ise ağaç tepelerinde ışıldayan beyaz bir şekil vardı, güneşin beyazlattığı ufukta neredeyse görünmez olmuştu. Salten House. Orada dururken, sınırları aştığımız zamanlarda bataklığı geçmek için yürüdüğümüz rotayı seçmek imkânsızdı. Belki artık olgunlaştığım içindi, bilmiyordum ama ilk kez o buz gibi ekim gecesinde, alacakaranlık çoktan çökmüşken dişlerimizin arasına sıkıştırdığımız fenerlerle pencereden yangın merdivenine çıkışımızı, gıcırdayan demir yapıdan aşağı inerken öğretmenleri uyandırmamak için çizmelerimizi ellerimize alışımızı hatırlayınca aptallığımıza hayret ettim.

Aşağı vardığımızda çizmelerimizi giymiştik ("Ayakkabı olmaz," demişti Kate, "böyle bir yaz geçirmemize rağmen her yer çamur içindedir") ve hokey sahalarından yavaşça koşarken binalardan kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşana dek kahkahamızı bastırmıştık.

O ilk kısım her zaman en tehlikelisiydi, özellikle de günler uzayıp sokağa çıkma yasağından çok sonra bile dışarısı aydınlık oluyorken. Paskalyadan itibaren penceresinden dışarı bakan herhangi bir öğretmen dördümüzün kısacık biçilmiş çimlerin üstündeki kaçışımızı, Thea'nın aradaki mesafeyi açan

uzun bacaklarını, ortadaki Kate'i, arkadan nefes nefese koşan Fatima ile beni görebilirdi.

Ama ilk kaçışımızda hava neredeyse zifiri karanlıktı, bodur çalılara ve bataklık sınırını işaret eden ağaçlara ulaşana kadar karanlığa gizlenerek koşuşturmuş, en sonunda kendimizi tutmayı bırakıp kahkaha atarak fenerlerimizi açmıştık.

En önden Kate gidiyordu, biz de fener ışığında parıldayan siyah tuzlu suyla dolu kanalların, hendeklerin karanlık labirentinde onu takip ediyorduk.

Çitlerin, merdivenlerin üstünden tırmanırken Kate'in başını arkaya çevirip verdiği kısık sesli talimatlara dikkatlice uyuyorduk. "Tanrı aşkına, şu çıkıntıya tutunun – zeminin sol tarafı bataklık... Şuradaki merdiveni kullanın, kapıyı açarsanız bir daha kapamak imkânsız, o zaman da koyun kaçar... Şuradaki ot yığınına basıp hendekten atlayabilirsiniz –durduğum yeri görüyor musunuz? Kıyının en sert kısmı burası."

Kate küçüklüğünden beri bu bataklıkta cirit atmıştı, tek bir çiçeğin adını bile söyleyememesine ya da yürürken rahatsız ettiğimiz kuşların yarısının türünü bilmemesine rağmen bütün ot öbeklerini, bütün tehlikeli batakları, bütün dereleri, hendekleri, tepecikleri biliyor, hatta karanlıkta bizi koyun patikalarının labirentinden, çamurluk alanlardan, durgun drenaj çukurlarından hiç hata yapmadan geçiriyordu, ta ki çitin üstünden tırmandığımızda karşımızda onu görene kadar – Menzil. Suları ay ışığında parıldıyordu, uzakta, kumlu kıyıdaki Değirmen'in penceresinde ışık yanıyordu.

"Baban evde mi?" diye sordu Thea. Kate başını iki yana salladı.

"Hayır, dışarıda, galiba kasabada. İçerideki Luc olmalı."

Luc mu? Luc'un adını ilk kez o zaman duymuştum. Amcası mıydı? Ağabeyi miydi? Kate'in bana bir keresinde tek çocuk olduğunu söylediğinden emindim.

Fatima'ya şaşkın gözlerle bakmaktan başka yapacak bir şey

bulamadığım sırada Kate artık sert ve kumlu zeminde olduğumuzdan bu kez bizi kontrol etmek için arkasına hiç bakmadı ve patikadan yukarı çıkmaya başladı, ben de ona yetişmek için arkasından koştum.

Değirmen'in kapısında bir anlığına durup arkada nefes nefese kalan Fatima'yı bekledi, ardından kapıyı açtı.

"Hoşgeldiniz millet."

Hayatımda ilk kez o gün Değirmen'in içine girdim.

Burayı ilk gördüğüm zamanı düşününce pek değişmediğini fark etmemek imkânsızdı – o zamanlar duvardaki resimler biraz farklıydı, değirmen bu kadar harap ve viran değildi ama dolambaçlı ahşap merdiven, altın ışıklarını Menzil'e saçan eğik pencereler aynıydı. Ekim gecesi soğuktu, odun sobasında ateş yanıyordu. Kate kapıyı açtığında fark ettiğim ilk şey sıcak esinti, ateşin ışığı, terebentinin, yağlı boyanın ve tuzlu suyun kokusuydu.

Ateşin önündeki sallanan ahşap sandalyede oturmuş kitap okuyan biri vardı, içeri girdiğimizde başını şaşkınlık içinde kaldırıp baktı.

Bir erkekti bu, yaklaşık bizim yaşlarımızdaydı – ya da, tam olarak söylemek gerekirse benden beş ay küçüktü ve bunu sonradan öğrenmiştim. Küçük erkek kardeşimden yalnızca bir yaş büyüktü – ama küçük pembe beyaz Will'le aralarında diğer her konuda dünyalar kadar fark vardı. Uzun bacakları bronzlaşıp ceviz gibi kararmıştı, kahverengi saçları kendi kesmiş gibi çatal çataldı, boyu alçak kapıların eşiğinden geçmeye korkacak kadar uzun olan herkes gibi hafif kamburdu.

"Kate, burada ne işin var?" Derin ve kısık sesinde tanımlayamadığım bir şey vardı, Kate'in aksanından farklı gibiydi. "Baban dışarıda."

"Merhaba Luc," dedi Kate. Parmak uçlarında yükselip Luc'un yanağına gelişigüzel bir abla öpücüğü kondurdu.

"Sana haber vermediğim için özür dilerim. Oradan çıkmam gerekti, kızları da okulda çürümeye terk edemezdim. Thea'yı zaten tanıyorsun. Bu da Fatima Qureshy."

"Merhaba," dedi Fatima utangaç bir edayla. Uzattığı elini Luc biraz beceriksizce sıktı.

"Bu da Isa Wilde."

"Merhaba," dedim. Dönüp bana gülümsediğinde gözlerinin neredeyse bir kedininki gibi altın sarısı olduğunu gördüm.

"Kızlar, bu da Luc Rochefort, benim..." Durdu, Luc ile bakıştılar, Luc'un dudaklarının kenarındaki bronz teni küçük bir gülümsemeyle kırıştı. "Üvey kardeşim sanırım? Neyse. Burada hepimiz üvey kardeşiz. Orada öyle durma Luc."

Luc yine gülümsedi, sonra başını belli belirsiz eğip geri çekilerek bize yer açtı.

"Size içki getireyim mi?" dedi biz yanından geçerken. Bir yabancının, haftalar boyunca yalnızca kız kıza olduktan sonra tuhaf bir çocuğun karşısında Fatima ile benim dilimiz tutulmuştu.

"Ne var evde?" diye sordum.

"Şarap," dedi omuzlarını silkerek, "Côtes du Rhône," O anda aksanının ne olduğunu, adından da neyi anlamam gerektiğini fark ettim. Luc Fransızdı.

"Şarap iyi olur," dedim. "Teşekkürler." Verdiği kadehi alıp fondipledim.

Geç olmuştu, hepimiz sarhoştuk, alkolden sendeliyor, gülüyor, Kate'in pikaba koyduğu plaklarla dans ediyorduk. Tam o sırada kapı kolunun sesi duyuldu, başımızı çevirip baktığımızda Ambrose'un elinde şapkasıyla içeri girdiğini gördük.

Fatima ile donakalmıştık ama Kate sallanarak yürüdü, sarhoşluktan halıya takıldı ve babası onu yakalayıp yanaklarından öperken gülmeye başladı.

"Baba, kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bana bir içki getir," dedi Ambrose, şapkasını masaya atıp kanepeye yayılmış oturan Luc'un saçlarını karıştırdı, "ben de sizi görmemiş olayım."

Ama tabii ki görmüştü. Onu ele veren de Kate'in eski yatak odasının dışındaki merdiven sahanlığında asılı duran, kara kalemle çizdiği o küçük eskizdi. Eskizde o ilk gece resmedilmişti, Luc kanepede oturuyordu, Thea ile yavru köpekler gibi birbirimize sokulmuştuk, kollarımız iç içe geçmişti, bacaklarımız öylesine dolanmıştı ki benim etimin nerede bittiğini, Thea'nın ya da Luc'un etinin nerede başladığını söylemek imkânsızlaşmıştı. Fatima koltuğun kolçağına tünemişti, çıplak bacakları Thea'nın yaslanması için sandalye sırtı görevi görüyordu. Kate ise ayaklarımızın dibindeydi, sırtını eski püskü koltuğa dayamış, dizlerini çenesine kadar çekmişti ve ateşe bakıyordu. Elinde bir kadeh şarap vardı, parmaklarımı saçlarına dolamıştım.

Birbirimizin kollarına kıvrılıp kahkahalar eşliğinde içki içtiğimiz ilk geceydi, sobanın alevleri yüzümüze düşüyor, şarapla birlikte içimizi ısıtıyordu – ama bu son gecemiz değildi. Buraya kırağıdan çıtır çıtır olmuş tarlaları aşarak ya da kuzularla dolu çayırları geçerek defalarca gelecek, bataklıkların karanlığında parlayan alevlere sürüklenen pervaneler gibi defalarca buraya sürüklenecektik. Sonra yine soluk yaz şafaklarında mahmur gözlerle oturacak ya da bir yaz sabahı tuzlu su saçlarımızda kururken bataklıkların arasından gülerek yola koyulacaktık.

Her zaman dışarı çıkmıyorduk. Her dönemin ilk iki haftasından sonraki hafta sonları "açık" hafta sonlarıydı ve ebeveynlerimiz izin verdiği takdirde eve ya da arkadaşlarımıza gitmekte özgür olduğumuz anlamına geliyordu bu. Fatima ya da benim için ev diye bir seçenek yoktu, babam annemle birlikte devamlı olarak hastanedeydi, Fatima'nın annesiyle babası da Pakistan'daydı. Ve Thea... yani, Thea'yı hiç sorup

soruşturmadım ama annesiyle babasına gidemeyeceği ya da gitmeyeceği kadar büyük bir sorun olduğu apaçık ortadaydı.

Ama kurallarda Kate'e eşlik edemeyeceğimizi söyleyen hiçbir şey olmadığı için biz de genelde çantalarımızı toplayıp cuma geceleri hazırlıklardan sonra onunla bataklıklarda yürüyüp yoklama için pazar gecesi geri döndük.

İlk başlarda bunu yalnızca arada sırada bir hafta sonu yapmıştık... sonra sıklaşmıştı... ve en sonunda oraya Ambrose'un atölyesi dördümüzün eskizleriyle dolup taşanacak, Değirmen bana Fatima ile paylaştığım küçük oda kadar, hatta ondan *daha fazla* tanıdık gelecek, ayaklarım bataklık yollarını hemen hemen Kate kadar iyi ezberleyecek kadar çok gider olmuştuk.

Kate ile birlikte bir cuma gecesi yine izin alırken, "Bay Atagon bir aziz olmalı," demişti yurt müdiresi Bayan Weatherby belli belirsiz gülümseyerek. "Hafta içinde size ders veriyor, sonra hafta sonu sizi bedavaya evinde ağırlıyor. Babanın buna ses çıkarmadığından emin misin Kate?"

"Eminim," dedi Kate sert bir dille. "Arkadaşlarımı eve getirdiğim için benim adıma çok mutlu oluyor."

"Benim babam da izin verdi," diyerek öne atıldım. Hatta seve seve izin vermişti – babam Salten'da eğlendiğim, eve gelme paturtısıyla başına yeni dertler açmadığım için çok mutluydu, bunun için şeytanla anlaşma bile imzalayabilirdi. Bununla kıyaslanınca, önceden verilmiş bir yığın çıkış formu hiçbir şeydi.

"Kate ile zaman geçirmeni istemiyor değilim," demişti müdire hanım endişeli gözlerle, daha sonra odasında çay içerken. "Arkadaş edinmene çok sevindim. Ama unutma, çok yönlü genç bir kadın olmanın bir parçası da geniş bir arkadaş çeşitliliği edinmektir. Hafta sonunu neden başka kızlardan biriyle geçirmeyesin? Ya da burada kalabilirsin – hafta sonları okul boş değil ki."

"Yani..." Çayımdan bir yudum aldım. "kurallarda hafta sonları izinlerine dair bir sınırlandırma var mı?"

"Tabii, kurallarda tam olarak bir şey yok..."

Başımı yukarı aşağı sallayıp gülümsedim, çayından içtim, sonraki cuma günü, önceden de olduğu gibi Kate'in evinde kalmak için izin aldım.

Ve okulun yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ta ki bir şey yaptıkları güne kadar.

Salten kasabasına çıkan geniş anayola ulaştığımda kan ter içinde kalmıştım. yol kenarındaki meşe ağacı kümesinin gölgesinde durduğumda terin göğsümdeki boşluğa doğru akıp sutyenime dolduğunu hissettim.

Freya sakin sakin uyuyordu, gül goncasını andıran ağzı hafifçe aralanmıştı, onu uyandırmadan nazikçe öpmek için eğildim, ağrımaya başlayan ayaklarımla kasabaya doğru ilerlemek üzere yeniden doğrulup yoluma devam ettim.

Arkamdaki arabanın sesine dönüp bakmadım ama araba yanımdan geçerken sürücü yavaşlayıp dışarı baktı, o anda arabayı kimin kullandığını gördüm – Salten Arms'ın sahibi Jerry Allen. marketten içki aldığı açık kasa eski kamyonetinin içindeydi. Kamyoneti artık daha eski, daha külüstürdü, kamyonetten ziyade pastan ibaretti. Jerry neden hâlâ otuz yaşında bir pas tenekesi kullanıyordu ki? Barı hiçbir zaman para basmamıştı ama görünüşe göre Jerry zor zamanlar geçiriyordu.

Jerry pencereden samimi bir merak ve şaşkınlıkla sarkarken hangi turistin anayolda, günün bu sıcak saatinde tek başına yürüyecek kadar manyak olduğunu düşünüyordu herhalde.

Tam yanımdan geçerken yüzü değişti, hafifçe kornasına basınca yerimden sıçradım, ardından kamyoneti kenara çekti, yarattığı toz bulutunda öksürüklere boğuldum.

"Seni tanıyorum," dedi, motoru hâlâ çalışan kamyonetle aynı hizaya geldiğimde. Sesinde beni suçüstü yakalamış gibi

muzip bir zafer vardı. Aklımdan geçenleri söyleyip tanıştığımızı inkâr etmedim. "Kate Atagon ile takılan o kalabalıktansın – babasının şey yaptığı kızlardan..."

Konuşmanın nereye gittiğini geç fark etti, boğazını temizledi, ağzını kapayarak sigara tiryakisi refleksiyle kafa karışıklığını gizlemeye çalıştı.

"Evet," dedim. Ettiği laflar karşısındaki tepkimi görmesini reddederek sakin sakin konuşmaya çalıştım. "Ben Isa. Isa Wilde. Merhaba Jerry."

"Hepiniz büyümüşsünüz," dedi, yüzümde gezdirdiği gözleri yaşarmıştı. "Bir de bebeğin var!"

"Küçük bir kızım var," dedim. "Adı Freya."

"Vay vay vay," dedi anlamsızca, gülümseyince eksik dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi, altın diş görünce hiçbir zaman anlayamadığım nedenler yüzünden biraz irkiliyordum. Bir süre sessizce bana baktı, toza bulanmış sandaletlerimden askılı elbisemdeki ter izlerine kadar her şeyimi süzüp başıyla Menzil'i işaret etti. "Haberler korkunç, değil mi? Kıyının yarısını çitle çevirmişler, Mick White öyle söyledi, gerçi buradan görülmüyor. Polis ek ipleri, narkotik köpekleri, beyaz çadırlar falan... iyi olan, şu an bunların yeterli olduğunu düşünmeleri, bilmiyorum. Orada gömülü ne varsa, uzun süre rüzgâra ve yağmura maruz kalmış, Judy Wallace'ın kocası öyle söyledi. Zaten cesedi Judy bulmuş, Mick'in söylediğine göre, köpekleri kolu dirsekten yakalamış, sopa gibi kırılganmış. Tuza falan da maruz kaldıktan sonra geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum."

Buna karşılık ne diyeceğimi bilmiyordum. Midem bulanmaya başlayınca başımı rahatsızlık içinde onaylarcasına salladım, o anda aklına bir şey gelmişti.

"Kasabaya mı gidiyorsun? Atla, ben seni bırakırım."

Ona, kırmızı yüzüne, Freya için çocuk koltuğunun olmaması şöyle dursun, emniyet kemerinin bile bulunmadığı yek-

pare koltuklu külüstür kamyonetine baktım ve öğle arasında bile nefesinin nasıl viski koktuğunu hatırladım.

"Teşekkürler," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ama ciddi yürümek istiyorum."

"Bu kadar çekingen olma." Başparmağıyla kamyonetin arkasını işaret etti. "Arkada bebek arabası için yeterince yer var, kasabaya da daha en azından bir buçuk kilometre var. Güneşten kavrulacaksın!"

Viski kokusu alamıyordum, bunun için kamyonetten epey uzaktım ama yeniden gülümseyip başımı iki yana salladım.

"Gerçekten teşekkür ederim Jerry. Böyle iyiyim, yürümeyi tercih ediyorum."

"Keyfin bilir," dedi sırıtarak, altın dişi görünmüştü, sonra kamyoneti geri vitese taktı. "Alışverişin bitince bara gel bari de sana soğuk bir bira ısmarlayayım."

"Teşekkürler," dedim ama Jerry uzaklaşırken sesim çakıllı yolda ilerleyen tekerleklerin homurtusunda ve yaz sıcağındaki toz bulutunda kayboldu. Saçlarımı gözlerimden çekip kasabaya doğru yürümeye devam ettim.

Salten beni her zaman anlatamayacağım şekilde biraz ürkütmüştü. Bunun bir nedeni ağlardı. Salten bir balıkçı kasabasıydı ya da en azından eskiden öyleydi. Bir avuç ticari balıkçı teknesi barınağı kullanmaya devam etse de artık limanda yalnızca gezinti tekneleri vardı. Bunun anısına, kasabadaki evler ağlarla süslenmişti ve sanırım kasabanın geçmişine dair dekoratif bir kutlamaydı bu. Bazı insanlar bunun şans getirdiğini söylüyordu, belki de her şey böyle başlamıştı ama artık görebildiğim kadarıyla, ağlar yalnızca turistler için tutuluyordu.

Kıyının üst yakasındaki kumlu plajlara giden günübirlikçiler ağlara bayılıyor, ağlara gömülen taştan ve yarı ahşaptan küçük evlerin fotoğraflarını çekiyorlar, bu esnada çocukları da dondurma ve cırtlak renkli plastik kovalar satın alıyorlardı. Ağlardan bazıları o kadar el değmemiş görünüyordu ki sanki

gemi levazımcısından satın alınmış ve hiç deniz görmemişti ama diğerlerinin kullanılmış olduğu apaçıktı, onları ıskartaya çıkartan yırtıkları hâlâ görünüyordu, iplerin arasına bir tomar yosun, duba karışmıştı.

Bu ağları ilk gördüğümden beri hiç sevmemiştim. Hem hüzünlü hem de saldırgandı sanki, küçük evleri yavaş yavaş saran dev örümcek ağlarını andırıyorlardı. Ağaçlardan sarkan, rüzgârda sallanan yoğun yosunlarla boğucu güney Amerika şehirlerindeki gibi bütün kasabayı melankolik bir havaya büründürüyorlardı.

Bazı evlerde katlar arasındaki ağ yumakları mütevazıydı ama bazılarındaki bir taraftan diğerine uzanan çürümeye yüz tutmuş ağlar kapı eşiklerinin üstünden geçiyor, pencereleri karanlığa boğuyor, saksılara, pencere mandallarına, panjurlara dolanıyordu.

Gecenin bir yarısı penceremi açtığımda bunaltıcı ağın camı öteki taraftan baskılaması, ışığı engellemesi, pencereyi ittirdiğimde parmaklarıma dolanması, mandalın kilidini açmaya çalıştığımda iplerin sökülmesi fikrine dayanamıyordum.

Ben olsaydım bu hüzünlü kalıntıların her zerresini odamda bahar temizliği yapıp örümcekleri kovar gibi yok ederdim.

Belki de sevmediğim şey sembolizmdi. Sonuçta ağlar bir şeyleri yakalamak dışında ne işe yarıyordu ki?

Artık dar ana caddedeydim, ağlar sanki iyice büyüyüp yayılmıştı, öyle ki kasabanın kendisi daha dökün tü, daha küçük görünüyordu. Belki on yıl önce yalnızca yarısı kaplı olan evler artık büsbütün kaplanmıştı, ağlar Salten'ın nasıl çöktüğünü gizlemek için bilerek yerleştirilmiş gibiydi – soyulan boyaların, çürüyen ahşabın üstüne gerilmişlerdi. Bazı dükkânlar da boştu, solmuş "Satılık" tabelaları hafif rüzgârda sallanıyordu ve kasabanın geneline hâkim olan bakımsızlık beni şaşkına çevirmişti. Salten hiçbir zaman gösterişli bir yer değildi, kasabayla okul arasındaki fark hep keskindi. Ama şimdi turistlerin

büyük kısmı Fransa'ya ve İspanya'ya gidiyordu, plastik kova ve küreklerle her zaman parlak görünen köşedeki dondurmacının kapandığını, boş pencerelerinin toz ve örümcek ağıyla kaplandığını görünce içim sıkıldı.

Postane duruyordu ama girişindeki ağ yeniydi: Onarılan eski yırtığı hâlâ görünen geniş, turuncu bir ağdı bu.

Kapıyı sırtımla itip açarak bebek arabasını küçücük dükkâna tersten sokarken başımı kaldırıp yukarıya baktım. *Sakın üstüme düşme*, diye dua ediyordum. Zihnimde o karmakarışık iplerin beni ve Freya'yı boğucu ağlarıyla kapladığını hayal ettim.

İçeri girdiğimde zil gürültülü bir şekilde çaldı ama tezgâhın arkasında kimse yoktu ve eskiden şeker kutularının durduğu köşedeki bankamatiğe yürürken kimse gelmedi. Kate'ten para almaya niyetim yoktu ama ona 100 pound verince neredeyse hiç param kalmamıştı ve cüzdanımda yeteri kadar para olmasını istiyordum çünkü...

Durdum. Ne çünkü? Bu soruya yanıt vermek istemiyordum. Çünkü market alışverişi mi yapacaktım? Mezunlar balosunun biletlerini Kate'e geri mi ödeyecektim? İkisini de kesinlikle istiyordum ama asıl neden bunlar değildi. Mecbur kalırsam aceleyle çekip gitmek için cüzdanımda yeteri kadar para olmasını istiyordum.

Şifremi girdiğim sırada arkadan derin ve rahatsız edici bir ses geldi, erkek sesine benzese de arkama dönmeden de bunun bir kadına ait olduğunu biliyordum.

"Kasabamıza teşrif edenlere de bir bakın."

Makineden paramı alıp kartımı cüzdanıma yerleştirdikten sonra arkama döndüm ve tezgâhın arkasındaki Mary Wren'i gördüm – kasaba reisiydi, Salten'ın sahip olduğu, topluluk liderine en yakın kişi olabilirdi. Ben okuldayken postanede çalışıyordu ama artık, her nedense, onu karşımda görünce afallamıştım. Salten'dan ayrıldıktan sonra geçen yıllar içince emekli

olduğunu ya da hayatına devam ettiğini düşünmüştüm. Belli ki yanılmıştım.

"Mary," dedim cüzdanımı çantama sokarken gülümsemeye çalışarak. "Hiç değişmemişsin!"

Hem gerçek hem de yalandı bu – güneşten yıpranmış geniş bir levhayı andıran yüzü ve küçük, karanlık gözleri aynıydı. Ama beline kadar varan, karanlık bir nehir gibi uzanan saçları artık beyazlamıştı. Saçlarını örmüştü, kalın gri halatın cılız, kıvırcık ucu lastik tokayı tutamayacak kadar seyrekleşmişti.

"Isa Wilde." Tezgâhın arkasından çıkıp ellerini dikili bir taş gibi devleşen ve hiç kıpırdamayan kalçalarına koydu. "Gözlerime inanamıyorum. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Bir an tereddüt ettim, gözlerim üstünde MENZİL'DE İNSAN KEMİĞİ BULUNDU yazan haftalık yerel gazetelere kaydı.

Sonra Kate'in taksi şoförüne söylediği yalanı hatırladım.

"Biz... ben... yaz balosu var da," demeyi başardım. "Salten House'ta."

"Pekâlâ." Beni baştan ayağa süzdü, terden yapış yapış olan askılı keten elbiseme, uyuklayan Freya'ya baktı. "Şaşırdım yani. Artık buraya dönmezsin sanmıştım. Birçok akşam yemeği, balo düzenlendi ama sana ve küçük grubunuza dair hiçbir iz görmedim."

Bu sözcüğü *gurup* der gibi telaffuz edince bir an ne dediğini anlamadım ama sonra fark ettim. *Grup*. Çok şey ifade eden bir sözcüktü bu ama inkâr da edemezdim. Kate, Thea, Fatima'yla ben burnu havada bir gruptuk. Halimizden memnunduk, şakalarımıza, oyunlarımıza hedef olmaları dışında kimseye ihtiyacımız yoktu. Birbirimize sahip olduğumuz sürece hiçbir şeyi kafaya takmamıza gerek olmadığını düşünüyorduk. Kibirliydik, düşüncesizdik, bunlar doğruydu. O zamanki tavırlarımla gurur duymuyordum, sözcük seçiminin doğruluğuna laf edemesem de Mary'nin bunu hatırlatmasından hoşlanmamıştım.

"Kate'i görüyorsun değil mi?" dedim sakince, konuyu değiştirmeye çalışarak. Mary başını yukarı aşağı salladı.

"Tabii, tabii. Kasabadaki tek bankamatik bizde olduğu için sık sık gelir. Birçok kişinin aksine, o buraya sıkışıp kaldı. İnsanlar onun tuhaflıklarına rağmen bu duruma saygı gösteriyor."

"*Tuhaflıklarına mı*?" diye tekrarladım, sesimde beliren belli belirsiz burukluğu gizleyemeyerek. Mary sakin sakin güldü, kocaman yüzü titriyordu ama sesinde neşesiz bir şey vardı.

"Kate'i bilirsin," dedi en sonunda. "Kendi halinde, kendi bildiği gibi yaşıyor. Ambrose onun gibi herkesten uzakta yaşamazdı, sürekli kasaba merkezine inerdi, bara giderdi, müzik grubunda keman çalardı. Menzil'de yaşıyordu ama bizden biriydi, ona hiç şüphe yok. Ama Kate..." Beni baştan ayağa süzdükten sonra yineledi, "Kendi halinde yaşıyor."

Yutkundum, konuyu değiştirmenin yollarını düşündüm.

"Mark'ın polis olduğunu duydum, doğru mu?"

"Evet," dedi Mary. "Burada yaşayan biri için çok işe yarar bir meslek. Hampton's Lee'nin dışında çalışıyor ama evi burası olduğu için buralı olmayan birinden çok daha düzenli aralıklarla gelip gidiyor."

"Hâlâ seninle mi yaşıyor?"

"Evet, buraları biliyorsun, yazlık sahipleri fiyatları yukarı çekiyor, Londra'dan gelip kır evlerini kapan zenginler varken gençlerin kendi evlerine çıkmaları artık çok zor."

Beni yeniden süzdü, bu kez gözlerinin pahalı bozuk para çantamda ve Owen'ın hediye ettiği en az 500 poundluk –ki muhtemelen bundan çok daha pahalıydı– kocaman Marni çantama kilitlendiğini hissettim.

"Zor olmalı," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ama herhalde iyi para getiriyorlardır, değil mi?"

Mary alaycı bir tavırla güldü.

"Yok ya. Yemeklerini Londra'dan buraya arabalarının arka-

sında getiriyorlar, dükkânlarda göremezsin onları. Baldock'un Kasabı kapandı, gördün mü?"

Sessizce başımı sallarken içim karanlık bir vicdan azabıyla dolmuştu, Mary başını iki yana salladı.

"Croft & Sons fırını da kapandı. Postaneyle bar dışında geriye çok az dükkân kaldı. Bira üreticisi kendi bildiğini okursa bar da yakında kapanır. Pek para kazanamıyor, görüyorsun. Önümüzdeki yıl bu zamanlar oraya da apartman dikerler. O zaman Jerry ne yapar, Tanrı bilir. Ne emekli maaşı var ne birikimi..."

Yaklaşıp Freya'nın arabasının güneşliğini açtı.

"Demek kızın oldu."

"Evet." Uyuyan bebeğimin yanağında yukarıdan aşağıya doğru seven güçlü, kalın parmağını izledim. Tırnaklarının altında ve kenarlarında koyu kırmızı lekeler vardı. Muhtemelen postanenin ıstampalarının mürekkebiydi ama kanı aklımdan çıkaramıyordum. İrkilmemeye çalıştım. "Freya."

"Artık soyadın Wilde değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Hâlâ Wilde. Evlenmedim."

"Kızın çok tatlıymış." Mary doğruldu. "Birkaç yıl sonra oğlanları delirteceğinden eminim."

Dudağım elimde olmadan kıvrıldı, bebek arabasının süngerimsi tutma yerini iyice sıktım. Derin bir nefes alıp söylemek istediğim sert yorumu yutmak için kendimi zorladım. Mary Wren kasabada güçlü bir isimdi – on yedi yıl boyunca karşılaşmasak da değişen pek bir şey olduğunu sanmıyordum, hem oğlu da artık polis memuruydu.

Salten House'tan ayrılırken bu karmaşık yerel tebaa ağından, Ambrose'un bize kıyasla çabasız bir şekilde tartıştığı kasabayla okul arasındaki rahatsız edici ilişkiden kurtulduğumu sanmıştım. Freya'nın arabasını çekip Mary'den uzaklaştırmak, ona kendi işine bakmasını söylemek istiyordum. Ama onu kızdırmaya cesaretim yoktu. Bunun tek nedeni burada yaşa-

yan Kate değil, hepimizdik. Okul uzun süre bizden paçasını kurtarmıştı – hem yerel halk hem de okul tarafından reddedilirsek Salten çok saldırgan bir yere dönüşebilirdi.

Havanın sıcaklığına rağmen titreyince Mary başını kaldırıp bana baktı.

"Şeytan mı dürttü?"

Başımı iki yana sallayıp gülümsemeye çalıştım, Mary de gülünce lekeli sarı dişleri açığa çıktı.

"Seni yeniden görmek güzeldi," dedi usul usul, Freya'nın arabasının güneşliğine dokundu. "Dördünüzün şekerleme aldığı zamanlar daha dün gibi. Arkadaşının sıktığı palavraları hatırlıyor musun? Neydi adı... Cleo muydu?"

"Thea," dedim kısık sesle. Evet, hatırlıyordum.

"Bana babasının annesini öldürdüğü için arandığını anlatmıştı, neredeyse inanmıştım." Mary yeniden güldü, bütün vücudu sallanınca Freya'nın arabası da sarsıldı. "Tabii korkunç küçük yalancılar olduğunuzu bilmiyorduk o zaman."

Yalancılar. Konuşmanın akışına gelişigüzel katılmış tek bir sözcük... hayal mı görüyordum, yoksa Mary'nin sesine bir anda saldırgan bir tını mı yerleşmişti?

"Yani..." Nazikçe bebek arabasına asılıp güneşliğin katmanlarını Mary'nin parmaklarının arasından çektim. "Gitsem iyi olacak... Freya birazdan öğle yemeğini yemek isteyecek..."

"Seni tutmayayım," dedi Mary sakin sakin. Başımı mahcup olmuş gibi özür dilercesine eğdim, Mary geri çekilince bebek arabasını dükkândan ayrılmak üzere çevirdim.

Rafların arasındaki dar koridorda arabayı üç hareketle ters yöne doğru meşakkatli bir çalışmayla döndürmeye çalışırken aslında arabayı geri geri çekerek çıkmam gerektiğini çok geç anlamışım ki girişteki zil çaldı.

Başımı çevirip kapıya baktım. Bir an eşikteki kişiyi tanımadım ama tanıdığımda da kalbim göğsümde kafesine umutsuzca vuran bir kuş gibi aniden çırpınmaya başladı.

Giysileri lekeliydi, buruşuktu, sanki onlarla uyumuştu ve elmacık kemiğinde yara, elinde kesikler vardı. Ama benim gözüme bir yumruk gibi asıl çarpan, ne kadar çok –ve ne kadar az– değiştiğiydi. Her zaman uzun boylu olmuştu ama o sırık gibi zayıflığından eser yoktu, kapıda duran bu adam artık omuzlarıyla dar girişi dolduruyor, sahip olduğu o kontrollü gücü hiç çaba sarf etmeden belli ediyordu.

Ama yüzü, geniş elmacık kemikleri, ince dudakları ve Tanrım, gözleri...

Şokun etkisiyle aptala dönmüş gibi öylece kalakalıp nefes almaya çalıştım, o da beni ilk başta görmedi, başını sallayarak Mary'ye selam verdikten sonra geri çekilerek dükkândan çıkmamı nazikçe bekledi. Boğuk ve duraksayan sesimle adını söylediğimde başını kaldırıp baktı, ilk kez *gerçekten* baktı ve yüzü değişti.

"Isa?" Yere bir şeyler düştü, elinde tuttuğu anahtarlardı bunlar. Sesi tıpkı hatırladığım gibi derin ve sakindi, alışılmadık o tuhaf, ufak tını anadiline dair tek ipucuydu. "Isa, bu – bu gerçekten sen misin?"

"Evet." Yutkunmaya, gülümsemeye çalıştım ama şok yüzünden yüz kaslarım donmuş gibiydi. "Sen –ben sanmıştım ki– sen Fransa'ya gitmemiş miydin?"

Yüz ifadesi katı ve cansız, altın renkli gözleri anlaşılmazdı, sesinde biraz sert bir şeyler vardı, sanki bir şeyleri kontrol altında tutuyordu.

"Geri döndüm."

"Ama neden – anlayamıyorum, Kate bunu neden söylemedi..."

"Bunu ona sormalısın."

Bu kez hayal görmediğimden emindim, sesinde keskin bir soğukluk vardı.

Anlayamıyordum. Neler olmuştu? Attığım her yanlış adımda sallanıp sarsılan hassas, değerli nesnelerle dolu bir odanın

içinde el yordamıyla yürüyor gibi hissediyordum. Kate neden bize Luc'un geri döndüğünü söylememişti? Ve Luc neden bu kadar... Ama bir anda durdum, Luc'un sessiz varlığından yayılan duyguyu adlandıramıyordum. Neydi bu? Şok değildi – ya da tamamen şok değildi, varlığımın şaşkınlığını artık üstünden atmıştı. İçinde tutmaya çalıştığı sarmala dönmüş bir tür duyguydu bu. Ve bana düşündürdüğü duygu...

Öne doğru bir adım atıp dükkândan çıkışımı engellediğinde bu duygunun ne olduğunu da anladım.

Nefret.

Yutkundum.

"Sen... sen iyi misin Luc?"

"İyi mi?" Sesinde sanki bir kahkaha vardı ama hiç de neşeli bir hali yoktu. "İyi mi?"

"Ben sadece..."

"Böyle bir şeyi nasıl sorabiliyorsun sen?" dedi sesini yükselterek.

"Ne?" Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yerim yoktu – Mary Wren hemen arkamdaydı. Luc, kapının eşiğini aramızdaki bebek arabasıyla birlikte kapıyordu ve sert bir tepki verdiği anda Freya'nın zarar göreceğini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Onu bu kadar değiştiren şey neydi?

"Sakin ol Luc," dedi Mary arkamdan, onu uyarmaya çalışarak.

"Kate biliyordu." Luc'un sesi titriyordu. "Onun beni neye geri gönderdiğini *sen* biliyordun."

"Luc, ben... elimden bir şey gelmedi..." Freya'nın arabasının tutma yerini öyle sıkı kavramıştım ki ellerimdeki eklemler beyazlamıştı. Bu dükkândan çıkıp gitmek istiyordum. Kafamın içinde bir vızıltı vardı, bir kurt sineği hissiz bir şekilde pencereye çarpıyordu, o an gözümün önüne kan revan içindeki koyunun korkunç görüntüsü geldi, dışarı çıkan bağırsaklarının üstüne sinekler üşüşmüştü...

Luc, Fransızca bir şeyler söyledi, anlamadım ama kulağa kaba gelmişti ve tiksintiyle dolu olduğu belliydi.

"Luc," dedi Mary daha yüksek sesle, "yoldan çekil, kendine hâkim ol, tabii Mark'ı aramamı istemiyorsan?"

Beklemekle ve sinek gürültüsüyle dolu bir sessizliğin ardından parmaklarımın bebek arabasının tutma yerini iyice kavradığını hissettim. Luc geriye doğru sessiz ve abartılı bir adım atıp eliyle kapıyı işaret etti.

"*Je vous en prie*," dedi dalga geçercesine.

Bebek arabasını sertçe iterken ön kısmını kapıya öyle çarptım ki Freya aniden uyanıp ağlamaya başladı ama durmadım. Kızımla birlikte dışarı çıktığımda kapı kulaklarımı tırmalayarak arkamızdan kapandı. Dükkânla aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açarak sokakta büyük bir hışımla ilerledim, ta ki kasabadaki binalar yaz sıcağının buharında uzak birer siluete dönüşene dek. Sonra ağlayan bebeğimi kucaklayıp göğsüme bastırdım.

"Tamam, geçti," diye mırıldandığımı duydum kulağına, titreyen sesimle. Bebek arabasını sarsarak Değirmen'e giden tozlu yola sokarken Freya'yı da tek elimle omzuma yasladım. "Geçti, pis adam bize zarar vermedi, değil mi? Ne demişler, sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama sözcükler bana asla zarar veremez, değil mi? Tamam, tamam tatlım. Ah, tamam, geçti Freya. Ağlama canım. Lütfen ağlama."

Ama Freya bir türlü sakinleşmiyordu. Ağlayıp duruyordu, rahat bir uykudan aniden uyanıp yatışmak bilmeyen bir çocuğun feryatlarıydı bunlar. Ağlamaya başladığımı ancak Freya'nın kafasına düşen damlaları görünce anladım, nedenini bilmiyordum bile. Şoktan mıydı? Yoksa öfkeden mi? Yoksa oradan kurtulmanın verdiği rahatlık hissinden mi?

"Geçti, geçti," diye tekrarladım anlamsızca, kaldırımda ilerleyen ayaklarımla aynı anda. Artık Freya ile mi konuşu-

yordum, yoksa kendimle mi, emin değildim. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Her şey yoluna girecek."

Ama bunları söylerken ve Freya'nın ter içindeki yumuşacık saçlarının, sıcacık bakımlı bebek kokusunu içime çekerken aklıma gelen Mary'nin sözleri kulaklarımda bir suçlama gibi yankılanıyordu.

Küçük yalancı.

Üçüncü Kural

Sakın Yakalanma

Küçük yalancı.

Küçük yalancı.

Salten'dan koşar adımlarla uzaklaşırken bu sözler kaldırımda adımlarımla birlikte yankılanıyor, ses perdeleri Freya'nın sireni andıran ağlamalarıyla birlikte artıyordu.

En sonunda, kasabanın belki bir kilometre dışına çıktıktan sonra daha fazla dayanamadım – Freya'yı kucağımda taşımaktan sırtım alev alev yanıyordu, çığlıkları beynimi tırnak gibi deliyordu. *Küçük yalancı. Küçük yalancı.*

Yolun tozlu tarafında durdum, bebek arabasının frenine bastım, bir kütüğün üstüne oturup emzirme sutyenimin çıtçıtlarını açarak Freya'yı mememe koydum. Memnuniyet bildiren küçük bir çığlıkla tombul ellerini havaya kaldırdı ama emmeye başlamadan önce bir an durup parlak mavi gözleriyle bana baktı, gülümsedi, *Oh be! Mesajı eninde sonunda alacağını biliyordum*, diyen yüz ifadesi karşısında sırt ağrıma ve Luc'a olan öfkemi ve korkumu yutmaktan ağrıyan boğazıma rağmen ben de gülümsedim.

Küçük yalancı.

Bu sözler geçen yılların içinden süzülerek bana geliyordu. Freya meme emerken her şeyi hatırlayıp gözlerimi kapadım. Nasıl başladığını hatırladım.

Ocak ayıydı, rüzgârlı ve soğuktu, babamla ve erkek kardeşimle berbat bir tatilden yeni dönmüştüm – sert, kuru hindiyi yerken söylenmeyen sözler, babamın el yazısıyla adını yazdığı annemin seçmediği hediyeler.

Thea ile Londra'dan gelmiştik ama binmemiz gereken treni, dolayısıyla istasyonda bekleyen okul minibüsünü de kaçırmıştık. Bekleme odasının saçağının altında duruyor, soğuk rüzgârdan korunurken sigara içiyordum, Thea da ne yapabileceğimizi öğrenmek için okulun sekreterliğini aramıştı.

"Beş buçukta burada olacaklar," dedi Thea telefonu kaparken. İkimiz de tavanda asılı duran kocaman saate baktık. "Saat daha dört bile olmamış. Saçmalık."

"Yürüsek mi?" dedim kuşku içinde. Thea peronda esen rüzgâr karşısında titreyerek başını iki yana salladı.

"Bavullarla yürüyemeyiz."

Ne yapacağımıza karar vermeye çalışarak beklerken başka bir tren geldi, bu tren Hampton's Lee'den kalkan ve Hampton Grammar'a giden bütün okul çocuklarını taşıyan banliyö treniydi. Gözlerim otomatik olarak Luc'u aradı ama trende değildi. Ya ders programı dışındaki bir şey için geç saate kalmıştı ya da okulu kırmıştı. İkisi de kesinlikle mümkündü.

Ama Mark Wren oradaydı, her zamanki kambur duruşuyla peronda ayaklarını sürüyerek yürüyordu, başını öne eğdiği için ensesindeki sancılı görünen sivilcesi ortaya çıkmıştı.

"Hişt," dedi Thea, Mark yanımızdan geçerken. "Hişt, adın Mark mıydı senin? Salten'a nasıl gideceksin? Seni birileri mi alacak?"

Mark başını iki yana salladı.

"Otobüsle. Salten'lıları barda bırakıp Riding'e devam ediyor."

Thea ile birbirimize baktık.

"Köprüde duruyor mu?" diye sordu Thea. Mark başını iki yana salladı.

"Normalde durmuyor. Ama şoförden isterseniz durabilir."

Thea kaşını kaldırdı, ben de başımı yukarı aşağı salladım. Böylece en az birkaç kilometreden kurtulacaktık, kalan yolu yürüyebilirdik.

Otobüse doluştuk. Ben bagaj rafındaki bavulların yanında kaldım ama Thea koridorda Mark Wren'in arkasından ilerledi. Mark oturup çantasını kalkan gibi kucağına koydu, âdem elması boğazında gergince inip çıkıyordu. Thea, yanımdan geçerken bana göz kırptı.

"Önümüzdeki hafta sonu Kate'lere gidelim mi?" dedi Thea, o akşam ortak odada sandalyemin yanından geçip sınıfına giderken. Başımı salladım. Thea bana göz kırpınca aklıma otobüsteki karşılaşma geldi. Lola Ronaldo uzaktan kumandayla kanallar arasında gezip gözlerini devirdi.

"Yine mi Kate'lere gideceksiniz? Neden orada bu kadar çok zaman geçiriyorsunuz? Biz Jess Hamilton ile film izlemek için Hampton's Lee'ye gideceğiz. Akşam yemeğini Fat Fryer'da yiyeceğiz ama Fatima gelemeyeceğini söyledi çünkü sizinle birlikte Kate'lere gidecekmiş. Neden her hafta sonunu o sıkıcı Salten'da çürüyorsunuz? Birine mi göz diktiniz?"

Kate'in erkek kardeşini düşününce ve Değirmen'de son yüzüşümüzü hatırlayınca yanaklarım kızardı. Aşırı sıcak bir sonbahar günüydü, akşam güneşi suyun üstünü alev gibi yakıyordu, Değirmen'in pencerelerinden yansıdıkça her yer ateş topuna dönmüş gibi görünüyordu. Bütün gün aylak aylak oturmuş, yılın son güneş ışığını içimize çekmiştik, ta ki Kate, Thea ona meydan okuyunca soyunup Menzil'de çıplak yüzene kadar. Kate suya atladığında Luc neredeydi bilmiyordum ama kanalın ortasından geriye doğru yüzdüğü sırada ortaya çıkmıştı.

"Bir şey mi unuttun?" Luc, Kate'in bikinisini dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle havaya kaldırdı. Kate'in attığı çığlıkla bütün martılar kanat çırparak dalgaların üzerinden döne döne yükseldi ve kırmızıya çalan altın sarısı su dans etmeye başladı.

"Seni piç! Ver şunu!"

Ama Luc başını iki yana sallamakla yetindi, Kate'in ona doğru yüzdüğünü görünce Değirmen'e çarpan yosunları üstüne fırlattı. Kate, Luc'a su sıçratarak karşılık verdi, ardından, iskeleye yeterince yaklaşınca onu ayak bileğinden yakalayıp bacağını yerden keserek suya çekti. Artık ikisi de koyun derinliklerindeydi, kolları ve bacakları birbirine kenetlenmişti, nereye doğru gittikleri ancak yükselen balonlardan anlaşılıyordu.

Hemen sonra Kate yüzeye çıkıp iskeleye doğru yüzmeye başladı, sudan çıktığında elinde Luc'un mayosunu tuttuğunu, kazandığı zaferle böbürlendiğini gördüm. Luc da biraz daha uzakta küfür ederek, gülerek ve her türlü intikam yeminini ederek iskeleye doğru gelmeye çalışıyordu.

Bakmamaya, kitabımı okumaya, Thea ile dedikodu yapan Fatima'yı dinlemeye, Luc'un suyun içinde parıldayan çıplak vücudu dışında bir şeye odaklanmaya çalıştım ama gözüm sürekli onun sonbahar güneşinin kırık ışınında görünen altın ve kahverengi tonlardaki esnek vücuduna kayıyordu. Yıllar sonra bile gözümün önünde canlanan o görüntü, utanç ve arzu arasında tuhaf bir hisse kapılmama neden oluyordu.

"Thea dikti," dedim aniden, Lola'nın bakışları altında yüzümün kızardığını hissederek. "Kasabadan birine abayı yaktı. Orada zaman geçirirsek çocukla karşılaşacağımızı umuyor."

Yalandı. Ama kendine hizmet eden, aramızdan birine dair söylenmiş bir yalandı. Bu yalanı söylerken bile çizmeyi aştığımın farkındaydım. Ama artık geri dönemezdim.

Lola, önce bize sırtı dönük olan Thea'ya, ardından bana baktı, yüzünde kuşku vardı. Bizim o zamana kadar dalga geç-

mek ve samimiyetsizlik konusunda belli bir ünümüz vardı, şimdi Lola'nın bunun doğru olup olmadığına emin olamadığını anlayabiliyordum ama Thea'nın da sağı solu belli olmazdı.

"Öyle mi?" dedi en sonunda. "Sana inanmıyorum."

"Doğru söylüyorum," dedim, Thea artık gözden kaybolunca. Sonra aptalca bir dürtü beni ele geçirdi ve ölümcül bir ayrıntı ekleyiverdim. "Bak, bunu sana söylediğimi sakın ona söyleme ama... o kişi Mark Wren. İstasyondan gelirken otobüste birlikte oturdular." Sesimi alçalttım, kitabımın üstünden ona doğru eğildim. "Mark, elini Thea'nın bacağına koydu... gerisini sen hayal et."

"*Mark Wren* mi? Postanenin üst katında yaşayan o sivilceli çocuk mu?"

"Ne diyebilirim ki?" Omuzlarımı silktim. "Thea dış görünüşe pek aldırış etmez."

Lola homurdanarak yanımdan uzaklaştı.

Sonraki haftaya kadar bu olanları hiç düşünmemiştim. Aldığım puanları deftere not etsin diye her şeyi Kate'e anlatmak bile aklıma gelmemişti. O zamana kadar oyun artık rekabetten biraz uzaklaşmış, kendi içinde bir sonuca dönüşmüştü. Amaç Fatima'yı, Thea'yı, Kate'i yenmek değil, diğer herkesi alt etmekti – "bize" karşı "onlar".

Cumartesi gecesini Değirmen'de geçirdik, pazar günü de öğleden sonra dördümüz birlikte atıştırmalık bir şeyler almak ve kafenin sezonu kapandığı için Jerry'nin davetkâr atıştırmalıklarına katlanmaya kendini hazırlamış müşterilerle iki kat kalabalıklaşan barda sıcak çikolata içmek üzere Salten'ın merkezine indik.

Fatima ile Kate pencere kenarına geçerken Thea ile bara yürüdük. Thea içeceklerimizin siparişini verirken ben de masaya taşımasına yardım etmek için yanında bekliyordum.

"Affedersiniz, ben sonuncusuna krema *koymayın* demiş-

tim," dediğini duydum sert bir sesle, barmen köpüklü son bardağı tezgâhın üstünden iterken. Adam iç çekip kremayı sıyırmaya başladığı sırada Thea itiraz etti. "Hayır, teşekkürler. Yeni bir bardak istiyorum."

Bu zorba ses tonunun, keskin sesli harflerin tamamen sıradan bir uyarı olmaktan çıkıp kibirli bir emre dönüşmesi karşısında yüzümü buruşturdum.

Barmen, dikkatle hazırlanan içeceği dökmek üzere arkasına dönerken kısık sesle küfür etti, barda bekleyen kadınlardan birinin gözlerini devirdiğini ve arkadaşına bir şeyler fısıldadığını duydum. Ne dediğini duyamasam da gözlerini benimle Thea'ya dikmiş, küçümseyici bir tavırla bize bakıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirerek kendimi küçültmeye, daha az görünür kılmaya çalışırken düğmeli elbisemi giydiğime pişmandım. En üstteki düğmem koptuğu için elbisem normalden daha dekolteli görünüyordu, sutyen askımın yakamdan göründüğünün ve kadınların bize bakışlarının –yakama, Thea'nın kırmızı ipek külotunu gözler önüne seren yırtık kotuna– farkında olmak bana acı veriyordu.

Thea'nın bardakları omzunun üstünden bana vermesini beklerken, Jerry elinde pis bardakların bulunduğu tepsiyle arkamda belirdi. Kalabalığın arasından geçmeye çalışırken tepsiyi omuz yüksekliğinde tutuyordu, yanımdan geçerken kasıklarının baskısını büyük bir şok içinde hissettim. Bar epey doluydu ama kalçamdaki kasıtlı sürtünmeyi açıklayacak kadar da kalabalık değildi.

"Affedersin," dedi hırıltılı bir kıkırdamayla. "Yanlışlıkla oldu."

Yüzümün kızardığını hissettim, Thea'ya, "Ben tuvalete gidiyorum," dedim. "İçeceklerimizi sen halleder misin?"

"Tabii." Para üstünü saymakla meşgul olduğu için başını kaldırıp bana bakmadı, ben de nefesimin hızlandığını hissederek kadınlar tuvaletine fırladım.

Burnumu silmek için peçete almak üzere kabine girdiğim sırada tuvalet kapısında bir şey yazdığını gördüm. Göz kalemiyle çiziktirilmiş, çoktan dağılıp bulanmıştı.

Mark Wren sapığın tekidir, yazıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Bu bana yersiz bir suçlama gibi gelmişti. Mark Wren mi? O utangaç, yumuşak huylu Mark Wren mi?

Lavabonun yanında bir şey daha yazıyordu, bu kez farklı bir renk kullanılmıştı.

Mark Wren otobüste Salten House kızlarını parmaklıyor.

Sonuncusu da bara açılan kapıya keçeli kalemle yazılmıştı, *Mark Wren tacizcinin tekidir!!!!*

Tuvaletten çıkarken yanaklarım yanıyordu.

"Buradan gidebilir miyiz?" dedim aniden Kate'e, Fatima'ya ve Thea'ya. Kafası karışan Thea başını kaldırıp yüzüme baktı.

"O da ne demek? Daha içeceğine dokunmadın bile!"

"Size söylemem gereken bir şey var," dedim. "Burada konuşmak istemiyorum."

"Peki," dedi Kate. Kaşık dolusu son marşmelovunu ağzına attı, Fatima da çantasını aramaya başladı. Ama daha fazlasını yapmamıza zaman kalmadan barın kapısı pat diye açıldı ve içeri Mary Wren girdi.

Masamıza gelmesini beklemiyordum – elbette Kate'i tanıyordu, Ambrose'un yakın arkadaşıydı ama Kate'in arkadaşlarını hiçbir zaman ciddiye almamıştı.

Ama bu kez aldı. Doğrudan masamıza yürüdü, önce bana, sonra Thea'ya ve Fatima'ya baktı, kalın dudağı kıvrıldı.

"Isa Wilde hanginiz?" diye sordu derin, boğuk bir sesle.

Yutkundum.

"Ben - benim."

"Peki." Ellerini kalçalarına koydu, oturduğumuz yerde öylece dikiliyordu. Barın gürültüsü dinmeye başlamıştı, insanlar bize kulak kesilmiş, Mary'nin geniş, kaslı sırtının ardından

bizi görebilmek için başlarını uzatmışlardı. "Beni dinle kızım. Senin büyüdüğün yerde insanların nasıl davrandıklarını bilmiyorum ama burada insanlar haklarında söylediklerini umursarlar. Oğlum hakkındaki yalanlarını yaymaya devam edersen vücudundaki bütün kemikleri kırarım. Anlıyor musun? Teker teker kırarım."

Ağzımı açtım ama konuşamadım. İçimi kaplayan derin utanç beni felç etmişti.

Yanımda oturan Kate şoka girmiş gibi görünüyordu, neler olup bittiğine dair en ufak bir fikre bile sahip olmadığını anladım.

"Mary," dedi, "bu şekilde..."

"Hiç karışma," diye çıkıştı Mary. "Gerçi hepinizin bu işte parmağı olduğundan eminim. Sizi iyi tanıyorum." Kollarını kavuşturup küçük dairemize baktığında bundan nasıl sapıkça zevk aldığını fark ettim – şok içinde ve üzgün olmamızın tadını çıkarıyordu. "Hepiniz küçük birer yalancısınız, bana kalsa iyi bir dayak yerdiniz."

Bunu duyan Kate'in nefesi kesilmişti, beni korumak istercesine hafifçe ayağa kalktı ama Mary ağır elini Kate'in omzuna koyarak onu fiziksel olarak yeniden yastıklara doğru oturmaya zorladı.

"Hayır, otur. O havalı okulun böyle şeyler için fazla modern olduğunun farkındayım, baban da fazla kibar ama ben değilim ve oğluma bir daha zarar verirsen..." Yeniden bana baktı, kopkoyu gözlerini hiç kırpmadan gözlerime dikti. "Seni doğduğuna pişman ederim."

Sonra doğruldu, arkasına dönüp dışarı çıktı.

Arkasından sertçe kapanan kapı geride bıraktığı sessizliğin içinde gürültüyle yankılandı, ardından bir kahkaha tufanı koptu, bardaki sesler –çınlayan kadehler, bardaki adamların derin gürültüsü– geri dönmeye başladı. Ama Mary'nin az önce ne söylediği konusunda tahminlerde bulunan kasabalıların

gözlerini üstümüzde hissediyor, yerin dibine girmek istiyordum.

"Tanrım!" dedi Kate. Yüzü kireç gibiydi, yalnızca elmacık kemikleri öfkeden kızarmıştı. "Bu kadının derdi ne? Babama söyleyince çok kızacak– "

"Hayır." Onu paltosundan yakaladım. "Hayır Kate, yapma. Benim hatamdı. Ambrose'a söyleme."

Dayanamıyordum. Uydurduğum o aptal, aşağılık yalanı içimde tutmaya dayanamıyordum. Ambrose'un yüzüne baka baka aynı yalanı tekrar etme, onun hayal kırıklığına uğradığını görme düşüncesi...

"Ona söyleme," dedim. Gözümün yaşardığını hissettim ama kederimden değildi – utançtandı. "Bunu hak ettim. Söylediklerini hak ettim."

Bir hataydı, hiddetinin karşısında dut yemiş bülbül gibi otururken Mary'ye böyle söylemek istemiştim. Bir hataydı, çok üzgündüm.

Ama söylemedim. Postaneye bir dahaki gidişimde bana her zamanki gibi davranmış, bu konu hiç açılmamıştı. Ama on yedi yıl sonra, bebeğimi emzirirken ve onun gülen, tombul yanaklı yüzüne gülümsemeye çalışırken Mary Wren'in sözleri kulaklarımda çınladı ve sanırım haklıydım. Hak etmiştim ben bunları. Hepimiz hak etmiştik.

Küçük yalancılar.

Değirmen'e ağrıyan ayaklarımla, boğazım kupkuru halde, ter içinde döndüğümde Kate, Thea ve Fatima ahşap masanın etrafında oturuyorlardı.

Kapı duvara çarpınca büfenin üstündeki bardaklar tıngırdadı, fotoğraf çerçeveleri duvara çarptı. Gölge uyarı amaçlı bir kez kısaca havladı.

"İsa!" dedi Fatima, başını tabağından kaldırdığında yüzünde şaşkınlık vardı. "Hayalet görmüş gibisin!"

"Gördüm. Bize neden söylemedin Kate?"

Sözcükler zihnimdeyken bir soru oluşturuyorlardı. Dile getirdiğimde ise kulağa suçlama gibi gelmişlerdi.

"Neyi söylemedim?" Kate şaşkın bir endişe içinde ayağa kalktı. "İsa, sen üç saat içinde Salten'a yürüyerek mi gidip geldin? Bitkin düşmüş olmalısın. Yanına su almış mıydın?"

"Sıktır et suyu," dedim sinirle ama bana musluktan doldurduğu bir bardak suyu getirip masaya nazikçe bırakınca içmeden önce boğazımdaki ağrı yüzünden yutkunmam gerekti.

Önce bir yudum aldım, ardından suyu kafama dikip kendimi kanepeye bıraktım. Fatima, hazırladığı bir tabak dolusu salatayı bana getirdi.

"Ne oldu?" Fatima'nın arkasındaki Kate'e baktım. "Kasabada Luc Rochefort'u gördüm."

Ben daha cümleyi bitiremeden Kate yüzünü buruşturdu, bacaklarına tamamen güvenememiş gibi kanepenin kenarına aniden çöktü.

"Kahretsin."

"Luc mu?" Fatima bana bakmayı bırakıp Kate'e döndü. "Ama ben onu Fransa'ya döndü sanıyordum..."

Kate başını mutsuzluk içinde iki yana salladı ama itiraz mı ediyordu, onaylıyor muydu, yoksa her ikisini aynı anda mı yapıyordu, anlamak güçtü.

"Ona ne oldu Kate?" Luc'un donuk, duygusuz yüzünü, küçücük postanede yaydığını hissettiğim öfkeyi düşününce Freya'yı iyice sarmaladım.

"O..."

"Sinirliydi," diye bitirdi cümlesini. Yüzü solgundu ama cebinden tütününü çıkarırken elleri dengeliydi. "Değil mi?"

"Sinirli demek az kalır. Neler oldu?"

Çok yavaş, dikkatlice sigara sarmaya başladı, Kate'in her zaman nasıl zaman kazandığını, yanıt vermek için asla acele etmediğini okuldan hatırlıyordum. Soru ne kadar zor olursa yanıt vermeden önce o kadar beklerdi.

Thea çatalını bıraktı, şarabını, sigara tabakasını alıp yanımıza geldi.

"Hadi Kate." Ayaklarımızın dibindeki çıplak döşemelere oturduğunda aklıma aniden böyle geçirdiğim gecelerin hatıraları geldi; kanepede birbirimize sokuluşlarımız, nehri, alevleri izleyişlerimiz, sigara içişlerimiz, gülüşlerimiz, sohbetlerimiz...

Artık gülmüyorduk, çıkan tek ses Kate'in dudağını ısırarak dizinde sardığı Rizla sigara kâğıdının hışırtılarıydı. Sigara hazır olduğunda kâğıdı yalayıp konuşmaya başladı.

"Fransa'ya döndü. Ama... isteyerek değil."

"Ne demek o?" diye sordu Thea. Sigara tabakasını döşemelere vurup Freya'ya baktı, sigara içmek istediğini ama Freya'nın odadan çıkmasını beklediğini biliyordum.

Kate iç çekti, çıplak ayaklarını kanepeye, Fatima'nın kalçasının yanına koydu ve yüzüne düşen saçları geri itti.

"Luc'un geçmişini ne kadar bildiğinizi bilmiyorum... ba-

bamla Luc'un annesi Mireille'in yıllar önce birlikte olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Bizimle birlikte burada yaşadılar."

Başımı yukarı aşağı salladım, bütün bunları biliyorduk. Luc ile Kate daha bebekti – hatırlamayacak kadar küçük sayılırlardı, öyle demişti Kate, ama nehir kenarındaki partileri, Luc'un yüzemeyecek kadar küçük olduğunda nehre düştüğünü hayal meyal hatırlıyordu.

"Babamla Mireille ayrıldığında, Mireille, Luc'u Fransa'ya götürdü ve onu yıllar boyunca görmedik, sonra Mireille babamı aradı. Luc ile başa çıkamıyormuş, Luc çok haylazmış, sosyal hizmetler işe el atmış falan. Acaba bize gelip yaz tatilini burada geçirebilir miymiş, Mireille de biraz kafasını dinleyebilir miymiş? Babamı tanırsınız, tabii ki evet dedi. İşte, Luc buraya geldiğinde Mireille'in hikâyenin yalnızca bir kısmını anlattığını anladık. Luc çok yaramazdı ama bunun... nedenleri vardı. Mireille'in kendi sorunları vardı... yeniden eroine başlamıştı, işte, sanırım Luc'a pek iyi annelik edememişti."

"Ya Luc'un babası?" diye sordu Fatima. "Oğlunun yabancı bir adamla yaşamak üzere ortadan kaybolup İngiltere'ye gitmesine ses çıkarmamış mı?"

Kate omuzlarını silkti.

"Bir babası olup olmadığını bilmiyorum. Luc'un anlattığına göre Mireille onu doğurduğunda berbat haldeymiş. Mireille'in çocuğunun babasının kim olduğunu bilip bilmediğinden..."

Cümlesini tamamlamadı, derin bir nefes alıp yeniden konuştu.

"Her neyse, biz on üç, belki de on dört yaşımızdayken yeniden bizimle yaşamaya başladı. Ve tatil bir sömestre... bir sömestr de bir yıla... ve sonra bir yıla daha dönüştü... sonra Luc bir şekilde ortaokula Hampton's Lee'de başladı, bizimle tam zamanlı yaşıyordu, biliyorsunuz... gayet de iyi idare ediyordu. Bence mutluydu."

Bunu da biliyorduk ama kimse sözünü kesmedi.

"Ama babamdan sonra..." Kate yutkununca hiçbirimizin düşünmeye bile tahammül edemediği o kötü kısmın geldiğini anladım. "Babam... kaybolduktan sonra, Luc artık burada kalamadı. Daha on beş yaşındaydı, ben o yaz on altı olmuştum ama Luc'un on altıyı doldurmasına hâlâ aylar vardı, daha reşit değildi, sosyal hizmetler bir kez konuya dahil olursa..." Yeniden yutkundu, yüzünden okunan duygular vadilerin üstünden geçen bulutlar gibiydi.

"Geri gönderildi," deyiverdi aniden. "Burada benimle kalmak istedi ama başka seçeneğim yoktu." Ellerini yalvarırcasına iki yana açtı. "Anlıyorsunuz, değil mi? Daha on altı yaşındaydım, ebeveyni bu ülkede olmayan kimsesiz bir Fransız çocuğun kanuni vasisi gibi davranmama izin vermelerine imkân yoktu. Ben yapmam gerekeni yaptım!" diye tekrarladı çaresiz bir sesle.

"Kate." Fatima elini Kate'in koluna koydu, sesi nazikti. "Biz senin dostunuz, kendini temize çıkarmana gerek yok. *Elbette* başka seçeneğin yoktu. Ambrose, Luc'un babası değildi – elinden ne gelirdi ki?"

"Onu geri gönderdiler," dedi Kate, Fatima'yı duymamış gibiydi. Yüzünde boş bir ifade vardı, geçmişi hatırlıyordu. "Luc sürekli mektup yazıp durdu, bana yalvardı, babamın onunla ilgileneceğine söz verdiğini söyledi, beni ona ihanet etmekle suçladı, beni suçlamaları..."

Yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırdı, yüzüne aniden soğuk, donuk bir ifade yerleşti. Mutsuzluğunu anlamasa da sezen Gölge gelip Kate'in ayaklarının dibine ufak bir inleme sesi çıkararak uzandı, Kate elini köpeğinin üstüne koyup beyaz tüylerini okşadı.

"Birkaç yıl önce geri geldi, Salten House'ta bahçıvan olarak iş bulmuş. Geçen yıllar içinde ufkunun genişlediğini, başka bir seçeneğim olmadığını anladığını düşünmüştüm. Onu yanıma almak şöyle dursun, kendimi bile yetimhanelerden zor

kurtarmıştım. Ama hiçbir şeyi anlamamıştı. Beni hiç affetmemişti. Bir gece nehir kıyısında yürürken beni köşeye sıkıştırdı. Tanrım..." Yüzünü avuçlarının içine aldı. "Fatima, ne hikâyeler var! Doktor olduğun için bunları sürekli duyuyorsundur ama ben hiç – dayaklar, taciz... Tanrım, onun..." Sesi çatallaştı. "Çektiği acıları ben dinlemeye tahammül edemedim ama o anlatmaya devam edip durdu, sanki beni cezalandırmak istiyordu. Küçükken annesinin sevgililerinin ona yaptıkları, Fransa'ya dönüp yetimhaneye düştüğünde oradaki adamın ona yaptıkları... ona..."

Ama cümlesini tamamlayamadı. Sesi gözyaşlarıyla bölündü, yüzünü gizledi.

Fatima'nın ve Thea'nın şok içindeki yüzlerine baktıktan sonra yeniden Kate'e döndüm. Bir şeyler söylemek istiyordum. Onu teselli etmek istiyordum ama aklıma yalnızca ikisinin eski hali, Menzil'e dalarken gülen yüzleri, başlarını eğip masa oyunlarına daldıklarında oluşan dostane sessizlikten başka bir şey gelmiyordu... Birbirlerine çok yakındılar – benim erkek kardeşimle hiç olmadığım kadar yakındılar. Ve şimdi gelinen nokta buydu.

En sonunda, Fatima yemek tabağını dikkatlice bırakıp ayağa kalktı. Kollarını Kate'in boynuna dolayıp tek kelime etmeden bir sağa bir sola, bir sağa bir sola sallandı.

Çok kısık sesle bir şeyler söylüyordu ama galiba ne dediğini anlamıştım.

"Senin suçun değildi," diyordu defalarca. "Senin suçun değildi."

Tahmin etmeliydim. Böyle düşünüyordum Freya'nın beşiğinin yanına oturup onu ninnilerle uyutmaya çalışırken, dökemediğim gözyaşlarım yüzünden boğazım ağrıyordu.

Tahmin etmeliydim.

Çünkü her şey gözümün önündeydi, görmem gerekirdi. Menzil'de yüzerken Luc'un sırtında görünen yaralardan, acemice yapılmış aşıdan kaynaklandığını sandığım omzundaki izlerden anlamalıydım ama sorduğum zaman yüzünü buruşturmuş, başını iki yana sallamıştı.

Artık yaş almıştım, o kadar masum değildim. O küçük, yuvarlak yanıkların ne olduğunu anlayabiliyordum ve kendi körlüğüm midemi bulandırıyordu.

O kadar çok şey anlatıyordu ama hiçbir zaman anlamamıştım – onu çileden çıkarmamıza rağmen Luc'un sessiz kalışları, Kate'in elini sıkıp konuyu değiştirmesi.

O zamanlar asla anlamadığım bir şeyi daha açıklıyordu – kasabalı çocukların onunla dalga geçip meydan okumalarına izin veriyordu, sabrediyor, sabrediyor, sabrediyor... sonra da patlıyordu. Bir akşam bardayken kasabalı çocuklar "kibirli" Salten House kızlarıyla takıldığı için onunla nazikçe ama bıkıp usanmadan dalga geçiyorlardı. Luc'un ne tamamen kasabaya ne de tamamen okula ait olan durumu hep zordu. Kate, Salten House öğrencisiydi ve Ambrose hiç çaba sarf etmeden bu iki dünyayı da bir arada götürmeyi başarıyordu. Ama Luc'un kasabalı çocukların büyük çoğunluğuyla okuduğu Hampton

Lee's'deki devlet okulu ve tepedeki özel okulla olan aile bağlantısı arasında rahatsız edici bir sınıfsal bölünmeyi yönetmesi gerekiyordu.

Yönetiyordu da. "Bizim kızları beğenmiyor musun dostum?" diyerek dalga geçenlere, "kendilerinden aşağıdakilerle yatmayı seven" havalı kızlara dair imalı göndermelere katlanıyordu. Luc, o gece bardayken yalnızca gülümsemiş, başını iki yana sallamıştı. Ama sonra, gece artık biterken, son siparişler verilirken, kasabalı çocuklardan biri yanından geçerken eğilip Luc'un kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ne söylediğini bilmiyordum. Yalnızca Kate'in yüzünün değiştiğini görmüştüm. Ama Luc ayağa öylesine hızlı kalktı ki sandalyesi yere düştü, içinde bir şeyler uyanmış gibi çocuğun tam burnuna sert bir yumruk savurdu. Çocuk yere düştü, kesik kesik nefes alıyor, inliyordu. Luc, burnu kanayan çocuğun yanında dikilerek ağlayışını izledi, yüzü sanki hiçbir şey olmamış gibi ifadesizdi.

Bardan biri Ambrose'u aramıştı herhalde. Ambrose, eve gittiğimizde sallanan sandalyesinde oturmuş bizi bekliyordu, normalde gülen yüzünde hiç tebessüm yoktu. içeri girdiğimizde ayağa kalktı.

"Baba," dedi Kate, Luc'un konuşmasına fırsat vermeden, "Luc'un suçu değildi..."

Ama Ambrose, Kate'in cümlesini bitirmesini beklemeden başını iki yana salladı.

"Kate, bu benimle Luc arasında. Luc, seninle odanda konuşabilir miyiz lütfen?"

Hemen sonra başlayacak tartışmayı duymayalım diye Luc'un odasının kapısını kapayınca tek duyabildiğimiz alçalıp yükselen sesler oldu. Ambrose'unki hayal kırıklığı ve eleştiri doluydu, Luc'unki yalvarır gibiydi ve en sonunda öfke dolmuştu. Biz de oturma odasında birbirimize sokulmuştuk, hava ılık olduğu için pek de ihtiyacımız olmayan ateşin önün-

de duruyorduk çünkü Kate üst kattan gelen sesler yükseldikçe titremeye başlamıştı.

"Anlamıyorsun!" cümlesini duydum üst kattan. Luc'un sesiydi bu, olanlara inanamamanın verdiği öfkeyle çatallaşmıştı. Ambrose'un yanıtını anlamadım ama sakin, sabırlı ses tonunu, ardından Luc'un duvara bir şey fırlattığını duydum.

Ambrose aşağı geldiğinde tek başınaydı, fırça saçları yeni taranmış gibi diken dikendi. Yüzü bitkindi, lavabonun altındaki etiketsiz şarap şişesine uzandı büyük bir su bardağını doldurup iç çekerek kafasına dikti.

Ambrose karşımızdaki koltuğa kendini bırakınca Kate ayağa kalktı ama Ambrose onun nereye gittiğini anlayınca başını iki yana salladı.

"Ben olsam yanına çıkmam. Şu an çok üzgün."

"Ben çıkarım," dedi Kate babasına karşı gelerek. Ambrose, Kate koltuğunun yanından geçerken boştaki elini uzatıp onu bileğinden yakaladı, Kate durup babasına bakarken yüzünde asi bir ifade vardı. "Ne? Ne oldu?"

Yüreğim ağzımda, Ambrose'un babam gibi patlamasını bekledim. O anda babamın ona cevap verdi diye Will'e sinirlendiğini duyabiliyordum. *Ben babamla böyle konuşsam dayak yerdim, it* ve *sana bir* şey dediğimde yapacaksın, *anladın mı?*

Ama Ambrose... Ambrose bağırmadı. Konuşmadı bile. Kate'in bileğini tuttu ama bunu yaparken çok nazikti, parmakları bileğini tam kavramadı bile, Kate'in durmasının nedeni bu değildi.

Kate babasının yüzüne baktı. İkisi de kımıldamıyordu ama Kate'in yüz ifadesi sanki babasının gözlerinde hiçbirimizin anlayamayacağı bir şey okumuş gibi değişti, sonra iç çekip elini çekmeyi bıraktı.

"Tamam," dedi. Kate, Ambrose'un söylemek istediğini daha dile getirmeden anlamıştı.

Yukarıdan bir kez daha gelen şangırtının sessizliği bölmesiyle hepimiz yerimizden sıçradık.

"Odasını dağıtıyor," dedi Kate fısıldar gibi ama merdivenlere doğru ilerlemek yerine kanepeye geri oturdu. "Of, baba, buna dayanamıyorum."

"Siz – onu durduramaz mısınız?" diye sordu Fatima, Ambrose'a, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Ambrose, yukarıdan kırılan bir cam şangırtısı gelince irkildi ve başını iki yana salladı.

"Elimden gelseydi bunu yapardım ama bazı acıların canını yakmasını ancak sert tepkiler vererek engelleyebilirsin. Belki Luc'un da ihtiyacı olan budur. Benim tek isteğim..." Yüzünü ovuşturdu, aniden sanki yaşını göstermeye başladı. "Tek isteğim kendi eşyalarını kırmaması. Tanrı biliyor ya, pek eşyası yok. Kendine benden daha çok zarar veriyor. Barda neler oldu?"

"Alttan aldı baba," dedi Kate. Yüzü mutsuzluktan kireç gibi olmuştu. "Gerçekten alttan aldı. O çocukları biliyorsun, Ryan mıdır Roland mıdır... Kahverengi saçlı, iri yarı olan. Luc'a kafayı taktı. Ama Luc bununla iyi başa çıktı, gülüp geçiyordu. Ama sonra Ryan bir şeyler söyledi, Luc – kontrolünü kaybetti."

"Çocuk ne söyledi?" diye sordu Ambrose, koltuğunda öne doğru eğilerek ama ilk kez Kate ile babasının arasına perde çekildiğini gördüm. Kate'in ağzını bıçak açmıyordu, yüzündeki boş maskenin ardında temkinli bir tutum vardı.

"Bilmiyorum," dedi yalnızca, sesi aniden donuklaşıp tuhaflaşmıştı. "Ben duymadım."

Ambrose, Luc'u cezalandırmadı, eve dönerken Fatima başını iki yana salladı çünkü hepimiz biliyorduk, Ambrose ne kadar sakinleşirse sakinleşsin, böyle davranan Kate olsaydı bunu asla hoş görmezdi. Suçlamalarda bulunur, onu azarlar, harçlığını keserdi.

Ama söz konusu Luc olunca Ambrose sabır taşına dönüşmüştü. Artık bunun nedenini anlayabiliyordum.

Freya uyuyordu, ağır ağır ve tüy gibi hafif nefes alıyordu. Ayağa kalkıp gerindim, nehir ağzından Salten'a doğru bakarken anılarımın içinde kaybolmuş, Salten'dan ayrılmadan önce tanıyıp bildiğim Luc'u hatırlamıştım ve postanedeki öfkesinin beni neden bu kadar sarstığını anlamaya çalışıyordum.

Sonuçta öfkenin hep farkındaydım. Diğerlerine, bazen de kendine yöneltilen bu patlamayı görmüştüm. Sonrasında anladım. Beni korkutan kızgın olması değildi. *Bize* kızgın olmasıydı.

O zamanlar ne kadar sinirli olursa olsun dördümüze porselendenmişiz, neredeyse dokunulmayacak kadar değerliymişiz gibi davranırdı. Tanrı biliyor ya, bunu çok istiyordum – dokunulmak istiyordum, çok istiyordum. İskelede yanına uzandığımı hatırlıyordum, güneşin sıcaklığı sırtımızdaydı, dönüp yüzüne baktığımda gözleri kapalıydı, onu öyle ateşli arzuluyordum ki bunun beni tüketebileceğine inanıyordum, gözlerini açıp bana doğru uzanmasını istiyordum.

Ama gözlerini açmadı. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki onun da duyduğundan emindim, uzanıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Ne olmasını beklediğimin bir önemi yoktu ama kesinlikle bunu beklememiştim.

Gözlerini anında açtı, beni "*Ne me touche pas!**" diye bağırarak itti, öyle bir debelendi ki neredeyse nehre düşecekti, göğsü inip kalkıyordu, gözleri ona uykuda pusu kurmuşum gibi deli deli bakıyordu.

Yüzümün kızardığını hissettim, güneş beni diri diri yakıyor gibiydi, ayağa kalktım, gönülsüzce bir adım geri giderek bu öfke dolu anlayışsızlığından uzaklaştım.

"Özür dilerim," dedim zar zor. "Luc?"

Hiçbir şey demeden nerede olduğunu, neler olduğunu an-

---

* Fr. Bana dokunma! –*çn.*

lamaya çalışır gibi yalnızca etrafına bakındı. O an sanki beni tanımamıştı, bir yabancıymışım gibi bakmıştı. Sonra olan biteni anladığını bakışlarında görünce bir tür utanç hissetti. Arkasına dönüp, "Luc! Luc, özür dilerim!" diye bağırışlarımı duymazdan gelip koştu.

O zamanlar anlamamıştım. Nerede hata yaptığımı ya da daha önce de yüzlerce kez yaptığım gibi kardeşçe bir öpücük kondurmaktan pek de fazlasını yapmamışken nasıl bu kadar sert tepki verdiğini anlamamıştım.

Oysa şimdi... şimdi o dehşet dolu tepkisinin ardında ne tür deneyimler olduğunu biliyor ve Luc için çok üzülüyordum. Ama ihtiyatlıydım da, çünkü o an bana postanede hissettiklerimin tadını vermişti.

Luc'un düşmanı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. O çocuğa nasıl saldırdığını görmüştüm.

Ve ölen koyunu, bu olayın ayrıntındaki öfkeyi, acıyı, berrak mavi suya irinli sırlar gibi akan bağırsakları aklımdan çıkaramıyordum.

Ve artık, korkuyordum.

"Ne yapacaksın?" dedi Fatima kısık sesle, çatlak porselen bardağı bana vererek.

Öğle yemeği bitmişti. Fatima ile birlikte bulaşıkları yıkıyorduk – daha doğrusu o yıkıyor, ben duruluyordum. Freya sobanın önündeki kilimin üstünde oyun oynuyordu.

Kate ile Thea sigara içmek ve Gölge'yi gezdirmek için dışarı çıkmışlardı, pencereden Menzil'in kıyısında yavaş yavaş yürüdüklerini görebiliyordum, başlarını sohbet ediyor gibi eğmişlerdi, sigaralarının dumanı yaz havasında dağılıp gidiyordu. Tuhaftı, benim tercih edeceğim rotanın tam ters yönünde yürüyorlardı – kıyıya doğru güneyden gitmek yerine Salten'a giden anayola doğru kuzeyden ilerliyorlardı. Pek eğlenceli bir yürüyüş değildi bu.

"Bilmiyorum." Bardağı durulayıp masaya koydum. "Ya sen?"

"Ben – dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. Bütün içgüdülerim eve gitmem için bağırıp çağırıyor, burada olmamız bir şeyi değiştirmeyecek ve en azından Londra'da polisin kapımızı çalma ihtimali daha düşük."

Bu sözlerini duyunca ürperdim, istemsizce kapıya bakıp Mark Wren'in dar köprüden gelip kararan ahşap kapıyı çalacağını hayal ettim... Ona ne söylerdim diye düşündüm. Kate'in dün geceki kuşku çeken uyarısını hatırladım – *Hiçbir şey bilmiyoruz. Hiçbir şey görmedik.* On yedi yılın senaryosu buydu. Hepimiz buna sadık kalırsak aksini kanıtlayacak hiçbir şey bulamazlardı, değil mi?

"Yani, Kate'i desteklemek istiyorum," diye devam etti Fatima. Süngeri bırakıp başörtüsünü geriye itince yanağına beyaz bir köpük bulaştı. "Ama daha önce hiç gitmediğimiz halde şimdi bir okul toplantısı için buraya gelmek... Sence bu gerçekten iyi bir fikir mi?"

"Biliyorum." Masaya bir bardak daha koydum. "Ben de gitmek istemiyorum. Ama son anda cayarsak daha kötü görünür."

"Biliyorum. Hepsini biliyorum. İkinci kural – hikâyene sadık kal. Anlıyorum yani, gerçekten. Öyle ya da böyle, Kate o lanet biletleri satın almış, herkese bizim neden buraya geldiğimizi söylemiş, o yüzden toplantıya gitmek en iyisi. Ama şu koyun meselesi..."

Başını iki yana sallayıp öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamaya devam etti. Bulaşıkları ovalarken yüzüne hızlı bir bakış attım.

"Neydi o? Sen leşi benden daha iyi gördün. Gerçekten Gölge mi yapmış?"

Fatima yeniden başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi. "Ben sadece birkaç köpek saldırısı gördüm, belki insanlara daha farklı saldırıyorlardır ama bana öyle geliyor ki..."

Mideme kramplar girdi, itiraf etmem gerektiğinden emin değildim. İşin içine polis girdiği takdirde belki de Fatima'nın bilmemesi, gizleyecek bir şeyinin olmaması daha iyi olurdu ama biz birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize dair söz vermemiş miydik? Ve bu bir bakıma yalan söylemek demekti – söylenmesi gereken söylememekten doğan bir yalan.

"Bir not buldum," dedim en sonunda. "Kate notu gördü ama cebine sakladı. Ceketini temizlemeye gittiğimde bulmuştum."

"Ne?" Fatima, bunu duyunca şaşkın gözlerle başını kaldırdı. Bulaşık bezini bırakıp bana döndü. "Neden bize söylemedin?"

"Çünkü sizi endişelendirmek istemedim. Ve bir de..."

"Notta ne yazıyordu?"

"Şey..." Yutkundum. Sözcükler dile getiremeyeceğim kadar dayanılmazdı, konuşmak için kendimi zorlamam gerekti. "Şey yazıyordu, *Neden bunu da Menzil'e atmıyorsun?*"

Fatima elinde tuttuğu bardağı düşürünce bir şangırtı koptu, yüzündeki bütün renk ve ifade uçup gitmiş, yerine koyu renkli başörtüsünün çevrelediğini dehşet dolu, soluk bir Noh maskesi* bırakmıştı.

"Ne dedin sen?" Sesi çatallaşmıştı.

Ama cümleyi tekrar etmek elimden gelmedi, beni duyduğundan kesinkes emindim, yalnızca benim çoktan fark ettiğim şeyi –birinin her şeyi bildiğini, olanlar yüzünden bizi cezalandırmak istediğini– kabul etmekten çok korkuyordu.

"Hayır." Başını iki yana sallıyordu. "*Hayır.* Mümkün değil."

Kurulama bezini bırakıp kendimi Freya'nın oynadığı kanepeye bırakarak yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

"Bu her şeyi değiştirir," dedi Fatima alelacele. "Gitmeliyiz Isa. *Hemen* gitmeliyiz."

Dışarıdan bir ses geldi, koşturan patilerin, iskeledeki ayakların gürültüsüydü bu, tam başımı kaldırdığım sırada Kate ile Thea'nın kıyı kapısını açıp içeri girdiklerini, ayaklarındaki kumu, çamuru yere vurarak temizlemeye çalıştıklarını gördüm. Kate gülüyordu, son yirmi dört saattir yüzünden okunan gerginliğini kısmen atmıştı ama önce Fatima'ya, ardından bana, sonra yeniden Fatima'ya baktığında yüzüne temkinli bir ifade yerleşti.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Ben gidiyorum." Fatima yerdeki camı kırıklarını toplayıp bulaşıklığa koydu, ellerini kurulama bezine silip yanıma geldi. "Londra'ya dönmem gerek. Isa da öyle."

---

* Noh: Oyuncuların maske takarak sergilediği müzikal Japon tiyatrosu. -*yhn*

"Hayır." Kate'in sesi sert ve ısrarcıydı. "Gidemezsiniz."

"Sen de benimle gel!" dedi Fatima çaresizce. Eliyle Değirmen'i gösterdi. "Burada güvende değilsin, bunu biliyorsun. Isa – onlara nottan bahset!"

"Ne notu?" Thea'nın sesinde telaş vardı. "Biri anlatacak mı?"

"Kate bir not bulmuş," dedi Fatima, "üstünde de *Neden bunu da Menzil'e atmıyorsun?* yazıyormuş. Biri biliyor, Kate! Luc mu acaba? Ona söyledin mi sen? Bütün bunların nedeni bu mu?" Kate yanıt vermedi. Başını sessiz bir sefalet içinde iki yana sallıyordu ama neye hayır dediğinden tam emin değildim – Luc'a söylemiş olması fikrine mi, notu onun yazdığı fikrine mi hayır diyordu, yoksa Fatima'ya yanıt verdiği bile yok muydu?

"Biri *biliyor*," dedi Fatima yeniden, sesini yükseltmişti. "Buradan gitmen *gerek*!"

Kate başını yeniden iki yana sallayıp gözlerini kapadı, parmaklarını ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerine bastırdı ama Fatima yeniden "Kate, beni *dinliyor musun*?" diye sorduğunda başını kaldırıp ona baktı.

"Gidemem Fati. Nedenini biliyorsun."

"Neden gidemezmişsin? Neden eşyalarını toplayıp çekip gitmiyorsun?"

"Çünkü değişen hiçbir şey yok – o notu yazan her kimse polise gitmemiş, bu da demek oluyor ki ya tahminde bulunuyor ya da bizden daha fazla kaybedecek şeyi var. Hâlâ güvendeyiz. Ama kaçarsam insanlar saklayacak bir şeyim olduğunu anlarlar."

"Peki, istiyorsan kal." Fatima arkasına döndü, çantasını, güneş gözlüğünü masadan aldı. "Ama ben kalmayacağım. Burada kalmam için hiçbir neden yok."

"Var." Kate'in sesi artık sertleşmişti. "En azından bir gece kal. Mantıklı ol Fatima. Mezunlar yemeğine kal – kalmazsan

buraya gelme nedeninde kocaman bir delik açılır. Yemege gitmeyeceksen o kadar uzun zaman sonra neden aniden buraya gelesin ki?"

Nedenin ne olduğunu söylemedi. Buna gerek duymadı. Yerel gazetenin her nüshasında herkese her şeyi ilan etmeye devam eden bir manşet söz konusuyken buna gerek yoktu.

"Lanet olsun," dedi Fatima aniden, yüksek sesle ve acımasızca. Çantasını yere bırakıp pencereye doğru yürüdü, alnını nazikçe pürüzlü cama vurdu. "*Lanet olsun.*"

Geri döndüğünde yüzünde suçlayan bir ifade vardı.

"Bizi buraya neden sürükledin Kate? En az senin kadar töhmet altında olduğumuzdan emin olmak için mi?"

"Ne?" Kate'in yüzü Fatima'dan tokat yemiş gibiydi, bir adım geri gitti. "Hayır! Tanrım, tabii ki hayır. Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin?"

"O zaman neden?" diye bağırdı Fatima.

"Çünkü size bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim!" diye aynı şekilde bağırarak karşılık verdi Kate. Esmer yanakları kızarmıştı ama utançtan mı, öfkeden mi bilmiyordum. Yeniden konuşmaya başladığında sanki bize bakmaya katlanamıyormuş gibi Gölge'ye bakıyordu. "Elimde nasıl bir seçenek vardı? E-posta mı atsaydım? Çünkü sizi bilmem ama ben bilgisayar kayıtlarımda böyle bir şey istemem. Telefon edip kocalarınız arkadan sizi dinlerken her şeyi açık mı etseydim? Buraya gelmenizi istedim çünkü bunu yüz yüze duymayı hak ettiğinizi düşündüm çünkü en güvenli seçenek bu gibi görünüyordu ve evet, dürüst olmak gerekirse, bencil bir sürtüğüm ve *size ihtiyacım vardı.*"

Göğsü inip kalkıyordu, bir an gözyaşlarına boğulacağını sandım ama olmadı, Fatima odanın öteki ucuna sendeleyerek yürüdü, Kate'e sarıldı.

"Özür dilerim," dedi. "Ben bunu asla – çok özür dilerim."

"Ben de özür dilerim," dedi Kate, sesi Fatima'nın başörtüsünde boğulmuştu. "Hepsi benim hatam."

"Kesin şunu," diyerek araya girdi Thea. Fatima ile Kate'in yanına gidip ikisine de sarıldı. "Kate, işin içinde biz de varız, tek başına değilsin. Böyle bir şey yapmasaydık..."

Cümlesini bitirmedi ama bitirmesine gerek de yoktu. Hepimiz ne yaptığımızı biliyorduk, parmaklarımızın altında çözülen o yavaş, bol güneşli yazın Ambrose'u alıp gittiğini biliyorduk.

"Gece kalacağım," dedi Fatima en sonunda, "yine de yemeğe gitmek istemiyorum. Bütün olanlardan sonra – nasıl oraya gitmeyi düşünürsün Kate? Onların yaptıklarından sonra?"

"Davetiyelerimiz var..." dedi Thea yavaşça. "Bu yeterli değil mi? Son dakikada gitmekten vazgeçtiğimizi, Fati'nin arabasının bozulduğunu falan söyleyemez miyiz? Isa? Sen ne düşünüyorsun?"

Üçü de bana doğru döndü – fiziksel olarak çok farklı bu üç tane yüzün ifadeleriyse benzerdi: endişe, korku, beklenti.

"Gitmemiz lazım," dedim en sonunda. Gitmek istemiyordum, Değirmen'in sıcağında, sessizliğinde kalmak istiyordum. Salten House, dönmek istediğim son yerdi. Ama Kate biletleri bizim adımıza çoktan almıştı, iptal edemezdik. Yemeğe gitmezsek oturma planında dört yer boş, girişte de dört yaka kartı sahipsiz kalacaktı. İnsanlar Salten'a geldiğimizi biliyorlardı – böyle küçük bir kasabada sır diye bir şey olmazdı. Yemeğe katılmazsak nedenini soracaklardı. Fikrimizi neden değiştirdiğimizi. En kötüsü de, kasabaya yemeğe katılmak için değilse neden geldiğimizi. Bu soruları göze alamazdık.

"Ya Freya?" diye sordu Fatima, o an haklı olduğunu fark ettim. Ben Freya'yı düşünmemiştim bile. Hepimiz kilime sırtüstü yatmış mutlu mutlu oyun oynayan, parlak renkli bir plastik parçası çiğneyen, onu yerden alıp kucaklama isteğimi kamçılayan neşeli kahkahalar atan Freya'ya döndük.

"Onu da götürebilir miyim?" diye sordum kuşku içinde. Kate'in yüzünde bomboş bir ifade vardı.

"Of, Freya aklıma hiç gelmemişti. Bekle." Telefonunu çıkardı, arkasından baktığımda okulun internet sitesine girip "mezunlar" sekmesine tıkladığını gördüm.

"Akşam yemeği... akşam yemeği... işte. Sıkça Sorulan Sorular... konuk biletleri... of, kahretsin."

Arkasından telefonuna bakarak sesli okudum: "Partnerler ve büyük çocuklar yemeğe katılabilir ama bu resmi davetin bebeklere ya da on yaşından küçük çocuklara uygun olmadığını üzülerek bildiririz. İstenildiğinde sizlere kasabadaki bebek bakıcılarının ya da bebek bakıcılığı hizmeti sunan pansiyonların listesini temin edebiliriz."

"Harika."

"Üzgünüm Isa. Ama kasabadan Freya'ya bakacak beş altı kız bulabiliriz."

Hiç de o kadar kolay olmayan bu yorumuna karşılık vermedim. Freya biberon emme konusunda sorun çıkarıyordu, üstelik sorun çıkarmıyor olsaydı bile yanımda hiç emzirme ekipmanı yoktu.

Suçu biberonlara atabilirdim ama bu yalan sayılırdı, çünkü en büyük gerçek, onu yalnız bırakmak *istememdi*.

"Onlar gelmeden Freya'yı uyutmaya çalışacağım," dedim gönülsüzce. "Yabancı birinin onu uyutması imkânsız, hiç tanımadığı biri şöyle dursun, Owen bile onu uyutamıyor. Yemek kaçta başlıyor?"

"Sekizde," dedi Kate.

Lanet olsun. Tehlikeli bir iş olacaktı. Freya bazen yedide uyuyor, bazen de dokuzda uyanıp mızıldanıyordu. Ama bundan kaçış yoktu.

"Bana bir numara söylesene," dedim Kate'e. "Arayayım. Onlarla birebir konuşup bebekler konusunda yeterince bilinçli olup olmadıklarını kontrol edeceğim."

Kate başını yukarı aşağı salladı.

"Üzgünüm Isa."

"Sorun çıkmayacak," dedi Fatima anlayışlı bir tavırla. Elini omzuma koyup nazikçe sıktı. "İlk seferler her zaman en zorudur."

İçimde bir öfke dalgasının çıktığını hissettim. "Deneyimli anne" kartını oynamak istemiyordu ama elinde değildi, en kötüsü de haklı olmasıydı, iki çocuğu ve benden çok daha fazla deneyimi vardı, bu yollardan daha önce geçmişti ve nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. Ama Freya'yı tanımıyordu, bebeğini bir yabancıyla ilk bırakışındaki stresli gerginliği hatırladığını sansa bile *gerçekten* hatırlamıyordu, şu anda iki ayağımın nasıl bir pabuca girdiğini tahmin edemezdi.

Freya'yı Owen ile birkaç kez bırakmıştım. Ama böylesi – adını bile bilmediğim biriyle– hiç olmamıştı.

Ya bir şey olursa?

"Numaraları versene," dedim Kate'e yeniden, Fatima'yı duymazdan gelip omzumu silkerek elinden kurtuldum. Freya'yı kucağıma alıp yukarı çıktım, numara listesini terleyen elimde sıkı sıkı tutarken gözyaşlarıma boyun eğmemeye çalışıyordum.

Saat geç olmuştu. Güneş gökyüzünde alçalıyor, Menzil'in üstündeki gölgeler uzuyordu ve Freya göğsümde başını öne arkaya sallıyordu, eli hâlâ yakalayıp koparmasından korktuğum için artık nadiren taktığım burgulu gümüş telden oluşan hassas kolyemdeydi.

Diğerlerinin alt katta sohbet ettiğini duyabiliyordum. Uzun zamandır hazırlardı, ben de bu sırada Freya'yı uyutmaya çalışıp uyutamamıştım. Ama artık sabrımı zorluyordu, kulaklarımın arkasına sıktığım alışık olmadığı parfüm kokusu karşısında yüzünü tiksinir gibi ekşitmişti, öfkeli elleriyle Kate'ten ödünç aldığım vücudu saran fazla dar elbisenin kaygan siyah ipeğine vuruyordu. Her şeyde bir tuhaflık vardı – oda yabancıydı, karyola yabancıydı, fazla ince perdelerden de ışık sızıyordu.

Onu karyolanın şiltesine yatırmaya her yeltendiğimde sıçrayıp tepiniyor, beni tutmaya çalışıyordu, sinirli ağlamaları nehrin gürültüsünün ve aşağı kattaki kısık seslerin arasından siren gibi yükseliyordu.

Ama artık... artık gerçekten, cidden uyumuş gibiydi, ağzı açıktı ve dudaklarının kenarından azıcık süt sızıyordu.

Ödünç elbisem kirlenmesin diye sütü tülbentle silip usul usul doğruldum ve köşedeki karyolaya doğru sessizce yürüdüm.

Freya'yı yatağa yaklaştırdım... yaklaştırdım... Eğilirken sırtımın sancılanıp itiraz ettiğini hissettim, en sonunda onu şilteye yatırdım, elim karnındaydı, fark edilmesin diye orada-

ki *varlık* ânımı *yokluk* ânımın içine çok yavaşça karıştırmaya çalışıyordum.

En sonunda nefesimi tutarak doğruldum.

"*Isa!*" dedi bir fısıltı merdivenlerden yukarıya doğru, dişlerimi sıkarak içimden *Kapa çeneni!* diye bağırdım ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaretim yoktu.

Neyse ki Freya uyumaya devam ediyordu, mümkün olduğunca ses çıkarmadan parmak uçlarımda koridora yürüdüm, külüstür merdivenden aşağı indim, diğerlerinin sessizce neşelendiğini görünce parmağımı dudaklarıma götürdüm. Yüzümü görünce hepsi bir anda sustu.

Merdivenin dibinde ayakta duruyorlardı, gözlerini yukarıya, bana dikmişlerdi. Fatima'nın üstünde, bu öğleden sonra Hampton's Lee'deki bir giyim mağazasından bulmayı her nasılsa başardığı göz alıcı güzellikte mücevherlerle süslenmiş kırmızı ipekten bir etnik şalvar vardı. Thea takım elbise diktasını reddetmiş, her zamanki gibi skinny kot pantolon ve alt kısmı altın sarısı başlayıp yakaya doğru simsiyaha dönüşen spagetti askılı tişört giymişti, bu görüntü bana yıllar önceki saçlarını öyle çok hatırlatmıştı ki nefesim kesildi. Kate'in üstündeki pembe ipek elbise hem bir peni hem de yüzlerce pound değerinde gibi görünüyordu, açık bıraktığı saçları omuzlarına dökülmüştü ve duş aldığı için nemliydi.

Merdivenin en alt basamağına vardığımda boğazım düğüm düğümdü – ve bunun nedenini bile bilmiyordum. Belki de onlara olan sevgimi ani ve kalp parçalayan bir şekilde fark ettiğim için, belki göz açıp kapayıncaya kadar genç kızlıktan çıkıp birer kadına dönüştükleri içindi. Belki de akşam güneşinde yüzleri eski hallerinin hatırasıyla kaplandığı içindi – süslenmişlerdi, biraz ürkeklerdi, gözleri yorgundu ama hatırladığım kadarıyla genç kızlık hallerinden daha güzellerdi, aynı zamanda pürüzsüz tenli, umut doluydular ve bilinmez bir geleceğe kanat çırpacak kuşlar gibi duruyorlardı.

Luc'u, dükkândaki öfkesini, gizli tehditleri düşündüm ve aniden içimin hiddetle kaplandığını hissettim – onlara zarar gelmesine *dayanamazdım*. Hiçbirine.

"Hazır mısın?" dedi Kate gülümseyerek ama ben daha başımı bile sallayamadan köşeden bir öksürük sesi duyuldu. Dönüp baktığımda Freya ile ilgilenmek için gelen kasabalı kız Liz'in büfenin yanında durduğu gördüm.

İnsanı dehşete düşürecek kadar gençti – eve gelip kapıya çekinerek vurduğunda ilk düşündüğüm şey buydu. Telefonda on altı yaşında olduğunu söylemişti ama onu gördükten sonra buna inanıp inanmadığıma emin değildim – saçları açık kahverengiydi, geniş, ifadesiz yüzünden bir şey anlamak zordu ama gergin bir hali vardı.

Thea telefonuna baktı. "Gitmemiz lazım."

"Dur," dedim, daha önce iki kez tekrar ettiğim konuşmaya bir kez daha başladım – sağdığım sütü buzdolabına koyduğumu, emzik sevmediğini ama yine de sevmesini ummaya devam ettiğimi, bebek bezlerinin nerede olduğunu, huysuzlanırsa ne yapması gerektiğini anlattım.

"Numaram sende var," dedim belki yirminci kez, Fatima kıpırdanıp dururken ve Thea iç çekerken. "Değil mi?"

"Evet, burada." Liz büfenin üstünde, gecelik ücreti olan bir yığın on poundun yanındaki not defterine dokundu.

"Süt buzdolabında –emziği kabul eder mi bilmiyorum– akıtmaz bardaklara çok alışkın değil– ama uyanırsa denemeye değer."

"Endişelenmeyin hanımefendi." Küçük gözlerinin mavisi art niyetsizdi. "Annem hep küçük erkek kardeşim konusunda kimsenin elime su dökemeyeceğini söyler. Kardeşime hep göz kulak olurum."

Bu beni pek rahatlatmasa da başımı onaylarcasına salladım.

"Hadi Isa," dedi Thea sabırsızlık içinde. Kapıda duruyordu, eli mandaldaydı. "Gerçekten gitmemiz lazım."

"Tamam." Kapıya doğru yürürken karnıma yaptığım şeyin yanlışlığının sancıları girdi ama elimde başka ne seçenek vardı ki? Benimle Freya arasındaki mesafe açılıyordu, tıpkı uzaklaştıkça boynumdaki sicimin daralması gibiydi. "Erken kaçmaya çalışacağım ama beni ara, tamam mı?" dedim Liz'e, başını yukarı aşağı salladı, kendimi ondan, Freya'dan çekiyordum, attığım her adım göğsümde bir delik açıyordu.

Sonra külüstür ahşap köprüden geçerken akşam güneşini sırtımda hissettim, boşluk hissi biraz olsun kayboldu.

"Sanırım arabayı ben kullanıyorum?" dedi Fatima, anahtarlarını çıkarırken.

Kate saatine baktı.

"Bilmiyorum. Anayoldan gidersek yaklaşık on altı kilometre ve muhtemelen bu saatte bir traktörle karşılaşabiliriz. Bu havada tarlalarda geç saatlerde çalışıyorlar, gidebilecekleri de tek bir rota var. Bir tanesinin arkasına takılırsak yemeğe gitmemiz yıllar sürebilir."

"O zaman ne yapalım?" Fatima komik bir şekilde dehşete kapılmış gibiydi. "Yürüyelim mi diyorsun yani?"

"Muhtemelen daha hızlı olur. Kestirmeden gidip bataklıktan geçersek sadece birkaç kilometre sürer."

"Ama ben topuklu ayakkabı giydim!"

"O zaman Birkenstock'larını giy." Kate, Fatima'nın kapının dışında düzgünce bırakılmış ayakkabılarını işaret etti. "Ama kolay bir yürüyüş olacak. Bu havada yerler kurudur."

"Hadi," dedi Thea beni şaşırtarak. "Eski günlerdeki gibi. Hem okulun otoparkının nasıl olacağını biliyorsun. İçeride sıkışıp kalacağız ve diğer sıralar otoparktan ayrılana kadar arabayı dışarı çıkaramayacaksın."

Bu öneri epey etkileyiciydi. Fatima'nın gözlerinde bizim gibi onun da okulda sıkışıp kalmaya, bir yere kıpırdayamamaya hiç niyetli olmadığını görebiliyordum. Gözlerini devirdi ama ayakkabılarını çıkarıp Birkenstock'larını giydi. Ben de ka-

sabaya yürürken giydiğim sandaletlerimi giymeye koyuldum, uzun yürüyüş nedeniyle ağrıyan yerlerime dokununca hafifçe irkildim. Kate'te zaten düz, yumuşak ayakkabılar vardı, Thea için de aynı şey geçerliydi – boyunu fazladan uzatmaya ihtiyacı yoktu.

Acı içinde çekiştirildiğimi hissederek Freya'nın uyuduğu odanın penceresine son defa baktım. Sonra yüzümü yola, güneye, kıyıya çevirip derin bir nefes aldım.

Ve yola koyulduk.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, diye düşündüm eskiden Salten House'a dönmek için hep kullandığımız yolda yürürken. Güzel, berrak bir geceydi, gökyüzünü donatan pembe bulutlar batan güneşi yansıtıyordu, kumlu yol günün sıcaklığını ayaklarımıza sunuyordu.

Ama kıyı boyunca uzanan yolu yarıladığımız sırada Kate aniden durdu, "Şu kestirmeden gidelim," dedi.

Bir an nereyi kastettiğini bile anlamamıştım ama sonra gördüm, iç içe geçmiş dikenli çitlerin içinde bir boşluk, ısırgan otlarının, böğürtlenlerin arasında hâlâ görünen kırık bir çit merdiveni vardı.

"Daha neler!" dedi Thea kısa bir kahkaha atarak. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ben..." Kate'in yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Ben... oradan gidersek daha hızlı olur diye düşündüm."

"Hayır, olmaz." Fatima'nın büyük siyah gölgelerinin ardındaki yüzü şaşkındı. "Öyle olmayacağını biliyorsun – orası pek de doğrudan giden bir yol değil, üstelik benim oradan çıkmama imkân yok, üstüm başım paramparça olur. İlerideki çit merdivenine ne dersin? Okula dönmek için eskiden kullandığımız merdiven hani?"

Kate derin bir nefes aldı, bir an inat edeceğini düşündüm ama sonra arkasına dönüp önümüzden ilerlemeye başladı.

"İyi." Öyle kısık sesle söylenmişti ki duyup duymadığımdan emin olamadım.

"Tuhaf bir fikirdi," diye fısıldadım Fatima'ya, o da başını onaylarcasına salladı.

"Biliyorum. Neler oluyor? Ama mantıklı bir şey söylemedim mi? Yani..." Akıp giden hassas ipeği, üstündeki kolayca bir yere takılabilecek mücevherleri işaret etti. "Şunlara baksana. O dikenli çalıların arasından geçebilmeme imkân yoktu."

"Elbette yoktu," dedim Kate'in gittikçe uzaklaşan sırtına ulaşabilmek için adımlarımızı sıklaştırdığımızda. "Aklından neler geçtiğini bilmiyorum."

Ama artık biliyordum. Eskiden okula dönmek için hep kullandığımız yere varır varmaz hemen anlamıştım ve unuttuğuma da inanamıyordum. Bu öğleden sonra yürüyüşe çıktıklarında Kate'in Thea'yı güneye, denize doğru götürmek yerine Menzil'in kuzeyine neden götürdüğünü de anlamıştım.

Rotamız sağa, bataklığa çıkan çit merdivenine doğru döndüğünde sahil yolu denize doğru devam ediyordu, uzaklarda, bir kumulun rüzgâr almayan tarafına saklanmış gibi duran beyaz bir cisimle çırpınıp duran mavi beyaz ikaz bandını gördüm.

Bir çadırdı bu. Delil toplanan alanı korumak için kurulan çadırlardandı.

İçim parçalanmış, midem allak bullak olmuştu. Biz nasıl bu kadar densiz olabilmiştik?

Thea ile Fatima da benimle aynı anda çadırı fark ettiler. Bunu değişen yüz ifadelerinden anlayabiliyordum, önümüzden merdivene doğru yürüyen Kate'in arkasından birbirimize bir kez üzgün gözlerle baktık. Kate'in yüzü kıyının keskin güzelliğine dönük değildi, gözün görebileceği kadar uzakta ışıl ışıl bir deniz uzanıyordu ve tüm bunların ortasında her şeyi değiştiren gösterişsiz, küçük bir çadır vardı.

"Özür dilerim," dedim, Kate bacağını çitin üzerinden atar-

ken pembe desenli ipek rüzgârda uçuşuyordu. "Kate, biz bunu düşünemedik..."

"Sorun değil," dedi yine ama sesi tavizsiz ve sertti. Sorun ettiği belliydi. Nasıl unutmuş olabilirdik ki? Üstelik bilmiyor değildik. Sonuçta buraya gelmemizin nedeni buydu.

"Kate..." dedi Fatima yalvarırcasına ama Kate çit merdiveninin üstündeydi ve atlayarak öteki tarafa geçmeye çalışıyordu, yüzü başka yöne çevrili olduğu için ifadesini göremiyorduk, perişan ve suçlu gözlerle birbirimize baktıktan sonra Kate'e yetişmek için acele ettik.

"Kate, özür dilerim," dedim yeniden, kolunu tuttum ama kendini geri çekti.

"Unut gitsin," dedi, mideme yumruk yemiş gibi olmuştum, bu suçlamayı reddedemezdim. Çünkü daha önceden reddetmiştim.

"Dur," dedi Thea, sesi emir verir gibi çıkmıştı, yıllardır duymadığım bir tondu bu. Eskiden bunu çok kolay kullanırdı, ona itaat etmediyseniz bile sizi dinlemeye zorlayan kamçı gibi bir sesti bu. *Şunu bana ver. Buraya gel.*

Günün birinde bundan vazgeçmişti – etrafındakilere emir yağdırmaktan vazgeçmiş, kendi otoritesinden korkmuştu. Ama aynı ses kaşla göz arasında yeniden yankılanmıştı ve Kate, gözlerinde teslim olmuş bir ifadeyle koyunların budadığı kısa çimenlerin üstünde durup bize doğru döndü.

"Ne var?"

"Kate, bak..." O ton uçup gitmişti, Thea'nın sesi artık kulağa uzlaşmacı, kararsız geliyordu, ne diyeceğimizi bilemez, yapamayacağımızı bildiğimiz halde sorun yokmuş gibi nasıl davranacağımızı bilmez halde dururken duygularımızı yansıtıyordu. "Kate, biz böyle olsun..."

"Özür dileriz," dedi Fatima. "Gerçekten özür dileriz, anlamamız gerekirdi. Ama böyle davranma – biz *senin* için buradayız, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ve buna minnettar mı kalmalıyım?" Kate'in yüzü buruştu, gülümsemeye çalıştı. "Biliyorum, ben..."

Ama Fatima sözünü kesti.

"*Hayır.* Ben öyle söylemiyorum – lanet olsun, Kate, *minnet* ne zaman bizim aramıza girdi?" Bu sözcüğü küfür eder gibi vurgulamıştı. "Minnet mi? Bana hakaret etme. Biz bunu çoktan aştık, değil mi? Kesinlikle aştık. Söylemek istediğim şey şu, sen yalnız olduğunu düşünüyorsun, bir tek senin umurunda sanıyorsun ama öyle *değil*. Şunu kafana sok – hepimiz..." Eliyle küçük grubumuzu işaret etti, siyah gölgelerimiz akşam güneşinde bataklığın üstünde uzuyordu. "Bunun birer kanıtıyız. Seni *seviyoruz* Kate. Bize baksana – Isa bebeğiyle yollara düştü, Thea apar topar işini bıraktı, ben Ali'yi, Nadia'yı, Sam'i, hepsini bıraktım, hepsi *senin* için. Benim için, bizim için ne kadar önemli olduğunun göstergesi bu. Seni asla yarı yolda bırakmayacağımızın göstergesi bu. Anlıyor musun?"

Kate gözlerini kapadığında bir an ağlayacağını ya da bize sövüp sayacağını sandım ama bunları yapmadı, sanki hiç görmeden ellerimize uzanıp bizi kendine doğru çektiğinde güçlü, boya içindeki parmaklarının bileğimi sert bir şekilde kavradığını hissettim, sanki onu suyun üstünde tutuyorduk.

"Siz..." dedi, sesi çatallaşmıştı, sonra dördümüzün kolları da iç içe geçti, kıyı rüzgârlarında birbirine dolanıp tek bir canlıya dönüşen dört ağaç gibi birbirimize sokulduk, kol kolaydık, alınlarımız birbirine değiyordu, sıcaklığımız sıcaklığımıza karışmıştı, onları, diğerlerini hissedebiliyordum, geçmişlerimiz öylesine bir olmuştu ki bizi ayırmanın, hiçbirimizi ayırmanın yolu yoktu.

"Sizi seviyorum," dedi Kate çatlak bir sesle, ben de aynısını söyledim ya da söylediğimi sandım, boğuk sesler korosunun içinde benim sesim de çınlamış olmalıydı ama emin değildim, ben nerede bitiyordum, diğerleri nerede başlıyordu, farkına varmadım.

"Birlikte gidiyoruz," dedi Fatima sert bir sesle. "Anladın mı? Bizi bir kez alt ettiler ama bir daha yapamayacaklar."

Kate, başını yukarı aşağı salladıktan sonra rimelinin altındaki gözlerini silerek doğruldu.

"Tamam."

"O halde anlaştık, değil mi? Tek yumruk?"

"Tek yumruk," dedi Thea biraz tatsız bir ifadeyle, ben de başımı onaylarcasına salladım.

"Anca beraber," dedim, sonra pişman oldum, çünkü bu sözün tamamlamadığım devamı sessiz bir yankı gibi havada asılı kaldı.

Hatırlıyor musunuz...

Bataklıklardaki yürüyüşümüzün son kilometresini ağır adımlarla yürürken ettiğimiz sohbetin nakaratı buydu.

Thea'nın Roedean ile deplasmanda yaptığımız hokey maçında matarasında votkayla yakalandığı günü hatırlıyor musunuz?

Fatima'nın Bayan Rourke'a *sittir*'in Urducada kalem anlamına geldiği söyleyişini hatırlıyor musunuz?

Gece yüzmek için okuldan kaçtığımızı, Kate'in girdaba kapılıp boğulma tehlikesi atlattığını hatırlıyor musunuz?

Hatırlıyor musunuz –hatırlıyor musunuz– *hatırlıyor musunuz*...

Her şeyi hatırladığımı sanıyordum ama şimdi, anılar üstümden sel gibi geçerken aslında her şeyi tastamam hatırlamadığımı fark ettim. O kadar değildi – deniz suyunun kokusunu alabilecek, sahilde hep birlikte sendeleyerek yürürken Kate'in ay ışığında titreyen beyaz bacaklarını görebilecek kadar canlı değildi hiçbir anı. Hatırlıyordum ama ayrıntıları, renkleri, ayaklarımın altındaki tarlanın çimlerinin hissini ve yüzüme çarpan deniz rüzgârını hatırlamıyordum.

Son tarlayı da geçip son çiti aşınca karşımıza Salten House çıktı ve beni gerçekten can evimden vurdu. Dönmüştük. Gerçekten, cidden dönmüştük. Bunu fark etmek huzurumu kaçırmıştı, diğerleri sessizleşirken benim karnıma sancılar giriyordu, onların da benim gibi *başka* anıların bir kısmını

hatırladığını biliyordum, unutmaya çalıştığımız anıları. Bir gün beşinci sınıflardan bir grup öğrenci onunla sahil yolunda karşılaştığında Mark Wren'in yüzünü, kıs kıs gülmeler ve fısıldaşmalar başladığında ensesinden yukarı doğru kızardığını, başını öne eğip Thea'ya zavallı bir bakış attığını hatırlıyordum. Birinci sınıflardan biri koridorda benimle ve Fatima ile karşılaşıp başka yöne döndüğünde yüzündeki telaşlı ifadeyi hatırlıyordum, hakkımızda dolanan dedikoduları –keskin dillerimizi, dolap çevirmedeki yeteneklerimizi– duyduğunu anlamıştım. Ve o son gün Bayan Weatherby'nin yüzündeki ifadeyi de hatırlıyordum...

Salten House'un taştan ve tuzdan ibaretmiş havası yaratan Salten'dan çok daha fazla değişmesi bir anda hoşuma gitmişti. Yıllar içinde daha da virane hale gelen Gelgit Değirmeni'nden farklı olarak, burada anılarımda olmayan ama artık hemen göze çarpan bir şıklık söz konusuydu. Nasıl bir izlenim verilmek istendiyse istensin, Salten House benim zamanlarımda asla üst düzey bir okul olmamıştı. Kate'in de dediği gibi, burası birçok bakımdan bir "son şans barı"ydı – evdeki sorunlar yüzünden alelacele okula yazdırılmış bir öğrenciyi kabul edecek, arka arkaya üç okuldan kovulmuş bir kıza bunun nedenini sormayacak bir yerdi. Çok uzun zaman önce okula ilk geldiğimde duvarların boyasının soyulduğunu, tuz lekeleriyle kaplandığını, çimenlerin sıcak yazın ardından sarardığını fark ettiğimi hatırlıyordum. Bahçe yolundaki çakıl taşlarını otlar bürümüştü, Bentley'lerin ve Daimler'lerin arasında birçok ebeveynin arabası Fiat, Citroën ya da külüstür Volvo'ydu.

Oysa şimdiki havasında... para vardı. Bunu söylemenin başka yolu yoktu.

Yüksek binanın uzun gölgelerini kroket çimlerine, tenis kortlarına yansıtan silueti aynıydı ama o güçlü ve ucuz beyaz boya değişmiş, yerine pahalı bir koyu krem renk gelmiş, kenarları ustaca yumuşatmıştı, pencerede önündeki çiçekliklere

ekilen çiçeklerle ve binanın köşelerine dikilip cepheyi boydan boya sarmaya başlayan sarmaşıklarla etki güçlendirilmişti.

Çimenler daha gür, daha yeşildi, üstlerinden yürürken duyulması çok güç bir "çıt" sesi duyuldu, aralarından küçük fıskiyeler yükseldi, ince bir su buğusu sıçratmaya başladılar. Biz okurken hayal bile edemeyeceğimiz bir lükstü bu. Ek binalar ve üstü tenteli yürüme yolları inşa edilmişti, böylece kızların artık deli gibi yağan yağmurun altında dersten derse koşuşturmasına gerek kalmamıştı. Her türlü hava koşulunda kullanılabilen tenis kortlarının yanından geçerken insanın dizinin derisini yüzen acımasız asfaltın yerini kauçuğu andıran bir tür yeşil süngerin aldığını gördüm.

Değişmeyen tek şey nöbet tutmaya devam eden dört kuleydi, ana binanın her bir köşesine inşa edilmişlerdi ve yangın merdivenlerinin siyah demiri post modern bir sarmaşık gibi kıvrılarak yükseliyordu.

Kule pencerelerinin hâlâ on beş yaşındaki ince yapılı bir öğrenciyi kabul edecek kadar açık olup olmadığını, kızların eskiden olduğu gibi yine buralardan dışarı kaçıp kaçmadıklarını merak ettim... Nedense bundan şüpheliydim.

Yarıyıl tatili başlamıştı, okul tuhaf şekilde sessizdi... ya da neredeyse sessizdi. Sahalardan geçerken arabalar bahçe yolundan ilerledi, binanın ön cephesinden gelen belli belirsiz sesleri duymaya başladım.

Bir an kulaklarım acıdı, bir tavşanın *şahin!* görüp tehlikede olduğunu sanması gibi *ebeveynler!* geldi sanıp korktum. Ama sonra anladım – onlar ebeveynler değil, kızlardı. Eski kızlardı. *Bizdik.*

Tek fark, biz olmamamızdı. Çünkü, her nasılsa, onlar ve biz hep ayrıydık. Mary Wren'in de söyleyeceği gibi, bir "gurubunun" olmasının sorunu buydu. Kendinizi duvarlarla, kimin içeride, kimin dışarıda olduğuyla tanımladığınızda böyle oluyordu. Duvarın öteki tarafındaki insanlar yalnızca onlar ol-

makla kalmayıp *onlar*'a dönüşüyordu. Dışarıdakiler. Karşıtlar. Duşmanlar.

Salten House'un ilk günlerinde bunu anlamıyordum. Arkadaş edindiğim için o kadar minnettar, kendime yer edindiğim için o kadar mutluydum ki Kate'ten, Thea'dan ve Fatima'dan yana olduğumda diğerlerinin de *karşısında* yer aldığımın farkında değildim. Ve kısa süre içinde onların da benim karşımda yer alacaklarının.

Sonuçta bir duvar yalnızca diğerlerini dışarıda tutmak için değildi. İnsanları içeriye hapsetmeye de yarayabilirdi.

"Ah. Tanrım." Ses akşamın içinde uçuştu, keskin bir şekilde dördümüz de tek vücut gibi arkamıza, sesin geldiği yere döndük.

Bir kadın bize doğru yaklaşıyordu, topukları çakıl taşlarını ezip sendeliyordu.

"Thea? Thea West? Ve –Tanrım, sen Isa Wilde olmalısın, değil mi?"

Bir an beynim durdu, kadının adını çıkaramadım ama sonra hatırladım. Jess Hamilton. Beşinci sınıftayken hokey kaptanıydı, altıncı sınıfa geçtiğinde büyük bir oy oranıyla okul başkanı seçilmişti. Bu konuda başarılı mıydı? Şüpheliydim. Ama merhaba demek için ağzımı açmama fırsat kalmadan hızla konuşmaya devam etti.

"Fatima! O başörtüsüyle seni neredeyse tanıyamayacaktım! Ve Kate! Burada olduğunuza inanamıyorum!"

"Yani..." Thea kaşını kaldırıp küçümseyen bir tavırla grubu işaret etti. "Artık inanabilirsin. Hayatta bu yaşlara gelebilmemiz o kadar olanaksız mı? Yatakhanenin duvarında *hızlı yaşa, genç öl* posterim vardı, biliyorum ama bunu ciddiye almamış olman gerekirdi."

"Hayır!" Jess tiz bir kahkaha patlatıp Thea'nın omzuna neşe içinde vurdu. "Öyle demek istediğimi biliyorsun. Yalnızca..." Bir an kem küm etti, aklından gerçekten ne geçtiğini hepimiz

biliyorduk ama hemen toparlayıp devam etti, "Yalnızca, yani, bu toplantıların hiçbirine gelmediniz, hiçbiriniz, Kate bile, üstelik o beş dakikalık mesafede oturuyor. Biz umudumuzu kesmiştik artık!"

"Özlendiğimizi bilmek ne güzel," dedi Thea imalı bir tebessümle. Tuhaf bir sessizliğin ardından Kate yürümeye başladı.

"Tanrım," dedi Jess, ana girişe çıkan köşeyi döndüğümüz sırada adımlarını bize uydurarak. "Sizden n'aber? Kate, seni tabii ki biliyorum. Sanatçı olduğuna hiç şaşırmamak gerek. Ya sen, İsa, dur tahmin edeyim – eğitimle ilgili bir şey mi?"

"Hayır," dedim zoraki gülümseyerek. "Kamu hizmeti aslında. Tabii bakanlara hukuk konusunda vermeye çalıştığım hızlandırılmış kursu saymazsak. Ya sen?"

"Ah, ben *çok* şanslıyım. Alex –yani kocam– internet sitesi furyasından müthiş paralar kazandı, doğru zamanda işe girişip doğru zamanda elini eteğini çekti. O yüzden Alexa ile Joe'ya tam zamanlı anne babalık yapabiliyoruz."

Thea'nın kaşları kâkülünün içinde neredeyse kayboldu.

"Senin çocuğun var mı?" diye sordu Jess, ben yanıt vermeyecektim ki sorunun bana yöneltildiğini fark edip hızla başımı yukarı aşağı salladım.

"Ah, evet. Küçük bir kızım var – Freya. Altı aylık oldu sayılır."

"Dadısıyla evde mi?"

"Hayır." Yeniden gülümsemeye çabaladım. "Aslında dadımız yok. Kate'in evinde, bebek bakıcısıyla."

"Ya sen, Fatima?" diye devam etti Jess. "İtiraf edeyim, senin şey olduğunu bilmiyordum..." Başörtüsünü işaret etti. "Anladın işte. *Müslüman*." Bu son sözcüğü tabu sayılan bir şeyi vurgulamak istemeyen biri gibi söylemişti.

Fatima'nın gülümseyişi benimkinden de zayıftı ama ağzından bir şey kaçırmadı.

"Hep Müslümandım," dedi sakince. "Sadece okuldayken din kurallarına pek uymuyordum."

"Peki... yani... fikrini değiştiren ne oldu?"

Fatima omuzlarını silkti.

"Çocuklar. Zaman. Yetişkinlik. Kimbilir?" Bu konuda konuşmak istemediğini ya da Jess ile, belki de şu an konuşmak istemediğini anlayabiliyordum.

"Evlisin yani?" dedi Jess.

Fatima başını yukarı aşağı salladı. "Başka bir doktorla. Biliyorum, evet. Ne klişe ama! İki tatlı çocuğum var, biri kız, biri oğlan. Ali ile evdeler. Ya seninkiler?"

"Seninkilerle aynı, bir kız, bir oğlan, Alexa neredeyse beş yaşında – zamanın su gibi akıp gittiğine inanamıyorum! Joe da iki yaşında. Bakıcılarıyla evdeler. Alex ile hafta sonu kaçamak yapalım dedik. Çiftlerin bazen baş başa zaman geçirmesi gerek, değil mi?"

Fatima ile hızla birbirimize baktık. Buna ne yanıt vereceğimden emin değildim –Freya doğduğundan beri Owen ile hiç "baş başa" kalmamıştık– ama biraz ileride uzun boylu, sarışın bir kadının belirmesiyle kurtulduk, kadın elini göğsüne götürerek bayılma taklidi yaptı. "Jess Hamilton mı? *Hayır!* Sen o *olamazsın,* o yaşta görünmüyorsun!"

"Sen de öyle," dedi Jess, hafifçe eğilerek selam verdikten sonra eliyle dördümüzü işaret etti. "Muhtemelen onları da hatırlayacaksın..."

Kadın yüzlerimizi inceleyip adlarımızı hatırlarken anı bir sessizlik oldu, ardından yüzü değişti, o nazik cemiyet tebessümü uçup gitti. Hatırlıyordu. Kesinlikle hatırlıyordu.

"Elbette," dedi, sesindeki soğuk çekingenlik karşısında kalbim sıkıştı. Sonra Jess'e döndü, koluna girdi, sırtını bize döndü. "Jess, tatlım, mutlaka kocamla tanışmalısın," dedi planlı bir şekilde.

Jess bu şekilde sürüklenip uzaklaştırıldı ve dördümüz yine baş başa kaldık. Tek başımızaydık. Birlikteydik.

Ama bu uzun sürmedi. Çünkü bahçedeki araba yoluna çıkan köşeyi döndüğümüzde çift kanatlı kapı açıktı, içerinin ışığı akşam karanlığına sızıyor, insanlar akın akın okula giriyordu.

Birinin elime uzandığını hissettim, dönüp baktığımda bunun Kate olduğunu gördüm, benden destek almak istercesine parmaklarını parmaklarıma kenetledi, elimi acı verecek kadar sert sıkmıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadım, başını tek bir kez sertçe evet der gibi salladı ama beni mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığından emin değildim.

"Zırhını kuşandın mı?" dedi Thea, boştaki elimde tutmaya devam ettiğim ayakkabılarımı başıyla işaret ederek. O an ayağımda hâlâ toz içindeki sandaletlerim olduğunu fark ettim. Kate'in omuzlarına dayanarak sandaletlerimi çıkardım, topuklu ayakkabılarımı giydim. Fatima da Thea'nın kolundan destek alarak aynısını yapıyordu. Kate'in elbisesi rüzgârda bayrak gibi uçuşuyordu – sıkıntı sinyali gibi, diye düşündüm hemen, zihnimde davetsiz bir misafir gibi beliren görüntüyü silmeye çalıştım.

Birbirimize baktık, gözlerimizde aynı duyguları okuduk – kaygı, gergin bir heyecan ve korku.

"Hazır mısınız?" dedi Kate, hepimiz başımızı yukarı aşağı salladık. Sonra yıllar önce bizi acı dolu bir şekilde kovan okulun merdivenlerinden çıkmaya başladık.

Tanrım. Akşamın daha ilk saati bile dolmamıştı ama buna daha fazla katlanabileceğimden emin değildim.

Tuvaletin üstüne oturmuş, başımı ellerimin arasına almış, kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Gerginlikten içiyordum, gelip geçen garsonların kadehimi tazelemelerine izin verirken kaç tane içtiğimi saymıyordum. Kendinizi yeniden okulda gördüğünüz ama her şeyin sinsi bir şekilde değişmiş, daha renkli olduğu, her şeyin bir vites hızlandığı rüyalardan birinde gibiydim. Salona girerken bizi selamlayan yüzler ve sesler duvarında kâbusu andıran bir şeyler vardı, herkes tamamen yabancıydı, yaşla değişen yüzlerini yarım yamalak hatırlıyordum, çocuk tombulluğu gidince yüz hatları keskinleşmişti ya da bazıları kalınlaşıp düzleşmişti, derileri hafifçe kaymış lateks bir maske gibi belli belirsiz gevşemişti.

En kötüsü de *herkesin*, okula biz ayrıldıktan sonra başlayan kızların bile bizi tanımasıydı. Bunu hiç tahmin etmemiştim. Okuldan bir dönemden diğerine geçerken sessiz sedasız ayrılışımız, kimseye duyurulmayan gidişimiz... epey şatafatsızdı. O zamanlar müdirenin babama söylediği sözlerden biri de "Isa kendi isteğiyle ayrılırsa bundan kimseye söz etmeyiz," di.

Ama arkamızda bıraktığımız yankı odasını unutmuştum. Ambrose'un kayboluşunun eksik gerçeklerinin beslediği yalanlar ve yarı gerçekler abidesi inşa edilene kadar, odada yokluğumuzun yarattığı boşluk dedikodularla, spekülasyonlarla yeniden dolmuş olmalıydı. Şimdiyse bu kasabada yaşayan

ve *Salten Observer*'ı görmüş olan yeterince eski mezun vardı. Manşetleri okumuşlardı. Ve aptal değillerdi – iki artı iki dört ediyordu. Bazen beş ettiği de olurdu.

En kötüsü de o *doyumsuz* gözleriydi. İnsanlar yüzümüze karşı gayet nazikti, sohbetleri biraz zorlama gibi dursa da, belki ben uyduruyordum ama, gülüşlerinin ardında temkinli davrandıklarını sezinliyordum. Her arkamızı döndüğümüzde fısıltıların başladığını duyabiliyordum. *Doğru mu bu? Okuldan atılmamışlar mıydı? Sen şeyi duydun mu?*

Anılar artık omzuma dokunan o nazik ve küçücük "hatırlıyor musun?"dan ibaret değildi, tokat gibiydiler, her biri birer saldırıydı. Kalabalıktan uzaktayken bile gelmeye devam ediyorlardı. Aynı tuvalet kabininde oturup birinci sınıflardan zararsız bir kız benimle Fatima'yı bir gece Kate'in odasından çıkarken gördüğü için ağladığımı hatırlıyordum, kıza abartılı bir tepki göstermiştim. Onu tehdit etmiş, gördüklerini birine anlatığı takdirde Salten'daki günlerini dışlanarak geçirmesi için her şeyi yapacağımı söylemiştim. Bunu yapabilirdim, ona da söylemiştim. Hayatı ona zindan edebilirdim.

Elbette bu yalandı. Her iki taraf için de. İsteseydim bile onu böyle dışlayamazdım. Biz zaten kendimiz dışlanmıştık. Oturmaya çalıştığımızda aşhanedeki sandalyeler esrarengiz bir şekilde tutulmuş oluyordu. Aramızdan biri akşam ortak odada kendi istediği filmi açtırtmak istese oylama her zaman aleyhimizde sonuçlanıyordu. Üstelik – ben bunu asla gerçekten yapmazdım. Yalnızca onu biraz korkutmak, çenesini kapamasını sağlamak istemiştim.

Ne yaptığını ya da söylediğini bilmiyorum ama Bayan Weatherby beni o akşam odasına çağırıp birlik ruhu ve kendimden küçük kızlara karşı olan sorumluluğum konusunda uzun bir nutuk çekti.

"Isa," dedi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu, "senin içinde gerçekten bir Salten kızı olup olmadığını merak etmeye baş-

ladım. Evde durumların çok zor olduğunu biliyorum ama bu diğer kızlara sataşman için bir bahane değil, özellikle de kendinden küçük olanlara. Lütfen beni babanla konuşmak zorunda bırakma, eminim onun derdi ona yeter."

Boğazım utanç ve öfke karışımıyla daralmış gibiydi. Ona, Bayan Weatherby'ye öfkelenmiştim, evet. Ama en çok da yaptıklarım yüzünden, dönüşmeme izin verdiğim bu kişi yüzünden kendime öfkeliydim. Thea'yı, o ilk geceyi, Yalan Oyunu'nun nasıl başladığına dair anlattıklarını düşündüm. *Yeni kızları, kendini koruyamayanları seçmeyeceğim*, demişti. *Ben bunu sorumlulara yapacağım – öğretmenlere, popüler kızlara falan. Tepeden bakanlara.*

Peki ben on bir yaşındaki kızları tehdit ederek nasıl bir insan olmuştum?

Bayan Weatherby, hastane yolculukları arasında arasa babam ne derdi, diye düşündüm. Endişeden beti benzi atmış yüzünün hayal kırıklığıyla nasıl daha da kırışacağını düşündüm.

"Özür dilerim," dedim, sözcükler ağzımdan zar zor çıkmıştı. Konuşmak istemediğimden değil, boğazımın daralmasından. "Gerçekten özür dilerim. Lütfen – hata yaptım. Özür dileyeceğim. Ve daha çok çabalayacağım, söz veriyorum."

"Tamam," dedi Bayan Weatherby. Gözlerinde endişeli bir şey vardı. "Isa, bir şey daha var, bunu seninle daha önce de konuştuğumu biliyorum ama lütfen daha çok kaynaşmaya çalış. Sık dostluklar çok iyi ve güzeldir ama bizi başka şanslardan alıkoyabilirler. Sonunda başımıza büyük sorunlar açabilirler."

"Isa?" Kabinin kapısı gürültüsüz ama kararlı bir şekilde çalındı, başımı kaldırdım. "Isa, orada mısın?"

Ayağa kalktım, sifona bastım, dizi dizi uzanan lavabolarda ellerimi yıkamak üzere tuvalet kabininin güvenli alanını terk ettim. Thea kollarını önünde kavuşturmuş, kurutma makinesinin yanında duruyordu.

"Endişelendik," dedi sakince. Yüzümü ekşittim. Ne kadardır tuvaletteydim ki? On dakika? Yirmi?

"Özür dilerim, sadece... tüm bunlar bana fazla geldi, anlıyor musun?"

Ellerime, bileklerime değen su soğuktu, yüzüme de su çarpmamak için kendimi tuttum.

"Anlıyorum," dedi Thea. Yüzü sıskaydı, inceliği onu okul tuvaletinin merhametsiz ışıklarında neredeyse çelimsiz gösteriyordu – misafire sunulan hizmetler de güncellenmişti, artık yumuşak havlular, kokulu el sabunları öne çıkıyordu ama aydınlatma eskisinin aynısıydı, sert ve floresan. "Ben de buradan gitmek istiyorum. Ama bütün gece saklanamazsın, akşam yemeğine oturmak üzereler, yokluğun fark edilir. Yemeğimizi yiyelim, sonra çıkıp gideriz."

"Tamam," dedim. Ama hareket edemiyordum. Lavaboya tutunmuştum, tırnaklarımı porselene geçirdiğimi hissedebiliyordum. *Lanet olsun*. Kate'in evinde bıraktığım Freya'yı düşünüp iyi olup olmadığını merak ettim. Buradan çıkıp yumuşak, sıcak, ev kokan bebeğime koşma dürtüm beni ele geçirmek üzereydi. "Ne bok yemeye Kate bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü ki?"

"Bak." Thea, başını çevirip boş kabinlere baktı ve sesini alçalttı. "Bunu tartıştık. Oyunu okula gelmekten yana kullanan sendin."

Başımı yukarı aşağı sertçe salladım. Haklıydı. Üstelik Kate'in bu telaşlı tepkisini, Menzil'de *tesadüfen* bir ceset bulunduğu hafta sonunda, yıllarca ortada görünmeyen arkadaşlarının bir anda kalkıp gelmesini açıklayacak bir neden bulmaya çalışmasını anlıyordum. Bu toplantı bulunmaz bir tesadüf gibi görünmüş olmalıydı. Ama keşke, *keşke* bunu yapmasaydı.

Lanet olsun, diye düşündüm yine, küfürlerimin içimde fokurdamaya başladığını hissettim, bastıramadığım bir zehir gibiydiler. Kendimi aniden beyaz örtülü masada oturmuş, her-

kese saydırırken gördüm – *Kapayın şu lanet çenenizi, dedikoducu orospular. Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hiçbir şey!*

Yavaş yavaş nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"İyi misin?" dedi Thea, daha nazik bir şekilde. Başımı yukarı aşağı salladım.

"İyiyim. Bunu yapabilirim." Sonra kendimi düzelttim. "Bunu yapabiliriz, değil mi? Yani, Tanrı biliyor ya, Kate yapabiliyorsa ben de yapabilirim. O iyi mi?"

"Evet," dedi Thea. Tuvaletin kapısını tuttu, boş boş dolaşan birkaç öğretmen dışında kimsenin kalmadığı, bir ucunda masa planlarının asıldığı kocaman pano bulunan yankılı koridora çıktım.

"Ohoo, çabuk olun!" dedi bir öğretmen, tuvaletten çıktığımızı görünce. Gençti, biz okuldayken öğretmenimiz olamayacak kadar gençti. "Konuşmalar için herkes yerlerine geçti. Siz hangi masadasınız?"

"Pankhurst, daha önce burada duran kadına göre," dedi Thea, öğretmen listeye bakıp parmağını adların arasında gezdirdi. "Thea West," diye ekledi Thea.

"Hah, tamam, buradasınız. Adınız..." Yüzüme baktı. "Özür dilerim, herhalde fark etmişsinizdir, ben daha yeni geldiğim için eski mezunlar benim için yeni yüzler!"

"Isa Wilde," dedim sessizce, neyse ki listeyi kontrol etmek için döndüğünde yüzünde ne beni tanıdığına ne de şoka girdiğine dair bir iz vardı, yalnızca masaları incelemeye odaklanmıştı.

"Ah evet, Pankhurst da, görünüşe göre masanızda aynı dönemden birkaç kişi daha var. Koridorun ucunda, aşhanenin camının yanındaki on kişilik masa. En kısa yol şu kapıdan geçip balkonun altından geçmek."

Biliyorum, diye düşündüm. Burayı avucumun içi gibi biliyordum. Ama Thea ile başımızı salladık ve kadının gösterdiği yere yürüyüp alkış seslerine gizlenerek yarı açık kapıdan içeri

girdik. Konuşmalar çoktan başlamıştı, kürsüdeki kadın gülümsüyor, alkışların kesilmesini nazikçe bekliyordu.

Kendimi bizim dönemimizde müdire olan Bayan Armitage'i görmeye hazırlamıştım ama kürsüdeki o değildi, buna hiç şaşırmamıştım – ben okula başladığımda Bayan Armitage ellilerinde olsa gerekti. Muhtemelen artık emekli olmuştu.

Ama gerçekler bir bakıma daha şoke ediciydi.

Kürsüdeki Bayan Weatherby'ydi, eski yurt müdiremiz.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Thea, tuzu kuru eski mezunların ve kocalarının oturduğu masaların etrafından dolanırken. Benzinin solgunluğundan onun da en az benim kadar şokta olduğunu anlamıştım.

Sandalyelerin, çantaların etrafından parmak uçlarımızda ilerleyip hokey kaptanlarını, savaşta ölen kızları yaldızlı harflerle listeleyen levhaların, eski müdirelerin pek matah sayılmayan yağlı boya portrelerinin önünden geçerken Bayan Weatherby'nin terbiyeli sesi panelli salonda yankılandı ama sözleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Duyabildiğim tek şey o son günkü sesiydi. "Isa, bu herkes için en iyisi, Salten'da geçirdiğin günlerin sonuçsuz kalmasına çok üzüldüm ama hepimiz –baban dahil– yeni bir başlangıcın en iyisi olduğunu düşünüyoruz."

Yeni bir başlangıç. Yine bir başlangıç.

Aniden *onlardan* biri olmuştum, ardında ayrılmasını isteyen bir dizi okul bırakan Thea gibi bir kıza dönüşmüştüm ve başımda okuldan atılma tehdidi vardı.

Babamın arabadaki o sert yüzünü hatırlıyordum. Hiç soru sormamıştı, ben de yalan söylememiştim. Ama hastane kokusuyla, monitörlerin bip sesleriyle dolu Londra'ya hızla geri dönerken havadaki o sitem şöyle diyordu: *Bunu nasıl yapabildin? Başımda bunca dert varken bunu nasıl yapabildin?*

Fatima'nın anne babası hâlâ yurtdışındaydı ama Londra'dan Audi'leriyle suratsız bir teyzeyle enişte gelmiş, ben üst kattaki

pencereden dışarıyı izlerken gecenin bir yarısı onu alıp götürmüşlerdi – onunla vedalaşamamıştım bile.

Thea'nın babası en kötüsüydü – gürültücü ve küstahtı, sanki kabadayılık ederek skandalı unutturabilecek gibi gülüyor, Thea'nın bavulunu arabanın arkasına atarken saçma sapan önerilerde bulunuyordu, daha vakit öğle olmasına rağmen nefesi konyak kokuyordu.

Yalnızca Kate'in onu alıp götürecek kimsesi yoktu. Çünkü Ambrose... Ambrose çoktan gitmişti. "Onu sepetlemelerine fırsat kalmadan kendisi ortadan kayboldu," demişti koridordaki fısıltılar.

Fatima ile Kate'in beklediği, üstünde "Pankhurst" yazan masaya doğru sessizce herkesten özür dileyerek ilerlerken tüm bunlar dün gibi aklımdaydı. Yerlerimize oturduğumuzda Fatima ile Kate'in gergin yüzleri gevşedi, o anda son kez alkış koptu. Bayan Weatherby'nin konuşması bitmişti ve söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyordum.

Telefonumu çıkarıp masanın altına gizleyerek Liz'e mesaj attım. *İyi misin?*

"Vejetaryen mi et mi hanımefendi?" dedi bir ses arkamdan, dönüp baktığımda beyaz giyimli bir garsonun beklediğini gördüm.

"Pardon?"

"Yemek seçiminiz, hanımefendi, vejetaryen seçeneğini mi, yoksa et seçeneğini mi işaretlemiştiniz?"

"Ah..." Fatima ile derin bir sohbete dalan Kate'e baktım, başlarını tabaklarına doğru eğmişlerdi. "Eee, et galiba?"

Garson eğilip tabağı önüme bıraktı, yemekte yoğun kahverengi sosun içinde yüzen bir şey, yanında da krema torbasından sıkılmış kahverengi patates ve ne olduğunu anlayamadığım bir sebze vardı, biraz düşündükten sonra bunun fırınlanmış enginar olduğunu anladım. Bejin elli tonu etkisine sahipti.

Kate ile Fatima vejetaryen seçim yaptılar, onlarınki şimdi-

lik daha iyi görünüyordu – sanırım kaçınılmaz keçi peynirli bir tür tartolet sunulmuştu.

"Ah," dedi sağ taraftan bir erkek sesi, "bu Picasso'nun pek bilinmeyen kahverengi dönemine ithaf edilmiş bir yemek olmalı.

Benimle mi konuştuğunu görmek için gergin bir şekilde dönüp baktım ve gerçekten öyle olduğunu görmek hiç hoşuma gitmedi. Zoraki gülümsedim.

"Öyle mi dersiniz?" Çatalımı enginara batırdım. "Et konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Tadına bakmadım ama tavuk olduğuna dair bahse girerim – deneyimlerime dayanarak hep tavuk verildiğini söyleyebilirim. Kimse tavuğa itiraz etmez."

Biçimsiz kahverengi kaplı öbeğin ucundan bir parça kesip dikkatlice ağzıma götürdüm ve evet, gerçekten de tavuktu.

"Sizi buraya getiren ne oldu?" dedim eti yuttuktan sonra. "Belli ki eski mezun kızlardan değilsiniz."

Bu yeterince ince bir espriydi ama bu önceden pek tahmin edilebilir değilmiş gibi gülme nezaketini gösterdi.

'Hayır tabii ki. Adım Marc, Marc Hopgood. Sizin dönemden biriyle evliyim, Lucy Etheridge, o zamanlar soyadı buydu."

Bu isim bana hiçbir şey ifade etmedi, bir an tereddüt ettim, sahip olmadığım bilgiye sahipmişim gibi davranıp davranmamam gerektiğine karar verememiştim ama hemen sonra bunun anlamsız olacağını anladım – bir iki soru bilgisizliğimi hemen ortaya çıkaracaktı.

"Üzgünüm," dedim dürüstçe, "hatırlamıyorum. Ben Salten House'ta çok kalmadım."

"Öyle mi?"

Orada durmam gerekirdi ama duramadım. Hem çok az hem de çok fazla konuşmuştum, ikisi birden, ve boşluklardan en azından bazılarını doldurmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Beşinci sınıfın başında geldim ama altıya geçmeden ayrıldım."

Bunun nedenini sormayacak kadar nazikti ama kadehimi, muhtemelen gerçek kimliği olan iyi yetişmiş özel okul çocuğu gibi tazelerken, dile getirmediği o soruyu gözlerinden okuyabiliyordum.

Telefonum ötünce ekrana kısa bir bakış attım ve Liz'den gelen *"her şey yolunda :) :) :)"* mesajını gördüm, tam o anda Marc'ın öteki tarafından bir ses yankılandı: "Isa?"

Başımı kaldırıp baktım, Marc, ona doğru elini uzatan karısının bana uzanabilmesi için sandalyesini birkaç santim geri çekti.

"Isa Wilde? Sensin, değil mi?"

"Evet," dedim, Marc'ın daha önceden adını söylediğine minnettar olarak. Telefonu hızla çantama sokuşturup elini sıktım. "Lucy, değil mi?"

"Evet!" Yanakları bir bebeğinki gibi pembe ve beyazdı, keyifli ve burada kocasıyla birlikte olduğu için mutlu görünüyordu. "Komik değil mi! Öyle çok anı var ki..."

Başımı yukarı aşağı salladım ama düşündüklerimi –Salten House'a dair anılarımın hiç de komik olmadığını– söylemedim.

"Peki," dedi Lucy bir süre sonra, bıçağını ve çatalını yeniden eline alarak. "Bana kendine dair *her şeyi* anlatsana, okuldan ayrıldığından beri neler oldu?"

"Eee... bilirsin işte... birçok şey. Oxford'da tarih okudum, sonra hukuk fakültesine girdim, şu anda da kamu hizmetinde çalışıyordum."

"Aaa, gerçekten mi? Marc da öyle. Sen hangi departmandasın?"

"Şu anda evden çalışıyorum," dedim. "Ama bilirsin işte." Marc'a bakıp yarım ağızla gülümsedim. "Öyle olunca insan aylaklığa yatkın oluyor. Ben de birkaç departmanda çalıştım."

"Sakın yanlış anlama," dedi Lucy, tavuğunu kesmekle uğraşırken, "ama ben hep senin yaratıcı bir işte çalışacağını düşünmüştüm. Aile geçmişini hesaba kattığımda."

Bir an şaşırıp kaldım. Annem çocuk yapmak için işi bırakmadan önce avukattı ve babam da her zaman mali uyum işinde çalışmıştı. İkisinde de yaratıcılığın zerresi yoktu. Beni Kate ile mi karıştırmıştı acaba?

"Aile geçmişi mi?" dedim yavaşça. Sonra, Lucy'nin yanıt vermesine fırsat kalmadan neyi kastettiğini anladım, ağzımı açıp ondan önce konuşmaya çalıştım ama çok geçti.

"Isa, Oscar Wilde'ın akrabası," dedi kocasına gururlu bir tavırla. "Büyük büyükbaban falan gibi bir şey değil miydi?"

"Lucy," dedim kendimi zorlayarak, boğazım utançtan sıkışmıştı, yüzüm yanıyordu ama Marc bana soran gözlerle bakmaya başlamıştı bile ve ne düşündüğünü biliyordum. Oscar Wilde'ın bütün çocukları mahkemeden sonra soyadlarını değiştirmişti. Torunu falan yoktu – hele ki Wilde soyadını taşıyan. Kesinlikle çok iyi bildiğim kadarıyla. Yapılacak tek şey vardı. İtiraf etmeliydim.

"Lucy, çok özür dilerim." Çatalımı bıraktım. "Ben... bu bir şakaydı. Oscar Wilde'ın akrabası falan değilim."

Yer yarılsa da içine girsem, diye düşündüm. Neden, *neden* bu kadar adiydik biz? Bu nazik, saf, iyi yetiştirilmiş kızlarla boy ölçüşmeye çalıştığımızda ne yaptığımızı anlamıyor muyduk?

"Özür dilerim," dedim yeniden. Marc ile göz göze gelemiyordum, onun arkasındaki Lucy'ye bakarken sesimin yalvarır gibi çıktığının farkındaydım. "Bu... neden böyle şeyler söylediğimizi bilmiyorum."

"Ah." Lucy'nin yüzü daha da pembeleşmişti ve kendi saflığına mı, yoksa onu kandırdığım için bana mı sinirlendiğinden emin olamıyordum. "Elbette. Tahmin etmeliydim." Tabağındaki yemeklerle oynuyor ama artık yemiyordu. "Ne salakmı-

şım. Isa ile arkadaşları bunu... bu oyunu hep oynardı," diye ekledi Marc'a dönerek. "Ne diyordunuz buna?"

"Yalan Oyunu," dedim. Mideme sancılar giriyordu, Kate'in sorgulayan gözlerini masanın öteki tarafından görebiliyordum. Başımı çok hafifçe iki yana salladım ve komşusuna döndüm.

"Anlamalıydım," dedi Lucy. Başını iki yana sallıyordu, kederli bir ifadesi vardı. "Onların söylediklerinin tek kelimesine bile inanamazsın. Babanın kaçak olduğunu söylediğin o hikâye nasıldı, Isa, o yüzden ziyaretine hiç gelmiyormuş hani? O zokayı da tamamen yutmuştum. Çok aptal olduğumu düşünmüş olmalısın."

Gülümsemeye çalışıp başımı iki yana salladım ama anlamsız bir sırıtıştı bu, elmacık kemiklerime kadar uzanıyordu. Başını gayet kasti bir şekilde başka tarafa çevirdiği ve diğer tarafındaki misafirle konuşmaya başladığı için onu suçlayamazdım.

Yaklaşık bir buçuk saatin ardından yemek artık sona yaklaşıyordu. Kate karşımda vahşi ve kararlı bir tavırla yemeğini yiyordu, sanki yemeğini silip süpürerek buradan gidebilecekti. Fatima ise yemeğini ufak ufak didiklemişti, başını şarap servis etmeye çalışan bir garsona daha öfke içinde iki yana sallarken gördüm.

Thea hiç dokunmadığı yemeğini geri gönderdi ama bunu içkiyle telafi etti.

Ama en sonunda sıra son konuşmalara gelmişti, artık bittiğini –son düzlüğe girdiğimizi– anlayınca rahatladım. İki ya da üç dönem üstümüzden hayal meyal hatırladığım Mary Hardwick adındaki kadını dinlerken berbat kahvelerimizi içtik. Görünüşe göre, Mary Hardwick bir roman yazmıştı, bu ona insan hayatının öyküsüne dair uzun, yersiz ve dinlerken Kate'in sandalyesinden kalktığı bir konuşma yapma hakkı sağlamıştı. Kate yanımdan geçerken, "Kalabalık başlamadan

önce çantalarımızı ve ayakkabılarımızı almak için vestiyere gidiyorum," diye fısıldadı.

Başımı salladım, Kate de masaların etrafını dolaşıp akşamın başında Thea ile kullandığımız rotayı çizdi. Tam ana kapılara varmak üzereyken alkış fırtınası koptu ve konuşmanın sona erdiğini anladım, herkes ayağa kalkıp eşyalarını topluyordu.

"Hoşçakalın," dedi Marc Hopgood, ceketini giyip karısına çantasını uzatırken. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum," dedim, "Güle güle Lucy." Ama Lucy Hopgood çoktan uzaklaşmaya başlamış, salonun öteki tarafında çok önemli bir şey görmüş gibi kararlı bir tavırla gözlerini benden kaçırmıştı.

Marc hafifçe omuzlarını silktikten sonra el salladı, eşinin arkasından yürüdü. İkisi de gözden kaybolduktan sonra titrediğini hissetmesem de mesajları kontrol etmek için elimi cebime sokup cep telefonumu çıkardım.

Hâlâ ekrana baktığım sırada birinin omzuma dokunduğunu hissettim, Jess Hamilton'ın arkamda durduğunu gördüm, yüzü şaraptan ve salonun sıcaklığından kızarmıştı.

"Hemen mi kalkıyorsunuz?" diye sordu, başımı yukarı aşağı sallayınca, "Kasabaya gelsenize, bir şeyler içelim," dedi. "Biz sahildeki pansiyonda kalıyoruz ve sanırım eski mezunlardan birkaçı uyumaya gitmeden hızla bir şeyler içmek için Salten Arms'ta buluşmayı planlıyor."

"Hayır, teşekkürler," dedim garipsemiş gibi. "Çok naziksin ama biz bataklıktan Kate'in evine doğru yürüyeceğiz, bar bizim yolumuzdan kilometrelerce uzakta. Üstelik Freya'yı da bakıcıyla evde bıraktığım için çok gecikmek istemiyorum."

Gerçekten aklımdan geçenleri, yani okul günlerine dair çok mutlu anıları olan ve Kate, Thea, Fatima ve benim için pek de mutlu sayılmayacak dönemler konusunda konuşup anıları susmamacasına tazelemek isteyecek bu neşeli, kahka-

ha atıp duran kadınlarla bir dakika daha geçireceğime kendi ayağımı çiğnemeyi tercih edeceğimi söylemedim.

"Yazık oldu," dedi Jess sakince. "Bak, bu toplantılara gelmek için bir daha on beş yıl bekleme, tamam mı? Çoğu yıl akşam yemeği düzenleniyor, bu yılki kadar büyük bir yemek olmadığını da kabul edeyim. Ama yirminci yılın çok özel bir şey olacağını düşünüyorum."

"Elbette," dedim anlamsızca ve gitmeye yeltendim ama tam o anda beni omzumdan yakaladı. Arkama döndüğümde gözleri parlaktı, çok hafifçe sağa sola sallanıyordu, çok, çok sarhoş olduğunu gördüm. Tahmin ettiğimden de çok sarhoştu.

"Ah, kahretsin," dedi, "sormadan bırakmam seni. Bütün gece masamızda tahmin yürütüp durduk, bunu sormam *gerek*. Umarım –şey, yani, yanlış anlama ama sizin, dördünüzün okuldan ayrılmasının nedeni– herkesin konuştuğu şey miydi?"

Sanki midemin en dibi delinmişti, kendimi bu gece yiyip içtiklerim deniz pusundan başka bir şey değilmiş gibi bomboş hissediyordum.

"Bilmiyorum," dedim sesimi sakin ve soğukkanlı tutmaya çalışarak. "Herkesin konuştuğu neden neymiş ki?"

"Dedikoduları duymuşsundur," dedi Jess. Sesini alçalttı, arkasına baktı, Kate'in onu duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol ettiğini anladım. "Şey... biliyorsundur işte... Ambrose..."

Cümlesini tamamlamamasının bir anlamı vardı, aniden boğazımı saran sert, acı veren yumruyu yutmaya çalıştım. Dönüp gitmeli, Fatima'yı görmüş ya da biri beni çağırmış gibi yapmalıydım ama yapamadım, yapmak istemedim. Cümlesini tamamlamasını, ağzında geveleyip durduğu, ima ettiği o aşağılık şeyi söylemesini istiyordum.

"Ne olmuş ona?" dedim hatta gülümsemeyi bile başardım. "Ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim bile yok."

Bir yalandı bu.

"Tanrım," dedi Jess homurdanarak, bu ani utancının gerçek mi yoksa sahte mi olduğundan emin değildim – artık ayırt edemiyordum, çok uzun zaman yalan söyleyip durmuştum. "Isa, ben... Gerçekten bilmiyor musun?"

"Söylesene," dedim, sesimde bu kez tebessüm yoktu. "*Söyle şunu.*"

"Kahretsin." Jess artık mutsuz görünüyordu, alkol ateşli tiksintimin yüzünden silinip gidiyordu. "Isa, özür dilerim, ben ortalığı karıştırmak..."

"Belli ki bütün gece iddialar ortaya atıp durmuşsunuz. En azından yüzümüze söyleyecek cesareti göster. Neymiş o dedikodu?"

"Ambrose..." Jess yutkundu; bir çıkış yolu aramak için arkama baktı ama salon hızla boşalıyordu, arkadaşlarının hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. "Ambrose... o... şey... hepinizin resmini çizmiş. Dördünüzün de."

"Ama sıradan çizimler değilmiş bunlar, değil mi?" Sesim buz gibiydi. "Öyle mi Jess? Ne tür çizimlermiş tam olarak?"

"Çı–çıplak çizimler," dedi, fısıldar gibi bir sesle.

"Eee?"

"Ve... okul bunu öğrenmiş... Ambrose da bu yüzden... o..."

"O ne?"

Sustu, onu bileğinden yakaladığımda incecik kemiklerine uyguladığım baskıyı hissedince irkildiğini gördüm.

"*O ne?*" dedim bu kez yüksek sesle, sesim neredeyse bomboş kalan salonda yankılandı, geride kalan birkaç kızın ve personelin başı bize doğru çevrildi.

"O yüzden intihar etmiş," diye fısıldadı Jess. "Özür dilerim. Bu konuyu gündeme getirmemeliydim." Bileğini çekip benden kurtardı, çantasını omzuna atıp boşalan salondan çıkışa doğru yarı sendeleyip yarı yürürken soluğum kesilmişti, sanki hayali bir darbe karşısında kendime hâkim olmaya ve ağlamamaya çalışıyordum.

En sonunda kendimi hıncahınç dolu koridorla yüzleşecek kadar topladığımda kalabalığın içine dalıp çaresizlik içinde Fatima'yı, Kate'i ve Thea'yı aradım.

Koridorda, vestiyer kuyruğunda, tuvaletlerde şöyle bir göz gezdirdim – ama yoktular. Çoktan çıkıp gitmiş olamazlardı ya?

Kalbim küt küt atıyordu, yanaklarım Jess ile karşılaşmam yüzünden kıpkırmızı olmuştu. Neredeydiler?

Eski mezun kızlardan, kocalarından ve sevgililerinden oluşan bol kahkahalı küçük öbekleri itip kakarak çıkışa doğru kendime yol açarken kolumda bir el hissedip arkama döndüm, karşımda Bayan Weatherby'yi görünce nasıl rahatladığım yüzümden okunuyordu herhalde.

Son görüşmemizi, yüzündeki öfke dolu hayal kırıklığını hatırlayınca mideme sancılar girdi.

"Isa," dedi. "Hep bir yerlere koşturup dururdun, bunu çok iyi hatırlıyorum. Senin her zaman hokey oynaman, tüm o gergin enerjini yararlı bir şeyde kullanman gerektiğini söylemişimdir!"

"Kusura bakmayın," dedim fazla hızlı nefes alıp vermemeye, çekip gitmek istediğimi fazla belli etmemeye çalışarak. "Benim –eve dönmem gerek, bebek bakıcısı..."

"Aaa, bebeğin mi var senin?" diye sordu. Yalnızca nazik olmaya çalıştığını biliyordum ama gitmek istiyordum. "Kaç yaşında?"

"Hemen hemen altı aylık. Küçük bir kız. Bakın, benim..."

Bayan Weatherby başını onaylarcasına sallayıp kolumu bıraktı.

"Pekâlâ, onca yıldan sonra seni burada görmek çok güzel. Kızın için de seni tebrik ederim. Kızını da bu okula yazdırmalısın!"

Tüm bunları neşeli sayılabilecek bir tavırla söylese de gülümseyip başımı sallarken yüz hatlarım sertleşmişti ve ifadesinin değişmesinden anladığım kadarıyla Bayan Weatherby, gülümseyişimin boyalı bir kuklanınki kadar sahte olduğunu anlamış, yüzü buruşmuştu.

"Isa, okuldan ayrılışına dair olanlara ne kadar üzüldüğümü sana anlatamam. Kariyerimde utanç duyduğum çok şey yoktur ama bu konunun utanç duyduklarımdan biri olduğunu dürüstçe söyleyebilirim. Okul bunu – yani, yalan söylemenin bir anlamı yok, biz bu sorunu çok kötü yönettik, bu konuda üstüme düşen sorumluluğu kabul etmeliyim. Bu konularda artık çok yol kat edildiğini söylemek riyakârlık olmaz – sorunların ele alınışı... yani, bence artık bu konular çok daha farklı ele alınıyor."

"Ben..." Yutkundum, konuşmaya çalıştım. "Bayan Weatherby, lütfen, yapmayın. Bu – o günler artık geride kaldı, gerçekten."

Geride falan kaldığı yoktu. Ama şu anda bu konuyu konuşamayacaktım. Burada, her şeyi hâlâ çok tazeymiş gibi hissettiren bu yerde konuşamazdık. Diğerleri neredeydi?

Bayan Weatherby başını onaylarcasına tek bir kez sallamakla yetindi, yüzü sanki kendi anılarını bastırmaya çalışır gibi sertti.

"Pekâlâ, hoşçakalın," dedim tuhaf bir şekilde, o da zorlama bir gülümseme takındı, katı yüzü neredeyse çatlayacak gibiydi.

"Yine gel Isa," dedi ben arkama döndüğümde. "Ben – bu-

rada istenmediğini hissedip hissetmediğini merak etmiştim ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey söz konusu bile olamaz. Umarım ileride kendini yabancı gibi hissetmezsin – önümüzdeki yıl yemeğe katılacağını varsayabilir miyim?"

"Tabii ki," dedim. Kendimi zorlamaktan yüzüm sertleşmişti ama saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsemeyi başardım. "Tabii ki geleceğim."

Gitmeme izin verdi, en sonunda çıkışa doğru kaçmayı başardım, gözlerim Kate'i ve diğerlerini ararken bir şeyin farkına varmıştım: Yalan söyleme becerimi anında geri kazanmam harikaydı.

Önce Fatima'yı buldum, çift kanatlı kocaman kapının önünde durmuş, endişe içinde okul yolunu gözlüyordu. Hemen hemen onu gördüğüm anda o da beni görmüştü, bir anda üstüme atladı, parmakları kolumu mengene gibi sıkmıştı.

"Neredeydin sen? Thea körkütük sarhoş, onu eve götürmemiz lazım. Senin ayakkabılarını Kate aldı, gecikme nedenin buysa haberin olsun."

"Özür dilerim." Çakıllı yolda topallayarak yürüdüm, topuklarım taşların üstünde dönerek gıcırdıyordu. "Sorun o değildi, önce Jess Hamilton, sonra da Bayan Weatherby'ye yakalandım. Kaçamadım."

"Bayan *Weatherby* mi?" Fatima'nın yüzünde endişe vardı. "Ne dedi ki?"

"Pek bir şey değil," dedim. Sonuçta yalan da sayılmazdı. "Sanırım kendini... yani, kendini kötü hissediyor."

"Bunu hak etti," dedi Fatima sert bir dille, arkasını dönüp yürümeye başladı.

Okulun ışıklandırılmış ön bahçesinden ayrılırken ben de peşinden taşları ezerek nefes nefese yürüdüm. Hokey sahalarına giden çakıllı patikalardan birine saptı. Bizim dönemimizde burası zifiri karanlık olurdu – artık belli aralıklarla, güneş

enerjisiyle çalışan küçük, loş lambalar yerleştirilmişti ama bu lambalar yalnızca ay ışığını bastırmaya, aralardaki karaltı havuzlarını daha da karartmaya yarıyordu.

On beş yaşımızdayken bataklıklar neredeyse evimiz gibiydi. Geceleri Kate'in evine yaptığımız uzun yürüyüşlerde korktuğumu hiç hatırlamıyordum.

Şimdi, Fatima'ya yetişmek için nefes nefese yürürken kendimi karanlıkta tavşan deliklerini, ayak bileğimin bu deliklere girip çatırdadığını düşünmekten alıkoyamıyordum. Gözümün önüne bataklığın dipsiz kuyularından birine düştüğüm, ağzıma dolan su yüzünden bağıramadığım, diğerlerinin her şeyden habersiz önden yürürken beni tek başıma bıraktıkları bir sahne geldi. Tek fark... belki de tek başıma değildim. Sonuçta buralarda bir yerlerde biri vardı. O notu yazan, kanlar içindeki ölmüş koyunu Kate'in kapısına kadar sürükleyen biri...

Fatima, diğerlerine yetişme hevesiyle beni epey geride bırakmıştı, varlığı bataklığın karanlık gölgelerine karışmış uçuşan, loş bir siluetten ibaretti.

"Fatima," diye seslendim, "yavaşlar mısın lütfen?"

"Özür dilerim."

Çit merdiveninde durup ona yetişmemi bekledi, bu kez daha yavaş yürüyor, bataklığın karşı tarafına geçmeye başladığımızda adımlarını daha dikkatli atıyordu, benimse dar topuklarım yumuşak zemine batıyordu. Sessizce yürürken nefesimiz ve ara sıra yüksek topuklarım taşın üstünde döndüğünde tökezlemem dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Diğerleri neredeydi?

"Freya'yı oraya yollamamı istedi," dedim en sonunda, merak ettiğini düşündüğümden değil de bataklığın tüyler ürpertici sessizliğini kırmak ve Fatima'yı yavaşlatmak istediğim için – işe de yaradı hatta Fatima tamamen durdu. Yüzünde dehşet ve kuşku dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı.

"Bayan Weatherby mi? Yok artık."

"Hayır." Yeniden, bu kez daha yavaş bir şekilde yürümeye başladık. "Ne yanıt vereceğimi bilemedim."

"*Cesedimi çiğnemen gerek*, deseydin."

"Hiçbir şey söylemedim."

Bir sessizlik daha oldu, sonra yeniden konuştu: "Ben Sami'yi ya da Nadia'yı asla yatılı okula vermem. Sen verir misin?"

Bir an düşündüm. Evdeki şartları, babamın yaşadıklarını düşündüm. Sonra Freya'yı, kalbim endüstriyel öğütücüye atılmış gibi hissetmeden bir akşamı bile ondan uzak geçiremediğimi düşündüm.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. "Hayal edemiyorum."

Karanlığın içinde yürümeye devam edip bir hendeğin üstüne inşa edilmiş derme çatma, çürümeye yüz tutmuş köprüden geçtik, en sonunda Fatima, "Lanet olsun," dedi, "nasıl bu kadar uzaklaşmış olabilirler?"

Ama sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bir şey duyduk, ilerideki karanlığın içinde hareket eden bir karaltı gördük. İnsana benzemiyordu, eğilip iki büklüm kalmış bir kütleydi, karanlığın içinden bir fokurtu geldi – endişenin sesiydi bu.

"O ne?" diye fısıldadım, Fatima'nın elime değen elini hissettim. İkimiz de durup kulak kabarttık. Kalbim rahatsız edici derecede hızlı çarpıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Fatima. "Acaba... hayvan falan mı?"

Gözlerimin önündeki resim dün gibi canlıydı – deşilmiş bağırsaklar, kanlı yünler, delik deşik leşin üstüne hayvanı andıran şekilde eğilmiş biri...

Ses yeniden yankılandı, su sıçramasıydı bu, ardından hıçkırık gibi bir ses yankılandı, Fatima'nın derime geçirdiği parmaklarını hissettim.

"Bu..." dedi, sesi kararsızdı. "Sence diğerleri...?"

"Thea?" diye seslendim karanlığın içine. "Kate?"

Bir ses bize geri döndü.

"Buradayız!"

Hızlı adımlarla karanlığın içinde yürüdük, yaklaştığımızda öne eğilmiş siluetin ne olduğu açığa çıktı: Thea ellerinin ve dizlerinin üstünde drenaj hendeğine doğru eğilmişti, Kate de saçlarını tutuyordu.

"Kahretsin," dedi Fatima, sesinde bıkkınlık ve tiksinti karışımı bir şey vardı. "Bunun olacağını biliyordum. Kimse boş mideyle iki şişe şarap içemez."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Thea başını hafifçe arkaya çevirerek, sonra yeniden kustu. Ayağa kalktığında makyajı akmıştı.

"Yürüyebilecek misin?" diye sordu Kate, Thea başını yukarı aşağı salladı.

"İyiyim."

Fatima söylenmeye başladı.

"İyi olmadığın apaçık ortada," dedi. "Bunu bir doktor olarak söylüyorum."

"Of, kapa çeneni," dedi Thea terslenerek. "Yürüyebilirim dedim, daha ne istiyorsun?"

"Düzgün yemek yemeni, öğlene kadar içki içmemeni istiyorum – en azından bir kez."

Bir an Thea'nın bunu duyup duymadığından ya da yanıt verip vermeyeceğinden emin olamadım. Ağzını temizlemekle, çimenlere tükürmekle meşguldü. Ama sonra fısıldar gibi konuştu: "Tanrım, normal olduğun zamanları özledim."

"*Normal mi?*" dedim kuşku dolu bir tavırla. Fatima tek kelime etmeden öylece duruyordu – doğru sözcükleri bulamayacak kadar şaşkın ya da sinirliydi, hangisi olduğundan emin değildim.

"Umarım düşündüğüm anlama gelmiyordur bu," dedi Kate.

"Bilmiyorum." Thea doğruldu, tahmin ettiğimden çok daha sağlam adımlarla yürümeye başladı. "Ne anlama geldiğini düşünüyorsun ki? Başörtüsünü bandaj olarak kullandığı anlamına geldiğini düşünüyorsan, o zaman evet, o anlama geliyor. Allah'ın seni affetmesi harika," dedi Fatima'ya, başını hafifçe arkaya çevirerek, "ama polisin bunu bir itiraf pazarlığı olarak kabul edeceğinden kuşkuluyum."

"Siktir git," dedi Fatima. Tutarsız bir hali vardı, öfkeden nefesi kesilmişti. "Seçimlerimin seninle ne ilgisi var?"

"Ben de aynısını *senin* için söyleyebilirim," dedi Thea arkasına dönerek. "Beni yargılama cesaretini nereden buluyorsun sen? Geceleri uyumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Belli ki sen de öyle yapıyorsun. Sen benim savunma mekanizmama saygı duysan, ben de seninkine saygı duysam nasıl olur?"

"Sen benim için önemlisin!" diye bağırdı Fatima. "Bunu anlamıyor musun? Yediğin boklarla nasıl başa çıktığın umurumda bile değil. İster Budist rahibesi ol, ister transandantal meditasyon yap, istersen de Romanya'daki bir kimsesizler yurdunda çalış. Bu *tamamen* seni ilgilendirir. Ama alkolik olmanı seyretmeyi istemiyorum! Sırf kişisel seçimler konusunda yanlış bir yönlendirmeye uyacağım diye bu normal bir şeymiş gibi davranamam."

Thea ağzını açtı, sanırım yanıt verecekti ama bunu yapmak yerine yan tarafına doğru dönüp yeniden hendeğe kustu.

"Allah aşkına," dedi Fatima uysal bir şekilde ama sesindeki o titreyen öfke uçup gitmişti. Thea, gözlerindeki suyu silerek doğrulduğunda Fatima çantasını açıp bir paket ıslak mendil çıkardı. "Şunu al. Kendini temizle."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Thea. Titreyerek ayağa kalktı, tökezledi ve Fatima ona destek olmak için koluna girdi.

Çimenlerin üstünden yavaşça yürürlerken Thea'nın

Fatima'ya bir şey söylediğini duydum, benim ve Kate'in anlayamayacağı kadar sessiz söylemişti ama Fatima'nın yanıtını yakalamayı başardım.

"Sorun değil Thea, öyle olmadığını biliyorum. Sadece – benim için önemlisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Herhalde barıştılar," diye fısıldadım Kate'e, o da başını onaylarcasına salladı ama ay ışığındaki yüzü hâlâ sıkıntılıydı.

"Ama bu daha başlangıç," dedi çok kısık bir sesle. "Öyle değil mi?"

Haklı olduğunu anladım.

"Geldik sayılır," dedi Kate, bir çit merdivenine daha acı içinde tırmanırken. Bataklık karanlığın içinde çok tuhaf görünüyordu, gündüz haturladığımı sandığım rota gölgelerin ardına bürünmüştü. Uzaktaki ışıkların Salten olduğunu düşündüm ama dolambaçlı patikalar ve külüstür köprüler yol almayı zorlaştırıyordu, bir anda Kate olmasaydı boku yiyeceğimizi fark ettim. Burada, karanlığın içinde saatlerce kaybolup daireler çizip durabilirdik.

Fatima, Thea'nın kolunu tutmaya devam ediyor, ot öbeklerinin üstünde bir sarhoş konsantrasyonuyla tepeye doğru sendeleyerek yürürken adımlarını yönlendiriyordu. Tam bir şey söylemeye yeltendiği sırada gerildim, parmağımı dudaklarıma götürüp onu susturdum ve hepimiz durduk.

"Ne oldu?" dedi Thea, sözcükleri yuvarlamış ve bağırarak konuşmuştu.

"Bunu duydunuz mu?"

"Neyi?" diye sordu Kate.

Çok uzaktan yine o ses geldi, ağlama sesiydi bu, Freya'nın keyifsizliğinin doruğa tırmandığı anlardaki hıçkırarak inleyişlerine o kadar çok benziyordu ki göğüslerimde bir gerginlik ve sutyenime bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

Zihnimin küçük bir kısmı bu rahatsızlığın ve evden çıkmadan önce göğüslerime ped koymayı unuttuğumun farkına vardı – ama bunun dışında, benliğimin çok daha büyük bir

parçası karanlığın içindeki sesin ne olduğunu telaş içinde çıkarmaya çalışıyordu. Freya *olamazdı*, değil mi?

"Bu mu?" dedi Kate, ses yeniden yankılandığında. "Martı sesi o."

"Emin misin?" dedim. "Kulağa şey gibi geliyor..."

Durdum. Ne gibi geldiğini söyleyemezdim. Aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi.

"Çocuk sesine benziyor, değil mi?" dedi Kate. "Epey ürkütücü."

Ama sonra inleme sesi yeniden, bu kez daha uzun, daha gürültülü yankılandı, isterik bir tizliğe ulaşmıştı ve bunun bir martı olmadığını *anlamıştım*, bu imkânsızdı.

Thea'nın kolunu bırakıp karanlığın içine doğru koşarken Kate'in "Isa, *bekle*!" diye bağırışlarını duymazdan geliyordum.

Yapamazdım – bekleyemezdim. Freya'nın ağlaması etime bir kanca gibi saplanmış, beni karanlık bataklığın öteki tarafına doğru karşı konulmaz bir şekilde çekmişti. Artık düşünmüyordum, ayaklarım yolları neredeyse otomatik olarak hatırlıyordu. Oradaki varlığını bile hatırlamadan çamur deresinden atlamıştım bile. Her iki tarafında çamur dolu hendekler bulunan kabarık setin de üstünden aştım. Tüm bunları yaparken Freya'nın ileride bir yerlerden iç çeke çeke yüksek sesle ağladığını duyuyordum – her şey masallardaki gibiydi, çocukları bataklığa sürükleyen bir ışık, tedbirsiz yolcuyu kandıran çan sesi.

Artık yakınlarımdaydı – her şeyi, çığlığının öfke dolu zirvesine ulaştığında çıkan siren tizliğini, bir sonraki çığlığa kadar hız kazanırken boğulurcasına çıkan sümüklü iç çekişleri duyabiliyordum.

"Freya!" diye bağırdım. "Freya, geliyorum!"

"Isa, *bekle*!" sesini duydum arkamdan ve Kate'in sertçe yere çarpan ayak sesleri peşimden geldi.

Ama neredeyse varmıştım. Bataklıkla Menzil arasındaki

son çit merdivenini tökezleyerek çıkarken ödünç elbisemin yırtıldığını duydum ama oralı olmadım –sonra sanki her şeyi bir kâbustaymışım gibi yavaşladı– nefesim kulaklarımda kükrüyor, nabzım boğazımda atıyordu. Çünkü oradaki, önümdeki kasabalı kız Liz değil, bir erkekti. Suyun kenarında duruyordu, silueti ayın gümüşe boyadığı sularda karanlık bir varlık gibi görünüyordu – ve kucağında bir bebek vardı.

"Hey!" diye bağırdım, sesim ilkel bir öfkenin kükreyişi gibiydi. "Hey, sen!"

Adam arkasına dönünce ay ışığı yüzüne düştü, kalbim göğsümde duracak gibi oldu. Oydu. Luc Rochefort'du, kucağında bir bebek –*benim bebeğimi*– tutuyordu – sanki insandan bir kalkandı bebeğim, Menzil'in derin suları arkasında parıldıyordu.

"Onu bana ver," dedim, ağzımdan çıkan sesim sanki yabancıydı – bu öfke dolu haykırış sonucunda Luc istemeden bir adım geri gitti, parmaklarıyla Freya'yı iyice kavradı. Freya beni görmüştü, küçücük tombul kollarını bana uzattı, kıpkırmızı yüzü ay ışığında gözyaşlarıyla parlıyordu, o kadar sinirliydi ki artık ağlayamıyordu bile, yalnızca son bir imdat çığlığı için nefes almaya çalışırken uzun uzun ve devamlı olarak soluksuz kalıyordu.

"Onu bana ver!" diye bağırdım, öne doğru fırlayıp onu Luc'un kollarından aldım, Freya'nın bana küçük bir keseli hayvan gibi sarıldığını hissettim, parmaklarını boynuma batırmış, saçlarıma yapışmıştı. Sigara ve alkol kokuyordu, bourbon da olabilirdi, emin değildim. *O* kokuyordu. Onun kokusuydu, Freya'nın tenine işlemişti. "Sen benim çocuğuma hangi *cüretle* dokunursun!"

"Isa," dedi. Ellerini yalvarırcasına uzattığında nefesindeki alkol kokusunu aldım. "Amacım öyle bir şey değildi..."

"Nasıl bir şey değildi?" diye çıkıştım. Freya'nın küçük, sıcak vücudu sağa sola debelenip bana doğru sokuldu. "Ne

oluyor?" dedi biri arkamdan ve Kate koşarak geldiğinde nefes nefese kalmış, yüzü kızarmıştı. Sonra, "*Luc?*" dedi gözlerine inanamayarak.

"Freya ondaydı," dedim. "Freya'yı *almış*."

"Ben onu almadım!" dedi Luc. Bir adım öne geldiğinde arkama dönüp kaçmamak için kendimi zor tuttum. Bu adama ondan korktuğumu göstermeyecektim.

"Luc, aklından neler geçiyordu senin?" dedi Kate.

"Öyle bir şey yok!" dedi daha yüksek sesle, bağırır gibiydi. Sonra yeniden, daha dengeli bir şekilde kendini ve bizi sakinleştirmeye çalıştı, "Öyle bir şey yok. Seninle konuşmak için Değirmen'e gelmiştim, Isa'dan özür dileyecektim..." Durdu, nefes aldı, bana döndü, yüzünde yalvarır gibi bir ifade vardı. "Postanede olanlar için. Öyle düşünmeni istemedim – ama buraya geldim, Freya kendinden geçmiş gibiydi – böyle bağırıyordu..." Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan ve hıçkıran ama artık kokumu aldığı için biraz sakinleşen Freya'yı işaret etti. Freya çok yorgundu, çığlık patlamalarının arasında kucağımda debelendiğini hissedebiliyordum. "Neydi adı, Liz miydi, telaşa kapılmıştı, seni aramaya çalışmış ama kontörü yokmuş, ben de Freya'yı yürüyüşe çıkarıp sakinleştirmeye çalışabileceğimi söyledim."

"Sen onu *aldın!*" dedim. Öfkeden tutarsız hale gelmiştim. "Onu bataklığa doğru sürüklemeyeceğini nereden bileceğim?"

"Niye öyle bir şey yapayım?" Yüzünde hâlâ sinirli bir şaşkınlık vardı. "Çocuğu bir yere götürdüğüm yok – Değirmen hemen orada, sadece onu sakinleştirmeye çalışıyordum. Yıldızların ve gecenin..."

"Tanrı aşkına, Luc," diye araya girdi Kate. "Konu o değil. Isa, bebeğini Liz'e emanet etmişti – dizginleri böyle kendi eline alamazsın."

"Alırsam ne olur?" dedi Luc alaycı bir tavırla. "Polisi mi ararsın? Hiç sanmam."

"Luc..." Kate'in sesi temkinliydi.

"Tanrım," dedi öfkeyle. "Buraya özür dilemeye geldim. *Yardım etmeye* çalışıyordum. Bir kez olsun –sadece bir kez olsun– hatalarımdan ders çıkardığımı düşünebilirdiniz. Ama hayır – değişmemişsiniz, hiçbiriniz. Onun bir ıslığıyla hepiniz köpek gibi koşarak geldiniz."

"Ne oluyor?" dedi Fatima arkamızdan, tökezleyerek yürüyen Thea da omzuna yaslanmıştı. "*Luc mu o?*"

"Evet, benim," dedi Luc. Gülümsemeye çalıştı ama ağzında yamuk bir tebessüm vardı, alaycı bir ifadeyle ağlamamaya çalışan biri arasında sıkışıp kalmıştı. "Beni hatırladın mı Fatima?"

"Elbette hatırladım," dedi Fatima kısık sesle.

"Thea?"

"Luc, sen sarhoşsun," dedi Thea açık açık. Çit merdivenin-de dengesini sağlamaya çalıştı.

"Sarhoş sarhoşun halinden anlar," dedi Luc, Thea'nın çamurlu elbisesini ve akmış makyajını süzerek.

Ama Thea hiç üstüne alınmadan başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

"Evet. Olabilir. Ben de bu eşiğe şu an senin kafanın güzel olduğunu anlayacak kadar sıklıkla gelmiştim."

"Evine git Luc," dedi Kate, "ayıl, eğer söyleyecek bir şeyin varsa sabah söyle."

"*Eğer* söyleyecek bir şeyim varsa mı?" Luc, kısa ve isterik bir kahkaha attı. Karman çorman koyu renk saçlarının arasında dolaştırdığı parmakları titriyordu. "*Eğer* mi? Ne komik ya! Ne konuda konuşmak isterdin Kate – belki de baban hakkında güzel bir sohbet edebiliriz?"

"Luc, kapa çeneni," dedi Kate alelacele. Başını çevirip arkasına baktığında insanların gecenin bu saatinde dışarıda olmasının imkânsız olmadığını fark edip huzursuzlandım. Köpeklerini dolaştıranlar, akşam yemeğinden dönen insanlar, gece avlanan balıkçılar... "*Lütfen* susar mısın? Bak – Değirmen'e gel, bunu düzgün bir şekilde konuşabiliriz."

"Ne, bütün dünyanın öğrenmesini istemiyor musun?" dedi Luc alaycı bir tavırla. Ellerini ağzına götürüp trampet çalar gibi yaptı, gecenin içine doğru bağırdı. "Menzil'deki cesedin sorumlusunu öğrenmek istiyor musunuz? Gelin gelin!"

"Luc biliyor mu?" dedi Fatima nefes nefese. Yüzü kireç gibiydi. Midemin kasıldığını hissettim, kendimi aniden Thea kadar hasta hissettim. Luc *biliyordu*. En başından beri biliyordu. Şimdi bir anda öfkesi anlam kazanmıştı.

"*Luc!*" Kate'in sesi çığlık çığlığa bir fısıltı gibiydi. Yan tarafına doğru baktı. "*Tanrı* aşkına, susar mısın lütfen? Ne yaptığını bir düşün! Ya biri duyarsa?"

"Kim duyarsa duysun, umurumda değil," diye söylendi Luc.

Kate yumruklarını sıkmıştı, bir an Luc'a vuracağını sandım. Sonra sözcükleri ağzından zehir gibi saçarak konuştu.

"Tehditlerinden bıktım artık. Benden ve arkadaşlarımdan uzak dur, sakın geri döneyim deme. Seni bir daha asla burada görmek istemiyorum."

Luc'un yüzünü karanlıkta göremiyordum, Kate'in yüzüyse taş kadar sertti, korku ve öfke doluydu.

Luc bir şey söylemedi. Uzun bir süre Kate'e bakarak öylece durdu, aralarındaki sözsüz gerilimi hissediyordum – kan kadar güçlüydü ama artık nefrete dönüşmüştü.

En sonunda, Luc arkasına dönüp bataklığın karanlığında yürümeye başladı, uzun boylu siyah siluet gecenin içine karışmıştı.

"Bir şey değil Isa," diye seslendi başını arkaya çevirerek. Sonra da gözden kayboldu. "Söylemeyi unuttum. Bebeğine bakıyorum için – bir şey değil. Yine seve seve bakarım."

Sonra ayak sesleri gecenin içinde uzaklaştı. Baş başa kalmıştık.

Değirmen'e çıkan son kısa yolu yürüdüğümüz sırada Luc'un sözlerinin aklımın içine girmesine izin vermemeye çalışıyordum ama elimde değildi. Attığım her adım on yedi yıl önceki o gecenin bir yankısı gibiydi. Bazen o zamanlar olanlar benimle hiç ilgisi olmayan başka bir yerde, başka bir zamanda olmuş gibi geliyordu. Ama şu anda, bataklıkta tökezleyerek ilerlerken bunun doğru olmadığını biliyordum. Unutmaya çalışsam da ayaklarım o geceyi hatırlıyordu, tenim sıcak yaz yapışkanlığının anısıyla ürperiyordu.

Hava da aynıydı, sinekler yerdeki tezeklerin içinde vızıldamaya devan ediyordu, çit merdivenlerinin ve hendeklerin üstünden düşe kalka atlarken serin ay ışığıyla ılık hava tezat içindeydi, Kate'ten bize neler olup bittiğini açıklayan başka bir mesaj bulma umuduyla kontrol edip dururken telefonlarımızdan yüzümüze hayaletleri andıran bir ışıltı yansıyordu. Ama hiç mesaj gelmemişti – yalnızca o acı dolu ilk mesaj vardı: *Size ihtiyacım var.*

Mesaj geldiğinde yatmaya hazırdım, trigonometri ödevine dalmış olan Fatima'nın okuma lambasının ışığında saçlarımı tarıyordum.

Bip bip! sesi küçücük odamızın sessizliğini bölmüş, Fatima başını kaldırmıştı.

"Seninkinden mi geldi, benimkinden mi?"

"Emin değilim," dedim. Telefonumu aldım. "Benimkiymiş, Kate'ten gelmiş."

"Bana da mesaj atmış," dedi Fatima kafası karışmış halde, sonra, mesajı açtığında onun da benimle aynı anda nefes aldığını duydum.

"Bu ne şimdi?" diye sordum. Ama ikimiz de biliyorduk. Babamın telefon edip annemin kanserinin nüksettiğini, artık *eğer* değil, *ne zaman* diye sorulduğunu söylediğinde attığım mesajın aynısıydı bu.

Thea'nın kendini yanlışlıkla fazla derin kestiği, kanın bir türlü durmadığı gün attığı mesajın aynısıydı.

Fatima'nın annesinin cipi tehlikeli bir kırsal bölgenin uzak köy yolunda kaza yaptığında, Kate'in sınırları ihlal ettiği bir geceden dönerken paslı bir çiviye basınca attığı mesajın aynısıydı... her defasında o üç sözcük kullanılmıştı ve herkes birbirini teselli etmek, yardım etmek, elinden yaraları sarmak için bir araya gelmişti. Ve her defasında her şey yoluna girmişti ya da girebildiği kadar girmişti – Fatima'nın annesi ertesi gün sağ salim eve dönmüştü. Thea, yaptığı şeyi örtbas edecek bir hikâyeyle acil servise gitmişti. Kate, desteklerimizle topallayarak yürümüştü, çiziğini antiseptiklerle yıkamış, iyi olmasını dilemiştik.

Her şeyi kendi aramızda çözebiliyorduk. Kendimizi yenilmez hissediyorduk. Yalnızca Londra'da bir hastanede yavaş yavaş ölen annem her zaman her şeyin yoluna girmeyeceğinin uzak bir hatırlatıcısı olarak kalmıştı.

Neredesin? diye karşılık verdim, yanıt beklerken ikimiz de yukarıdaki dolambaçlı merdivenlerden koşarak gelen ayak seslerini duyduk. Thea aniden odaya daldı.

"Mesajı gördünüz mü?" dedi nefes nefese. Başımı yukarı aşağı salladım.

"Kate nerede?" diye sordu Fatima.

"Değirmen'de. Bir şey olmuş – ne olduğunu sordum ama yanıt vermedi."

Hızla üstümü giydim, pencereden çıkıp bataklığı geçmeye koyulduk.

Değirmen'e ulaştığımızda Kate, suyun karşısına kadar uzanan küçük geçitte bizi bekliyordu, kollarıyla kendini sarmıştı, daha konuşmadan yüzünden çok, çok kötü bir şey olduğunu anlamıştım.

Beti benzi atmıştı, gözleri ağlamaktan kızarmıştı, yüzünde kuruyan gözyaşlarının tuzu vardı.

Kate'i görür görmez Thea koşmaya başladı, Fatima ile ben de koşar adımlarla arkasından yürüdük, Kate suyla dolu dar boşluktan sendeleyerek geçti, boğazında düğümlenen nefesiyle konuşmaya çalıştı. "Babam..."

Onu bulduğunda Kate tek başınaydı. Thea gelmeyi teklif ettiğinde bir bahane bularak o hafta sonu bizi davet etmemişti, Luc da Hampton's Lee'den arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Kate, elinde çantasıyla Değirmen'e geldiğinde ilk başta Ambrose'un da dışarıda olduğunu sanmış ama işin aslı öyle değildi. Ambrose iskeledeki sandalyesine çökmüş, kucağında bir şişe şarapla oturuyormuş, elinde de bir not varmış ve ilk başta Kate babasının gerçekten öldüğüne inanamamış. Onu Değirmen'e doğru sürüklemiş, suni teneffüs yapmaya çalışmış, kimbilir ne kadar uzun bir yalvarıp yakarmanın ve kalp masajının ardından kendini kaybetmiş, olanların boyutunu kavramaya başlamış.

"*Kararım konusunda içim rahat*," yazıyordu.notta, Ambrose gerçekten de içi rahat gibi görünüyordu – yüz ifadesi sakindi, başı öğleden sonra şekerleme yapan bir adamınki gibi arkaya düşmüştü. "*Seni seviyorum...*"

Harfler en sonda neredeyse tutarsızlığa gömülüyordu.

"Ama – ama, neden, *nasıl*?" diye sorup duruyordu Fatima. Kate yanıt vermedi. Yere çömelmiş, babasının cesedine, yeterince uzun bakınca neler olup bittiğini anlayacakmış gibi bakıyordu, o sırada Fatima onun arkasında odanın içinde volta atıyordu, ben de kanepeye oturmuştum, elim Kate'in sır-

tındaydı, nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bütün her şeyi tek kelime söylemeden iletmeye çalışıyordum.

Kate hareket etmedi – o da Ambrose da huzursuz telaşımızın hareketsiz, kambur merkezi gibiydiler ama içimden bir ses bunun tek nedeninin Kate'in biz gelmeden önce hissizleşene ve umudunu kaybedene kadar ağlaması olduğunu söylüyordu.

Mutfak masasının üstünde duran şeyi alan Thea oldu.

"Bunun burada ne işi var?"

Kate yanıt vermedi ama ben başımı kaldırıp baktığımda Thea'nın elinde eski bisküvi kutularına benzeyen, nazik çiçek deseniyle kaplanmış bir şey olduğunu gördüm. Tuhaf bir şekilde tanıdık bir nesneydi bu, bir süre sonra bunu daha önce nerede gördüğümü hatırladım – genelde mutfaktaki büfenin üst rafında, bir yerlere tıkıştırılmış, neredeyse gözden kaybolmuş şekilde dururdu.

Kutunun kapağında asma kilit vardı ama anahtarla açmaya üşenen biri kırmış gibi ince metal kanca kapanmaz olmuştu, Thea açmaya çalıştığında hiçbir dirençle karşılaşmadı. Kutunun içinde eski bir deri kayışa sarılı tıbbi ekipmana benzeyen malzemeler vardı, en üstte de buruşturulmuş bir streç film duruyordu, katmanların arasında hâlâ pudra izleri seçiliyordu; Thea streç filme dokunduğunda parmaklarına bu pudra tanecikleri bulaştı.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Fatima. "Ne olduğunu bilmiyorsun – zehir olabilir. Ellerini yıka, çabuk."

Ama o sırada Kate, yerdeki konumunu hiç değiştirmeden konuşmaya başladı. Başını kaldırmadan, büktüğü dizlerinin içine içine konuştu, sanki önündeki halıda boylu boyunca uzanan babasıyla konuşuyordu.

"Zehir değil," dedi. "Eroin."

"Ambrose?" dedi Fatima kuşku içinde. "Eroinman mıydı?"

Duyduklarına inanamamasını anlayabiliyordum. Bağım-

lılar altgeçitlerde yatan insanlar, *Trainspotting*'deki karakterlerdi. O kahkahasıyla, kırmızı şarabıyla ve vahşi yaradılışıyla Ambrose olamazdı.

Ama sözlerindeki bir şey dikkatimi çekmişti – çatı katındaki atölyesinde duran resim masasının üstünde yazan bir cümleydi, sık sık gördüğüm ama hiçbir zaman anlamaya çalışmadığım sözcükler. *Sen eroini hiçbir zaman bırakmadın, yalnızca bir süredir kullanmadın.*

Ve bir anda anlam kazanmışlardı.

Neden ona bunun ne demek olduğunu sormamıştım ki? Genç olduğum için mi? Bencil ve kendime odaklı olduğum, yalnızca kendi sorunlarımın önemli olduğu bir yaşta olduğum için mi?

"Uyuşturucu kullanmıyordu," dedim boğuk bir sesle. "Öyle değil mi Kate?"

Kate başını yukarı aşağı salladı. Gözlerini babasından ayırmadı, bakışları o nazik, uyuyan yüzüne kilitlenmişti ama yanına oturduğumda elime uzandı, sesi o kadar kısıktı ki onu duymak zordu.

"Üniversitedeyken kullanmış ama annemin ölümünden sonra her şey kontrolden çıktı. Ama ben bebekken bırakmıştı – hatırladığım kadarıyla kullanmıyordu."

"O zaman neden..." diye başladı Fatima tereddüt ederek. Cümlesini tamamlamadı, masanın üstündeki kutuya baktığında Kate onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Bence..." dedi yavaşça, kendini anlaşılır kılmak için elinden geleni yaparcasına. "Bence bir tür sınavdı bu... Bir keresinde bana açıklamaya çalışmıştı. Eroini yalnızca eve sokmamak yeterli değildi. Her sabah uyanması ve uyuşturucuya yeniden başlamaması gerekiyordu – be... benim için."

Sesi titredi, son sözcüklerde kısıldı, kollarımı boynuna doladım, halıda huzur içinde yatan, esmer teni kireç gibi solmuş Ambrose'dan bakışlarımı çevirdim.

Neden? diye sormak istedim. *Neden?*

Ama nedense ağzımı bıçak açmıyordu.

"Tanrım," dedi Fatima. Kanepenin kolçağına oturdu, yüzü griydi. Tıpkı benim gibi onun da muhtemelen Ambrose'u son görüşümüzü düşündüğünü biliyordum; uzun bacaklarını Değirmen'in pencerelerinin önündeki masaya uzatmış, biz nehirde oynarken gülümseyerek bizi çiziyordu. Daha bir hafta önceydi, her şey yolundaydı. Neler olacağına dair ortada hiçbir ipucu yoktu. "Öldü," dedi usulca, kendini inandırmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Gerçekten öldü."

Bu sözleriyle hepimiz durumun gerçekliğinin farkında varmış gibiydik, ensemden aşağıya buz gibi bir ürperti indiğini hissettim, tüylerim diken diken olmuştu, sanki bedenim beni burada, şu anda, şimdiki zamanda tutmaya çalışıyordu.

Fatima ellerini yüzüne götürüp gözle görülür şekilde sağa sola sallandı, bir an bayılacağını sandım.

"Neden?" diye sordu yeniden, sesi boğuktu. "Bunu neden yapmış?"

Kate'in irkildiğini hissettim, sanki Fatima'nın soruları onu can evinden vurmuştu.

"Bilmiyor işte," dedim öfke içinde. "Hiçbirimiz bilmiyoruz. Sorup durmayı kes, tamam mı?"

"Bence hepimizin içkiye ihtiyacı var, dedi Thea aniden ve Ambrose'un mutfak masasında sakladığı viski şişesini açıp kendine ağzına kadar dolu bir kadeh koyup kafasına dikti.

"Kate?"

Kate önce tereddüt etti, ardından başını onaylarcasına salladı. Thea üç kadeh daha koyup kendininkini de tazeledi. İçmek benim tercihim değildi, ben daha çok sigara istiyordum ama bardağı dudaklarıma götürdüğümde kendimi bu sert içkiyi yudumlarken buldum, boğazımı bütün acısıyla yaktığını hissettim. İçki Ambrose'un halıda, önümüzde *–ölü* olarak–

yattığı gerçeğini bulandırarak –bir şekilde– olan bitenin şokunu hafifletmişti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Fatima en sonunda, kadehler boşalınca. Yüzüne yeniden biraz olsun renk gelmişti. Kadehi bıraktığında titreyen eli yüzünden kadeh masada hafifçe sallandı. "Polisi mi arayalım, yoksa ambulansı falan mı..."

"İkisi de olmaz," dedi Kate, sesi sertti. Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu, diğerlerinde gördüğüm o olanlara anlam veremeyen boşluk benim yüzümden de okunuyor olmalıydı.

"*Ne?*" dedi Thea en sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimseye söyleyemem," dedi Kate inatçı bir tavırla. Bir kadeh daha koyup kafasına dikti. "Anlamıyor musun? Onu bulduğumdan beri burada oturmuş bu işin içinden sıyrılmanın yollarını arıyorum ama biri onun öldüğünü öğrenirse..." Durdu, ellerini bıçaklanmış da korkunç yarasından akan kanı durdurmaya çalışıyormuş gibi karnına koydu ama sonra devam etmek için kendini zorladı. "Kimsenin öğrenmesini göze alamam." Sesi sanki bu sözlerin daha önce provasını yapmış, kendi kendine defalarca tekrarlamış gibi mekanikti. "Bunu yapamam. Daha ben on altımı doldurmadan öldüğünü öğrenirlerse beni alıp götürürler, koruyucu aileye verirler. Evimi kaybedemem, özellikle de – özellikle de..."

Aniden sustu, cümlesinin devamını getiremedi, kendine büyük bir çabayla hâkim olan, her an patlayıp yıkılacak biri gibi görünüyordu. Ama bunu söylemesine gerek yoktu, ne demek istediğini biliyorduk.

Özellikle de tek ebeveynini, babasını kaybetmişken.

"Burası – burası yalnızca bir ev..." diye geveledi Fatima ama Kate başını iki yana salladı. Gerçek şu ki, burası yalnızca bir ev değildi. Burası stüdyosundaki resimlerden siyah tahtaların üstündeki kırmızı şarap lekelerine kadar Ambrose'du. Ve Kate'in bizimle bağlantısıydı. Uzaktaki bir bakıcı aileye verilir-

se her şeyini kaybederdi. Yalnızca babasını değil, bizi ve Luc'u da. Kimsesi kalmazdı.

Görünüşe göre... Tanrım, geçmişe baktığımda bu yalnızca aptalca değildi, aynı zamanda *suçtu*. Ne düşünüyorduk ki? Ama yanıt... Kate'i düşündüğümüzdü.

Ambrose'u geri getirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu ve şu anda seçenekleri ölçüp tarttığımda bile – Kate'in koruyucu aileye verilmesi, Değirmen'in bankaya devredilmesi gibi... şu anda bile bu yaptığımız mantıklı geliyordu. Bu *haksızlıktı*. Ambrose'a yardım edemiyorsak en azından Kate'e yardım etmeliydik.

"Öldüğünü kimseye söyleyemezsiniz," dedi Kate yeniden. Sesi çatallaşmıştı. "Lütfen. Söylemeyeceğinize söz verin."

Başımızı yukarı aşağı salladık, teker teker, her birimiz. Ama Fatima'nın kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Pekâlâ... ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu kuşku içinde. "Onu – onu öylece burada *bırakamayız*."

"Gömelim," dedi Kate. Bir sessizlik oldu, sözlerinin şokunu yavaş yavaş atlatacaktık. Gecenin sıcağına rağmen ellerimin nasıl da üşüdüğünü hatırlıyordum. Kate'in darmaduman olmuş beyaz yüzüne bakarak, *Sen kimsin?* diye düşündüğümü hatırlıyordum.

Ama o konuşurken sözcükler sanki muhtemel tek planımızın içinde kristalize olmuş gibiydi. Elimizde başka ne seçeneğimiz vardı?

Şimdi, geçmişe baktığımda kendimi sarsmak istiyordum – nedense tek çıkış yolu gibi görünen aptal bir planla birlikte sürüklenen o sarhoş, hiçbir şeyi göremeyen kızı sarsmak istiyordum. Elimizde başka ne seçeneğimiz vardı? Yüzlerce farklı ihtimal söz konusuydu, her biri bir ölümü gizleyip hayatını hile hurda üstüne inşa etmekten daha iyiydi.

Ama o sıcak yaz gecesi, Kate konuşurken bunların hiçbiri

gözümüze seçenek gibi görünmemişti, Ambrose'un cesedinin etrafında dikilip birbirimize baktık.

"Thea?" diye sordu Kate, Thea başını onaylarcasına tereddüt içinde salladı, ellerini başına koydu.

"Bu... tek yol gibi görünüyor."

"Olamaz," dedi Fatima ama bu söylediğine kendi de inanmıyor gibiydi, doğru olduğunu bildiği bir şeyi yavaş yavaş kabullenmeye çalışan biri gibi konuşmuştu. "*Olamaz*. Başka yolu olmalı. Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Para toplayamaz mıyız?"

"Tek sorun para değil ama, değil mi?" dedi Thea. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Kate on beş yaşında. Tek başına yaşamasına izin vermezler."

"Ama bu delilik," dedi Fatima, çizdiğimiz daireye bakarken sesinde çaresizlik vardı. "Lütfen Kate, lütfen polisi aramama izin ver."

"Olmaz," dedi Kate sert bir sesle. Dönüp Fatima'ya baktı, yüzünde yalvaran bir çaresizlikle gönülsüzlüğün tuhaf karışımı vardı. "Bak, yapamayacağını hissediyorsan ben senden yardım istemiyorum ama lütfen, *lütfen* polise anlatma. Ben halledeceğim, söz veriyorum. Onu kayıp olarak bildireceğim. Ama şimdi olmaz."

"Ama *öldü*!" dedi Fatima hıçkırarak, bu sözleri söylerken Kate'in içinde bir şeyler koptu, Fatima'yı ona saldırmak üzereymiş gibi bileğinden yakaladı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun sen?" diye bağırdı, sesinden ve yüzünden çaresizliği anlaşılıyordu – umarım bir daha hiçbir insanın böyle bir şey yaşamasına asla tanık olmam. "Bunun tek – tek... yol olmasının nedeni..."

Bir an kontrolü tamamen kaybetmek üzere olabileceğini düşündüm –çığlık atışını, olanlar karşısında, varlığının güvenliğine karşı indirilmiş o kocaman çekiş darbesi karşısında sövüp saymasını izlemek beni rahatlatırdı.

Ama içinde her ne fırtına kopuyorduysa da bunu büyük bir çabayla dizginledi, Fatima'nın bileğini bıraktığında yüzü sakindi.

"Bana yardım edecek misiniz?" dedi.

Teker teker, önce Fatima, sonra Thea ve sonra da geri kalanlar olarak başımızı yukarı aşağı salladık.

Saygılı, ya da elimizden geldiğince saygılıydık. Cesedi sugeçirmez bir örtüye sarıp elimizden geldiğince uzağa, Ambrose'un çizim yapmayı sevdiği bir yere, Menzil'in birkaç yüz metre aşağısındaki, denize doğru, manzaranın en güzel olduğu, patikanın gittikçe son bulduğu, arabayla girilmeyen, köpek gezdiren tek bir kişiyle teknelerinde halatlarıyla duran balıkçıların dışında birkaç kişinin geldiği yere taşıdık.

Oraya, sazların arasına, küreği kollarımız ağrıyana, sırtımız mahvolana kadar sırayla elimize alarak bir çukur kazdık ve Ambrose'u gömdük.

En kötü kısmı buydu. Onu saygın bir şekilde çukurun zeminine indiremedik – yapamadık. Dört kişi olmamıza rağmen çok ağırdı, çukur fazla derin, fazla dardı. Islak, killi zemine çarptığında çıkardığı ses – bir tür çarpışma gibiydi. O sesi yıllar boyunca bazı bazı halâ rüyalarımda duyacaktım.

Ambrose yüzüstü, tamamen hareketsiz yatıyordu, arkamdan Kate'in öğürdüğünü, boğulurcasına hıçkırdığını duydum, kumun içinde dizlerinin üstüne çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Onu saklayalım," dedi Thea sert bir sesle. "Küreği bana verin."

Şap. Derme çatma bir mezara fırlatılan ıslak kumun sesiydi bu. *Şap. Şap.*

Bize ne yaptığımızı en çok hatırlatan da kıyıya vuran dalgaların suskunluğu ve Kate'in o kuru, korkunç hıçkırıklarıydı.

En sonunda çukur doldu, yükselen su, çamurlu, sorunlu

ayak izlerimizi, kıyıda açtığımız yara izini düzelterek arkamızda bıraktığımız izleri gizledi. Kate'i aramıza aldık, yaptıklarımızın bilinciyle hayatımızın geri kalanına nasıl devam edeceksek etmek üzere kollarımızda yırtılan sugeçirmez örtüyle tökezleyerek geri döndük.

Bazen, rüyamda killi toprağı kazıyan kürek sesi duyarak geceleri uyanırdım; buna hâlâ inanamıyorum. Zihnimden uzaklaştırarak, içkinin, rutinin ve günlük yaşamın içinde boğarak çok uzun süre bu anılardan kaçmıştım.

Nasıl. Sözcük kulaklarımda çınladı. Nasıl böyle bir şey yapabilecek hale geldin? Bunun doğru olduğunu nasıl düşünebildin? Yaptığın şeyin Kate'in içinde bulunduğu korkunç durumun çözümü olduğuna nasıl inandın?

Özellikle de, her şeyin bilincinde olarak o telaşlı ve sarhoş aptallığın anısıyla yaşamanın çaresine nasıl baktın?

Ama o zaman, sigara ve içki içip Kate'in kanepesinde ağlarken, ay doğarken ve gelgit yaptığımız şeyin kanıtını silerken aklımda gece boyunca çınlayan farklı bir sözcük vardı.

Neden.

Ambrose neden böyle bir şey yapmıştı?

Bunu ertesi sabah öğrendik.

Haftanın devamında Kate'e bakmak, yasını paylaşmak için orada kalmayı planlamıştık ama yüksek pencerelerin arasında asılı duran saat dördü gösterdiğinde, Kate sigarasını söndürüp gözyaşlarını sildi.

"Sizin dönmeniz gerek."

"Ne?" Fatima, başını kadehinden kaldırıp baktı. "Kate, hayır."

"Hayır, gitmelisiniz. Siz imza vermediniz, üstelik böylesi daha iyi..."

Durdu. Ama biz ne demek istediğini ve haklı olduğunu biliyorduk ve şafak bataklığın üstünden sökmeye başladığında, şarabın ve şokun etkisiyle titreyip midemiz bulanarak yola koyulduk, kaslarımız ağrıyordu ama kalbimiz biz evden çıkarken Kate'in kanepenin köşesine kireç gibi yüzüyle uykusuz bir şekilde çökmüş hali karşısında daha çok sızladı.

Günlerden cumartesiydi ve bu, battaniyelerimizin altına girip parlak sabah ışığına karşı perdelerimizi çektiğimizde alarmımı kurmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Cumartesi kahvaltılarında yoklama alınmıyordu, kimse bizi kontrol etmiyordu ve kahvaltıyı atlayıp doğrudan öğle yemeğine gitmek ya da ortak odada, beşinci sınıfta olmanın ayrıcalıklarından biri olan tost makinesinde tost yapmak gayet kabul edilebilir bir şeydi.

Ama bugün geç saatlere kadar uyuma şansımız yoktu. Kapımız erkenden çalındı, hemen ardından Bayan Weatherby'nin personel anahtarı yatak odamızın kilidinde döndü. Bayan Weatherby içeri girip perdeleri açtığında Fatima ile kırmızı keçe battaniyelerimizin altından şaşkınlık içinde gözlerimizi kırptık.

Hiçbir şey söylemedi, kurnaz gözleri etrafı süzdü – sandalyenin üstünde bıraktığım kum sıçramış kot pantolonuma, tuzlu bataklığın çamuruna bulanmış sandaletlerime, dudaklarımızdaki kırmızı şarap izlerine baktı ve hiç kuşkusuz, akşamdan kalma iki ergenin teninden yayılan olgun vişneli alkol kokusunu aldı...

Fatima, karşı yatağımda ayağa kalkmaya çalışıyor, yüzündeki saçları geriye atıyor, parlak ışığın zalimliğine karşı gözlerini kırpıştırıyordu. Onu bırakıp Bayan Weatherby'ye baktığımda kalbimin göğsümde küt küt atışını hissettim. Bir sorun vardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Fatima. Son hecede sesi çatallaşmıştı, endişesinin benimkiyle birlikte arttığını hissettim. Bayan Weatherby başını iki yana salladı.

"Odama gelin, on dakika içinde," dedi kısaca. Sonra arkasına dönüp odadan çıktı, Fatima ile birbirimize bakakalmıştık, dehşet içindeydik ama aramızdaki dile getirilmemiş sorular sırasında sessiz kaldık.

Gömleğimin düğmelerini iliklemeye çalışırken parmaklarım korku ve akşamdan kalmışlıkla titremesine rağmen rekor bir sürede giyindik. Duş almak için zamanımız yoktu ama Fatima da ben de yüzümüzü yıkayıp dişlerimizi fırçaladık, nefesimdeki berbat sigara kokusunu maskelemeyi umuyor, fırça titreyen parmaklarımın arasında kayıp ağzımı açık bırakırken kusmamaya çalışıyordum.

En sonunda, gerçek olamayacak kadar uzun gelen bir sürenin ardından hazırdık ve yatak odamızdan çıktık. Kalbim göğsümde öylesine sert çarpıyordu ki bir an üst kattan gelen ayak seslerini neredeyse duymayacaktım. Thea, aceleyle merdivenlerden iniyordu, yüzü bembeyazdı ve tırnaklarını kanatana kadar yemişti.

"Weatherby mi?" diye sordu, Fatima başını evet dercesine salladı, gözleri korkunun karanlık havuzları gibiydi. "Siz..." diye başladı Thea söze.

Ama artık merdiven sahanlığındaydık ve geçip giden birinci sınıflar bize meraklı gözlerle bakıyor, belki de soluk yüzlerimiz ve titreyen ellerimizle bu erken saatte ne yaptığımızı sorguluyorlardı.

Fatima başını iki yana salladı, yüzünde midesi bulanmış gibi bir ifade vardı, aceleyle yürümeye devam ettik, Bayan Weatherby'nin kapısına ulaştığımızda ana koridordaki saat dokuzu vurdu.

Ne yalan söyleyeceğimizi önceden düşünmemiz gerekirdi, diye düşündüm umutsuzca ama artık buna zaman yoktu. Hiçbirimiz kapıyı çalmamış olmamıza rağmen çağrılmamızın üstünden tam olarak on dakika geçmişti ve kapının ardından

gelen gürültüleri duyabiliyorduk – Bayan Weatherby kalemlerini topluyor, sandalyesini geri itiyordu...

Ellerim buz gibiydi ve adrenalinden titriyordu, yanımda duran Fatima'nın midesi bulanıyormuş –ya da bayılacakmış– gibi göründüğünün farkındaydım.

Thea'nın yüzünde savaşa gidiyormuş gibi sert bir ifade vardı.

"Hiçbir şeyi kendiliğinden anlatmayın," diye fısıldadı, kapının tokmağı dönmeye başladığında. "Anladınız mı? Evet/hayır diye yanıtlayın. Ambrose hakkında hiçbir şey..."

O sırada kapı açıldı ve içeri çağırıldık.

"Eee?"

Tek sözcük, hepsi bu kadardı. Bayan Weatherby'nin karşısına dizilip oturduğumuzda yanaklarımın tam olarak utanç olmasa da buna yakın bir duyguyla yandığını hissettim. Yanımda, sol tarafımda Thea'nın pencereden dışarı baktığını görebiliyordum. Tıpkı taktığı adları ve kayıp hokey sopalarını konuşmak için çağırıldığında olduğu gibi yüzü solgun ve sıkkındı ama parmaklarının gömleğinin manşetlerinin gizinde huzursuzca kıpırdadığını, tırnaklarının etrafındaki kuru deriyi hiç durmadan didiklediğini görebiliyordum.

Sağımda oturan Fatima soğukkanlı görünmeye çalışmıyordu. En az benim kadar o da şoktaydı, sandalyesine büzülerek yok olabilecekmiş gibi çökmüştü. Saçları korkusunu saklamaya çalışıyormuş gibi yüzüne düşmüştü, gözlerini kucağına sıkı sıkıya kenetlemişti, Bayan Weatherby'nin bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyordu.

"Eee?" dedi Bayan Weatherby bir kez daha, ses tonunda öfkeyi andıran bir şeyler vardı ve kibirli bir tavırla masasındaki kâğıtlardan birini işaret etti.

Gözlerim diğer kızlara kaydı, konuşmalarını bekliyordum ama konuşmadılar ve ben de yutkundum.

"Biz – biz yanlış bir şey yapmadık," dedim ama sesim son sözcükte çatallaştı çünkü yapmıştık, sadece onun sandığı şeyi yapmamıştık.

Masada duran şeyler resimdi – benim, Thea'nın, Fatima'nın,

Kate'in resimleriydi, cilalı ahşabın üzerine öyle bir yayılmışlardı ki kendimi Ambrose bizi çizerken hiç hissetmediğim kadar çıplak ve savunmasız hissettim.

Bir resimde Thea vardı, Menzil'de yüzüyordu, sırtüstü yatmıştı, kollarını tembelce başının üstüne uzatmıştı. Bir resimde Kate vardı, iskeleden atlamak üzere pozisyon almıştı, uzun ve ince bir et çizgisi gibiydi, suluboya nehrin mavi ıslaklığında soluk görünüyordu. Bir resimde Luc vardı, iskelede çıplak şekilde güneş banyosu yapıyordu, gözleri kapalıydı, dudaklarında aylak bir tebessüm vardı. Beşimiz de ay ışığında çıplak yüzüyorduk, uzuvlarımız ve kahkahalarımız birbirine karışmıştı, hepsi birer kalem gölgesinden ve parlak ay ışığı sıçramasından ibaretti...

Gözlerim resimlerin arasında gezindi, her çizimde sahneler yeniden aklıma gelmiş, kâğıtların üstünden zihnime orada olduğumuz gün kadar taze ve berrak bir şekilde sıçramıştı – suyun serinliğini, güneşin sıcaklığını tenimde hissediyordum...

Sonuncusu, Bayan Weatherby'nin eline en yakın olanı bendim.

Boğazımın sıkıştığını ve yanaklarımın yandığını hissettim.

"*Eee?*" dedi Bayan Weatherby yeniden, sesi titriyordu.

Bu resimler seçilmiş resimlerdi, orası apaçıktı. Ambrose'un kanepeye pijamalarımızla kıvrılıp otururken ya da masasında sabahlıklarımızla tost yerken ya da çiğ kaplı arazide çizmelerimiz ve eldivenlerimizle ağır ağır yürürken yaptığı yüzlerce çizimin arasından seçilmişlerdi. Bu çizimleri her kim yolladıysa en suçlayıcı olanları seçmişti – çıplak olduklarımızı ya da öyle göründüklerimizi.

Öne doğru eğilip ayak tırnaklarıma oje sürdüğüm kendi resimlerimden birine, omurgamın kıvrımına baktım, kabartılar öyle özenle çizilmişti ki uzanıp onlara dokunabilir, düğümleri hissedebilirdiniz. Bunu hatırlıyordum – omurgamdaki sıcağı, enseme batan bikini üstümün düğümünü, ojeyi sürerken bu-

run deliklerime gelen pembe boyanın acı kokusunu hatırlıyordum.

Ama çizimde sırtımı bakan kişiye doğru dönerek oturuyordum, ensemdeki saçlarım bikini üstümün iplerini gizliyordu. Resim ne olduğuna göre değil, neye benzediğine göre seçilmişti. Özenle seçilmişti.

Kim yapmıştı bunu? Ambrose'u ve beraberinde bizi de kim böyle yok etmek istiyordu?

Anlamıyorsunuz, demek istedim. Ne düşündüğünü biliyordum – çizimleri gören herkes ne düşünürse onu düşünüyordu ama yanılıyordu. Korkunç, çok korkunç bir şekilde yanılıyordu.

Öyle değildi, hıçkırarak ağlamak istiyordum.

Ama bir şey söylemedik. Bayan Weatherby kişisel sorumluluk ve bir Salten kızının tavırları konusunda azarlayıp bunları çizenin adını vermemizi defalarca isterken bir şey söylemedik.

Hiçbir şey söylemedik.

Tahmin etmiş olmalıydı. Böyle resim çizebilen kimse yoktu, belki Kate olabilirdi. Ama Ambrose taslaklarını genelde imzalamazdı ve belki de Bayan Weatherby gerekli sözcükleri bize sesli söyletmeyi başarırsa...

"Peki o zaman; dün gece neredeydiniz?" dedi en sonunda.

Bir şey söylemedik.

"Okuldan çıkma izniniz yoktu ama siz yine sınırları ihlal ettiniz. Sizi görenler olmuş, bunu biliyorsunuz."

Bir şey söylemedik. Yan yana oturup sessizliğe sığındık. Bayan Weatherby kollarını kavuşturdu, acı dolu sessizlik uzayıp giderken Fatima ile Thea'nın hızlıca yanıma baktığını hissettim, neyi merak ettiklerini biliyordum. Tüm bunlar ne anlama geliyordu ve bunu ne kadar uzun süre saklayabilecektik?

Kapının çalınmasıyla sessizlik bozuldu ve hepimiz oturduğumuz yerde sıçradık, kapı açıldığında ve Bayan Rourke odaya ellerinde bir kutuyla girdiğinde hepimizin başı ona dönüktü.

Başıyla Bayan Weatherby'yi selamladıktan sonra kutunun içindekileri masaya, önümüze döktü ve işte Thea sessizliği o sırada bozdu, sesini öfkeyle yükseltmişti.

"Odalarımızı karıştırmışsınız! Sizi *sürtükler.*"

"Thea!" diye haykırdı Bayan Weatherby. Ama çok geçti. Tüm o zavallı kaçak malları –Thea'nın cep matarası, benim sigaralarım, çakmağım, Kate'in ot sardığı kâğıtlar, Fatima'nın yatağının altında sakladığı yarım şişe viski, bir paket kondom *O'nun Hikâyesi* filmi ve geri kalan her şey– masaya yayılmış bizi suçluyordu.

"Başka seçeneğim yok," dedi Bayan Weatherby yavaşça. "Bunları Bayan Armitage'a götüreceğim. Büyük bir kısmı da Kate Atagon'ın dolabında bulunduğuna göre kendisi nerede?"

Sessizlik.

Bayan Weatherby, "Kate Atagon nerede?" diye öyle bir bağırdı ki gözlerimi kırpıştırıverdim ve yaşlar yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Hiçbir fikrimiz yok," dedi Thea kibirli bir dille, pencereye bakmayı bırakıp Bayan Weatherby'ye döndü. "Sizin de bir fikrinizin olmaması okul hakkında çok şey anlatıyor, sizce de öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Çıkın dışarı," dedi Bayan Weatherby en sonunda, sözcükler dişlerinin arasından tıslayarak çıkmıştı. "Dışarı çıkın. Odalarınıza gidin ve ben sizi çağırana kadar da çıkmayın. Öğle yemeğiniz odanıza yollanacak. Diğer kızlarla konuşmayacaksınız ve ben de ebeveynlerinize telefon edeceğim."

"Ama..." dedi Fatima, sesi titriyordu.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Bayan Weatherby, aniden onun da en az bizim kadar sinirli olduğunu gördüm. Her ne olduysa olsun, her şey onun gözetimi altında meydana gelmişti ve o da bizim kadar tehlike altındaydı. "Konuşma şansınız vardı ve sorularıma yanıt vermek istemediğiniz için kesinlikle

itirazlarınızı da dinlemeyeceğim. Odalarınıza gidin ve bu tutumunuzu, Bayan Armitage'a ne söylemeyi planladığınızı ve elbette anne babanızı çağırdığında –çünkü çağıracağından hiç kuşkum yok– onlara ne söylemeyi planladığınızı düşünün."

Kapıda durup ardına kadar açık tuttu, kapının tokmağındaki eli hafifçe titrerken biz de arka arkaya, ayağımızı yere sürüyerek ve sessiz kalmaya devam ederek odadan çıkıp birbirimize baktık.

Az önce neler olmuştu böyle? O çizimler okulun eline nasıl geçmişti? Ve biz ne *yapmıştık*?

Bilmiyorduk ama kesin olan bir şey vardı. Her ne olduysa olmuştu, dünyamız başımıza yıkılmak üzereydi ve Ambrose'u da beraberinde alıp götürmüştü.

Geç olmuştu. Perdeler, Değirmen'de her ne kadar perde varsa işte, hepsi çekilmişti. Liz saatler önce evine gitmişti, onu babası almıştı ve o gittikten sonra Kate Değirmen'in kapısını hatırladığım kadarıyla ilk kez sürgüledi, onlara Jess Hamilton ile ne konuştuğumu anlattım.

"Nereden biliyorlar?" diye sordu Fatima çaresizlik içinde. Kanepede birbirimize sokulmuş oturuyorduk, Freya kollarımdaydı. Thea arka arkaya sigara içiyor, birinin ucuyla diğerini yakıyor, dumanı hepimizin üstüne doğru veriyordu ama ona buna bir son vermesini söyleyecek gücüm yoktu.

"Her zamanki gibi herhalde," dedi kısaca. Kalçamın yanına iliştirdiği ayakları buz gibi soğuktu.

"Ama," diye itiraz etti Fatima, "hepimizin okulu dönem ortasında bırakmayı kabul etmekteki amacının olanların açıga çıkmaması olduğunu sanıyordum. Amaç bu değil miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Kate bitkin bir sesle. "Ama okuldaki dedikodu ağı böyle işliyor – belki de eski bir öğretmen eski bir mezuna söylemiştir... ya da anne babalardan biri öğrenmiştir."

"Çizimlere ne oldu?" diye sordu Thea.

"Okulun bulduklarına mı? Yok edildiklerinden çok eminim. Biz ne kadar istemediysek Bayan Armitage'ın da o çizimlerin bulunmasını istemediğinden eminim."

"Ya diğerleri?" diye sordum. "Ambrose'un burada sakladığı çizimler?"

"Onları yaktım," dedi Kate kararlılık içinde ama bunu söy-

lerken gözlerinde, bakışlarının titreyişinde bir şey vardı, gerçeği söylediğinden çok emin değildim.

Okuldaki durumu kurtaran Kate olmuştu – ne kadar kurtarılabilirse tabii. Pazar günü öğleden sonra soluk ama sakin bir halde okula geldiğinde Bayan Weatherby onu bekliyordu, Kate müdirenin çalışma odasına girmiş ve uzun bir süre de çıkmamıştı.

Çıktığında ise hemen etrafını sardık, sorularımız kanat gibi çırpınıp duruyordu ama o yalnızca başını iki yana salladı ve kuleyi işaret etti. *Bekleyin*, diyordu bu hareketi. *Baş başa kalana kadar bekleyin.*

Sonra, en sonunda, nihayet baş başa kaldığımızda valizini son kez toplarken her şeyi bize anlattı.

Çizimlerin ona ait olduğunu söylemişti.

Bugün bile Bayan Armitage'ın ona inanıp inanmadığına ya da tam tersine işaret eden somut bir kanıtın bulunmayışı nedeniyle mümkün olan en küçük yıkımı yaratacak bir kurguyu kabul etmeye karar verip vermediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kate'in tarzı –doğal tarzı her neydiyse– tamamen farklıydı – gevşekti, akıcıydı, Ambrose'un ayrıntı inceliğinden tamamen yoksundu.

Ama istediğinde babasının tarzını kusursuz bir şekilde taklit edebiliyordu ve belki de onlara ikna olacakları bir şey göstermişti – müdirenin odasında benzer bir çizim yapmış olabilirdi. Bilmiyordum. Hiçbir zaman sormamıştım. Ona inanmışlardı ya da inandıklarını söylemişlerdi ve bu kadarı yeterliydi.

Gitmemiz gerekiyordu, bundan hiç kuşkumuz yoktu. Sınırları ihlal etmek, odada alkol ve sigara bulundurmak, tüm bunlar başlı başına birer patlayıcı madde gibiydi – okuldan atılmak için yeterli sebeplerdi. Ama çizimler, Kate'in itirafları-na rağmen, o çizimler her şeye bir doz nükleer belirsizlik daha eklemişti.

En sonunda, dile getirilmeyen o anlaşma imzalandı. Okuldan atılmadan sessizce git, mesaj buydu, ve tüm bunlar hiç olmamış gibi davran. Hepimizin iyiliği için.

Biz de öyle yaptık.

Sınavlarımızı bitirmiştik ve yaz tatiline sadece birkaç hafta kalmıştı ama Bayan Armitage bunu bekleyemeyecekti. Her şey şaşırtıcı derecede hızlı şekilde olup bitti – yirmi dört saat içinde, hafta sonu bitmeden okuldan ayrılmıştık, hepimiz, önce Kate beyaz yüzlü metanetiyle eşyalarını taksiye attı, ardından Fatima gözyaşları içinde kireç gibi yüzüyle teyzesiyle eniştesinin arabasının arka koltuğunda okuldan ayrıldı. Sonra Thea'nın babası dayanılmaz derecede gürültücü ve neşeli bir şekilde okula gelmişti ve en sonunda da benim babam neredeyse tanınmayacak kadar üzgün ve bitkin halde beni almaya gelmişti.

Babam hiçbir şey söylemedi. Ama uzun, çok uzun Londra yolundaki sessizliği dayanması neredeyse en güç şey olmuştu.

Kuş gibi dört bir yana dağılmıştık – Fatima'nın en sonunda dileği gerçekleşmiş, annesiyle babasının görev sürelerini tamamlamak üzere oldukları Pakistan'a gitmişti. Thea İsviçre'ye, görgü okuluyla nezarethane arasında bir eğitim kurumuna gönderilmişti. Yüksek duvarlı, pencereleri demir parmaklıklı bir yerdi burası ve her türden "kişisel teknolojiye" karşı kuralları vardı. Ben İskoçya'ya, çok uzakta olduğu için, Beeching* kapatmadan önce bir zamanlar kendi tren istasyonuna sahip bir yatılı okula postalanmıştım.

Salten'da bir tek Kate kalmıştı ve artık onun evinin de Thea'nın görgü okulu gibi hapishaneden farksız olduğunu anlıyordum. Tek fark, onun pencerelerindeki parmaklıkların kendi eseri olmasıydı.

---

* Dr. Richard Beeching. 1963 ve 1965 yılında yazdığı raporlarla Birleşik Krallık'taki birçok tren istasyonu kapatılmıştır. –çn

Her hafta yazışıyorduk, en azından ben ona her hafta yazıyordum ama o, mektuplarıma iki yakasını bir araya getirmek için durmadan verdiği mücadeleye, biz olmayınca nasıl yalnızlık çektiğine dair kısa ve bitkin yanıtlar veriyordu. Babasının resimlerini satmıştı, satacak resim kalmayınca da sahtelerini yapmaya başlamıştı. Londra'daki bir galeride Ambrose'un yapmadığını bildiğim bir kopya görmüştüm.

Luc hakkında bildiğim tek şey Fransa'ya döndüğüydü – ve Kate'in yalnız yaşadığını, on altısını doldurmasına kaç hafta kaldığını saydığını, babasının nereye gittiğine, ne yaptığına dair sonu gelmeyen soruları savuşturduğunu, onun yokluğunu çok yavaş bir şekilde fark ederken yaptığı hataya dair belli belirsiz kuşkuları Ambrose'un suçunun bütün sertliğiyle kesin oluşuna çevirdiğini biliyordum.

On altısını doldurduğu yaş gününde hepimiz ona mektup yazıp sevgimizi sunduk ve en azından bu kez bize yanıt verdi.

"*Ben on altı yaşındayım,*" yazıyordu bana gönderdiği mektupta. "*Ve bu sabah uyandığımda ne düşündüğümü biliyor musun? Konu hediyeler ya da kartlar değildi, çünkü bunların hiçbirine sahip değildim. Konu, en sonunda polise babamın ortadan yok olduğunu söyleyebilmiş olmamdı.*"

Hepimiz yalnızca bir kez daha buluştuk ve bu buluşma annemin cenazesinde gerçekleşti, on sekizimi doldurduğum yıl gri bir bahar günüydü.

Gelmelerini beklemiyordum. Umut ediyordum – bunu inkâr edemezdim. Eposta atmış, onlara olanları anlatmıştım, cenaze gününü ve saatini söylemiştim ama başka hiçbir açıklama yapmamıştım. Babam ve kardeşimle krematoryumun önünde, arabadaydım ve işte oradalardı, kapının yanında, yağmurun altında siyah bir kalabalık oluşturmuşlardı. Araba, cenaze arabasını izleyerek krematoryum yolundan yavaşça yukarı çıkarken başlarını çevirip baktılar, gözlerindeki o şefkatli bakışı görünce kalbim biraz sızladı, aniden parmaklarımın büyük bir uyuşuklukla kapının kolunu yokladığını hissettim, sürücü alelacele frene bastığında çakıl taşlarının üstündeki lastik çatırtısını duydum ve tökezleyerek arabadan indim.

"Çok üzgünüm," dediğini duydum sürücünün, "duracaktım – onun arabadan ineceğini hiç..."

"Endişelenmeyin." Babamın sesi temkinliydi. "Yola devam edin. O kendi gelir."

Arabanın motoru homurtular eşliğinde yeniden canlandı ve yağmurun altında yolun yukarısına doğru gözden kayboldu.

Ne söylediklerini hatırlayamıyordum, yalnızca beni saran kollarının hissini, yüzümden süzülürken gözyaşlarımı gizleyen yağmurun serinliğini hatırlıyordum. Ve içimde açılan boşluğu doldurabilecek tek insanların yanında, evimde olduğum hissini.

Dördümüzün on beş yıl boyunca son kez bir araya gelişiydi.

"O biliyor mu?" dedi Thea'nın dumandan çatal çatal çıkan sesi ve şamdanların dibine kadar yanan mumlar eşliğinde oturup düşündüğümüz odanın sessizliğini böldü. Dışarıda sular iyice yükselmiş, ardından yavaşça çekilmeye başlamıştı.

Kate, Menzil'in sessiz ve siyah sularına bakan başını çevirdi.

"Kim biliyor mu?"

"Luc. Yani, bir şey bildiği apaçık ama ne kadarını biliyor? O gece neler olduğunu, ne yaptığımızı ona anlattın mı?"

Kate iç çekti ve sigarasını çay tabağında söndürdü. Sonra başını iki yana salladı.

"Hayır, anlatmadım. Kimseye asla bir şey anlatmadım, bunu biliyorsun. Bizim – bizim..."

Durdu, cümlesini tamamlayamadı.

"Bizim yaptıklarımızı mı? Neden söylemiyorsun?" dedi Thea, sesi yükselmişti. "Biz bir ceset sakladık."

Sözcüklerin bu kadar cesurca söylenmiş olması şok etkisi yaratmıştı, uzun zamandır yaptıklarımızın etrafında dolandığımız için yüksek sesle duymanın kulağa bir gerçeğe uygunluk kontrolü gibi geldiğini fark ettim.

Çünkü yaptığımız şey buydu. Biz bir ceset saklamıştık ama mahkemeler bunu bu şekilde ifade etmeyecekti. Muhtemelen *cesedin kanuni ve uygun şekilde defnedilmesini engellemek* şeklinde bir suçlama yönlendireceklerdi. Sözcükleri ve cezasını biliyordum. Başka bir şeyi kontrol ediyormuşum gibi yapıp

defalarca araştırmıştım, sözcükleri her defasında baştan okuyup dururken parmaklarım titremişti. Muhtemelen bir de *otopsiyi engellemek için cesedi ortadan kaldırmak*la suçlanacaktık, aslında hukuk dergilerinde bu cümleyle ilk karşılaştığımda küçük ve acı bir kahkaha patlatmıştım. Tanrı biliyor ya, otopsi aklımızın ucundan bile geçmemişti. Otopsinin ne olduğunu bile bildiğimden şüpheliyim.

Acaba hukuk okumamın nedenlerinden biri de yaptıklarımın ve bu yaptıklarımın cezasının bilgisiyle kuşanmak mıydı?

"O biliyor mu?" dedi Thea yeniden, yumruğunu her sözcükte masaya vurup irkilmeme neden olarak.

"Bilmiyor ama kuşkulanıyor," dedi Kate yavaşça. "Bir sorun olduğunu en başından beri biliyor ama gazete haberlerinden sonra... Fransa'da başına gelenler için bir bakıma beni –*bizi*– suçluyor. Bunun tamamen mantıkdışı olmasına rağmen."

Öyle miydi? Gerçekten çok mu mantıkdışıydı? Luc'un tek bildiği onu evlat edinen pek sevgili üvey babasının ortadan kaybolduğu, Menzil'de bir cesedin yüzeye çıktığı ve bizim bununla bir ilgimiz olduğu. Öfkesi bana çok, çok mantıklı geliyordu.

Ama sonra Freya'ya, yüz ifadesinin meleksi huzuruna baktım ve Luc onu bana uzattığında kıpkırmızı olan yüzündeki korkuyla öfkeyi bir kez daha düşündüm. Çocuğumu kucaklayıp onu bataklıkların içinde çığlık çığlığa sürüklemesi mantıklı birinin yapacağı iş miydi?

Tanrım, bilmiyordum, artık bilmiyordum. Mantıklı olan ne olduğunu çok uzun zaman önce unutmuştum. Belki de bunu Değirmen'de Ambrose'un cesediyle geçirdiğimiz o gece unutmuştum.

"Birine anlatacak mı?" dedim zar zor. Sözcükler boğazıma yapışıp kalmıştı. "Tehditler savurdu... polisi aramaktan söz etti...?"

Kate iç çekti. Yüzü lambanın ışığında kasvetli ve gölgeli görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Bir şey yapacak olsaydı çoktan yapardı."

"Ya koyun?" dedim. "Not? Bunları o mu yaptı?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladı Kate. Sesi hissizdi ama ses tonu günün birinde baskıdan çatlayacak gibi hassastı. "Bilmiyorum. Bir süredir – böyle şeyler yaşıyordum..." Yutkundu.

"Haftalardır mı? Aylardır mı?" dedi Fatima. Kate dudaklarını sıktı, hassas ağzı kendisi yanıt vermeden önce onu ele vermişti.

"Aylardır, evet. Hatta... yıllardır."

"Tanrı aşkına." Thea gözlerini kapadı, elini yüzüne götürdü. "Neden bize söylemedin?"

"Neden anlatacaktım ki? Siz de benim kadar korkun diye mi? Siz bunu *benim* için yaptınız, bu benim yüküm."

"Nasıl başa çıktın Kate?" dedi Fatima usulca. Kate'in ince, boya sıçramış elini alıp avuçlarının arasında tuttu, nikah ve nişan yüzüklerindeki mücevherler mum ışığında parlıyordu. "Yani biz gittikten sonra. Burada tek başına kaldın, nasıl başardın?"

"Nasıl başardığımı biliyorsun," dedi Kate ama yutkunurken çene kaslarının gerilip esnediğini gördüm. "Babamın resimlerini sattım, sonra elimde hiç resim kalmayınca onun adıyla başka resimler yaptım. Luc, yaptığımı düşündüğü şeyler listesine sahteciliği de ekleyebilir, canı çok istiyorsa."

"Onu kastetmedim. Böyle tek başına yaşayarak, konuşacak kimsen yokken nasıl delirmedin? Korkmadın mı?"

"Korkmadım..." dedi Kate, sesi çok kısıktı. "Hiçbir zaman korkmadım ama başka açılardan... Bilmiyorum. Belki de delirmiştim. Belki de hâlâ deliyimdir."

"Hepimiz delirmiştik," dedim aniden, herkes başını çevirip bana baktı. "Hepimiz. Yaptığımız şey – bu yaptığımız..."

"Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Thea. Yüzü gergindi, cildi elmacıkkemiklerine kadar gerilmişti.

"Elbette seçeneğimiz vardı!" diye bağırdım. Aniden bütün gerçekler yüzüme yeniden tokat gibi çarptı, ıslak kum ve kürek görerek rüyamdan gecenin bir yarısı uyandığımda ya da bir ölümü sakladığı için hüküm giyen birinin manşetiyle karşılaştığımda şokun etkisiyle bir an elimin ayağımın bosandığı zamanlarda olduğu gibi içimde kaynayıp duran telaşı hissettim. "Tanrım, anlamıyor musunuz? Bu ortaya çıkarsa – işimi kaybederim. Bu ağır suç kapsamına girer, sicilinizde böyle bir suç varken avukatlığa devam edemezsiniz. Fatima'nın durumu da aynı olur – sizce insanlar ölümü saklamış bir doktoru isterler mi? Hepimiz tam anlamıyla *boku yedik*. Hapse girebiliriz. Ben..." Boğazım düğüm düğüm olmuş beni boğuyordu, sanki biri ellerini soluk boruma sarmıştı. "F-Freya'yı kayb..."

Cümlemi bitiremedim, söyleyemedim.

Ayağa kalktım, pencereye doğru yürüdüm, bebeğim hâlâ kucağımdaydı ve polisin eve girip onu kollarımdan çekip almasını önleyebilecekmişim gibi onu sıkı sıkı tutmuştum.

"Isa, sakin ol," dedi Fatima. Kanepeden kalkıp durduğum yere geldi ama yüzü beni teselli etmiyordu, konuşurken gözlerinde korku vardı. "Reşit değildik. Bu bir şeyleri değiştirir, değil mi? Avukat olan sensin."

"Bilmiyorum." Parmaklarımın Freya'yı iyice sıktığını hissettim. "Cezai ehliyet yaşı on. Hepimiz bu yaştan büyüktük."

"Peki ya zamanaşımı?"

"Bu daha çok özel hukuk konularını kapsıyor. Bize uygulanabileceğini sanmıyorum."

"Sanmıyor musun? Ama bilmiyorsun da, değil mi?"

"Evet, *bilmiyorum*," dedim yeniden, çaresizce. "Ben Kamu Hizmeti'nde çalışıyorum Fatima. Bu tür konular benim dışımda kalıyor." Freya, uykulu gözlerle ufak ufak mızıldanınca canını acıttığımı fark ettim ve onu daha gevşek tutmak için kendimi zorladım.

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Thea odanın öteki tarafın-

dan. Tırnaklarının etrafındaki ölü deriyi koparmakla meşguldü, derisi çıplak kalmıştı ve kanıyordu. Parmaklarından birini ağzına götürüp kanı emişini izledim. "Yani, olay ortaya çıkarsa boku yedik, değil mi? Cezaların bir önemi yok. Bizi asıl dedikodular ve herkesin her şeyi öğrenecek olması mahvedecek. Böyle bir haber bulvar gazetelerinin çok hoşuna gidecektir."

"Kahretsin." Fatima ellerini yüzüne götürdü. Sonra başını kaldırıp saate baktı ve yüz ifadesi değişti. "Sabahın ikisi mi olmuş? Nasıl iki olabilir? Benim yukarı çıkmam gerek."

"Sabah gidecek misin?" diye sordu Kate. Fatima başını evet dercesine salladı.

"Gitmem gerek. İş için geri dönmeliyim."

İşmiş. Bu kulağa imkânsız geliyordu, kendimi bir anda gittikçe yükselen histerik bir kahkaha atarken buldum. Bir de Owen vardı. Yüzü nedense gözümün önüne bile gelmiyordu. Bu dünyayla, bizim yaptıklarımızla hiçbir bağlantısı yoktu onun. Geri dönüp onun yüzüne nasıl bakabilirdim? Şu anda ona *mesaj atacak* halim bile yoktu.

"Tabii ki gitmelisin," dedi Kate. Gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı. "Buraya gelmen çok güzeldi ama zaten, diğer her şeyden bağımsız olarak, akşam yemeği sona erdi. Böylesi daha... daha doğal görünür. Ve evet, hepimizin uyuması gerek."

Ayağa kalktı, Fatima gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkarken Kate de mumları üfleyip lambaları söndürmeye başladı.

Ben pencerelerin arasında durmuş Freya'yı kucağımda tutmaya devam ederek Kate'in bardakları toplamasını izliyordum.

Uyuyabileceğimi hayal bile edemiyordum ama yarın Freya ile ve geri dönüş yolculuğuyla başa çıkabilmek için uyumalıydım.

"İyi geceler," dedi Thea. O da ayağa kalktı, koltukaltına sanki yatağa bir damacana şarap götürmek çok normal bir şeymiş gibi sakince bir şişe sıkıştırdığını gördüm.

"İyi geceler," dedi Kate. Son mumu da üfleyince karanlığa büründük.

Hâlâ derin bir uykuda olan Freya'yı kocaman bir çift kişilik yatağın –Luc'un yatağının– ortasına yatırdım, boş banyoya doğru yürüdüm ve dilimin fazla şarabın acı postuyla kaplandığını hissederek yorgun argın dişlerimi fırçaladım.

Aynaya bakarak rimelimi ve gözkalemimi sildiğim sırada gözlerimin etrafındaki ince derinin pamuğun altında nasıl gerildiğini, esnekliğinin yavaş yavaş azaldığını gördüm. Bu gece, eski okulumun kapılarından içeri girerken her ne düşündüysem ve her ne hissettiysem, ben artık eski ben değildim. Kate, Fatima ve Thea da değişmişlerdi. Artık hepimiz neredeyse yirmi yaş daha büyüktük ve yaptıklarımızın ağırlığını çok uzun süre taşımıştık.

Yüzümü silip temizledikten sonra koridora çıkıp Freya'yı ve şu ana kadar muhtemelen çoktan uyuyakalmış olan diğerlerini uyandırmamak için sessiz adımlarla odama doğru yürüdüm. Ama Fatima'nın yatak odasının kapısındaki çatlaktan dışarı ışık süzülüyordu, durduğum anda belli belirsiz fısıltılar işittim.

Bir an telefonda Ali ile konuştuğunu sandım ve Owen konusunda suçluluk hissettim ama sonra ayağa kalktığını, yerdeki örtüye doğru eğildiğini gördüm ve bir anda her şeyi anladım – namaz kılıyordu.

Bakışlarım bir nevi davetsiz misafir gibiydi, yeniden yürümeye başladım ama bu hareketim ya da çıkan ses Fatima'nın dikkatini çekti ve "Isa, sen misin?" diye seslendi usulca.

"Evet." Durdum, odasının kapısını birkaç santim ittim. "Ben de yatağa gidiyordum. Amacım... yani seni izlemiyordum."

"Sorun değil," dedi Fatima. Seccadesini dikkatlice yatağına yerleştirdi, yüzüne yerleşen huzur az önce, aşağı kattayken orada değildi. "Utandığım bir şey yapıyor değilim ki."

"Her gün namaz kılıyor musun?"

"Evet, aslında günde beş kez. Yani, evdeyken beş kez. Yolculuk sırasında farklı oluyor."

"Beş kez mi?" Bir anda inancı konusunda ne kadar cahil olduğumu fark edip utandım. "Ben – ben sanırım bunu biliyordum. Yani, işteki Müslümanlar..." Ama durdum, söylediğim sözlerin beceriksizliği etime iğne gibi batmıştı. Fatima benim arkadaşımdı, en iyi ve en eski arkadaşlarımdan biriydi ve ben hayatının ana dayanağına dair ne kadar az şey bildiğimi, onun hakkında ne kadar çok şeyi yeni baştan öğrenmem gerektiğini ancak şimdi fark ediyordum.

"Gerçi geç kaldım," dedi pişmanlık içinde. "Yatsı namazını on bir civarında kılmalıydım. Zamanı fark etmemişim."

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordum acemice. Omuzlarını silkti.

"İdeal olan bu değil tabii ama bize bunun samimi bir hata olduğu durumda Allah'ın affettiği söylendi."

"Fatima," dedim ve sonra durdum. "Neyse."

"Olmaz, ne oldu?"

Derin bir nefes aldım. Söylemek üzere olduğum şeyin çok ahmakça olup olmadığından emin değildim, daha fazlasını söyleyemezdim. Ellerimi gözlerime bastırdım.

"Yok bir şey," dedim. Sonra, bir anda, "Fatima," dedim, "sence – sence Allah bizi affeder mi? Yani, seni?"

"Yaptığımız şeylerden dolayı mı diyorsun?" diye sordu Fatima, başımı evet dercesine salladım. Yatağa oturdu, saçlarını örmeye başladı, parmaklarının ritmi kendi düzeni içinde insanı yatıştırıyordu. "Öyle umuyorum. Kuran, Allah'ın bütün günahları affettiğini öğretir, günahkâr gerçekten tövbe ederse tabii. Tanrı biliyor ya, ben çok günah işledim ama yaptıklarımız konusunda kendi payıma düşenin kefaretini ödemeye çalıştım."

"Biz ne yaptık Fatima?" diye sordum, sorguya çekme ya da

boş konuşma gibi bir niyetim yoktu. Ben bir anda, gerçekten, ne yaptığımızı bilmediğimi fark etmiştim. On yedi yıl önce bana sorulsaydı, bir arkadaşımızın güvende olması için gereken yaptığımızı söylerdim. On yıl önce sorulsaydı, bir cesedin yüzeye çıkacağı ve bana yanıtını vermeye dayanamayacağım soruların sorulacağı korkusundan geceleri gözüme uyku girmemesine neden olan affedilemez derecede aptalca bir şey yaptığımızı söylerdim.

Ama artık ceset yüzeye çıkmıştı ve sorular... bizi sorular, henüz göremediğimiz tuzaklar bekliyordu. Artık hiç emin değildim.

Bir suç işlemiştik, bundan emindim. Ama acaba Luc'a daha da kötü bir şey mi yapmıştık? Onu hatırladığım çocuk olmaktan çıkarıp zar zor tanıdığım o öfkeli adama dönüştüren bir şey?

Belki de bizim gerçek suçumuz Ambrose'a karşı değil, onun çocuğuna karşı işlenmişti.

Yatağına yatmak ve Freya'nın uykudaki başının üstünden karanlığın içine bakmak için Luc'un odasına girdiğimde kendime sorup durduğum soru buydu. Biz bunu Luc'a mı yapmıştık?

Gözlerimi kapadığımda varlığı sanki etrafımı sardı, sıcak tenime yapışan çarşaflar kadar gerçekti. O buradaydı – tıpkı bizim gibi ve bu düşüncenin beni korkutması gerekirken hiç de öyle olmadı. Çünkü o uzun elleri ve altın gözleriyle, kalbimi küt küt attıran o boğuk ve tereddüt dolu kahkahasıyla bu gece tanıştığımız adamı yıllar önce tanıdığım çocuktan ayrı tutamıyordum. Ve o çocuk Luc'un içinde bir yerlerdeydi, bunu gözlerinde, acının, öfkenin ve içkinin altında görmüştüm.

Yatakta Freya'ya sarılarak uzanırken Luc'un ettiği sözler kafamın içinde dönüp duruyordu.

Menzil'deki cesedin sorumlusunu öğrenmek ister misiniz?

O ıslık çalar, siz de köpek gibi koşarak gelirsiniz.

Uykuya dalmak üzereyken aklıma gelen ve bir daha da gitmeyen, Freya'yı onu kıpırdanıp uykusunda kıvrandıracak kadar sıkmama neden olan asıl cümle sonuncusuydu.

Bir şey değil, Isa. Bebeğine baktığım için... bir şey değil. Yine seve seve bakarım.

"Evine bırakmamı istemediğinden *emin* misin?"

Fatima kapının yanında duruyordu, bir elinde valizi, diğerinde güneş gözlüğü vardı. Başımı iki yana salladım, içtiğim çayı yuttum.

"Evet, ben hallederim. Freya'nın altını değiştirip toplanacağım, seni bekletmek istemem."

Sabah yediye çeyrek vardı. Kanepede, bir parça güneşin altında kıvrılıp oturmuş, Freya ile oynuyor, burnunu sıkıp kopardıktan sonra geri takıyormuşum gibi yapıyordum. Ellerime vuruyor, küçücük, yer yer yumuşak tırnaklarıyla onları yakalamaya çalışıyordu, gözleri Menzil'den yansıyan güneşin parlaklığında mahvolmuştu. Ellerini nazikçe tutup yeniden yere koyduğum çayıma uzanmasını önlemeye çalıştım.

"Sen git, gerçekten."

Thea ve Kate hâlâ uyuyordu ama Fatima gitmek, Ali'ye ve çocuklarına kavuşmak için sabırsızlanıyordu, bunu görebiliyordum. En sonunda başını evet dercesine gönülsüzce salladı, güneş gözlüğünün saplarını başörtüsünün altına soktu ve cebine dokunup arabanın anahtarlarını yokladı.

"İstasyona nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Taksiyle, belki, bilmiyorum. Kate ile hallederim."

"Tamam," dedi Fatima. Anahtarları elinde tarttı. "Onlara benim yerime veda et. Bak, Kate'i gelmeye ikna etmeye çalış lütfen, tamam mı? Dün bu konuyu onunla konuştum ve o pek..."

"O pek ne?"

Üst kattan bir ses geldi. Gölge, mutluluk içinde mızıldandı ve pencerenin yanındaki güneş ışığı gölünden kalktı. Fatima ile yukarı baktığımızda Kate'in bir zamanlar lacivert olan ama artık rengi güneşten solmuş pamuk bir elbiseyle merdivenlerden indiğini gördük. Gözlerini ovuşturuyor ve esnememeye çalışıyordu.

"Şimdiden mi gidiyorsunuz?"

"Korkarım ki evet," dedi Fatima. "Dönmem gerek, saat dokuzda ameliyatta olmalıyım ve Ali bu gece çocukları alamayacak. Ama bak Kate, Isa'ya diyordum ki – lütfen, gelip birkaç günlüğüne kalmayı tekrar düşünmez misin? Yerimiz var."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," dedi Kate hissizce ama kararının iddia ettiği kadar katı olmadığını hissediyordum. Lavabonun altından kahve demliğini çıkardı, musluktan su doldurup içine su ve kahve koyarken elleri hafifçe titriyordu. "Gölge'yi ne yapacağım?"

"Onu da getirebilirsin," dedi Fatima pek ikna edici olmayan bir dille ama Kate başını çoktan iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Ali'nin köpekler hakkındaki hislerini biliyorum. Hem zaten Sam'in alerjisi falan yok muydu?"

"Köpek bakıcıları var, değil mi?" diye yalvardı Fatima ama yine ikna edici değildi. İkimiz de Gölge'nin bahanelerden biri olduğunu biliyorduk ama *asıl* bahane o değildi. Kate buradan bir yere ayrılmayacaktı, bu kadar basitti.

Oluşan sessizlik ocağın üstündeki moka demliğinin fokurtusuyla bölündü ve Kate hiçbir şey söylemedi.

"Güvenli değil," dedi Fatima en sonunda. "Isa, anlatsana ona. Sorun sadece elektrik değil – peki ya Luc? Kanlı notlar ve ölü koyun, Allah aşkına."

"Bunları onun yapıp yapmadığını bilmiyoruz," dedi Kate, sesi çok kısıktı ama ikimize de bakmıyordu.

"Onu polise bildirmen gerekiyor," dedi Fatima öfke içinde ama Kate söylemese de hepimiz bunun asla olmayacağını biliyorduk.

"Pes ediyorum," dedi Fatima en sonunda. "Ben söyleyeceğimi söyledim. Kate – misafir odam sana her zaman açık, bunu unutma." Yanımıza gelip ikimizi de öptü. "Thea'ya benim yerime hoşçakal deyin," dedi bana doğru eğilirken, yanağıma değen yanağı sıcaktı. Kulağıma doğru, "Lütfen Isa, fikrini değiştirmeye çalış. Belki seni dinler," diye fısıldarken parfümü burun deliklerimi yaktı.

Sonra doğruldu, çantasını aldı ve birkaç dakika sonra müzik sesiyle arabasının motorunun homurtusunu duyduk ve en sonunda güneşin kavurduğu patikadan Salten'a doğru uzaklaştığını duyduk. Değirmen'e yeniden sessizlik hâkim olmuştu.

"Pekâlâ," dedi Kate. Kahvesinin ardından bana baktı, tek kaşını kaldırdı ve beni Fatima'nın paranoyası karşısında ona anlayış göstermeye davet etti ama ben Kate'in burada kalması gerektiğini düşünmüyordum. Sinirleri çok bozuktu ve bazen patlama noktasına, belki de kendisinin fark ettiğinden de daha yakın olduğu izlenimine kapılıyordum.

"O haklı, Kate," dedim. Kate gözlerini devirip bir yudum daha aldı ama Thea'nın tırnaklarının etrafındaki deriyi kanayana kadar didiklemesi gibi ben de konuyu didikleyerek iyice üstüne gittim. "Koyun konusunda da haklı – bu çok hastalıklı bir numaraydı."

Kate karşılık vermedi, yalnızca kahvesine bakmakla yetindi.

"Bunu... bunu Luc yaptı, değil mi?" dedim en sonunda.

"Bilmiyorum," dedi Kate yavaşça. Bardağını bırakıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunu söylerken gerçeği söylüyordum. Evet, Luc sinirli ama o – bana karşı kin tutan tek kişi o değil."

"Ne?" Bunu ilk kez duyuyordum ve şaşkınlığımı gizleyemezdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Dedikoduları bir tek okuldan kızlar yaymadı Isa. Babamın çok arkadaşı vardı. Ben... bilmiyorum."

"Yani... kasabalıları mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi ve Rick'in taksideki sözleri kulaklarımda çınladı. *dedikodulara iyi dayandın burada.*

"Ne söylüyorlar?" diye sordum, birden boğazım kurumuştu. Kate omuzlarını silkti.

"Sence? Hepsini duydum ben, sana anlatabilirim. Gerçekten bazıları çok çirkindi."

"Ne gibi?" Bilmek istemiyordum ama buna rağmen soruvermiştim.

"Ne gibi mi? Dur, bir düşüneyim. En az kötü olan muhtemelen babamın eski günlerine geri döndüğü ve Paris'ten bir eroinmanla kaçtığıydı."

"En kibarı bu mu? Lanet olsun – en kötüsü neydi peki?"

Öylesine sorulmuş bir soruydu bu, Kate'in yanıt vermesini beklemiyordum ama acı ve ufak bir kahkaha patlattı.

"Söylemesi zor... ama muhtemelen babamın bana cinsel tacizde bulunduğu ve Luc'un da bu yüzden onu öldürdüğüydü."

"Ne?" Söyleyecek daha fazla söz bulamamıştım ve boğulurcasına aynı şeyi bir kez daha söyledim. "*Ne?*"

"Evet," dedi Kate kısaca. Kahvesinden kalanları kafasına dikip bardağı bulaşıklığa koydu. "Bir de bu ikisinin arasında söylenenler var. Bir de cumartesi gecesi babam gibi Salten Arms'a neden gitmediğimi merak ediyorlar. Yaşlı adamların yeterince kafayı bulduktan sonra yanıma gelip sordukları sorular müthiş."

"Dalga geçiyor olmalısın – sana bunun doğru olup olmadığını mı sordular?"

"Bunu sormadılar. Bundan bahsettiler. Belli ki herkesçe biliniyor." Yüzü buruştu. "Babam beni beceriyormuş, sizi de öyle, ara sıra, hanginiz isterse onu."

"Tanrım, Kate, *olamaz*! Neden bize *anlatmadın*?"

"Neyi anlatmadım? Yıllardır buradaki insanların sizin adlarınızı eğitici müstehcen hikâyelerde kullanmaya devam ettiklerini mi? Benim bir katil olduğumla babamın hâlâ kanundan kaçtığı, geri dönüp bana ve arkadaşlarıma yaptıklarıyla yüzleşmeye utandığı arasında bir fikir ayrılığı olduğunu mu? Bazı nedenlerden bunların hiçbirinden söz etmek istemiyorum."

"Ama... ama durumu düzeltemez misin? İnkâr edemez misin?"

"Zaten sorun neyi inkar edeceğim." Yüzü yorgun bir çaresizlikle doluydu. "Babam ortadan kayboldu, ben de bunu polise bildirmek için dört hafta bekledim. Bu kısım doğru, dedikoduların başlamasına da şaşırmamak gerek. Hepsini mantıklı kılan bir doğruluk payı var."

"Bu iğrenç yalanlarda gerçeklik payı falan *yok*," dedim hararetli bir şekilde. "Hiç yok. Önemli olan bir gerçeklik payı yok. Kate, lütfen, *lütfen* benimle Londra'ya gel. Fatima haklı, burada kalamazsın."

"Kalmam gerek," dedi Kate. Ayağa kalkıp iskeleye doğru yürüdü. Sular çekilmişti, Menzil'in çamurlu kıyıları güneşin tadını çıkarırken iç çekip çatırdıyordu. "Eskisinden daha da çok. Çünkü şu an kaçarsam saklayacak bir şeyim olduğunu anlarlar."

Freya, kucağımda otururken boş bardağa uzandı, içinde biraz çay kaldığı için hâlâ sıcak olan bardağı yakalamasına izin verdiğimde sevinç çığlıkları attı. Ama ona bakarken tamamen sessizdim. Çünkü buna karşı sunabileceğim bir gerekçem yoktu.

Her şeyi toparlayıp Freya'nın altını değiştirmem çok uzun sürdü, sonra onu yeniden emzirdim ve sonra yeniden altını değiştirdim. Neredeyse hazır olduğum sırada Thea uyanmış, zemin kattaki odasından çıkıp koridorda tökezleyerek yürüyordu üstü yarı çıplaktı ve gözlerindeki uykuyu ovuşturarak uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Fati'yi kaçırdım mı?"

"Kaçırdın," dedi Kate kısa ve öz bir şekilde. Kahve demliğini Thea'ya doğru itti. "Alsana."

"Teşekkürler." Thea, demlikte kalanları kendi bardağına koydu. Üstünde kot pantolon ve içine sutyen giymediğini açık bir şekilde gözler önüne seren avuç içi kadar bir spagetti askılı tişört vardı. Zayıflığı ve artık beyazlayıp solmuş yara izleri de görünüyordu. Kendimi gözlerimi kaçırırken yakaladım.

"Benim de bugün Londra'ya dönmem gerek," dedi, bardağını musluğun altına tutup bulaşıklığa koyarken rahatsızlığımdan bihaberdi. "Seninle istasyona kadar gelebilir miyim Isa?"

"Elbette," dedim. "Ama kısa süre içinde yola çıkmam gerek. Sana uyar mı?"

"Evet, pek valizim yok zaten. On dakikada her şeyimi toparlarım."

"Ben taksi çağırayım," dedim. "Rick'in numarası ne Kate?"

"Büfenin üstünde." Tozla kaplanmış tereyağlığın içindeki köşeleri kıvrılmış bir yığın kartviziti işaret etti, üstünde "Rick'in Taksisi" yazanı bulana kadar kartları karıştırdıktan sonra numarayı aradım.

Rick, telefona hemen yanıt verip bizimle yirmi dakika sonra Değirmen'de buluşmayı ve yanında Freya için ödünç alacağı bir araba koltuğu getirmeyi kabul etti.

"Yirmi dakika sonra," dedim, masada oturmuş kahvesini yudumlayan Thea'ya. "Tamam mı?"

"Tamam," dedi başını sallayarak. "Aslında pek işim yok sayılır. Sadece eşyalarımı çantanın içine tıkacağım – bir dakika bile sürmez."

"Ben Gölge'yi gezdireceğim," dedi Kate birdenbire. Şaşkınlık içinde başımı kaldırıp ona baktım.

"Şimdi mi?"

"Ama gidişimizi kaçıracaksın!" dedi Thea. Sesinde hafif bir alınganlık vardı.

Kate omuzlarını silkti.

"Ben vedalarda hiçbir zaman iyi olmamışımdır, bunu biliyorsunuz." Ayağa kalkınca Thea da ayağa kalktı. Bir süre Freya'nın ağırlığıyla boğuştuktan sonra ben de aynısını yaptım, üçümüz tereddüt içinde öylece ayakta dikildik, güneş lekeleriyle dolu toz zerreleri etrafımızda küçük bir kasırga gibi dönüyordu.

"Gel buraya," dedi Kate en sonunda. Bana öyle sıkı sarıldı ki bir an nefesim kesildi ve Freya'yı kenara, ezilmeyeceği bir yere doğru çekmek zorunda kaldım.

"Kate, lütfen gel," dedim, durumun umutsuz olduğunu bile bile ve Kate ben daha cümlemin sonunu getiremeden başını iki yana sallamıştı bile.

"Hayır, hayır, yapamam, lütfen bunu isteyip durmaktan vazgeç Isa."

"Buradan gidip seni yalnız bırakmak içimden..."

"O zaman gitme," dedi gülerek ama gözlerinde görmeye dayanamadığım bir keder vardı. "Gitme. Kal."

"Kalamam," dedim. Kalbimin usulca çatırdadığını duysam da gülümsedim. "Kalamayacağımı biliyorsun. Owen'a dönmeliyim."

"Tanrım," dedi, Thea'yı da çekerek bana yeniden sarılırken, alınlarımız birbirine değdi. "Tanrım, hepimizin burada oluşundan büyük zevk aldım. Ne olursa olsun..."

"Ne?" Thea doğruldu, yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "Bu nasıl bir konuşma böyle? Sanki birtakım hazırlıklar içindeymişsin..."

"Değilim," dedi Kate. Gözlerini sildi ve hissettiklerine rağmen güldü. "Yemin ederim. Yalnızca lafın gelişi işte. Ama ben sadece... ne kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum. Hepimizin burada olması size iyi gelmedi mi? Daha dünmüş gibi gelmedi mi?"

Gelmişti.

"Yeniden geleceğiz," dedim. Yanağına dokundum, kirpik-

lerinde bir gözyaşı birikmişti. "Söz veriyorum. Değil mi Thea? Bu kez arayı bu kadar açmayacağız, söz veriyorum."

Basmakalıp bir sözdü bu, binlerce veda anında binlerce kez söylenip asla yürekten olmayan bir cümleydi. Bu kez bütün samimiyetimle söylemiştim ama Thea'yı görünce her şey kafama dank etti; buraya istediğimizden daha erken gelebilirdik ve işler ters gittiği takdirde bu çok farklı şartlar altında gerçekleşebilirdi. Yüzümdeki tebessümün sertleştiğini hissettim.

"Doğru," dedi Thea en sonunda.

Başka bir şey söylememize fırsat kalmadan Gölge hiç durmadan kısa kısa havlamaya başladı, başımızı çevirip kıyı pencerelerine baktığımızda Rick'in taksisinin taşların üstünde sarsılarak ilerlediğini gördük.

"Lanet olsun, erken gelmiş," dedi Thea. Odasına giden koridoru koşar adım yürüyüp bütün eşyalarını aldı.

"Tamam," dedi Kate. "Ben Gölge'yi alayım ve siz eşyalarınızı toplarken yolunuzdan çekileyim." Gölge'nin tasmasını taktı, kıyı kapısını açtı ve kıyının üstündeki küçük iskeleyi büyük adımlarla arşınlamaya başladı. "Kendinize dikkat edin güzeller."

Daha sonra, Rick'in anayola doğru patikadan sarsılarak ilerleyen arabasının içindeyken, Kate ve Gölge bataklığın yeşilinde karınca kadar kalınca *kendinize dikkat edin* demesinin ne kadar hüzünlü ve tuhaf bir şey olduğunu fark ettim.

Hüzünlüydü, çünkü bu, insanın dilemek zorunda kaldığı bir şey olmamalıydı, can güvenliğimiz tehlikede olmamalıydı.

Tuhaftı çünkü hepimizin arasında bunu söylemesi gereken kişi o değil, bizdik.

Araba tekerlek izli mıcırların üstünde titreyerek Kate'in ve Gölge'nin gittikçe uzaklaşan siluetlerinden uzaklaşırken pencereden dışarı baktım. İkisinin altı ayağı bataklığın kilometrelerini arşınlıyor, sürekli değişen hendeklerle su birikintilerinin arasında hareket ediyordu ve içimden *kendine dikkat et Kate*, diye geçirdim. Lütfen kendine dikkat et.

Rick'in taksisi asfalt yola ulaşmış, istasyona gitmek için sola sinyal vermişti ki Thea çantasını bırakıp bize baktı.

"Benim para çekmem gerek. İstasyonda bankamatik var mı?"

Rick sinyali kapadı, ben de iç çektim. Dün çektiğim parayı büfenin üstündeki kupaya tıkıştırıp orada bırakmıştım, Kate onu ben evden gittikten sonra bulacaktı. Geri ödememizi reddettiği akşam yemeği biletlerinin parasıydı bu ve vicdanım parayı ona iade etmemeye el vermemişti. Kendime yalnızca yirmi pound ayırmıştım – Rick'in parasını ödemek için yeterliydi, birazı da artacaktı.

"Olmadığını biliyorsun," dedim. "İstasyonda ne zaman bankamatik oldu ki? Postanenin önünden geçmemiz gerekecek. Hem zaten senin neden paraya ihtiyacın var ki? Taksiyi ben ödeyebilirim."

"Yolculuk için yanımda nakit para olsun istiyorum," dedi Thea. "Rick, postaneye lütfen."

Rick sağa sinyal verdi, ben de oflamamak için kendimi zor tutarak kollarımı önümde kavuşturdum.

"Tren gelene kadar bolca zamanımız var." Thea çantasını kapadı ve yan gözlerle bana baktı. "Surat asmana gerek yok."

"Surat asmıyorum," dedim ters ters ama asıyordum ve Rick köprüden Salten'a doğru dönmeye başladığı sırada bunun nedeninin farkına vardım. Oraya dönmek istemiyordum. Hem de hiç.

***

"Ne çabuk dönüyorsunuz!"

Arkamızdan gelen sesle olduğum yerde sıçradım. Thea bankamatiğe doğru eğilmiş, şifresini giriyordu ve başımı çevirip postanede arkamızda duran kişiye yanıt vermek bana düştü.

Boş dükkâna girdiğimizde arka odadan büyük bir sessizlik içinde çıkıp gelen kişi Mary Wren'di.

"Mary!" Elimi göğsüme koydum. "Tanrım, ödümü patlattın. Bugün Londra'ya dönüyoruz. Biz... biz yalnızca yemek için gelmiştik, biliyorsun, okul yemeği için."

"Öyle demiştin..." dedi Mary Wren usulca. Beni baştan aşağa süzdü ve bir an söylediklerimizin tek kelimesine bile inanmadığına, hepimizin içini gördüğüne –tüm yalanlarımızı ve numaralarımızı, sakladığımız sırları tastamam bildiğine– dair rahatsız edici bir hisse kapıldım. Mary, Ambrose'un en yakın arkadaşlarından biriydi ve Ambrose'un yıllar önce ona neler anlattığını ilk kez merak etmiştim.

Kate'in anlattıklarını, kasabadaki dedikoduları düşündüm ve tüm bunlarda Mary'nin ne gibi bir rol oynadığını merak ettim. Salten Arms'a gidip de Mary'yi barın kenarında otururken görmediğim hiç olmamıştı, yüksek sesli derin kahkahası bütün müdavimlere kadar ulaşırdı. O, Salten'da olup biten her şeyi bilirdi. İsteseydi tüm o dedikoduların kökünü kazıyabilirdi –Kate'i koruyabilirdi– ve barda içenlere çenelerini kapamalarını ya da dışarı çıkmalarını söyleyebilirdi. Ama bunu yapmadı. Bir zamanlar arkadaşı olarak gördüğü birinin kızını korumak için bile yapmadı bunu.

Neden yapmamıştı peki? İçinden bir sesi Kate'in de suçlu olduğunu söylediği için mi?

"Kasabaya gelmek için komik bir zaman," dedi Mary Wren ve hâlâ aynı fotoğrafın kapladığı haftalık gazete yığınını işaret etti.

"Komik mi?" dedim, sesim gerginlikten biraz çatallaşmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeği de çok tuhaf bir zamana denk gelmiş demek istiyorum," dedi. Yüzünden bir şey okunmuyordu, ruhsuzdu. "Dedikodular ayyuka çıkmışken. Kate için zor olmuştur, etrafta bu kadar meraklı insan varken..."

Yutkundum. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Meraklı mı?"

"Yani, sence de doğal değil mi bu? Yani... spekülasyonlar. Bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi."

"Mantıklı olmayan ne?" dedi Thea. Cüzdanını kot pantolonunun cebine sokarak arkasına döndü. "Ne söylemeye çalışıyorsun?" Yüzünde kavgacı bir ifade vardı, ona sakin olmasını, Mary Wren ile bu şekilde mücadele edemeyeceğimizi söylemek istedim. Mary'nin itaat edilmeye, saygı görmeye ihtiyacı vardı.

"Ambrose'un öylece... ortadan kaybolmuş olması," dedi Mary. Thea'ya, daracık pantolonuna ve incecik tişörtünden görünen çıplak göğüslerine baktı. "Ambrose'un hatası ne olursa olsun o kızı sevmişti. Onun için cehennem ateşlerinde yanmaya hazırdı. Öylece... öylece çekip gitmesi, kızı tüm bu olanlarla yüzleşmesinde tek başına bırakması bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi."

"Yani, elimizde herhangi bir kanıt yok," dedi Thea. Mary ile aynı boydaydı, Mary'nin duruşunun bilinçsiz bir yankısı gibi ellerini kalçalarına koymuştu, birbirlerine dikleniyor gibiydiler. "Herhangi bir kanıt olmadığında da spekülasyonları dillendirmenin çok sağlıklı olmadığını düşünüyorum ben, sence de öyle değil mi?"

Mary'nin dudakları büküldü, bir an yüzündeki ifadeyi çözemedim. Bastırılmış bir öfke miydi? Tiksinti miydi?

"Yani," dedi en sonunda. "Bence artık daha fazla spekülasyona gerek kalmadı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Başımı çevirip taksiye, Rick'in ödünç aldığı araba koltu-

günda huzur içinde oyun oynayan ve parmaklarını emen Freya'ya baktım. "Gerek kalmadı da ne demek?"

"Belki de bunu sana söylememeliyim ama Mark bana polisin bir ceset bulduğunu ve..." Parmağıyla beni kendine doğru çağırır gibi yaptı, ben de kendimi tutamayarak ona doğru eğildim. bir şeyler fısıldamaya başladığında nefesinin sıcaklığını yanağımda hissettim. "Şu kadarını söyleyeyim, istediğin şey *kanıtsa*, bence o cesedin kimliği çok kısa sürede tespit edilecek."

Freya'yı kaybedemem. Freya'yı kaybedemem.

Tren hızla kuzeye, Londra'ya doğru hareket ederken kafamın içinde dönüp duran sözcükler bunlardı.

Freya'yı kaybedemem.

Raylardaki tekerleklerin gıcırtısıyla ritim tutuyorlardı.

Freya'yı kaybedemem.

Thea karşımda oturuyordu, güneş gözlüğünü takmış, başını pencereye dayamıştı ve gözleri kapalıydı. Hayli keskin bir virajdan dönerken başı camdan ayrıldı, trenin raylarda yeniden düz ilerlemeye başlamasıyla cama yüksek bir sesle çarptı. Gözlerini kapayıp başının çarpan yerini ovuşturdu.

"Ah. Uyuya mı kalmışım ben?"

"Evet," dedim kısaca, sesimdeki sıkkınlığı gizlemek için pek çaba sarf etmeden. Neden sinirli olduğumu bilmiyordum, yalnızca çok yorgundum ve bir türlü uyuyamıyordum. Dün gece yatağa ancak iki ya da üç gibi gitmiştik, bu sabah da Freya ile birlikte altı buçukta uyanmıştım. Aylardır deliksiz bir gece uykusu çekmemiştim ve şu anda da Freya göğsümdeki kanguruda uyukladığı için uyuyamıyordum, öne fırlayıp onu ezme korkusundan da bir türlü rahat edemiyordum. Ama tek sorun bu değildi – her şey gözüme abartılı ve itici geliyordu. Üstelik Thea'nın yüzündeki rahatlamış ifade kaygılı halime bir hakaret gibiydi. Her şey bu kadar bıçak sırtıyken nasıl oluyordu da bu kadar huzurla uyuyabiliyordu?

"Kusura bakma," dedi, gözlerini ovuşturmak için parmak-

larını güneş gözlüğünün altına sokarak. "Dün gece uyumadım. Hiç uyumadım. Düşünüp düşünüp..." Arkadaki, tek tük insanın bulunduğu vagona baktı. "Biliyorsun işte."

Kendimi bir an kötü hissettim. Nedense Thea'yı hep yanlış yargılamıştım. Onu çözmek Fatima'yı ya da Kate'i çözmekten çok daha zordu, kartlarını göğsüne yakın tutardı ama *siktir git* diyen dış görünümünün altında, o da en az bizim kadar korkuyordu. Belki de daha çok. Bunu neden hatırlayamıyordum ki?

"Ah," dedim pişman olmuş bir sesle. "Özür dilerim. Ben de pek uyuyamadım. Sürekli düşünüp durdum..."

Ama devamını getiremedim. Korkularımı yüksek sesle dile getiremiyordum. Ya dava edilirsem? Ya işimi kaybedersem? *Ya Freya'yı benden alırlarsa?*

Bunları söylemeye cesaretim yoktu. Sadece söylemek bile olasılıkları gerçeğe çevirebilirdi ve bunu düşününce bile dehşete düşüyordum.

"Öğrenseler bile..." deyiverdi Thea, yeniden başını çevirip arkaya baktıktan sonra öne doğru eğilip iyice bana yaklaştı, sesini zar zor duyuyordum. "Cesedin *o* olduğunu öğrenseler bile bize bir şey olmayacak, tamam mı? Aşırı doz eroin aldıktan sonra hendeğe düşmüş olabilir."

"Bu kadar derine mi?" diye fısıldadım. "Bu kadar derine nasıl düşmüş olabilir ki?"

"O hendekler sürekli değişip duruyor. Bunu biliyorsun. Özellikle de Menzil'in aşağı yakasındakiler – bütün o kısım erozyona uğramıştı. Kum tepecikleri sürekli değişip duruyor. Biz..." Yine arkasına baktı ve söyleyeceklerini değiştirdi. "*Oranın*, yani o yerin kıyıdan on ya da yirmi metre geride olduğundan çok eminim, tamam mı?"

O günü düşünüp hatırlamaya çalıştım. Evet... Yolun o zaman daha ileride olduğunu hatırlıyordum, bizimle kıyı arasında ağaçlar ve çalılar vardı. Haklıydı.

"Ama o çadır tam kıyı şeridindeydi. Her şey yer değiştir-

miş. Orada konuşlanarak pek fazla şey öğrenemeyecekler, bundan eminim."

Yanıt vermedim. Midem bulanıyordu.

Bu kendinden emin tavrında insanı rahatlatan bir şeyler olduğu halde, ona inanmak *istediğim* halde haklı olup olmadığından emin değildim. Ceza davalarına bakmayalı epey zaman olmuştu ve üniversitede incelediğimiz davalardan hatırladığımdan daha fazlasını *Cold Case* izleyerek öğrenmiştim ama bir nesnenin yıllar içinde kumların arasında nasıl yer değiştirip taşındığını tam olarak anlatabilecek adli tıp uzmanları olduğundan emindim.

"Bunu burada konuşmayalım," diye mırıldandım. Thea başını onaylarcasına sallayıp kendini zorlayarak gülümsedi. "Bana işini anlatsana," dedim en sonunda. Omuzlarını silkti.

"Nesini anlatayım? İyi işte, galiba."

"Yine Londra'da mısın?"

Başını evet dercesine salladı.

"Geçen yıl o büyük yolcu gemilerinden birinde çok güzel zaman geçirdim. Monte Carlo harikaydı. Ama benim istediğim..." Durup pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum Isa. Çok uzun zamandır geziyorum, Salten muhtemelen en uzun kaldığım okul oldu. Belki de artık biraz kök salmam gerektiğini hissettim."

Başımı iki yana sallayıp okul hayatımdaki ağır ilerleyişimi düşündüm. Üniversite, baro sınavları, kamu hizmeti ve Londra'daki Owen'lı hayat. Thea ve ben birbirimize tamamen zıttık. Ben kendi azmim konusunda deniz salyangozu gibiydim. İşimi bulmuştum ve ona bağlı kalmıştım. Owen'ı bulmuştum ve ona bağlı kalmıştım. Salten House, benim için baş döndürecek kadar kısa bir ara olmuştu. İkimiz de orada olanlardan eşit derecede etkilenmiştik. Yalnızca bununla başa çıkma yöntemlerimiz çok farklıydı. Thea, geçmişin gölgesinden hiç durmadan kaçıyordu. Bense beni güvenli alanın içine demirleyen şeylere yapışıp kalmıştım.

Zayıflığına, elmacıkkemiklerinin altındaki gölgelere ve sonra kendime, insansı bir kalkan gibi vücuduma kenetlenen Freya'ya baktım ve ilk kez merak ettim; acaba ben bununla ondan daha mı iyi başa çıkıyordum, yoksa yalnızca unutmak için daha çok mu çalışmıştım?

Bunu merak etmeye devam ederken göğsümde ciyak ciyak bir çığlık duydum, kangurunun içinde bir kıpırtı vardı, Freya'nın uyanmakta olduğunu fark ettim.

"Şşşt..." Onu kundağın içinden çekip çıkarırken gittikçe daha yüksek sesle, daha büyük bir huysuzlukla ağlamaya başlamış, gittikçe daha fazla tepinince o tombul ve küçük yanakları kızarmıştı. "Şşşt..."

Gömleğimin önünü açıp onu mememe koyunca bir an etraf sessizleşti, güzel bir sessizlikti bu. Sonra, birdenbire, bir tünele girdik ve tren siyahlara büründü. Freya başını şaşkınlık içinde geriye attı, bu ani değişiklik karşısında gözleri koyulaşıp kocaman açılmış, tülbendi almama fırsat kalmadan ıslak meme ucumu bütün vagona sergilemişti.

"Özür dilerim," dedim Thea'ya, gözlerimizi kamaştırarak yeniden güneş ışığına çıktığımızda. Freya'nın başını yeniden mememe götürdüm. "Sanırım şu anda kuzey Londra'nın yarısı memelerimi gördü ama bu hafta sen payına düşenden çok daha fazlasını görmüşsündür."

"Beni rahatsız etmiyor," dedi Thea omuzlarını silkerek. "Tanrı biliyor ya, daha önce her şeyi gördüm."

Arkama yaslanırken kendimi tutmayıp güldüm, Freya kollarımda sıcak ve ağırdı, tren başka bir tünele girip gözleri kör eden güneş ışığına tekrar çıktığında geçmişi, Thea ile ilk tanıştığımız anı, uzun ve ince bacaklarındaki çoraplarını çekişini, üst bacaklarının ortaya çıkışını ve benim kızarışımı düşündüm. Sanki asırlar önceydi. Oysa, Thea bacaklarını koltukların arasındaki boşluklara doğru uzatıp aylakça göz kırparak gözlerini kaparken, sanki her şey daha dün gibiydi.

Dördüncü Kural

Asla Birbirinize Yalan Söylemeyin

"Isa?"

Ön kapıyı açarken Owen alçak ve temkinli bir sesle bana seslendi ama ben ilk başta ona karşılık vermedim. Freya'yı odamızdaki beşiğine koyuyordum ve onu uyandırmak istemiyordum. Tam uyumak üzere olduğu o hilebaz aşamadaydı... ya da bir saat daha huysuzlanıp mızıldanabilirdi. Bu gece tüm manzarası yeniden değiştiği için huzuru kaçmış, uykuya dalması zor olmuştu.

"Isa?" dedi yeniden, yatak odamızın kapısında belirdiğinde. Beni görünce yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu, daha telaş içinde elimi dudaklarıma götürüp sessiz olmasını işaret ettiğim sırada ayakkabılarını çıkarıp parkelerin üstünde parmak uçlarında yürüdü.

Yanımda durdu, kolunu belime doladı ve dünyaya getirdiğimiz bu canlıya baktık.

"Merhaba tatlım," diye fısıldadı ama bana değil, Freya'ya. "Merhaba tatlım, özledim seni."

"Biz de seni özledik," diye fısıldadım, beni yanağımdan öptükten sonra çekip koridora çıkardı ve kapıyı arkamızdan kısmen kapadı.

"Daha uzun süre gelmezsin sanmıştım," dedi, fırında patateslerin piştiği alt kata inerken. "Günlerce kalacakmış gibi konuşmuştun. Bugün daha çarşamba, bir şey mi oldu? Kate ile işler yolunda gitmedi mi?"

"Her şey yolunda gitti," dedim. Sırtımı döndüm, iş yapıyor gibi görünmek için patatesleri fırından çıkardım ama aslında bunu yalan söylediğim sırada yüzünü görmek istemediğim için yapmıştım. "Güzeldi aslında. Fatima ve Thea da oradaydı."

"O zaman neden bu kadar erken döndün? Benim için acele etmene gerek yoktu, bunu biliyorsun. Yani, beni yanlış anlama, seni özledim. Ama yapmak istediğim işlerin daha yarısını bile yapamadım. Çocuk odası hâlâ enkaz gibi."

"Önemli değil," dedim doğrulurken. Yanaklarım fırının sıcağından kızarmıştı. Kumpir böyle sıcak bir gün için aptalca bir seçimdi ama buzdolabında patatesten başka bir şey yoktu. Hepsini tezgâhtaki tahtaya koyup içlerini açtım ve buharın süzülüşünü izledim. "Biliyorsun bunu."

"Benim için önemli." Kollarını boynuma sardığında kirli sakalı yanağıma battı, dudakları kulağıma, boynumun yan tarafına doğru yöneldi. "Seni geri istiyorum, sadece benim ol."

Beni öpmesine izin verdim ama ne düşündüğümü, istediği şey bensem asla mutlu olamayacağını ona söylemedim. Çünkü ben asla yalnızca onun olmayacaktım. Ben hep yüzde doksan Freya'nın olacaktım ve geri kalan küçücük kısmıma kendim, Fatima, Thea ve Kate için ihtiyacım vardı.

"Seni özledim," dedim yine de. "Freya da seni özledi."

"İkizini de özledim," dedi Owen, sesi köprücükkemiğimin üstünde boğuk çıkmıştı. "Aramak istedim ama iyi zaman geçirdiğini düşündüm..."

Bunları söylediğinde onu aramanın aklımdan bile geçmemiş olduğunu fark edip vicdan azabı duydum. Yalnızca sağ salim vardığımızı söylemek için mesaj atmıştım, hepsi buydu.

Neyse ki aramamıştı; telefonumun çaldığını hayal ettim. Ne zaman arayacaktı? O uzun, acı verici akşam yemeğinde mi? Luc ile kavga ederken mi? Hepimizin toplandığı, duyacaklarımız konusunda korku içinde olduğumuz o ilk gece mi?

Bu imkânsızdı.

"Ben de aramadığım için özür dilerim," dedim en sonunda, kollarından kurtulup fırını kaparken. "İstedim... ama Freya ile olmak nasıl bir şey biliyorsun. Akşamları çok huysuzlaşıyor. özellikle de yabancı bir yerdeyken."

"Peki... buluşma nedeniniz neydi?" diye sordu Owen. Buzdolabından salata malzemelerini çıkarmaya başladı, pörsümüş marulu koklayıp dışındaki gevşek yaprakları kopardı. "Yani, bir araya gelmek için komik bir zamanlama – yani hafta ortası. Kate ve senin için bir şey fark etmeyeceğini biliyorum. Ama Fatima çalışmıyor mu?"

"Evet. Bir akşam yemeği düzenlenmişti – Salten House'ta, mezunlar yemeği. Salı gününe ayarlamışlar, nedenini bilmiyorum. Herhalde okul o gün boş diyedir."

"Bana bundan bahsetmemiştin." Domatesleri dilim dilim doğramaya başladı, soluk suyu tabaklara kan gibi akıyordu. Omuzlarımı silktim.

"Bilmiyordum. Biletleri Kate almış. Sürpriz oldu."

"Pekâlâ... Ben de şaşırdım, bunu söylemeliyim," dedi Owen uzun uzun.

"Neden?"

"Sen hep oraya bir daha asla dönmeyeceğini söylemşitin. O okula yani. Neden şimdi?"

Neden şimdi. Neden şimdi. Lanet olsun. *Neden şimdi?*

Bu dört dörtlük bir soruydu. Ve bir yanıt bulamıyordum.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda, hırçın bir tavırla. Tabağını ona doğru ittim. "Tamam mı? Bilmiyorum. Kate'in fikriydi, ben de ona uydum. Bu kapsamlı sorgulamaya bir son

verebilir miyiz? Yorgunum ve dün gece pek iyi uyuduğum söylenemez."

"Hey." Owen'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ellerini havaya kaldırdı. Göstermemeye çalışıyordu ama yüzünde incinmiş bir ifade vardı, dilimi ısırmak istedim. "Tabii, hay aksi, özür dilerim. Ben sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

Tabağını alıp tek kelime daha etmeden oturma odasına geçti.

İçime bir şeylerin, gerçek, fiziksel acı gibi bir acının saplandığını hissettim. Bir an arkasından koşup tüm olanları, ne yaptığımızı, boynumda asılı duran ve beni dibe çekmekle tehdit eden ağırlığı... her şeyi birer birer anlatmak istedim.

Ama yapamadım. Çünkü bu yalnızca benim sırrım değildi, onların da sırrıydı. Ve onlara ihanet etme hakkına sahip değildim.

İçimde yükselip duran itiraf dürtüsünü yuttum. Yuttum ve yan yana, sessizce akşam yemeği yemek için Owen'ın arkasından oturma odasına gittim.

Sonraki günlerde zamanın her şeyi ezip büzerek yeni bir normalliğe dönüştürebileceğini öğrendim. Bu, son olanlarla, son yaptıklarımızla uzlaşmaya çabaladığım son dönemden hatırlamam gereken bir dersti.

O zamanlar sürekli korku içinde olmakla çok meşguldüm. Tüm o olanlar gözüme belli belirsiz bir kâbus, başka birinin başına başka bir zamanda gelmiş bir şey gibi görünmeye başlamıştı. Zihnim başka şeyler tarafından –kendimi yeni bir okula ve gittikçe daha da hastalanan anneme kabul ettirmek– ele geçirilmişti. Gazetelere göz atacak zamanım yoktu ve o zamanlar bilgi edinmek için interneti taramak hiç aklıma gelmemişti.

Oysa şimdi çok boş zamanım vardı. Owen işe gitmek için evden çıktığında ve kapı arkasından kapandığında takıntıla-

rım konusunda özgürdüm. İstediğim anahtar sözcükleri –*Ceset Salten Menzili Tespit Edildi*– Google'da aratmaya cesaretim yoktu. Tarayıcıda açılan gizli sekmenin bile internet aramalarını tamamıyla maskelemediğini biliyordum.

Bunun yerine dolaylı aramalar yaptım; açıklanabilir, suç kapsamında olmayan anahtar sözcükleri kullandım. "Haberler Salten Menzili." "Kate Atagon Salten." Manşetlerin, kanlı parmak izlerinin dijital kanıtı olmadan karşıma çıkmasını umuyordum.

Böyle olmasına rağmen arama geçmişini hep sildim. Bir keresinde yolun sonundaki internet kafeye gitmeyi bile düşündüm ama yapamadım. Beyaz elbiseli, ağırbaşlı, genç erkeklerin arasında Freya ile çok göze batardık. Hayır. Ne olursa olsun dikkati üstüme çekmemeliydim.

Haber ben döndükten yaklaşık bir hafta sonra yayımlanmış olduğu için onları araştırmama gerek yoktu. Sisteme bağlanır bağlanmaz *Salten Observer*'ın web sitesinde gördüm. *Guardian*'ın ve BBC'nin de sitesinde yer almıştı ama onlar "yerel haberler" başlığı altında küçük bir paragrafla yetinmişlerdi.

> Sahil ve yaban hayat manzaralarına dair çalışmalarıyla tanınan yerel sanatçı Ambrose Atagon'ın cesedi, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmasından yaklaşık on beş yıl sonra, güney kıyısındaki evinin yakınlarındaki manzarada, Salten Menzili'nin kıyılarında bulundu. Kızı Kate Atagon telefonlarımıza geri dönmese de aile dostları ve kasaba sakini Mary Wren, yanıt aramakla geçen onca yılın ardından olayın açıklığa kavuşmasının çok iyi olacağını söyledi.

Şoka girmiştim – orada durmuş paragrafı yeni baştan okuyup dururken tenime dikenler batıyor gibi hissettim ve dengemi sağlamak için masadan destek almam gerekti. Olmuştu işte. Çok uzun bir süredir olmasından korktuğum şey olmuştu. En

sonunda. Ama o kadar da kötü değildi. Şüpheli ölüm olarak görülmemişti, otopsiden ya da soruşturmadan da bahsedilmiyordu. Günler geçtikçe, telefonum ve kapım çalmadıkça kendime artık rahatlamam gerektiğini söyledim... biraz da olsa.

Buna rağmen hâlâ gergin ve diken üstündeydim, dikkatim bir şeyler okuyamayacak ya da akşamları Owen ile televizyon izlemeye odaklanamayacak kadar dağınıktı. Bana akşam yemeğine dair bir soru sorduğunda başımı daldığım düşüncelerden kaldırıveriyordum ve ne dediğini tam fark etmemiş oluyordum. Kendimi defalarca özür dilerken buluyordum.

Tanrım, keşke sigara içebilseydim. Parmaklarım deli gibi sigara arıyordu.

Yalnızca bir kez, dayanamayıp bir tane içtim ve sonrasında kendimden nefret ettim. Yolun köşesindeki içki dükkânının önünden geçerken utanç içinde bir paket sigara almıştım. Kendime içeri süt almak için gireceğimi söylemiştim ve sonra –sonradan aklıma gelmiş gibi yaparak– tam ödemeyi yapacağım sırada bir paket onlu Marlboro Light deyivermiştim, sesim yüksek çıkmıştı ve bir anda aklıma gelmiş gibi davranmam sahteydi. Arka bahçede bir tane içtikten sonra izmariti tuvalete atıp sifonu çektim, duşa girdim ve banyonun içindeki ana kucağında yatan Freya'nın gittikçe daha aksileşen çığlıklarını duymazdan gelerek, tenim pembeleşip tahriş olana dek liflendim.

Çocuğumu duman kokarken asla emziremezdim.

Owen eve geldiğinde vicdan azabından eziliyordum, gergin ve ürkektim. En sonunda, şarap kadehini düşürüp gözyaşlarına boğulduğumda, "Isa," dedi, "sorun ne? Salten'dan döndüğünden beri garipsin. Bir şeyler mi oluyor?"

İlk başta yalnızca hıçkırarak başımı iki yana sallayabildim ama en sonunda, "Özür dilerim," dedim. "Özür dilerim. Ben... ben sigara içtim."

"*Ne?*" Beklediği şey bu değildi, bunu yüzünden anlayabiliyordum. "Tanrım... nasıl, ne zaman oldu bu?"

"Özür dilerim." Artık daha sakindim ama yutkunmaya devam ediyordum. "Ben... Kate'in evinde birkaç tane içtim, sonra da bugün içtim, bilmiyorum, karşı koyamadım."

"Anladım." Beni kollarının arasına aldı, çenesini başıma yasladı. Ne söyleyeceğini düşündüğünü hissedebiliyordum. "Peki... Sevindiğimi söyleyemeyeceğim. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Bana kendime kızdığımdan daha çok kızamazsın. Kendimi iğrenç hissettim, duş alana kadar Freya'yı kucağıma alamadım."

"Paketin geri kalanını ne yaptın?"

"Hepsini attım," dedim bir anlık duraksamadan sonra. Ama bu duraksamanın nedeni bunun yalan olmasıydı. Paketi atmamıştım. Neden atmadığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu yapmayı istemiş ama nedense duşa girmeden önce çantamın köşesine sıkıştırmayı tercih etmiştim. Bir tane daha içmeyecektim, o yüzden bunun bir önemi yoktu, değil mi? Aynı kapıya çıkıyordu. Paketi atacaktım ve ondan sonra söylediklerim doğru olmuş olacaktı. Ama şimdilik... şimdilik, Owen'ın kollarında gergin ve utanç içinde dururken... şimdilik bu bir yalandı.

"Seni seviyorum," dedi. "Sigara içmeni bu yüzden istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim, boğazım düğüm düğümdü. Freya ağlamaya başlayınca onu kucağıma almak için Owen'ın kollarından uzaklaştım.

Owen şaşkınlık içindeydi. Bir sorun olduğunun farkındaydı... yalnızca bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Günler gitgide normale benzeyen bir türü şekillendirse de küçük dokunuşlar bana durumun hiç de öyle olmadığını ya da en azından, öyle olsa bile, bunun yeni bir normal türü olduğunu, eskisi gibi olmadığını söylüyordu. Çenem ağrıyordu ve

laf arasında bundan söz edince Owen bana dün gece uykumda dişlerimi gıcırdattığımı duyduğunu söyledi.

Diğer konu ise kâbuslardı. Artık ıslak kuma daldırılan küreğin sesini değil, sahildeki patikayı kaplayan sugeçirmez örtünün hışırtısını duyuyordum. İnsanlar, yetkililer Freya'yı kollarımdan çekip alıyordu, onu benden uzaklaştırdıklarında ağzım sesi çıkmayan bir korku çığlığıyla donup kalıyordu.

Doğum öncesi grubumla her zamanki gibi kahve içiyordum. Her zamanki gibi kütüphaneye yürüyordum. Ama Freya gerginliğimi ve korkumu hissedebiliyordu. Gece ağlayarak uyanınca yatağımdan apar topar fırlayıp beşiğine koşuyor, Owen'ı uyandırmasına fırsat vermeden onu kollarıma alıyordum. Gündüzleri huysuz oluyordu ve sürekli ilgi istiyordu, onu kucağıma alayım diye sürekli kollarını havaya kaldırıyordu ve en sonunda sırtım ağırlıktan ağrıyordu.

"Belki de diş çıkarıyordur," dedi Owen ama sorunun bu olmadığını ya da yalnızca bu olmadığını biliyordum. Sorun bendim. Vücuduma, sütüme, tenime pompalanan korku ve adrenalindi sorun, kendilerini Freya'ya hissettiriyorlardı.

Sürekli diken üstündeydim, boyun kaslarım çelik ipler gibiydi ve devamlı olarak bir şeylere hazırlanıyorlardı. Sanki hiç beklenmedik bir haber, mevcut hassas durumu yerle bir edecekti. Ama o haber hiç beklemediğim bir şekilde geldi.

Kapıyı Owen açtı. Günlerden cumartesiydi ve ben daha yataktaydım, Freya yanımdaydı ve yorganın üstüne kurbağa gibi yayılmıştı, ıslak kırmızı ağzı açıktı, menekşe renkli incecik gözkapakları, gördüğü rüyalarla kıpırdanan gözlerinin üstüne kapanmıştı.

Uyandığımda yatağımın kenarında bir fincan çay ve bir şey daha vardı. Çiçeklerle dolu bir vazo. Güllerle.

Bu görüntü karşısında bir anda ayıldım, öylece yatarken neyi unutmuş olabileceğimi düşündüm. Yıldönümümüz de-

gildi – o, ocaktaydı. Doğum günüm temmuzdaydı. Lanet olsun. Neydi bu?

En sonunda pes ettim. Bilmediğimi kabul edip sormalıydım.

"Owen?" diye seslendim usulca. İçeri girdi, kımıldanan Freya'yı kucaklayıp omzuna koydu ve Freya bir kedi nezaketiyle gerinip esnerken sırtını sıvazladı.

"Merhaba uykucu. Çayını gördün mü?"

"Gördüm. Teşekkürler. Ama çiçekler ne? Bir şeyi mi kutluyoruz?"

"Ben de sana aynısını soracaktım."

"Sen almadın mı yani?" Çaydan bir yudum alıp kaşlarımı çattım. Çay ılıktı ama ıslaktı ve asıl önemli olan da buydu.

"Hayır. Karta bir bak."

Vazonun altına tıkıştırılmıştı, mühürlenmemiş ve damgalanmamış beyaz bir zarfın içinde küçük, isimsiz bir çiçekçi kartıydı bu. Zarfı çekip açtım.

Isa, yazıyordu, tanımadığım bir el yazısıydı, muhtemelen çiçekçi tarafından yazılmıştı. *Lütfen bunu sana karşı tavrımın bir özrü olarak kabul et. Sevgiler, Luc.*

Ah, Tanrım.

"Pekâlâ, eee... Luc kim?" Owen kendi çay fincanını alıp bir yudum içerken fincanın kenarından beni izliyordu. "Endişelenmeli miyim?"

Bu yorumunu espri yapar gibi söylemişti ama espri falan değildi ya da tamamen değildi. Kıskanç bir tip değildi ama bakışlarında tuhaf, kuşkucu bir şeyler vardı ve onu suçlayamazdım. Ona tanımadığım bir kadından kırmızı güller gelseydi muhtemelen ben de merak ederdim.

"Kartı okudun mu?" diye sordum ve sonra, bir anda, yüz ifadesinden bunun söylenmesi yanlış bir şey olduğunu okuyunca hemen anladım. "Yani, öyle demek istemedim..."

"Zarfta herhangi bir ad yazılmamış." Sesi duygusuz ve küs-

kündü. "Kime geldiğini öğrenmek için okudum. Söylemek istediğin buysa eğer, seni gizli gizli takip etmiyorum."

"Hayır," dedim alelacele, "tabii ki öyle bir şey söylemek istemedim. Ben sadece..." Durup nefes aldım. Her şey ters gidiyordu. Hiç bu yola girmemeliydim. Çok geç de olsa geri dönmeye çalıştım. "Luc, Kate'in erkek kardeşi."

"Erkek kardeşi mi?" Owen kaşını kaldırdı. "Onun tek çocuk olduğunu sanıyordum?"

"Üvey kardeşi." Kartı parmaklarımın arasında çevirdim. Adresimi nereden bulmuştu? Owen, Luc'un benden neden özür dilediğini merak ediyor olmalıydı ama ne diyebilirdim ki? Ona Luc'un gerçekten ne yaptığını söyleyemezdim. "O... ben Kate'in evindeyken bir yanlış anlaşma oldu. Gerçekten salakça bir şeydi."

"Tanrım," dedi Owen usulca. "Her yanlış anlaşmada gül göndereceksem olsaydım beş parasız kalırdım."

"Freya konusundaydı," dedim gönülsüzce. Ona bunu bir şekilde söyleyemeliydim ama Luc'u da psikopat gibi göstermemeliydim. Luc'un çocuğumu, çocuğumuzu bebek bakıcısından izinsiz bir şekilde aldığını açık açık söylersem, Owen muhtemelen polisi arardı ve bu da yapamayacağım tek şeydi. Ona gerçeği söylemeliydim ama hepsini değil. "Ben... ah, çok karmaşık, akşam yemeği için dışarı çıktığımızda bir bebek bakıcısı ayarladım ama kız biraz gençti ve Freya huysuzlandığında durumu idare edememiş. Aptalcaydı, Freya'yı bir yabancıyla bırakmamalıydım ama Kate bu kızın deneyimli olduğunu söyledi... Her neyse, Luc de eve gelmiş ve Freya'yı sakinleştirmek için dışarıda yürüyüşe çıkarmayı teklif etmiş. Ama onu evden çıkarmadan önce benden izin almadığı için ona kızdım."

Owen'ın iki kaşı da kalkmıştı.

"Adam sana yardım etti, sen ona fırça attın ve şimdi o da sana gül mü yolluyor? Biraz abartılı değil mi?"

Tanrım. Her şeyi daha da berbat ediyordum.

"Bak, o sırada durum biraz daha karmaşıktı," dedim, sesimde kendini korumaya çalışan bir ton vardı. "Uzun hikâye. Bunu duş aldıktan sonra konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Owen ellerini havaya kaldırdı. "Beni boş ver."

Ama radyatörün üstündeki havluyu alıp sabahlığıma sarındığım sırada onu komodindeki gül vazosuna bakarken yakaladım ve yüzünde ikiyle ikiyi toplayan bir ifade vardı... ve yanıttan hiç hoşlanmamış olmalıydı.

Günün ilerleyen saatlerinde, Owen, Freya'yı ekmek ve süt almak üzere Sainsbury'ye götürdüğünde çiçekleri vazodan çıkardım, dikenlerin etime batıp delmesine aldırış etmeden dışarıdaki çöpün en dibine attım.

Plastik poşette biriktirdiğim bir haftalık çöpü, tıka basa dolan çöp kutusu çiçeklerin varlığını ortadan kaldırabilirmiş gibi çiçeklerin üstüne attım ve sonra kapağı kapayıp yeniden içeri girdim.

Dikenler yüzünden kanayan ellerimi musluğun altında yıkarken titriyorlardı. Kate'i, Fatima'yı ya da Thea'yı arayıp onlara Luc'un bu yaptığını anlatmak, gerekçelerini çözmek istiyordum. Gerçekten özür dilemeye mi çalışıyordu? Yoksa başka bir şey mi vardı, daha kurnazca, daha yıkıcı bir şey?

İşi telefonu elime alıp Kate'in numarasını çevirmeye kadar ilerlettim ama onu aramadım. Dert edeceği yeterince sorun vardı, hepsinin vardı, bir de benim korkularına yalnızca basit bir özürden ibaret olabilecek bir şeyi eklememe gerek yoktu.

Canımı sıkan şey adresimi nereden bulmuş olduğuydu. Kate'ten mi bulmuştu? Okuldan mı? Ama adım telefon rehberinde vardı, yavaş yavaş idrak ediyordum. Isa Wilde. Bu isimde kuzey Londra'da muhtemelen çok kişi yoktu. İzimi bulmak o kadar da zor olmazdı.

Evin içinde volta atmaya başladım, düşünüyor, düşünü-

yordum ve en sonunda bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmazsam delireceğimi anladım. Yatak odasına çıkıp Freya'nın giysi çekmecesini boşalttım, birkaç ay öncesinin artık küçülen zıbınlarıyla tulumlarını ayıkladım. İnsanı meşgul eden bir işti ve bu yığınlar arttıkça dişlerimin arasından Kate'in evindeyken radyoda çalan aptal bir pop şarkısını mırıldandığımı fark ettim. Kalp atışlarım yavaşladı ve ellerimin titremesi geçti.

Küçülen giysileri ütüleyip Freya'nın erkek ya da kız kardeşi olduğunda –eğer olursa– kullanmak için çatı katındaki plastik kutulara koyacaktım.

Ama tam yığını kaldırıp ütü için aşağıya ineceğim sırada bir şey fark ettim. Giysiler güllerin minicik çiziklerinden sızan kanla lekelenmişti.

Elbette hepsini yıkayabilirdim. Ama kan lekelerinin o hassas, kar gibi beyaz kumaştan çıkıp çıkmayacağından emin değildim ve bunun çok da önemi yoktu, yayılıp pasa dönüşen kırmızı noktalara bakarken kendimde bunu yapma cesaretini bulamadım. Bu şeyler, bu kusursuz, masum, küçücük şeyler artık eski püskü olmuştu ve onlar konusunda bir daha asla böyle hissetmeyecektim.

O gece yatağıma uzanmış, Freya'nın beşiğinde burnunu çekerek uyumasını ve Owen'ın yanımda hafifçe horlamasını dinliyor, uyuyamıyordum.

Yorgundum. Bugünlerde sürekli yorgundum. Freya doğduğundan beri düzgün bir gece uykusu çekememiştim ama sorun bundan fazlasıydı – zihnimi susturamıyordum. Freya daha yeni doğduğunda onu ziyarete gelenlerin dilinden düşürmediği o cümleyi hatırlıyordum – *bebek uyuduğunda sen de uyu!* Gülmek istemiştim. Anlamıyor musunuz? demek istemiştim. Artık uyuyamıyorum, tam anlamıyla uyuyamıyorum. Freya'nın doğumundan önceki, görünüşe göre Owen'ın çok kolay bir şekilde geri döndüğü o mutlak ve güçlü bilinçsizliğime dalıp gidemiyordum.

Çünkü artık *o* vardı. Freya. O benimdi ve benim sorumluluğumdaydı. Her şey olabilirdi – uykusunda bogulabilirdi, ev yanabilirdi, açık banyo penceresinden içeri tilki girip onu yaralayabilirdi. Bu yüzden uyurken bir kulağım hep onda oluyordu, en ufak bir sorunda kalbim deli gibi çarparak yataktan fırlamaya hazırdım.

Şimdiyse her şey baştan aşağı sorundu. Bu yüzden uyuyamıyordum.

Luc'u, postanede gördüğüm o uzun boylu, sinirli adamı ve yıllar önce tanıdığım o çocuğu düşünüp duruyordum. Ve onları birbiriyle bağdaştırmaya çalışıyordum.

Çok yakışıklıydı, bunu hiç unutmuyordum. Luc yıldızların

ışığının altında, iskelede yatıyordu, parmakları tuzlu suyun içinde geziniyordu, gözleri kapalıydı. Yanında yattığımı, ay ışığında yüzünün yandan görünüşüne baktığımı ve arzunun bulantısıyla midemin allak bullak olduğunu hissediyordum.

O benim ilk... yani, ilk aşkımdı, sanırım, gerçi bu tanım yaşadığım hislerin hakkını tam olarak vermiyordu. Daha önce oğlanlarla flört etmiştim, Will'in arkadaşlarıyla, okul arkadaşlarımın ağabeyleriyle. Ama daha önce, karanlığın içinde, dokunma mesafemde insanın kalbini paramparça edecek kadar yakışıklı bir çocukla yan yana hiç uzanmamıştım.

Orada öylece yatıp elimi omzuna doğru uzattığımı hatırlıyorum – parmak uçlarım o kadar yakındı ki yıldızların ışığının altında gümüş renge bürünen güneşte yanmış çıplak teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Şimdi, bebeğimin ve babasının yanında yatakta uzanırken düşünmeye başlamıştım. Elimi uzattığımı, Luc'un sessiz ay ışığında bana doğru döndüğünü ve o olağanüstü gözlerini açtığını hayal ettim. Elini yanağıma uzattığını, onu yıllar önce bir kez öptüğüm gibi öptüğümü hayal ettim. Ama bu kez geri çekilmiyordu, o da beni öpüyordu. İnsanın kendini içinde boğabileceği o tutkunun yeniden bütün içimi kapladığını hissettim.

Gözlerimi kapayıp bu düşünceyi zihnimde uzaklaştırmaya çalışırken yanaklarımın kızardığını hissettim. Nasıl olur da partnerimin yanında yatarken neredeyse yirmi yıl önce tanıdığım bir çocuk hakkında fanteziler kurabilirdim? Ben artık küçük bir kız değildim. Bir yetişkindim, çocuklu, olgun bir kadındım.

Ve Luc... Luc da artık o çocuk değildi. Bir erkekti ve öfke dolu bir erkekti. Öfkeli olduğu kişilerden biri de bendim.

Salten buluşmasından önce aylarca hatta yıllarca diğerleriyle hiç konuşmamıştım. Ama artık onlarla konuşma dürtüm bitip tükenmeyen bir tutku, yüzeyin altındaki bir arzu gibiydi, tıpkı bir anda yeniden içmek istediğim sigaralar gibi.

Her sabah uyanıp çantamın dibine tıkıştırdığım paketin yanı sıra içinde numaralarının kayıtlı olduğu cep telefonumu düşünüyordum. Buluşmak çok mu canımı yakardı?

İnsanı cezbeden bir yazgı gibiydi ama günler su gibi akıp giderken ve içindeki dürtü gittikçe güçlenirken bu fikri benimsemeye başladım. Nedeni yalnızca Luc'un hoş karşılanmayan çiçekleri değildi – buna rağmen bunu onlarla konuşmak beni rahatlatacaktı, o kısmı doğruydu. Ama iyi olduklarından, bu yükün altından kalkmayı başardıklarından emin olmak istiyordum. Hikâyemize sadık kaldığımız sürece –yani hiçbir şey bilmediğimize, hiçbir şey görmediğimize– bize karşı çok az bir kanıt sunulabilirdi. Hepimiz bu yalana sadık kalırsak aksini kanıtlamakla çok uğraşmaları gerekecekti. Ama endişe ediyordum. Özellikle de Thea ve onun içki sorunu konusunda endişeliydim. Aramızdan biri sırrımızı ifşa ederse hepimiz paramparça olurduk. Artık Ambrose'un cesedi ortaya çıktığına göre her an bize telefon edebilirlerdi.

O telefon fikri zihnimde dönüp durdu. Telefonun her çalışında yerimden sıçrayıp yanıt vermeden önce arayan kimliğine baktım. İlki gizli numaraydı, telesekretere düşmesini bekledim ama mesaj bırakan olmadı. Muhtemelen telefondan

satış yapan biridir, diye düşündüm. Bir daha arayıp aramayacaklarını görmek için beklerken yaşadığım dehşetle mideme sancılar girmişti.

Aramadılar. Ama çağrıyı zihnimde canlandırıp durmaktan kendimi alamıyordum. Polisin anlattığımız hikâyeyi sağa sola çekiştirerek zamanlama konusunda sorular yönelttiğini hayal ediyordum. Bu soruların ortadaki meseleyi bir düğümü kemiren sıçan gibi kemirişini ve bunlara yanıt bulamayışımı gözümde canlandırırken dönüp dolaşıp yeniden geldiğim bir nokta vardı.

Ambrose, görevi kötüye kullanmakla suçlanarak işten atıldığı için intihar etmişti. Çünkü eskiz defterindeki ya da stüdyosundaki çizimleri bulmuşlardı – her nereden buldularsa. Biz, hepimiz böyle düşünmüştük.

Ama durum gerçekten bundan ibaretse cumartesi günü Bayan Weatherby ile görüşmeye neden yalnızca biz çağrılmıştık?

Gecenin bir yarısı, Owen yanımda horlarken tüm ayrıntılarıyla düşünüp durduğum zaman aralığı buydu ve o gün olanlara anlam veremiyordum. Ambrose cuma gecesi ölmüştü ve o gün okul tamamen normaldi – her zamanki gibi derslerimize girmiştik, ben akşamki kütüphane saatinde Bayan Weatherby'yi görmüştüm ve gayet sakin bir hali vardı.

Çizimleri *ne zaman* ve nerede bulmuşlardı? Zihnimin derinlerinde dönüp duran bir yanıt vardı ve bu tek başıma yüzleşmek istediğim bir yanıt değildi.

En sonunda, *Guardian*'daki haberden beş altı gün sonra kendimi tutamadım ve Fatima ile Thea'ya mesaj attım.

İkinizden biri benimle buluşabilir mi? Sizi görmek harika olacak.

İlk yanıt veren Fatima oldu.

Bu cumartesi kahve içelim mi? O zamana kadar hiçbir şey yapamam. Saat 3'te merheze yakın bir yerlerde?

Harika, diye yanıt verdim. *Bana uyar. Thea?*

Thea'nın yanıt vermesi yirmi dört saat almıştı, yanıtı da her zamanki gibi kısacıktı.

S Ken'deki P Quot?

Jetonumun düşmesi on dakikamı almıştı, düşünce de teklifi kabul ettiğimi yazmama fırsat kalmadan ilk yanıt Fatima'dan geldi.

Tamam, South Ken'deki Pain Quotidien'de, saat 3'te. Orada görüşürüz.

"Bu cumartesi Freya'ya sen bakar mısın?" diye sordum akşam yemeği yerken Owen'a, doğal bir tavırla.

"Elbette." Çatalını makarnaya daldırıp ağzı Bolonez soslu makarnayla doluyken başını evet dercesine salladı. "Biliyorsun. Ben dışarıya daha çok çıkmanı isterim. Plan ne?"

"Ah, arkadaşlarımla buluşacağım," dedim belli belirsin. Bu doğruydu ama bütün gerçeği bilmesini istemiyordum – yani Fatima ve Thea ile buluşacağımı. Onları daha Kate'in evinde yeni görmüşken bir kez daha neden buluştuğumuzu merak edecekti.

"Tanıdığım birileri mi?" dedi Owen ve biraz sinirlendiğimi hissettim. Sinirimin tek nedeni buna yanıt vermek istemem değildi, bir hafta önce olsaydı bu soruyu sormazdı bile. Bunun nedeni Luc'un çiçekleriydi. Owen, eve gelip çiçeklerin ortadan yok olduğunu gördüğünde tek kelime etmedi ama hâlâ onları düşündüğünden emindim. Bunu anlayabiliyordum.

"Sadece arkadaşlar," dedim. Sonra aptal gibi, "Doğum öncesi kursundan," diye ekleyiverdim.

"Ah, güzel, kimler geliyor?"

Kendimi içine sürüklediğim yalanın farkına vardığımda kalbim sıkıştı. Owen ve ben doğum öncesi kursuna birlikte gitmiştik. Herkesi tanıyordu. Ayrıntı vermem gerekecekti ve Kate'in her zaman söylediği gibi, insanı ele veren ayrıntılardı.

"Eee... Rachel," dedim en sonunda. "Ve galiba Jo. Başka kim var, emin değilim."

"Geç mi gelirsin?" diye sordu Owen karabibere uzanırken. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, sadece birkaç saat otururum. Sadece kahve içeceğiz."

"Sorun değil," dedi. "Eğlenceli olacak. Freya'yı bara götürüp domuz cipsi yedireceğim."

Şaka yaptığını biliyordum –en azından domuz cipsi konusunda– ama bunu beni çileden çıkarmak için söylediğini de bildiğim için ona uyum sağladım ve yalandan kaşlarımı çatıp masanın öteki tarafından tokat atar gibi yaptım. Küçük evlilik pantomimimizi oynarken bir yandan da gülüyorduk. Tabakları toplarken bütün ilişkilerde bu küçük âşık atışmalarının yaşanıp yaşanmadığını merak ediyordum.

O gece yatağa girdiğimizde Owen'ın her zamanki gibi uyuyakalmasını –gittikçe özenmeye başladığım bir hız ve kolaylıkla bilinçsizliğe doğru kaybolmasını– bekliyordum ama beni şaşırttı ve karanlığın içinde bana uzandı, elini hâlâ gevşek olan karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasına doğru kaydırdı. Ona doğru dönüp yüzüne, kollarına, kaburgalarının buluştuğu tek tük, siyah tüylerine dokundum.

"Seni seviyorum," dedi sonra, deli gibi çarpmaya devam eden kalplerimizle yeniden uzanırken. "Bunu daha sık yapmalıyız."

"Bence de," dedim. Sonra, sanki aklıma o anda gelmiş gibi, "Ben de seni seviyorum," dedim.

Ve bu doğruydu. O anda Freya'yı bütün kalbimle seviyordum.

Tam uyuyakalmak üzereyken yeniden, yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Isa, her şey yolunda mı?"

Karanlığın içinde gözlerimi açtım, kalbim bir anda hızla çarpmaya başlamıştı.

"Evet," dedim sesime uykulu ve hissiz bir ton vermeye çalışarak. "Elbette. Neden sordun ki?"

İç çekti.

"Bilmiyorum. Yalnızca... Kate'e gittiğinden beri biraz tuhafsın, gerginsin."

Lütfen. Gözlerimi kapayıp yumruklarımı sıktım. *Lütfen bunu yapma, beni sana yeniden yalan söylemek zorunda bırakma.*

"İyiyim," dedim ve sesimdeki bıkkınlığı saklamaya çalışmadım. "Sadece... yorgunum galiba. Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedi ama sesinde bir şey vardı, hayal kırıklığı olabilirdi bu. Ondan bir şey sakladığımı biliyordu. "Bu kadar yorgun olmana üzülüyorum. Geceleri daha çok uyanmama izin vermelisin."

"Bu anlamsız olur, değil mi?" dedim esneyerek. "Freya hâlâ meme emiyorken. Sen sadece beni uyandır."

"Bak, artık biberona geçmeyi denemeliyiz diyorum sana," diye başladı Owen ama sinirimin tepeme çıkmaya başladığını hissettim ve kendimi biraz serbest bıraktım.

"Owen, bunu lütfen, *lütfen* şimdi konuşmasak olur mu? Sana söyledim, yorgunum ve uyumak istiyorum."

"Tabii," dedi yeniden, bu kez sesi hissiz ve bastırılmıştı. "Özür dilerim. İyi geceler."

Ağlamak istiyordum. Ona vurmak istiyordum. Her şey bir yana, bununla baş edemiyordum. Owen benim değişmeyen, hayatımda paranoyaya ve yalan dolana bulanmamış tek şeyimdi.

"Lütfen Owen," dedim, sesim tüm çabama rağmen biraz çatallaşmıştı. "Lütfen böyle davranma."

Ama bana yanıt vermedi. Örtünün altında kambur ve sessiz yatmaya devam etti, iç çekip duvara doğru döndüm.

"Hoşçakal!" diye bağırdım giriş holünden. "Bir şey olursa bana telefon – biliyorsun işte..."

"Bir sorun olmaz," diye seslendi Owen alt kata. Gözlerini yuvarladığını görebiliyordum sanki. Başımı kaldırıp baktım, kapının eşiğinde Freya ile birlikteydi. "Git. Eğlen. *Endişelenmeyi bırak.* Kendi çocuğuma bakabilirim, bunu biliyorsun."

Biliyordum.

Biliyordum, biliyordum ama evin üst kattaki ön kapısı çat diye kapanıp holde tek başıma kaldığımda göğsümdeki o tanıdık sıkışmayı, Freya ile aramdaki bağın çekişinin gittikçe gerginleştiğini hissettim.

Telefonumu çantama koyup koymadığımı kontrol ettim... evet. Anahtarlar... evet. Cüzdan... cüzdanım nerede? Tam cüzdanımı aradığım sırada gözüme rafta benim adıma yazılmış bir mektup takıldı.

Mektubu alıp üst kata çıkacağım sırada yeniden cüzdanımı aramaya başladım ama o anda iki şey oldu.

İlki cüzdanımın şişkinliğini kot pantolonumun cebinde hissetmemle nerede olduğunu anlamamdı. İkincisi... ikincisi mektupta Salten'ın posta mührünün yer almasıydı.

Kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı ama kendime telaşlanmak için ortada hiçbir neden olmadığını söyleyip durdum. Mektup polisten gelmiş olsaydı kesinlikle damgalı olurdu, mühürlü değil ve iş mektubu gibi görünürdü – bilgisayarda yazılıp diplomat zarfa konmuş olurdu.

Bu başka bir şeydi; kahverengi bir A5 zarftı, dokunarak içinde birçok sayfa olduğunu hissedebiliyordum.

Yazı Kate'e ait değildi. Düzgün, anonim büyük harfler Kate'in cömert çiziktirmelerine hiç benzemiyordu.

Okuldan gelmiş olabilir miydi? Akşam yemeği fotoğrafları mesela?

Bir an tereddüt ettim, rafa geri tıkıştırıp döndüğümde uğraşmayı düşündüm. Ama sonra merakıma yenik düştüm ve parmağımı kapağın arasına sokarak zarfı yırtıp açtım.

İçinde bir tomar kâğıt vardı, üç ya da dört sayfa olabilirdi ama fotokopiye benziyorlardı – mektuptan çok çizim gibiydiler. Hepsini zarftan çıkarıp en üst kâğıdın tüm bunların ne anlama geldiğini söylemesini bekledim. Kâğıt parçaları yere döküldüğünde sanki kalbimi bir el sarıp sıkmış gibi hissettim, öyle sert sıkmıştı ki göğsüme sancı saplandı. Yüzümün rengi attı ve parmak uçlarım soğuyup uyuştu, bir an kalp krizi –eğer böyle bir şeyse– geçirip geçirmediğini merak ettim.

Kalbim göğsümde düzensizce çarpıyordu, nefesim daralmış ve sıklaşmıştı.

O sırada yukarıdan bir ses duyunca ilkel kendimi koruma içgüdüm ağır bastı ve dört ayak üstüne çöküp saklamaya çalışamadığım bir hayal kırıklığıyla resimleri toparladım.

Hepsini yeniden zarfa koyduktan sonra ne olup bittiğini, gördüklerimin ne olduğunu anlamaya çalışabilirdim. Ellerimi yüzüme götürüp yanaklarımın sıcaklığını ve göğsümün sıkıştığını hissettim. Bunları kim yollamıştı? Nereden biliyorlardı?

Bir anda dışarı çıkıp Fatima ve Thea ile konuşma isteğim daha acil bir al aldı ve titreyen ellerimle zarfı çantamın iyice içine tıkıştırıp ön kapıyı hızla çekerek açtım.

Sokağa adımımı attığımda yukarıdan bir gürültü geldiğini duydum, başımı kaldırıp baktığımda Owen ile Freya'nın üst kattaki açık pencerenin yanında durduğunu gördüm. Owen,

Freya'nın tombul, küçük elini tutmuştu. Dönüp bakıığımı görünce elini coşkuyla veda eder gibi salladı.

"Tanrı'ya şükür!" dedi. Gülüyor, Freya'nın kollarından kaçıp gitmesini engellemeye çalışıyordu. "Bütün gününü holde harcayacağını düşünmeye başlamıştım!"

"Pa-pardon," diye kekeledim, yanaklarımın kızardığını ve ellerimin titrediğini biliyordum. "Tren tarifesini kontrol ediyordum."

"Güle güle anne," dedi Owen ama Freya babasının onu yere bırakmasını istediği için o küçük ve tombul bacaklarıyla tekmeler savurarak kucağında tepinmeye başladı. Owen eğilip onu yere koydu. "Güle güle aşkım," dedi yeniden doğrulurken.

"Hoşçakal," dedim zar zor, boğazım kurumuştu ve acıyordu, sanki kocaman bir şey orada sıkışıp kalmış, konuşmamı ya da yutkunmamı engelliyordu. "Sonra görüşürüz."

Sonra oradan kaçıp gittim, Owen'ın yüzüne daha fazla bakamayacaktım.

Ben geldiğimde Fatima, Le Pain Quotidien'de bir masaya oturmuştu, onu görür görmez anlamıştım, gergindi ve dimdik oturuyor, parmaklarını masaya vuruyordu.

"Sana da mı yollanmış?" dedim sandalyeye yerleşirken. Başını evet der gibi salladı, yüzü kireç gibiydi.

"Biliyor muydun?"

"Neyi biliyor muydum?"

"Bu zarfların geleceğini biliyor muydun?" dedi dişlerinin arasından.

"Ne! Hayır! Tabii ki bilmiyordum. Böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?"

"Zamanlama – buluşma. Gözüme biraz... planlanmış gibi göründü."

"Fatima, *hayır*." Tanrım, bu düşündüğümden de kötüydü. Fatima benim bunda parmağım olduğundan kuşkulanıyorsa... "Hayır!" Konuyla bir ilgim olduğu ama onu uyarmadığım, onu korumadığım fikri karşısında neredeyse ağlayacaktım. "Tabii ki hiçbir şey bilmiyordum – böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Tamamen tesadüftü. Bana da geldi."

Çantamdan bana gelen zarfın köşesini çekince bir süre bana baktı, sonra beni neyle itham ettiğini fark edip yüzünü kapadı.

"Isa, özür dilerim; ben ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece..."

Masamıza bir garson gelince Fatima sustu ve adam "Ne

alırdınız hanımlar? Kahve? Kek?" diye sorarken durup yüzüne baktı.

Eliyle yüzünü ovuşturduğunda aklını toplamaya çalıştığını ve onun da benim gibi sarsıldığını görebiliyordum.

"Nane çayınız var mı?" diye sordu en sonunda. Garson başını evet dercesine salladıktan sonra gülümseyerek bana döndü. Yüzümde sabit ve sahte bir ifade olduğunu hissediyordum, bir korku uçurumunun üstüne takılmış neşe maskesiydi bu. Ama daralan boğazıma rağmen yutkunmayı başardım.

"Ben... ben kapuçino alayım lütfen."

"Bir şey yemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Fatima, ben de coşkulu bir onayla kendimi başımı iki yana sallarken buldum. Yemek yersem lokmamı yutmaya çalıştığım sırada boğulurmuşum gibi hissediyordum.

Garson içeceklerimizi getirmek üzere yanımızdan uzaklaştığı sırada giriş kapısı açıldı, zil çaldı, Fatima ile birlikte başımızı kaldırdığımızda koyu renk güneş gözlüğü ve kırmızı rujuyla Thea'nın etrafa delirmiş gibi baktığını gördük. Sonra gözünü bize dikti, ürpermiş gibiydi, bize doğru yürümeye başladı.

"Nereden biliyordun?" Başımda dikilip zarfı burnumun dibine kadar soktu. "Hangi cehennemden çıktı bu?" Bağırır gibi konuşuyordu, zarfı uzattığında onu tutan parmakları titriyordu.

"Thea – ben..." Ama boğazım sözcükleri boğdu ve konuşamadım.

"Theacım, sakin ol." Fatima sandalyesinden kalktı – avuç içlerini açmıştı. "Ben de aynısını sordum. Ama bu yalnızca bir tesadüf."

"Tesadüf mü? Amma da büyük bir tesadüfmüş!" diye çıkıştı Thea ve sonra her şeyi idrak etmeye başladı. "Bir dakika, sana da mı geldi?"

"Evet, Isa'ya da gelmiş." Fatima, çantamdan görünen zarfı işaret etti. "Onun da bizim gibi bu zarflardan haberi yokmuş."

Thea, Fatima'dan başını çevirip bana baktı, sonra zarfı kendi çantasına geri koydu ve boş sandalyeye oturdu.

"Yani... kimin gönderdiğine dair hiçbir fikrimiz yok, öyle mi?"

Fatima başını iki yana yavaşça salladıktan sonra, "Ama nereden geldiklerine dair sağlam bir fikrimiz var, değil mi?" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Thea.

"Sence ne demek istiyorum? Kate bütün bunları... bütün bu resimleri yok ettiğini söylemişti. Ya yalan söyledi ya da bunları okul gönderdi."

"*Lanet olsun*," dedi Thea coşkulu bir şekilde, yanımızda dikilip Thea'nın siparişini bekleyen garson daha iyi bir zaman kollamak için dikkat çekmeden uzaklaştı. "Otuz birci aşağılık orospu çocukları." Başını avuçlarının arasına aldığında tırnaklarını parmak kenarlarındaki didiklenmiş deriyi kanatana kadar yediğini gördüm. "Ona soralım mı?" dedi en sonunda. "Kate'e yani?"

"Bence sormayalım, siz ne dersiniz?" dedi Fatima sertçe. "Bu onun yaptığı bir şantajsa, el yazısını deşifre etme zahmetine girmeyip isimsiz olarak yollamış, bu yüzden zarfları onun gönderip göndermediğini sorduğumuzda itiraf edeceğini hiç sanmam."

"Kate *olamaz*," diye patlayıverdim, garson tam yanımıza geldiği sırada. Adam içecekleri masaya koyup Thea'nın duble espresso siparişini alırken kızaran yanaklarımızla sessizce oturduk. Nihayet gittiğinde, "Olamaz," dedim daha sessiz bir şekilde. "Olamaz işte – bunları bize yollamak için nasıl bir gerekçesi olabilir ki?"

"Senin gibi ben de bu fikirden hoşlanmadım," diye çıkıştı Fatima. "Kahretsin. *Kahretsin*, her şey birbirine girdi. Ama bunları yollayan Kate değilse kim? Okul mu? Nasıl bir gerek-

çeleri olabilir ki? Zaman çok değişti Isa. Hâkimler okul kızlarını artık *melek değiller* diye yaftalayarak hüküm giydirmiyor – bu bir taciz skandalı olarak görülür, açık ve net, Salten House da bu davanın tam merkezinde olur. Bütün bu konuyu ele alış biçimleri şoke ediciydi zaten, onların da bizim gibi kaybedecek çok şeyi var."

"Biz tacize uğramadık," dedi Thea. Güneş gözlüğünü çıkardığında göz çevrelerindeki derin gölgeleri gördüm. "Ambrose için birçok şey söylenebilir ama tacizci değildi."

"Konu bu değil," dedi Fatima. "Gerekçeleri her ne olursa olsun *konumunu* kötüye kullandı, bunun başka bir açıklaması yok ve sen de bunu en az benim kadar iyi biliyorsun. O sorumsuz bir salaktı."

"O bir sanatçıydı," diye tersledi onu Thea. "Ve hiçbirimize hiçbir zaman elini sürmedi, tabii aksini söylemek istemediğin sürece?"

"Ama basın bunu böyle görmeyecek!" diye çıkıştı Fatima. "Uyan Thee. Bu bir gerekçe, anlamıyor musun?"

"Yani – intiharının gerekçesi mi?" Thea'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ama sonra ben konuşmaya başlayıp ona durumu ayrıntılarıyla açıklamaya çalıştım.

"Bizim için de bir gerekçe... onu öldürmemiz için, değil mi Fatima? Söylemeye çalıştığın şey buydu."

Başını evet dercesine salladı, yüzü koyu şarap renkli başörtüsünün altında solgundu, boğazımın yeniden daralarak beni boğduğunu hissettim. Resimler gözümün önünde canlanmıştı – Ambrose'un hassas kalemi kâğıdı süpürüyordu, bir kıvrım buraya, bir çizgi şuraya, bir tutam saç... resimlerdeki vücut değişmişti ama yüzüm, benim yüzüm hâlâ korkutucu ve şaşmaz şekilde benimdi, onca yıldan sonra bile, kâğıttan kendini bilmez ve çok, çok hassas bir şekilde bana bakıyordu...

"Ne?" Thea titrek bir kahkaha attı. "Hayır. Hayır! Bu çok komik! Buna kim inanır? Mantığını hiç anlamadım!"

"Bak," dedi Fatima yorgunlukla. "On yedi yıl önce kendimizi düşünmüyorduk, çizimlerin ortaya çıkmasına tek bir açıdan bakmıştık – Ambrose'un açısından. Bu çizimler Ambrose için bir felaketti, burası kesin. Ama şimdi bu olanlara deneyimin soğuk ve sert ışığında bir bak. Bunu şu anda, bugün basında görseydin ne düşünürdün? Bir öğretmen tarafından göz kulak olunan bir grup yatılı okul öğrencisi var, içlerinden biri de öğretmenin kendi kızı. Kate'i duydun – kasabadakiler Ambrose'un onu taciz edip etmediği konusunda spekülasyon yapmaya başlamışlar bile. Ya o resimler, Kate'in tüm silme çabalarına rağmen *şu anda* ortaya çıkan o resimler? Bu, Ambrose ile olan ilişkimizi kökten bir şekilde değiştirir Thea. Onun öğrencisi olmaktan çıkıp kurbanı oluyoruz. Ve bazen kurbanlar intikam alır."

Fısıldayarak konuşuyordu ve sözleri kafenin hayhuyu içinde zor duyuluyordu ama aniden elimi ağzına götürüp ona susmasını, Tanrı aşkına sessiz olmasını söylemek geldi. Çünkü haklıydı. Cesedi biz gömmüştük. Öldüğü gece başka yerde olduğumuza dair elimizde hiçbir kanıtımız da yok. Konu mahkemeye taşınmasa bile insanlar konuşacak.

Thea'nın kahvesi tam bu sözlerin ardından oluşan sessizlik sırasında geldi. Her birimiz kendi dünyamızda kaybolup bu skandalın kariyerimizde, ilişkilerimizde, çocuklarımızda yaratacağı olası sonuçları düşünerek içeceklerimizi yudumladık.

"Peki kim o zaman?" dedi Thea en sonunda. "Luc mu? Kasabadan biri mi?"

"Bilmiyorum," diye homurdandı Fatima. "Daha önce ne söylediysem söyledim, bunları Kate'in gönderdiğini sanmıyorum, hiç zannetmiyorum. Ama gerçekler değişmiyor, bunları Kate yollamış olsa da olmasa da, çizimleri yok ettiği konusunda bize yalan söylemiş. Bunlar okulun bize gösterdikleri değil, öyle değil mi?"

"Çok komik," dedi Thea, ukala sayılabilecek bir tavırla,

"o gün verdiğim poz aklımdaki ilk şey değildi. Isa? Hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim yavaşça. Masaya yayılan çizimleri hatırlamaya çalışıyordum. Yarım düzine çizim vardı ve ben yalnızca bir tanesinde vardım, en azından öyle sanıyordum... Tanrım, hatırlamak çok güçtü. Ama emin olduğum bir şey vardı – bugün elime geçen zarfta en azından üç ya da dört çizim vardı. Bayan Weatherby'nin masasına yayılandan çok daha fazlaydı. "Bence haklısın," dedim en sonunda. "Bu çizimlerin okuldakiler olduğunu sanmıyorum. En azından, bazılarını kendilerine saklamadıkları sürece. Bize gösterdikleri... bunları gizleyecek kadar değildi. Ama bence Fatima da haklı – okulun bunları bize yollamak için hiçbir gerekçesi yok, değil mi? Onların da bizim gibi kaybedecek çok şeyi var."

"Kim o zaman – Luc mu?" diye sordu Thea. Çaresizce omuzlarımı silktim. "Mary Wren mi? Hem ne bu, uyarı mı biri bizim zarar görmemizi engellemeye mi çalışıyor yoksa? Acaba Kate, bu çizimleri bize yarın öbür gün tuzaklarına düşmeyelim diye mi gönderdi?"

"Bundan emin değilim," dedim. Hikâyenin bu versiyonuna inanmak isterdim – bir sonraki aşamada başımıza gelecekleri görmek için arkamıza bakmamızı gerektirmeyen versiyona. "Ama bunlar kopya, orijinal değil. Kim bize kopyaları postalamış ki?" Gerçi, daha bunu söylerken bile Kate'in çizimlerden ayrılamayacağını biliyordum. Tanrı biliyor, sonuçta o babasının her bir parçasına sıkı sıkı tutunmuştu.

"Bizi bu çizimlerin varlığına dair önceden bilgilendiremez miydi?" dedi Thea ama sesi kendinden emin değildi. Başımı iki yana salladım.

"Değirmen de bize söyleyebilirdi. Ama şimdi postalaması... bunun hiçbir anlamı yok."

"Haklısın..." dedi Fatima. "Zamanlama baştan aşağı yanlış."

Sözleri içimde rahatsız bir yankının fitilini ateşlemişti. Anıden, çizimlerin elime geçişiyle ve bu çizimlerin ne anlama gelebileceğine dair beslediğim korkuyla derinlere ittiğim gece varısı kuşkularımı hatırladım.

Kapuçinomu içtim, fincanı masaya bıraktığımda tabağa çarpıp hafifçe tıkırdadı ve söylemek üzere olduklarımın bende yarattığı gerginliği ele verdi. Yanılıyor olmayı çok istiyordum. Fatima ile Thea'nın kuşkularımı dindirmesini çok istiyordum ve bunu yapabileceklerinden hiç emin değildim.

"Yani, bir şey daha var," dedim gönülsüzce. Fatima ve Thea bana baktı. Yeniden yutkundum, boğazım kafeinden bir anda kurumuş ve acılaşmıştı. "Bu... bu bir süredir kafamı kurcalayan bir şey, çizimlerin zamanlaması yani – bu çizimlerin değil," diye ekledim yüzlerindeki şaşkınlığı görünce. "Okulun bulduklarını diyorum."

"Zamanlama derken," dedi Fatima kaşlarını çatarak, "ne demek istiyorsun?"

"Ambrose'un öldüğü günden önceki gün tamamen normaldi, değil mi?" İkisi de başını evet der gibi salladı. "Ama bunun böyle olmasını aklım almıyor. Okulun çizimlerden haberi varsa, bu konuda Ambrose ile konuştularsa, o halde bizimle yüzleşmek için neden yirmi dört saat beklediler? Ve çizimleri kimin yaptığından emin değillerse neden bizimle konuştular?"

"Ç-çünkü..." dedi Thea, sonra durup aklını toplamaya çalıştı. "Yani, ben Ambrose ile konuşmadan önce bizimle konuştuklarını düşündüm hep. Öyledir, değil mi? Aksi takdirde çizimlerin Ambrose'a ait olduğunu bilirlerdi, Ambrose bunu inkâr etmezdi, değil mi?"

Ama Fatima bunu çoktan çözmüştü. Yüzü kireç gibiydi, kahverengi gözlerini gözlerime dikmişti ve bu gözlerle beni iyiden iyiye dehşete düşüren bir korku vardı.

"Ne söylemek istediğini anlıyorum. Ambrose ile konuşmadılarsa Ambrose olacakları nereden biliyordu?"

Başımı evet dercesine salladım, sessizdim. Her şeye rağmen Fatima'nın – berrak zihni ve mantıklı düşünceleriyle o sakin, o tümdengelimci Fatima'nın– benim ürettiğim fikirlerde kopukluklar olduğunu görmesini ummuştum. Şimdiyse öyle bir kopukluk olmadığını anlamıştım.

"Benim tahminim," dedim usulca, "aslında buna tahmin denmez, bence hemen hemen kesinleşti, okul o çizimleri Ambrose'un ölümünden *sonra* gördü."

Sessizlik oldu. Uzun, korku dolu bir sessizlik.

"Yani söylediğin şey..." dedi Thea en sonunda, ne demek istediğimi çözmeye, hepimizin etrafında dönüp durduğu o apaçık sonuç dışında bir anlam çıkarmaya çalıştığını görebiliyordum. "Söylediğin şey..."

Durdu.

Havayı bir sessizlik kapladı, kafenin gürültüsü aniden çok uzaklaşmış, başımın içinde çığlık çığlığa bağıran sözcüklerle kıyasladığımda neredeyse susmuştu.

Bunu yüksek sesle dillendirmek üzere olduğuma inanamıyordum ama birinin bunu yapması gerekiyordu. Derin bir nefes alıp kendimi her şeyi bir çırpıda söylemeye zorladım.

"Söylediğim şey şu, ya biri Ambrose'a şantaj yapıyordu... ve Ambrose o çizimlerin her şey ayyuka çıkmadan önce gönderileceğini biliyordu... ya da..."

Ama o sırada durdum, çünkü son şeyi söyleyemedim, fazlasıyla korkutucuydu, her şeyi değiştirecekti – tüm olanları, bizim yaptıklarımızı ve en çok da olası sonuçları.

Söylemek istediğimi söyleyen Fatima oldu. Yaşam ya da ölüm haberi –hayat değiştiren tanıları, insanın içine oturan test sonuçlarını– vermeye alışık olan Fatima. Nane çayının son yudumunu içip cümleyi hissiz bir sesle benim yerime tamamladı.

"Ya da onu biri öldürdü," dedi.

Metroyla eve dönerken bütün gerçekleri kafamın içinde evirip çeviriyor, defalarca yeniden sıraya konuyordum, sanki desteyi farklı şekilde karıştırırsam bir anlamı olacaktı.

Cinayet ortağı. Fatima haklıysa belki ben de şüphelilerden biriydim.

Bu her şeyi değiştirirdi, nasıl bir hata yaptığımızı idrak etikçe bir terliyor bir üşüyordum. Kızgındım – kızgından da fazlasıydım. Öfkeliydim. Fatima ve Thea'ya beni sakinleştiremedikleri için öfkeliydim. Bunu daha erken fark edemediğim için kendime öfkeliydim. On yedi yıl boyunca o gece yaptıklarımıza dair düşünceleri sürekli ötelemiştim. On yedi yıl boyunca olanları düşünmemiş, anıları günlük sıradan endişelerin ve planların altına gömmeye çalışmıştım.

Bunu düşünmüş olmam gerekirdi.

Bunu her gün düşünmüş, her açıdan sorgulamış olmam gerekirdi. Çünkü şimdi o tek ipliği çekmiştim ve geçmişin halısı sökülmeye başlamıştı.

Geçmişi ne kadar çok düşünürsem çizimlerin daha o sabah, Ambrose'un ölümünden *sonraki* sabah ortaya çıktığından o kadar çok emin oluyordum. Önceki gece, akşam yemeğinde Bayan Weatherby ile konuşmuştum, anneme ve hafta sonu planlarıma dair sorular sormuştu. Neler olacağına, ertesi gün yüzünde göreceğimiz o soğuk şoka ve öfkeye dair hiçbir ipucu yoktu. Bayan Weatherby olağandışı şekilde içten pazarlıklı davranmış olabilirdi – ama *neden?* Okulun bizimle yüzleşme-

den önce beklemesi için hiçbir neden yoktu. Bayan Weatherby o çizimleri cuma günü görmüş olsaydı bizi odasına aynı gün sürüklerdi.

Hayır, sonuç kaçınılmazdı: çizimler Ambrose öldükten sonra ortaya çıkmıştı.

Ama *kim?* Ve neredeyse en az bu soru kadar önemli olan bir diğer soru, *neden?*

Savurduğu tehditleri en sonunda yerine getiren biri ona şantaj mı yapmıştı?

Yoksa intiharı için bir gerekçe sağlamaya çalışan biri mi öldürmüştü onu?

Ya da... çizimleri... Ambrose'un ölümcül dozunu almadan önce vicdan azabı çekerek kendi göndermiş olması mümkün müydü?

Ama bu fikri kafamdan hemen atıverdim. Ambrose'un bizi çizmesi yasal ve etik açıdan yanlış olabilirdi, Fatima'nın dediği gibi konumunu kötüye kullanmış olabilirdi. Zamanla kendisi de bunu hissetmiş olabilirdi.

Ama ben, Ambrose ne hissetmiş olursa olsun, bu çizimleri okula asla göndermeyeceğinden kesinlikle ve son derece emindim. Kendi rezil olmasın diye değil, bizi herkese karşı küçük düşürmemek için, *Kate*'in tüm bunları yaşamaması için. Bize karşı olan şefkati, *sevgisi* çok büyüktü ve metro tünelin içinden tıngırdayarak geçerken, tozlu rüzgâr ılık ılık yüzüme değerken bildiğim bir şey vardı, o bizi seviyordu, hem Kate'ten hem de bizden dolayı.

Peki o zaman bunu kim yapmıştı?

Günün birinde Değirmen'e gelip kullanabileceği bir şey gören kasabalı bir şantajcı mı?

Bunun doğru olmasını istiyordum. Çünkü diğer seçeneği... diğer seçeneği aklım hayalim almıyordu. Cinayet.

Ve bunun için bir gerekçesi olan çok daha az insan vardı.

Luc olamazdı. Ambrose'un ölümünde en çok kayba uğra-

yan o olmuştu. Evini, kız kardeşini ve üvey babasını kaybetmişti. Kendini güvende hissettiren her şeyi kaybetmişti.

Kasabalılardan hiçbiri bunu yapmış olamazdı, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Ambrose'a şantaj yapmış olabilirlerdi ama aralarından birini öldürmek için hiçbir nedenleri yoktu.

O zaman kimdi? Çizimlere ve Ambrose'un zulasına kim ulaşabilmişti ve o ölmeden önce evde kim vardı?

Ellerimi şakaklarıma bastırıp bunu düşünmemeye, her yanı ağartan şiddetli yaz güneşine karşı gözümüzde güneş gözlükleriyle South Kensington metrosuna doğru yürürken Fatima ve Thea ile yaptığımız son konuşmayı düşünmemeye çalıştım.

"Dinleyin, bir şey daha var..." dedi Thea ve sonra metro istasyonunun kemerinin altında durup parmaklarını ağzına götürdü.

"Parmaklarını yemeyi bırak," dedi Fatima ama onu kınama niyetinde değildi, yalnızca endişeliydi. "Ne? Neymiş o?"

"Kate – Kate hakkında. Ve Ambrose hakkında. Lanet olsun." Parmaklarını kısa saçlarının arasında gezdirirken yüzü korkudan kaskatı kesilmişti. "Hayır. Hayır, önemli değil."

"Ortaya bir şey attıktan sonra söylemekten vazgeçemezsin." Elimi koluna doğru uzattım. "Üstelik, belli ki bu şey içini kemirip duruyor. Dilinin altındaki baklayı çıkar, bu şey her neyse. Kendini daha iyi hissedeceksin. Ne diyorlardı – derdini söylemeyen?"

"Canları cehenneme," dedi Thea sert bir şekilde. "Bu hiçbir işe yaramadı." Yüzünü buruşturdu, "Bakın," dedi, "size söyleyeceğim şey –öyle düşündüğümden değil– böyle zannetmenizi istemem..."

Kekeledi, güneş gözlüğünün aşağısında kalan burun kemiğini çimdikledi ama Fatima ile ben sessizdik, beklersek itirafı duyabileceğimizi sezmiştik.

En sonunda her şeyi anlattı.

Ambrose, Kate'i evden göndermeyi planlıyordu. Hemen. Başka bir yatılı okula.

Önceki hafta, körkütük sarhoş olduğu sırada bunu Thea'ya söylemişti. Kate, Fatima ve ben Menzil'de yüzüyorduk ama Ambrose kırmızı şarap içip kubbe şeklindeki tavana bakarak vermek istemediği bir kararı kabullenmeye çalışırken Thea onunla birlikte Değirmen'de kalmıştı.

"Bana okullara dair sorular soruyordu," dedi Thea. "Salten'ın gittiğim diğer okullara kıyasla nasıl bir yer olduğunu. Bu kadar sık okul değiştirmemin ağzıma sıçıp sıçmadığını. Ambrose sarhoştu, çok sarhoştu ve pek anlamlı konuşmuyordu ama sonra ebeveyn-çocuk bağlarına dair bir şey söyledi ve benim mideme o korkunç sancılar o zaman girdi. Kate hakkında konuşuyordu."

Derin bir nefes aldı, sanki o an her şeyi idrak edişi şimdi bile onu şoke ediyor gibiydi.

"Dedim ki, 'Ambrose, bunu yapma. Kate'in kalbini kırarsın.' Hemen yanıt vermedi ama en sonunda, 'Biliyorum,' dedi. 'Ama ben sadece... bu şekilde devam etmesine izin veremem. Her şey baştan aşağı yanlış.'"

Ne bu şekilde devam edemezdi? Thea ona sorular sormuş ya da sormaya çalışmıştı ama biz nehirden dönüyorduk ve Ambrose başını iki yana sallayarak kırmızı şarap şişesini almış, biz saçlarımızdaki suyu sıkıp kahkahalar atarak Menzil'den dönerken üst kata, stüdyosuna çıkıp kapıyı kapamıştı.

Bütün gece ve sonraki günler, Thea meraklı gözlerle Kate'e bakıp durdu, Ambrose'un ne planladığını biliyor muydu? Farkında mıydı?

Sonra Ambrose öldü. Ve her şey yerle bir oldu.

Bu şekilde devam etmesine izin veremem. Kendi düşüncelerime fazlasıyla daldığım için enseme vuran sıcak öğleden sonra güneşini pek hissetmeyerek metre istasyonundan dönerken

Thea'nın Ambrose'u canlandırdığı sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Her şey baştan aşağı yanlış. Ne demek istemişti? Kate'in Ambrose'a onu evden uzaklaştırmayı düşündürecek kadar kötü ne yapmış olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. O yıl Kate'in de bizim de hatalar yapıp tartışmaya açık kararlar vererek, içkiyi, uyuşturucuyu ve kendi cinselliğimizi keşfederek tökezlediğimizi görmüştü. Ve tek söz etmemişti. Bir bakıma, kendi geçmişine baktığında buna şaşmamak gerekti. Her şeyi sevgiyle izlemiş, Kate'i ve bizi, yalnızca kendimizi tehlikeye attığımızda hiç yargılamadan uyarmaya çalışmıştı. Gerçekten sinirlendiğini hatırladığım tek şey, Kate'in diskoda hap içmesiydi.

Sen delirdin mi? diye bağırmıştı, ellerini tek tük saçlarının arasında gezdirerek hepsini fare yuvası gibi havaya dikmişti. *O şeylerin vücuduna neler yaptığını biliyor musun? Sağlıklı bir şekilde ot içmek dururken, Tanrı aşkına!*

Ama o zaman bile Kate'i eve hapsetmemişti, ceza vermezdi – tek ceza hayal kırıklığına kapılması ve endişelenmesiydi. Kate'i, bizi umursuyordu. İyi olmamızı istiyordu. Sigara içtiğimizde başını iki yana sallamış, Thea tuhaf kesiklerin ve yanıkların üstüne yapıştırdığı yara bantları ve bandajlarla çıkageldiğinde üzüntüyle bakmıştı. Ona fikrini sorduğumuzda nasihat edip akıl verirdi. Ama hepsi bu kadardı. Ceza yoktu, gurur kırmak yoktu. Bize kendimizi asla hatalı ya da küçük duruma düşmüş hissettirmemişti.

Hepimizi seviyordu. Ama en çok da Kate'i seviyordu, onu öyle güçlü bir şefkatle seviyordu ki bazen nefesim kesiliyordu. Belki de Kate'in annesinin ölümünden sonra bu kadar uzun süre baş başa kalmalarıydı bunun nedeni – ama bazen Kate'e bakışlarında, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışında, hatta çizimlerde onu resmedişinde bir şeyler vardı. Sanki... tam olarak hapsetmek de denemezdi ama sanki Kate'e ait bir şeyi

kimsenin ondan asla alamayacağı bir sayfada sonsuza dek saklamasını sağlayan o cevheri belirginleştirmeye çalışıyordu. Bu, kendi anne babamda da ara sıra yakaladığım ama buğulu bir camdan ya da uzaktan bakıyormuş gibi belli belirsiz görünen bir hayranlığı açık ediyordu. Ambrose'un içindeki bir hayranlıktı bu. Ama şiddetli ve parlak yanan bir kıvılcımdı.

Bizi seviyordu ama Kate demek Ambrose demekti. Onu evden göndereceğini düşünmek imkânsızdı.

Peki bu kadar kötü ne olmuştu ki Ambrose'un onunla yollarını ayırmaktan başka seçeneği kalmamıştı?

"Emin misin?" diye sordum Thea'ya, bütün hayatım bir kar küresi gibi sallandıktan sonra yeniden düzene girmesi için bir kenara bırakılmış gibi hissederek. "Gerçekten böyle mi söyledi?"

Yalnızca başını evet der gibi sallamakla yetindi, üsteledi-ğimdeyse, "Sence böyle bir şeyi yanlış anlamış olabilir miyim?" diye çıkıştı.

Bu şekilde devam etmesine izin veremem...

Ne oldu Ambrose? Kate mi bir şey yaptı? Yoksa... düşünmesi bile mideme sancılar girmesine neden oluyordu... başka bir sorun mu vardı? Ambrose'un Kate'i korumasını gerektirecek bir sorun? Ya da kendi yaptığı bir şey?

Bilmiyordum. Sorulara verecek yanıtım yoktu ama ayaklarım metro istasyonuyla ev arasındaki mesafeyi bir çırpıda kat ederken başım bu sorularla dönüp duruyordu.

Evimizin bulunduğu yol yaklaşıyordu ve kısa süre sonra bu düşünceleri bir kenara bırakıp Owen'ın eşi, Freya'nın annesi olacaktım.

Ama sorular bana saldırıp duruyordu, kanatlı ve pençeli şeyler üstüme öylesine çullanıyordu ki yürürken irkildim, yüzümü çevirdiğimde hepsinden kurtulacağımı sandım ama olmadı.

Kate ne yapmıştı? Evden gönderilmeyi hak edecek ne yapmıştı? Ve bunu durdurmak için ne yapmış olabilirdi?

Cinayet ortağı

Cinayet ortağı.

Bu cümle kafamın içinde kendini ne kadar tekrar ederse etsin bir türlü anlayamıyordum. Cinayet ortağı. Hapis cezasını beraberinde getiren bir suçlama. Yatak odamın karanlığındaydım, güneşlikler akşam güneşinin üstüne çekilmişti, Freya kollarımdaydı, tekrar eden cümle içimi soğuk bir dehşet dalgası gibi kaplamıştı. *Cinayet* ortağı.

Sonra, karanlığın içinde bir anda kafama dank etti. İntihar notu. İşte tutunmam gereken şey buydu.

Freya'yı uyutmadan önce emziriyordum ve neredeyse bilinçsizdi ama onu mememden çekmeye çalıştığım sırada o küçük ve güçlü parmaklarıyla beni maymun gibi yakalayarak tazelenmiş bir kararlılıkla yeniden emmeye başladı, yüzünü bedenimin sunduğu güvenli alana geri dönebilecekmiş gibi göğsüme gömmüştü.

Bir dakika sonra mücadele etmeden mememi bırakmayacağını anladım ve iç çekip ağırlığımı emzirme koltuğuna yasladım. Düşüncelerim yine daire çizerek, ileri geri giderek kafamın içinde dönmeye başladı.

Ambrose'un notu. *İntihar* notu. Öldürüldüyse nasıl not yazmış olabilirdi ki?

Notu okudum ama aklımda yalnızca kısa cümlelerle parçalar kalmıştı ve yazının görünüşü sonlara doğru dağınık harflere dönüşüyordu. *Kararım konusunda içim rahat... canım Kate,*

lütfen bunu sevgiyle yaptığımı bil – seni korumak için yapabileceğim tek şey buydu... Seni seviyorum, bu yüzden lütfen hayatına devam et: yaşa, sev, mutlu ol. En önemlisi de, bütün bunların boşa gitmesine izin verme.

Sevgi. Koruma. Fedakârlık. Yıllar boyunca benimle kalan sözcükler bunlardı. Ve her zaman inandığım şey bağlamında bir anlamları vardı. Ambrose yaşasaydı bütün bu çizim skandalı ortaya çıkacaktı – Ambrose okuldan atılacaktı, adı Kate'in adıyla birlikte lekelenecekti.

O zamanlar, Bayan Weatherby'nin odasına çağırıldığımızda parçaların yerli yerine oturduğu hissine kapılmıştım. Ambrose yaklaşan fırtınayı görmüş, Kate'i korumak için yapabileceği tek şeyi yapmıştı – kendi hayatına son vermişti.

Ama şimdi... şimdi artık bundan o kadar emin değildim.

Kollarımdaki bebeğe baktım ve onu isteyerek bıraktığımı hayal bile edemedim. Bir ebeveynin kendini öldürmesini hayal edemiyor değildim – bunu yaptıklarını biliyordum. Ebeveyn olmak insana dayanılmaz bir depresyona ya da strese bağışıklık kazandırmıyordu, tam tersiydi.

Ama Ambrose depresyonda değildi. Bundan adım gibi emindim. Dahası, hakkında konuşulanları kafasına takacak son kişiydi. Parası vardı. Yurtdışında arkadaşları vardı, çok arkadaşı vardı. En önemlisi de çocuklarını seviyordu, ikisini de. Onları kendisinin ödemekten korktuğu bedelle baş başa bırakabileceği akla hayale sığmıyordu. Benim tanıdığım Ambrose çocuklarını toplayıp onları Prag'a, Tayland'a, Kenya'ya götürürdü ve arkasında kalan skandalı kafasına hiç takmazdı çünkü sanatı ve ailesi onunla olurdu, onun için önemli olan da sadece bunlardı.

Bunu her zaman biliyordum sanırım. Yalnızca idrak etmem için kendi çocuğumu doğurmam gerekti.

En sonunda Freya tamamen uykuya dalmıştı, ağzı aralıktı, başı arkaya düşmüştü, onu nazikçe beyaz çarşafın üstüne yatı-

rıp parmak uçlarımda odadan çıkıp aşağıya, Owen'ın Netflix'te nazikçe beyin uyuşturan bir şeyler izlediği alt kata indim.

Oturma odasına girdiğimde başını kaldırıp bana baktı.

"Uyudu mu?"

"Evet, yorgunluktan bitmiş haldeydi. Bugün dışarı çıktığım için pek mutlu olmadı bence."

"Onu ana kuzusu yapmaktan bir ara vazgeçmelisin..." dedi Owen dalga geçercesine. Tek derdi beni eğlendirmekti, bunu biliyordum ama yorgundum, stresliydim ve bugün olanlar dengemi sarsmıştı, hâlâ çizim zarfını ve Thea'nın anlattıklarını kafamda oturtmaya çalışıyordum. İstemediğim halde bir anda onu tersledim.

"Tanrı aşkına, Owen, o daha altı aylık."

"Biliyorum," dedi dirseğinin dibinde duran biradan bir yudum alarak. Onu sinirlendirmiştim. "Kaç aylık olduğunu ben de senin kadar iyi biliyorum. O benim de çocuğum, biliyorsun. Ya da bana öyle söylendi."

"Öyle mi söylendi?" Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissedebiliyordum, sözlerini tekrar ederken sesim yüksekti ve sinirden çatallaşmıştı. "*Öyle mi söylendi?* Bu da ne demek oluyor?"

"Hey!" Owen, bira bardağını duyulacak kadar yüksek bir çatırtıyla sehpaya bıraktı. "Benimle düzgün konuş! Tanrım, Isa. Son zamanlarda neyin var senin?"

"Neyim mi var?" Sinirden neredeyse konuşamıyordum. "Freya'nın senden olmadığına dair saçmalıyorsun ve sonra benim neyim olduğunu mu soruyorsun?"

"Freya'nın... bu da şimdi?" Gerçekten kafası karışmıştı ve son birkaç dakikada yaptığımız konuşmaları zihninde yeniden döndürdüğünü görebiliyordum. Sonra her şeyi fark etti. "Hayır! Sen delirdin mi? Ben neden böyle bir şeyi ima edeyim? Ben sadece ara sıra rahatlamaya ihtiyacın olduğunu söylemeye çalışıyordum, ben Freya'nın babasıyım ama bunu ona göster-

diğim ilgi miktarıyla tartamazsın. Sen Freya'nın benim çocuğum olmadığını ima edebileceğimi nasıl..."

Durdu, ne söyleyeceğini bilmiyordu, aslında ne demek istemiş olduğunu fark ettiğimde yanaklarımın alev gibi yandığını hissettim ama öfkem dinmedi; aksine, arttı. Hatalı olduğunuzda karşı saldırıya geçmek gibisi yoktu.

"Ah, tamam, peki o zaman," deyiverdim. "Kocasının bebeğin altını değiştirmesine izin vermeyen bir kontrol manyağı olduğumu söylemek istedin. Tabii ki *şu an* hiç kızgın değilim."

"Tanrım, kelimeleri ağzıma tıkmaktan vazgeçecek misin?!" diye çıkıştı Owen.

"Yani, ne demek istediğini açıklamadan şaka yaptığında bundan vazgeçmem çok zor." Sesim titriyordu. "Bana sürekli laf sokup durmandan bıktım – konu bebek bakımı değilse biberonlar oluyor, o değilse Freya'yı yatak odamızdan çıkarıp kendi odasına götürmek oluyor. Sanki ben şeymişim gibi..."

"Laf falan sokmuyorum, önerilerde bulunuyorum," diyerek sözümü kesti Owen, sesinde şikâyet eden bir ton vardı. "Evet, bak, itiraf ediyorum, bu konu artık beni sinirlendirmeye başladı, özellikle de artık altı aylık olduğu için. Freya artık katı gıdayla besleniyor – diş çıkarmaya başladığı halde onu emzirmeye devam etmen biraz tuhaf değil mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var? O bir *bebek*, Owen. Katı gıda ver o zaman! Seni durduran ne?"

"Sen! Her gece aynı şey – tabii ki ben onu uyutamam, sen onu emzirmeye devam ettiğin sürece neden uyusun ki?"

Öfkeden titriyordum, o kadar sinirlenmiştim ki bir an konuşamadım.

"İyi geceler Owen," diyebildim en sonunda.

"Bekle." Ben odadan çıkmak için yürümeye başladığım sırada ayağa kalktı. "Hiç öyle ukala ukala konuşma. Bu salak tartışmayı isteyen ben değildim. *Sen* her şeyi uzattın!"

Yanıt vermedim. Merdivenleri çıkmaya başladım.

"Isa," diye seslendi hemen ama sakince, Freya'yı uyandırmamaya çalışıyordu. "*Isa!* Neden böyle davranıyorsun?"

Yanıt vermedim. Veremedim. Çünkü verirsem, ilişkimi bir daha düzelmeyecek şekilde zarar verecek bir şey söyleyebilirdim.

Yani gerçeği.

Yanımda Freya ile uyandım ama çift kişilik yatağın geri kalan kısmı boştu ve bir an kendimi neden bu kadar acınacak halde ve utanç dolu hissettiğimi anlamadım ama sonra hatırladım.

Kahretsin. Alt katta mı uyumuştu, yoksa geç saatte yukarı çıkıp erkenden gitmiş miydi?

Çok dikkatlice kalktım, Freya'nın uyanıp yataktan düşme ihtimaline karşı yorganı yere öbek gibi koydum, sabahlığımı giyip parmak uçlarımda merdivenlerden indim.

Owen mutfakta oturmuş kahve içiyor, pencereden dışarıyı seyrediyordu ama içeri girdiğimde dönüp bana baktı.

"Özür dilerim," dedim hemen, yüzü rahatlamayla mutsuzluk arasında buruştu.

"Ben de özür dilerim," dedi. "Bok gibi davrandım. Söylediklerim..."

"Bak, öyle hissetmeni anlıyorum. Haklısın da – yani, emzirmeyi kastetmiyorum, o kısmı deli saçmasıydı ama seni işin içine daha çok dahil etmeye çalışacağım. Bu zaten eninde sonunda olacak. Freya büyüyor, bana o kadar ihtiyacı olmayacak. Hem ben kısa süre içinde işe geri döneceğim."

Ayağa kalkıp bana sarıldı, çenesini başımın üstüne koyduğunu, yanağıma değen göğsündeki sıcak kasları hissettim ve derin, ürkek bir nefes alıp verdim.

"Bu iyi geldi," dedim en sonunda, başını onaylarcasına salladı.

Ne kadar bilmiyorum ama uzun bir süre öylece kaldık. En sonunda yukarıdan bir gürültü, bir tür cıvıltı duydum ve kendimi toparladım.

"Kahretsin, Freya'yı yatakta bıraktım. Yere düşecek."

Tam Owen'dan uzaklaşacaktım ki Owen omzumu okşadı.

"Hey, yeni karar aldın, unuttun mu? Yukarı *ben* çıkacağım."

Gülümseyip başımı onaylarcasına salladım, Owen koşarak merdivenleri çıktı. Sabah çayımı yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdığımda Owen'ın Freya'yı kucağına aldığını, ona şirinlikler yaptığını duydum, emzikle ce-e oynarken Freya'nın nasıl kıkırdadığını duydum.

Çayımı içerken Owen'ın üst kattaki odada dolanışını dinledim. Freya'nın altını değiştirmek için mendil ve bez çıkardığını, yeni fanila aldığı sırada şifonyerin sesini duydum.

Bez değiştirmekle benim uğraşacağımdan çok daha uzun bir süre uğraştılar ama yukarı çıkma dürtümü bastırdım ve en sonunda merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. İkisi birlikte kapının eşiğinde belirdiler, Freya Owen'ın kollarındaydı ve yüzlerindeki ifade insanın içini eritecek kadar birbirine benziyordu. Freya'nın darmadağınık saçları en az Owen'ınkiler kadar komikti, ikisi de bana bakarak sırıtıyordu, birbirlerinden, kendilerinden ve bu güneşli sabahtan memnundular. Freya elini bana doğru uzattı, onu kucağıma almamı bekliyordu ama Owen'ın sözlerini önemsediğim için yalnızca gülümseyip olduğum yerde kaldım.

"Merhaba anne," dedi Owen ağırbaşlı bir şekilde, Freya'ya bakıyordu, sonra bana döndü. "Freya ile düşündük de bugün izinli olmana karar verdik."

"İzinli mi?" Biraz telaşlanmıştım. "Ne gibi bir izin?"

"Tamamen kendini şımartacağın bir izin. Fazlasıyla pestilin çıktı, bir gün boyunca bizim için endişelenmemeyi hak ediyorsun."

Beni endişelendiren Freya değildi. Aslında, birçok açıdan şu anda akıl sağlığımı onun sayesinde koruyordum. Ama bunu söyleyemezdim.

"İtiraz istemiyorum," dedi Owen. "Sana spada koskoca bir gün ayırtım, her şeyi de ödedim. Yani paramın yanmasını istemiyorsan saat 11'de şehirde olman gerek. Biz Freya ile birlikte kendi başımızın çaresine bakacağız..." mutfak saatine baktı "saat 10'dan öğleden sonra 4'e kadar ve seni görmek istemiyoruz."

"Onu nasıl besleyeceksin peki?"

"Devam sütlerinden veririm. Belki..." Freya'nın çenesinin altını okşadı – "*belki* kendimizi kaybederiz ve biraz brokoli püresi yeriz, değil mi komik surat? Ne dersin?"

Bunu istemiyordum. Tüm bunlar aklımdayken günümü spada geçirmek – bu, bu çok yersizdi. Hareket etmem, bir şeyler yapmam, *eğerleri* ve korkuları bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Ağzımı açtım... ama söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Tek söyleyebildiğim...

"Tamam."

Onlarla vedalaşırken Salten ve orada olanlar dışında düşünecek hiçbir şeyimin olmadan böylece bırakılmış olma ihtimalim midemi bulandırdı. Ama, her nasılsa, hiç de öyle olmadı. Metro yolculuğu konusunda gergindim, dişlerimi gıcırdatıyordum. Ensemde ve şakaklarımda gerilim tipi baş ağrımın başladığını hissedebiliyordum. Ama salona ulaştığımda kendimi spa terapistinin hünerli ellerine bıraktım ve bütün o takıntılı düşüncelerim içimden yoğurularak çıktı. Sonraki iki saat boyunca, kadının bastırarak beni kurtardığı kaslarımdaki ağrıdan, ensemdeki ve omuzlarımın arasındaki gerginlikten başka hiçbir şey düşünmedim.

"Çok gerilmişsiniz," diye mırıldandı kısık sesle. "Omurga-

nızın üst kısmındaki kaslar boğum boğum olmuş. İşte çok mu streslisiniz?"

Başımı uyuşuk bir şekilde iki yana salladım ve konuşmadım. Ağzım açıktı. Spa havlusuna değen serin ve ıslak tükürüğümü hissettim ama çok yorgundum, bunun umurumda olmasına bile gücüm yoktu.

Bir kısmım buradan gitmeyi hiç istemiyordu. Ama geri dönmeliydim. Kate'e, Fatima'ya ve Thea'ya. Owen'a. Freya'ya.

Dört ya da beş saat kadar sonra, gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlık içinde spadan çıktığımda kısa kestirdiğim saçlarım ensemde seyrekleşmişti, kaslarım gevşek ve sıcaktı, kendimi biraz sarhoş hissediyordum – vücuduma tekrar sahip olmanın sarhoşluğuydu bu. Ben *bendim*. Üstümde hiçbir ağırlık yoktu. Çantam bile hafif geliyordu, çünkü Freya doğduğundan beri kullandığım Marni el çantasını evde bırakmıştım –içine bezleri, mendilleri ve yedek üstleri sığdırabildiğim kocaman bir çantaydı bu– ve cüzdanımla anahtarlarımı o doğmadan önce kullandığım çantanın içine tıkıştırmıştım. Küçücük bir şeydi, geniş bir zarftan çok büyük sayılmazdı, meraklı bebekleri mıknatıs gibi kendine çekecek kullanışsız, dekoratif fermuarlarla kaplıydı. Cüzdanım, telefonum, anahtarlarım ve dudak nemlendiricim için yeterince büyük olmasa da bu çanta bana eski beni hatırlatıyordu.

Evden metroya yürürken içimi kaplayan Owen ve Freya sevgisiyle bir anda yorgun düştüm. Sanki yüz yıldır kavuşması imkânsız bir uzaklıktaymışım gibi hissediyordum.

Her şey yoluna girecekti. Bir anda buna emin oldum. Her şey düzelecekti. Yaptığımız şey aptalca ve sorumsuzcaydı ama cinayet ya da cinayete yakın bir şey yapmamıştık ve polis bunu anlayacaktı, iş o kadar ileriye giderse tabii.

Apartmanın önündeki merdivenleri çıkarken başımı uzatıp Freya'nın ağlayışını duymaya çalıştım... ama her yer sessizdi. Yoksa dışarı mı çıkmışlardı?

Freya'nın uykuda olma ihtimaline karşı anahtarımı evin kapısına sessizce soktum ve usulca içeri seslendim. Yanıt gelmedi. Yaz güneşinin sızdığı mutfak boştu, kendime bir kahve alıp içmek üzere yukarı çıkacaktım.

Ne var ki... bunu yapamadım.

Oturma odasının kapısının önünde dona kaldım, sanki bir şey bana vurmuştu, nefes alamıyordum.

Owen kanepede oturuyordu, başını ellerinin arasına almıştı ve önündeki sehpaya mahkemedeki deliller gibi serilmiş iki şey vardı. İlki evde bıraktığım Marni çantamdaki sigara paketiydi.

İkincisiyse zarftı – Salten damgasının bulunduğu zarf.

Owen çizimi –benim çizimimi– elinde tutarken öylece kalakaldım, kalbim küt küt atıyordu, konuşamıyordum.

"Bunu açıklamak ister misin?"

Yutkundum. Ağzım kurumuştu ve boğazım yine sanki içinde bir şeyler düğümlenmiş gibiydi, yutkunarak kurtulamadığım acı veren bir şeyler.

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedim. "Casusluk mu yapıyordun? Çantamı mı karıştırıyordun?"

"Bu ne cüret?" dedi usulca, Freya'yı uyandırmamak için ama sesi öfkeden titriyordu. "Bu ne *cüret*? Lanet çantanı burada bırakmışsın, Freya da karıştırmaya başladı. Onu bunu kemirirken yakaladım." Sigara paketini ayaklarımın dibine fırlatınca içindekiler döküldü. "Bana nasıl yalan söyleyebildin?"

"Ben..." diye başladım söze, sonra durdum. Ne diyebilirdim ki? Boğazım gerçeği söylememe çabasından ağrıyordu.

"Buna gelince..." Bana dair çizimleri uzatırken elleri titriyordu. "Ben bunu... Isa, senin bir ilişkin mi var?"

"Ne? Hayır!" Düşünecek zamanım bile olmadan öylece ağzımdan çıkıvermişti. "Tabii ki yok! O çizim, ben – *ben* değilim!"

Sözcükler ağzımdan daha çıkar çıkmaz çok aptalca olduğu-

nu fark ettim. Çizimdeki bendim, gün gibi ortadaydı. Ambrose, benim bunu inkâr edemeyeceğim kadar iyi bir sanatçıydı. Ama bu *artık* ben değildim, söylemek istediğim buydu. Benim vücudum değildi – benim yumuşak, gebelik öncesi vücudumdu. *Eski* bendi, eski halimdi.

Ama Owen'ın yüzündeki ifade bana ne yaptığımı söylüyordu.

"Yani..." diye geveledim. "Benim, bendim, ama artık..."

"Bana yalan söyleme," diyerek sözümü kesti, sesi acı doluydu, sonra bana bakmaya tahammül edemiyormuş gibi arkasına dönüp pencereye doğru yürüdü. "Jo'yu aradım, Isa. Dün buluşma muluşma olmadığını söyledi. O adam, değil mi, Kate'in kardeşi, sana gül yollayan?"

"*Luc* mu? Hayır, böyle bir şeyi nasıl sorabilirsin?"

"O zaman kim? Salten'dan biri, damgayı gördüm. Kate'e gittiğinde onunla mı buluşmuştun?"

"Bunu o çizmedi!" diye bağırdım.

"O zaman kim?" diye bağırdı Owen bana doğru dönerek. Yüzü öfke ve üzüntüyle buruşmuştu, cildi kabarmıştı, ağzı ağlamamaya çalışan bir çocuğunki gibi kare şeklindeydi. "Kim çizdi?"

Bir an tereddüt ettim – tiksinmiş gibi bir ses çıkarmasına yol açacak kadar uzun bir süreydi bu. Sonra çizimi beni şaşkına çeviren bir hareketle yüzümden ve vücudumdan yırtıp göğüslerimden ve bacaklarımdan ayırdı. Sonra bu iki parçayı ayaklarımın dibine fırlatıp gidecek gibi arkasını döndü.

"Owen, gitme," dedim. "Bunu çizen Luc değildi. Bu..."

Sonra o noktada durdum. Ona gerçeği söyleyemezdim. Her şeyi ortaya çıkarmadan ona çizimin Ambrose'a ait olduğunu söyleyemezdim. Ne diyebilirdim ki? Söylenecek tek bir şey vardı.

"Onu... Kate yaptı," dedim en sonunda. "Kate çizdi. Çok uzun zaman önce."

Yanıma gelip dibime kadar sokuldu, çenemden tutup gözlerimin içine baktı ve bakışlarını içimi, ruhumu görmeye çalışır gibi kenetledi. İşi yüzsüzlüğe vurmaya, korkusuzca onun gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama yapamadım. Bakışlarımı kaçırıp duruyordum, bu saf acıdan ve öfkeden başka yöne bakmalıydım.

Elini indirirken yüzü düştü.

"Yalan söylüyorsun," dedi ve sonra arkasını döndü.

"Owen, hayır..." Owen ile kapı arasında durdum.

"Benden uzak dur." Beni sertçe itip merdivene doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez. Bara. Michael'ın barına. Bilmiyorum. Yalnızca..." Ama konuşamıyordu, galiba ağlamak üzereydi, yüzü çaresizliğini dizginlemek için sarf ettiği çabayla ekşimişti.

"Owen!" diye bağırdım sokak kapısına ulaştığında. Bir anlığına durdu, eli kilitteydi, konuşmamı bekliyordu ama o sırada yukarıdan tiz bir ağlama sesi duyuldu. Freya'yı uyandırmıştık.

"Ben..." dedim ama konsantre olamıyordum, Freya yüksek sesle ve hıçkırarak ağlıyor, beynimi delip içine işliyor, diğer her şeyi dışarıda bırakıyordu. "Owen, lütfen, ben..."

"Freya'nın yanına git," dedi nazik sayılabilecek bir dille, sonra kapıyı arkasından çekip çıktı. Freya üst kattan çığlık çığlığa ağlarken merdivenlere çöküp hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

Owen bütün gece eve gelmedi. Bunu ilk kez yapıyordu – dışarı çıkmış, dışarıda kalmış, bana nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söylememişti.

Akşam yemeğini Freya ile yalnız başıma yedim, onu yatağına yatırdım ve gittikçe büyüyen karanlığın içinde volta atıp durdum, ne yapmam gerektiğini kestirmeye çalışıyordum.

En kötüsü de onu suçlayamıyor olmamdı. Ona yalan söylediğimi biliyordu, bunun tek nedeni ona aptalca bir yalan söylemem değildi, Kate'e gittiğimden beri bir şeyler hissediyordu. Haklıydı da. Ona yalan söylüyordum. Ve buna nasıl bir son vereceğimi bilmiyordum.

Ona tek bir mesaj attım, yalvarmak istemiyordum. *Lütfen eve gel,* dedim. *Ya da en azından iyi olup olmadığını söyle?*

Yanıt vermedi. Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bir ara, gece yarısına doğru Michael'ın kız arkadaşı Ella bana mesaj attı. *Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok,* yazmıştı. *Ama Owen burada. Gece burada kalacak. Lütfen ona bu mesajı attığımı söyleme, bu konu beni ilgilendirmezdi ama senin endişelenmene dayanamadım.*

İçimi büyük bir rahatlık kaplamıştı, sıcak duşa girmek kadar gerçek ve fiziksel bir histi bu.

Çok teşekkürler!!!! yazarak karşılık verdim. Sonra aklıma bir şey daha yazmak geldi, *Ona söylemeyeceğim, teşekkürler.*

Yukarı anca sabahın iki buçuğunda çıktım ve daha da geç bir saate kadar ağlayarak uyuyakaldım.

Sabah olduğunda ruh halim değişmişti. Artık çaresizlikle dolup taşmıyordum. Kızgındım. Kendime, geçmişime, aptallığıma kızgındım.

Ama Owen'a da kızgındım.

Olanlara karşı tarafın gözünden bakmaya çalıştım – Owen'a eski bir arkadaşı gül yollasa, ardından postaneden isimsiz bir çizim gelse ben de öfkeden kıpkırmızı olurdum. Onu suçlayıp duracağımı da hayal edebiliyordum. Ama nereye gittiğimi söylemeden, hikâyeye onun gözünden bakıp inanmaya çalışmadan eşime ve çocuğuma sırtımı dönüp evden çıkıp gittiğimi hayal bile edemiyordum.

Günlerden pazartesi olduğu için eve ancak işten sonra gelecekti. Acil durumlar için ofisinde yedek bir takım elbise

olurdu, bu yüzden, tıraş olmak istemediği sürece eve gelmesine gerek yoktu ama Kamu Hizmeti'nde erkek çalışanların ciltlerinin bebek pürüzsüzlüğünde olmasını beklendiği günler artık geride kalmıştı ve Michael zaten gerekirse Owen'a ödünç bir tıraş bıçağı verebilirdi.

Freya ile parka gittim. Onu salıncakta salladım. Ortada hiçbir sorun yokmuş gibi davrandım ve beynimin içinde dönüp duran *eğer*leri düşünmeyi reddettim.

Saat yedi olmuştu... ve geçmişti. Akşam yemeğimi yerken boğazımın yine ağrıdığını, beni boğduğunu hissettim.

Freya'yı yatağa yatırdım.

Sonra, tam kanepeye uzanıp yaz sıcağına rağmen üstüme pikeyi çektiğim sırada bir ses duydum –kilide giren anahtarın sesiydi bu– ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Doğrulup oturdum ve beni olacaklardan koruyabilirmiş gibi pikeye sarındım... ve kapıya bakmak için arkama döndüm.

Owen kapının eşiğinde duruyordu, takım elbisesi kırışmışın ve içmiş gibi görünüyordu.

İkimiz de bir şey söylemedik. Neyi beklediğimizden emin değildim – belki de bir ipucu bekliyorduk. Karşı tarafın özür dilemesi için.

"Ocakta risotto var," dedim en sonunda, konuşmak için sarf ettiğim çabadan boğazım ağrıyordu. "Açsan."

"Aç değilim," dedi kısaca ama arkasına dönüp mutfağa girdi, kendine tabakla çatal bıçak aldığını çıkan çatırtılardan anladım. Sarhoştu, tabağı tezgâhın üstüne istemeden sert bir şekilde koyuşundan, bıçağını ve çatalını düşürüşünden, yerden alışından ve sonra yeniden düşürüşünden bunu anlayabiliyordum.

Kahretsin, yanına gitmeliydim. Bu gidişle bir yeri yanacaktı ya da kravatı tutuşacaktı.

Mutfağa girdiğimde masaya oturmuştu, başı ellerinin ara-

sındaydı ve önünde bir tabak soğuk risotto vardı ve bir şey yediği yoktu. Öylece oturmuş tabağına bakıyordu ve gözlerinde sarhoş bir çaresizlik vardı.

"Yemeğini ısıtayım," dedim ve tabağı alıp birkaç saniyeliğine mikrodalgaya koydum.

Yeniden önüne koyduğumda buharı tütüyordu ama Owen yemeğin ne kadar sıcak olduğunu fark etmeden mekanik bir şekilde yemeye başladı.

"Owen... Dün gece..."

Yüzünü bana çevirdiğinde ifadesinde acı çeken, açık açık yalvaran bir şeyler vardı. Aniden onun da benim gibi bu konuyu konuşmak istemediğini anladım. Bana inanmak istiyordu. Ona şu anda bir açıklama sunarsam kabul edecekti çünkü konunun kapanmasını, dün gece haykırarak yöneltiği suçlamaların gerçek olmamasını çok istiyordu.

Derin bir nefes aldım. Doğru sözcükleri bir bulabilseydim...

Ama tam konuşacağım sırada telefonum çalınca ikimiz de sıçradık.

Arayan Kate'ti ve aklımdan yanıt vermemek geçiyordu. Ama bir şey –alışkanlık ya da endişe, hangisi olduğundan emin değildim– bana o çağrıya yanıt verdirtti.

"Efendim?"

"Isa?" Sesi telaşlıydı, bir sorun olduğunu hemen anlamıştım. "Isa, benim."

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Konu babam." Ağlamamaya çalışıyordu. "Cesedi. Bir şey sordular... yani bir şey söylediler..."

Durdu, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, hıçkırıklara boğulmamak için çabaladığını fark ettim.

"Kate, Kate, sakin ol. Derin bir nefes al. Sana ne söylediler?"

"Bunu şüpheli ölüm olarak görüyorlar. Gelmemi istiyorlar. Soruşturma için."

Buz kesmiştim. Bacaklarım tutmaz olmuştu, tutunarak mutfak masasına doğru ilerledim ve Owen'ın karşısına oturdum, aniden kendi ağırlığımı taşıyamamaya başlamıştım.

"Aman Tanrım."

"Buraya gelebilir misin? Bizim... konuşmamız gerek."

Ne söylemek istediğini biliyordum. Owen'ın dinliyor olma ihtimaline karşı ortada bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu ama polis onu ve belki bizi de soruşturmaya almadan önce derhal konuşmalıydık. Hikâyelerimizi düzenlemeliydik.

"Tabii ki," dedim. "Bu gece geleceğim. Salten'a son tren dokuz buçukta. İstasyona gitmek için taksi bulmaya çalışacağım."

"Emin misin?" Sesinde hıçkırık vardı. "Çok şey istediğimi biliyorum ama Fatima gelemiyor, nöbetteymiş, Thea'ya da ulaşamıyorum. Telefonuna yanıt vermiyor."

"Saçmalama. Ben geliyorum."

"Teşekkürler, *teşekkürler* Isa. Ben... bunun anlamı çok büyük. Şimdi Rick'i arayıp ona seni almasını söyleyeceğim."

"Birkaç saate görüşürüz. Seni seviyorum."

Owen'ın yüzünü ancak telefonu kapatınca gördüm, gözleri yorgunluktan ve içkiden kıpkırmızıydı. Bu durumun ona nasıl görüneceğinin farkındaydım. Kalbim sıkıştı.

"Salten'a mı gidiyorsun?" Vurgulayarak ekledi. "*Yine* mi?"

"Kate'in bana ihtiyacı var."

"Kate'in canı cehenneme!" Öyle bir bağırdı ki irkildim, sonra ayağa kalkıp pek yemediği risotto kâsesini alarak lavaboya attı, bütün içindekiler fayanslara saçılmıştı. Sonra, bu kez daha yumuşak bir dille konuştuğunda sesi çatallaşmıştı. "Peki ya *biz*, Isa? Ya ben?"

"Bu konu seninle ilgili değil," dedim. Kâseyi risotto yığınının içinden alıp musluğu açarken ellerim titriyordu. "Konu Kate. Bana ihtiyacı var."

"*Benim de* sana ihtiyacım var!"

"Kate'in babasının cesedi bulundu. Kate paramparça. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Babasının... *nesi*? Neler dönüyor böyle?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Buna cesaretim yoktu. Her şeyi anlatmaya – gerçeklerle yalanlar arasında gidip gelmeye– cesaretim yoktu. Üstelik Owen zaten böyle bir ruh halindeyken bana inanmayacaktı. Kavga çıkarmaya çalışıyor, kendini önemsenmemiş hissetmenin bir yolunu arıyordu.

"Bak, durum çok karmaşık ama onun bana ihtiyacı var, sözün özü bu. Gitmem gerek."

"Saçmalık bu! Hepsi saçmalık. On yedi *yıldır* başının çaresine sen olmadan baktı Isa. Ne oldu sana? Anlayamıyorum – onu yıllardır görmemiştin, şimdi de bir anda parmaklarını şaklattığı an koşa koşa gidiyorsun, öyle mi?"

Bu sözler – Luc'un söylediklerine o kadar yakındı ki bir an karşılık veremedim, bana tokat atmış gibi öylece dikilip hızlı hızlı nefes aldım. Sonra parmaklarımı sıkıp elimi yumruk yaptım, kendimi kontrol etmeye çalışarak mutfaktan çıktım.

"Hoşçakal Owen."

"Hoşçakal mı?" Yerdeki kaygan risottonun arasından bana doğru adım attı. "Bu saçmalık da ne demek oluyor?"

"Ne istersen o demek oluyor."

"Benim istediğim," dedi titreyen sesiyle, "senin önceliğinin bizim ilişkimiz olması. Freya doğduğundan beri kendimi o lanet listenin sonunda gibi hissediyorum –artık hiç *konuşmuyoruz*– ve şimdi de bu çıktı!" Salten'ı mı, Luc'u mu, Fatima'yı mı, Thea'yı mı yoksa Kate'i mi... hatta Freya'yı mı kastediyordu bilmiyordum. "Bıktım artık, beni duyuyor musun? Sonuncu olmaktan bıktım!"

Aniden, bu sözleri de duyduktan sonra artık üzüntüm de korkum da geçmişti, artık kızgındım. Çok, çok kızgındım.

"Senin sorunun *bu*, değil mi? Luc ya da Kate ya da aptal

bir sigara paketi falan değil. Sorun *sensin*. Artık otomatik olarak birinci sırada olmadığın gerçeğine katlanamıyor oluşun sorun."

"Bunu söylemeye nasıl *cesaret* edebilirsin?" Kendiyle çelişiyordu. "Bana yalan söyledin ve bunu benim hatammış gibi göstermeye mi çalışıyorsun? Ben seninle *konuşmaya* çalışıyorum Isa. *Bizi* hiç umursamıyor musun?"

Umursuyordum. Tabii ki umursuyordum. Ama şu anda başa çıkabileceklerimin sınırındaydım. Ve bununla başa çıkamıyordum. Owen beni zorlarsa ona gerçeği söylemekten çok ama çok korkuyordum.

Onu iterek yanından geçtim ve Freya'nın uyuduğu üst kata çıkıp titreyen ellerimle eşyalarımı çantama doldurdum. Yanıma ne aldığımın farkında değildim. Bebek bezi. Bir tomar iç çamaşırı ve Freya için zıbın. Birkaç tişört. Giyecek bir şeyim olacak mıydı, bunu ancak Tanrı biliyordu. Şu anda umurumda değildi, yalnızca buradan çıkmak istiyordum.

Freya'yı kucağıma alırken tepinip mızıldandığını hissettim. yaz gecesi havasından korunması için yün hırka giydirdim. Sonra omuz çantamı aldım.

"Isa!" Owen holde bekliyordu, yüzü bastırdığı kederinden ve öfkesinden kıpkırmızıydı. "Isa, bunu yapma!"

"Owen, ben..." Freya omuzumda kıvranıp duruyordu. Çantamdaki telefondan bip sesi geldi. Mesaj Thea'dan mıydı? Fatima'dan mıydı? Düşünemiyordum. *Düşünemiyordum.*

"Ona gidiyorsun," deyiverdi. "Kate'in kardeşine gidiyorsun. Değil mi? Mesaj ondan mı?"

Bu, bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Canın cehenneme," diyerek çıkıştım. Onu itip yanından geçtim, evin kapısını arkamdan sertçe çarptığımda Freya korkuya kapılıp ağlamaya başladı. Koridorda tekmeler atan bacaklarını titreyen ellerimle bebek arabasına tıkıştırdım,

gittikçe tizleşen çığlıklarını duymazdan geliyordum, sonra apartman kapısını açıp bebek arabasını öfke içinde çekiştirip merdivenlerden indirdim.

Ön bahçeden çıkmak üzereyken kapının açıldığını duydum. Owen kederli bir yüzle dışarı çıktı.

"Isa!" diye bağırdı. Ama ben yoluma devam ettim. "*Isa!* Bu şekilde çekip gidemezsin!"

Gidebilirdim. Gittim de.

Gözlerimden süzülen yaşlara ve kırılmak üzere olan kalbime rağmen.

Yürümeye devam ettim.

Tren Victoria'dan çıkarken hava kapadı, Londra'yı boylu boyunca ardımızda bıraktığımızda ve tren kırsal alana girdiğinde yağmur başlamış, sıcaklık düşmüş, fırtına öncesi yapış yapış nemin yerini sonbahara daha yakın bir şey almıştı.

Uyuşmuş ve üşümüş bir şekilde, Freya'yı yaşayan, nefes alan bir sıcak su torbasıymış gibi göğsüme bastırmıştım. Az önce yaptıklarıma anlam veremiyordum. Owen'ı *terk* mi etmiştim?

Bu ilk tartışmamız değildi, hiçbir şekilde değildi. Biz de her çift gibi tartışır, ağız dalaşına girerdik. Ama bu şimdiye kadarki en ciddi kavgamız olmuştu. Dahası, Freya doğduğundan beri ettiğimiz ilk kavgaydı. Doğum yaptığımda ilişkimizde bir şeyler değişmişti – kaybedilecek şeyler artmıştı, bilinçli olarak kök salmış, küçük meseleleri büyütmeyi bırakmıştık, sanki kendi iyiliğimiz için olmasa da Freya'nın iyiliği için artık teknemizin sık sık su almaması gerektiğinin farkına varmıştık.

Şimdiyse... şimdiyse tekne o kadar tehlikeli bir şekilde su alıyordu ki ikimizi de kurtarabileceğimden emin değildim.

Boğazımı asit gibi yakan tek şey suçlamalarının haksızlığı değildi. İlişkiydi. *İlişki mi?* Freya doğduğundan beri evden tek başıma neredeyse hiç çıkmamıştım. Vücudum artık sadece bana ait değildi – Freya bana kene gibi yapışmıştı, sütümle birlikte enerjimi ve libidomu da emiyordu. O kadar bitkin ve delirmiştim ki Owen ile yatma arzusunu kendimde bulmak baş edebileceğimden daha güçtü – bunu biliyordu, ne kadar

yorgun olduğumu *biliyordu*, doğum sonrası gevşemiş vücuduma dair ne hissettiğimi biliyordu. Gerçekten Freya'yı koluma takıp tutkulu, gayri meşru bir ilişkiye koştuğumu mu düşünüyordu? Bu o kadar komikti ki, insanı çileden çıkaracak kadar haksızca olmasaydı kahkahalarla gülebilirdim.

Ama çok kızgındım ve kabul etmek zorunda olduğum bir şey vardı... bir bakıma haklıydı. İlişki konusunda değil. Ama tren güneye doğru kıvrılırken ve öfkem yatışırken içime bir vicdan azabı tohumu ekildi. Çünkü söylemeye çalıştığı şeyin ana fikri şuydu: ben ona dürüst davranmamıştım. Onun kastettiği gibi yalanlar söylememiştim ama başka türlü ve önemli yalanlar söylemiştim. Onunla tanıştığım günden beri sır tutardım ama şimdi, ilişkimizde ilk kez bundan fazlasını yapıyordum: açık açık yalan söylüyordum. Ve o bunu biliyordu. Bir yerlerde sorun olduğunu ve bunu gizlediğimi biliyordu. Yalnızca bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Keşke ona söyleyebilseydim. Ona bunu söylemek için büyük bir iştah besliyordum. Ama... ama bir parçam da söyleyemediğim için rahattı. Bu benim sırrım değildi, o yüzden benim verebileceğim bir karar da değildi. Ama ya öyle olsaydı? Ya bu sır sadece beni bağlasaydı? O zaman... bilmiyordum.

Çünkü ona yalan söylemek istemesem de gerçeği bilmesini de istemiyordum. Bana baktığında bunu yapmış – yalnızca bir kez değil, defalarca yalan söylemiş birini görmesini istemiyordum. Bir cesedi saklamış, sahtekârlığa bulaşmış birini. Belki de bir cinayetin gizlenmesine yardım etmiş birini.

Her şey açığa çıkarsa beni yine de sever miydi?

Emin değildim. Ve bu beni hasta ediyordu.

Riske attığım tek şey Owen'ın sevgisi olsaydı bu riske girerdim. En azından kendime öyle söylüyordum. Ama onun kariyerini de riske atıyordum. Kamu Hizmeti'ne girildiğinde imzalanan beyan formaları uzun ve ayrıntılıydı. Kumar alışkanlıkları ve finansa, uyuşturucu kullanımına ve, evet... suçlu

davranışlarına kadar her şeyi soruyorlardı. Açığınızı arıyorlardı – size karşı kullanabilecekleri, vermemeniz gereken bilgileri vermeniz için size şantaj yapabilecekleri ya da sizi hileli işlemlere zorlayabilecekleri bilgileri istiyorlardı.

Size eşinizi soruyorlardı. Ailenizi ve arkadaşlarınızı soruyorlardı – ve bu organizasyonda ne kadar yükselirseniz o kadar çok soru soruyor, bilgiler o kadar hassaslaşıyordu.

Son soru ise aslında şöyleydi: Hayatınızda üstünüzde baskı kurabilecek herhangi bir şey var mı? Öyleyse bunu şimdi beyan edin.

İkimiz de bu formları defalarca doldurmuştuk – ben her departman değiştirdiğimde, Owen da genel merkezdeki erişim yetkisi her yükseldiğinde. Ben bu formlarda yalan söylemiştim. Devamlı olarak. Hepsinde yalan söylemiş olmam işten çıkarılmak için bir nedendi. Ama Owen'a gerçeği söylersem onu da yalanın bir parçası haline getirecektim. Onu da kendim gibi ipe götürüyordum.

Yalnızca cesedi saklamak için yaptıklarımız bile yeterince kötüydü. Ama bir de cinayet ortağıysam...

Gözlerimi kapayıp karanlıktan ve vagonun pencerelerine vuran yağmurdan kaçtım. Bir anda kendimi tuz bataklığında, bilmediğim bir patikada yol alırken düşündüm. Ama ayaklarımın altındaki zemin sert değildi – yumuşak ve ıslaktı, attığım her adımda patikadan biraz daha sapıyor, tuzla ıslanmış çamurun daha da dibine batıyordum. Kısa süre içinde dönüş yolumu bulamayacak hale gelebilirdim.

"Salten mı demiştin tatlım?" dedi çatallı, ihtiyar bir ses. Bir anda uyandım, Freya kalbimin üstünde ürküp kasıldı ve sinirli bir şekilde ciyaklamaya başladı.

"Ne?" Ağzımın kenarındaki salyayı Freya'nın tülbendiyle silip karşımda oturan ihtiyar kadına bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Ne dediniz?"

"Salten'a geliyoruz ve bilet görevlisine sizin oraya gittiğinizi söylediğinizi duydum. Doğru mu?"

"Ah, Tanrım, evet!"

Hava çok karanlıktı, yağmurun sıçradığı pencereden dışarı bakarken ellerimi gözlerimin etrafına kapamam gerekti, doğru durağa geldiğimden emin olmak için loş peron levhasına gözlerimi kısarak baktım.

Gerçekten Salten'daydık, sendeleyerek ayağa kalktım, çantaları ve ceketlerimizi aldım. Kapıyı tek elimle açmaya çalışırken Freya kucağımda uykulu gözlerle kıpırdandı.

"Ben size kapıyı tutayım," dedi ihtiyar kadın, Freya'yı bebek arabasına yatırmak ve arabanın yağmurluğunu kapamak için debelendiğimi görünce.

Bebek arabasını ıslak perona indirdiğimde yağmur ceketime vururken biletçinin düdüğü kesin bir tavırla ötüyordu. Freya, gözlerini hakarete uğramış gibi korku içinde açtı ve uğradığı haksızlıkla ciyak ciyak bağırmaya başladı. Uçuşan ceketimle peronda hızla ilerlerken Kate'in beni bekliyor olmasını umuyordum.

Tanrı'ya şükür, Rick ile birlikte beni bekliyordu, motor çalışıyordu, taksinin pencereleri nefeslerinden buhar olmuştu. Bu kez araba koltuğu kemerini yanıma almayı unutmamıştım, böylece Rick arabayı tekerlek izleriyle dolu patikadan kasabaya doğru sürerken Freya'nın koltuğunu sabitleyebildim.

Freya'nın soğuk ve yağmurlu saldırı tarafından sıcak ve kuru uykusundan uyandırılmış olmanın öfkesiyle gittikçe artan, yatıştırılması imkânsız haykırışlarının arasında konuşabilmenin imkânı yoktu. Ağlamaları pençe gibi etime batsa da bir tarafım da Rick ile sohbet etmek zorunda kalmadığım için mutluydu. Tüm düşünebildiğim çizimler, Ambrose'un mektubu, güller ve ellerimdeki kandı.

Değirmen'e vardığımızda yerde su vardı, kapı pervazlarının altında su birikintileri oluşmuştu. Yağmur külüstür pencere-

lerden içeri girmeye çalışmış, eğri büğrü döşemelerin üstünde ve pencere çerçevelerinin etrafında göller oluşturmuştu.

"Kate," dedim, Freya'nın ağlamaları ve iskeleye vuran dalgaların sesinin içinde duyulmaya çalışarak ama Kate başını iki yana sallayıp neredeyse gece yarısını bulan saati işaret etti.

"Yatağına git," dedi. "Sabah konuşuruz."

Başımı onaylarcasına sallamaktan başka bir şey yapamadım. Hıçkıran çocuğumu merdivenden yukarı, daha önce kaldığımız ve yatakta, Luc'un yatağında çarşaflarımızın hâlâ serili olduğu odaya çıkardım. Yatağa yan yatıp Freya'nın çılgınca homurdanışlarının ve yutkunuşlarının yavaşça durulmasını dinledim... ve uykuya daldım.

Erken uyanıp gözlerim odadaki ışığa uyum sağlarken bir süre hareketsiz uzandım. Oda sabahın erken saatleri olmasına rağmen aydınlıktı ama soğuk bir ışıktı bu, serindi ve her yana yayılıyordu. Menzil'e doğru bakarken nehir ağzından kalkan deniz sisinin Değirmen'i ve etrafındakileri ince, gri bir tülbentle sarmaladığını gördüm. Penceredeki örümcek ağı mikroskobik damlalarla süslenmişti. Bir süre bu görüntüyü izlerken Salten kasabasındaki yapış yapış ağları hatırlamak beni huzursuz etmişti.

Kollarıma değen hava soğuktu, battaniyeleri çekip yanımdaki beşikte hiç görülmedik şekilde sessiz olan Freya'yı sarmaladım.

Gördüklerim karşısında kalbim duracak gibi oldu, sonra saatte yüz kilometre hızla yeniden çarpmaya başladı.

Freya orada değildi.

Freya orada değildi.

Hiç düşünmeden yataktan sendeleyerek fırladım, elektrik akımı verilmiş gibi titriyordum. Yatağın örtülerinin arasına baktım – aptalcaydı bu çünkü onu dün gece ahşap beşiğe koyduğumu biliyordum ve beşikten tırmanıp yatağa girmek şöyle dursun, henüz emekleyemiyordu bile.

Freya. Ah, Tanrım.

Ufak tefek ağlamalara başlarken orada olmamasına inanamıyordum. Sonra odadan fırlayıp koridora çıktım.

"Kate!" Bağırmaya çalışmıştım ve telaşımdan sesim boğa-

zıma yapışıp boğulmuş, kulağa boğuk bir korku çığlığı gibi gelmişti. "Kate!"

"Aşağıdayım!" diye seslendi. Ahşap merdivenden tökezleyerek ve topuklarımı yere vurarak inerken son basamağı atlayıp mutfağa öyle bir daldım ki Kate lavabonun başında dikilirken başını kaldırıp bana baktı. Delirmiş gözlerim ve boş kollarımla öylece dikildiğimi görünce şaşkınlığının yerini endişe aldı.

"Kate," dedim. "Freya – o... yerinde yok!"

Kate, çalkaladığı kahve demliğini bıraktı. Ben konuşurken yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm... suçluluk duygusu muydu bu?

"Çok özür dilerim," dedi ve arkamdaki halıyı işaret etti. Arkama döndüm – oradaydı. Freya oradaydı. Avucunun içinde bir parça ekmekle halıda oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktı, mutluluktan çığlık atıp lapa haline gelen tostunu halıya fırlattı ve kucağıma almam için kollarını uzattı.

Onu kucağıma alıp göğsüme bastırdığımda kalbim küt küt atıyordu. Konuşamadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Özür dilerim," diye tekrar etti Kate, suçluluk duygusuyla. "Ben... endişeleneceğin aklıma gelmedi. Banyoya girdiğimde onu uyandırdım galiba çünkü dışarı çıktığımda sesini duydum – sen daha uyuyordun ve ben de düşündüm ki..." Parmaklarını birbirine kenetledi. "Sen hep çok yorgun görünüyorsun. Biraz yatman iyi gelir diye düşündüm."

Bir şey söylemedim. Çılgınlar gibi çarpan kalbimin sakinleşmesini bekliyor, Freya'nın küçük, pembe parmaklarının saçlarıma dolandığını hissediyor, başının bebek kokusunu içime çekiyor, kollarımdaki ağırlığını hissediyordum... ah, Tanrım. Sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

İçim rahatlayınca bacaklarımda aniden güç kalmadığını hissedip kanepeye oturdum.

"Özür dilerim," dedi Kate yeniden. Gözlerindeki uykuyu

ovuşturdu. "Nerede olduğunu merak edeceğini tahmin etmeliydim."

"Sorun değil," dedim en sonunda. Freya yanağımı okşayarak beni kendisine baktırmaya çalıştı. Bir sorun olduğunu biliyor ama ne olduğunu anlayamıyordu. Ona baktığımda kendimi gülümsemek için zorladım. Bana neler olduğunu, çocuğumu göremediğimde ilk tepkim elimden alındığını düşünmek oluyorsa nasıl bir insana dönüştüğümü düşündüm. "Özür dilerim," dedim Kate'e. Sesim biraz titriyordu, derin bir nefes alıp nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalıştım. "Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyordum. Ben yalnızca... şu an biraz gerginim."

Yüzüme baktığında gözlerinde bunu onaylayan bir hüzün vardı.

"Ben de öyleyim."

Lavaboya geri döndü.

"Kahve ister misin?"

"Tabii."

Kahve demliğini ocağın üstüne koydu. İkimiz de öylece oturmuş demliğin tıslayıp hırıldamasından önceki sessizliği dinlerken, "Teşekkürler," dedi.

Şaşkın gözlerle ona baktım.

"Ne için? Bunu benim söylemem gerekmez miydi?"

"Apar topar geldiğin için. Bunun az şey olmadığını biliyorum."

"Bir şey değil," dedim, doğru olmadığı halde. Kate'i seçmek Owen ile aramdaki son bağları koparmak anlamına geliyor olabilirdi ve bu korkutucuydu. "Anlat... polis olayını anlat," dedim, ne yapmış olabileceğimi düşünmemeye çalışarak.

Kate hemen yanıt vermedi; bunu yapmak yerine, tıslayan moka demliğinin başına gidip altını kapadı, iki küçük fincana kahveleri koydu ve birini bana uzattı. Fincanı alırken Freya'yı

yeniden halıya bıraktım ve fincanı yumuşacık tombik ellerinin uzanamayacağı bir yere koymaya dikkat ettim.

"Şu lanet Mark Wren," dedi Kate en sonunda, karşımdaki koltuğa kıvrılırken. "Beni görmeye geldi. Böyle, *zor zamanlar geçiriyor olmalısın* cümleleriyle dolu bir şekilde ama biliyor. Mary'nin ona ne söylediğini bilmiyorum ama bir sorun olduğunu biliyor."

"Yani cesedin... kimliği kesinlikle belirlendi, değil mi?" diye sordum, öyle olduğunu bildiğim halde, gazetelerde görmüştüm çünkü. Ama nedense bunu Kate'in ağzından duymak, bana bunu anlatırken tepkilerini görmek istemiştim.

Bıkkın bir şekilde başını sallayıp onaylasa da yüz ifadesinden hiçbir şey çıkaramıyordum.

"Evet, sanırım öyle. Benden DNA örneği aldılar ama aslında gayet eminler. Diş kayıtlarına dair bir şeyler söylediler ve bana yüzüğünü gösterdiler."

"Senden teşhis etmeni mi istediler?"

"Evet, ben de yüzüğün ona ait olduğunu söyledim. Görünüşe göre... yani, aksini söylemek aptalca olurdu."

Başımı evet der gibi salladım. Elbette haklıydı. Yalan Oyunu'nun bir parçası da oyunun ne zaman bittiğini, ne zaman yelkenleri suya indirmek gerektiğini bilmekti. Beşinci Kural – yalan söylemeyi ne zaman bırakacağınızı bilin. *Her şey ayyuka çıktığında havlu atın*, derdi Thea. Püf noktası, o noktaya ne zaman ulaştığını bilmekti. Ama bu kez başarıp başarmadığımızdan emin değildim. Sanki ne yaparsak yapalım bela bizi bulacaktı.

"Şimdi ne olacak peki?"

"Polis merkezine gidip babamın kaybolduğu geceye dair ifade vermemi istediler. Ama sorun da burada, bir şeye karar vermemiz gerek – onlara hepinizin burada olduğunu söyleyeyim mi?" Elleriyle yüzünü ovuşturdu, gözlerinin altındaki

gölgeler yanık teninde bütün kahveliğiyle dikkat çekiyordu. "En iyisi ne anlatmak bilemiyorum. Onlara babamın ortadan kaybolduğunu fark ettiğimde sizi aradığımı –eve gelmenizi istediğimi– söyleyebilirim. Birbirimizin yalanına destek çıkabiliriz – hepimizin burada olduğunu ama babamın ortalarda görünmediğini ve sizin de evden erkenden ayrıldığınızı anlatabilirim. Ama o zaman sizin de ifadenizi alırlar. Her şey dönüp dolaşıp yine okulun bildiklerine gelir."

"Okulun bildiklerine mi?" diye tekrarladım salak gibi.

"O geceye dair bildiklerine. Sizin evden çıktığınızı gören oldu mu? Burada olmadığınızı söylersem ama insanlar gerçeği öğrenirse hikâye geri teper."

Anlıyordum. O geceyi düşünmeye çalıştım. Kate geldiğinde hepimiz odalarımızdaydık ama Bayan Weatherby giysilerimizi, sandaletlerimizdeki çamuru görmüştü. Odasındayken okuldan sınırları ihlal etmeye, bizi gören bir görgü tanığına dair bir şeyler söylemişti...

"Bence birileri bizi gördü," dedim gönülsüzce. "Ya da en azından, Bayan Weatherby öyle söyledi. Kimin gördüğünü söylemedi. Biz hiçbir şeyi kabul etmedik – yani, ben etmedim, Fatima'yı ve Thea'yı bilmiyorum."

"Kahretsin. Bu durumda o gece orada olduğumu onlara söylemem gerekecek. Senin de orada olduğunu da tabii. Bu da muhtemelen hepinizin sorguya alınacağı anlamına geliyor." Yüzü beyazdı, ne düşündüğünü biliyordum – yalnızca bu durumun bizde de yaratacağı sıkıntıyı düşünmüyordu, daha nesnel, daha bencilce bir nedeni de vardı. Dört hikâyenin sorgu sırasında tutarlı olup olmayacağını merak ediyordu. Birinin açık verip vermeyeceğini...

Thea'yı, içki sorununu, kollarındaki izleri, bunun ona verdiği zararı düşündüm. Fatima'yı ve yeni çizilen yazgısını düşündüm. İçten bir pişmanlık duyduğunu söylemişti. Ya bunun sonucunda, her şeyi yoluna koymak adına her şeyi itiraf

ederse? Allah yalan söylemeye ve gizlemeye devam eden birini affedecek değildi ya?

Çizimleri de düşündüm. Postayla gelen o lanet çizimleri. Bir şey bilen birinin daha olduğu gerçeğini.

"Kate," dedim, yutkunup sustum. Dönüp bana baktığında konuşmak için kendimi zorladım. "Sana söylemem gereken bir şey var. Fatima'ya, Thea'ya ve bana... bazı çizimler gönderildi. Postayla. Kopyalar. O çizimlerin kopyaları."

Kate'in yüzü değiştiğinde ne söyleyeceğimi zaten bildiğini fark ettim. Bu her şeyi kolaylaştırır mıydı, yoksa zorlaştırır mıydı bilmiyordum ama devam etmek, cesaretimi kaybetmeden her şeyi bir çırpıda söylemek için kendimi zorladım.

"Sen babanın çizdiği bütün resimlerimizi *gerçekten* yok ettin mi?"

"Evet," dedi Kate. Yüzünde zavallı bir ifade vardı. "Yemin ederim. Ama..." Durdu, söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemiyordum ama çok geçti. Dudaklarını beyaz, kansız bir çizgi şeklinde birbirine bastırdı. "Ama hemen değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çizimleri babam öldükten hemen sonra yakmaya elim gitmedi, istedim ama ben... bilmiyorum, doğru zamanı hiçbir zaman bulamadım. Ama bir gün stüdyosuna çıktım ve oraya birinin girdiğini anladım."

"Ne?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmadım. "Ne zaman oldu bu?"

"Yıllar önce. Olup bitenlerin üstünden çok zaman geçmemişti. Eksik resimler ve çizimler vardı, birinin stüdyoya girip bunları aldığını anladım. Sonrasında hepsini yaktım, yemin ederim, ama sonra mektuplar başladı."

İçime zehir gibi bir soğukluğun damladığını hissettim.

"Mektuplar mı?"

"Önce tek bir mektup geldi," dedi Kate kısık sesle. "Babamın bir resmini sattım. Açık arttırma, satışın neden yapıldığı

bilgisiyle birlikte yerel basına bildirilmişti. Birkaç hafta sonra benden para isteyen bir mektup aldım. Tehdit içermiyordu, yalnızca Salten Arms'ın ayrık duran ahşap lambrisinin arkasına içinde yüz pound bulunan bir zarf bırakmam isteniyordu. Bir şey yapmadım, birkaç hafta sonra yine bir mektup geldi ama bu kez iki yüz pound istiyordu ve bir de çizim iliştirilmişti."

"Bizim çizimimiz." Sesim tatsız ve hastaydı. Kate başını evet der gibi salladı.

"Parayı ödedim. Mektuplar ara sıra gelmeye devam etti, altı ayda bir falan, ben de ödeme yapıp durdum ama en sonunda buraya kadar olduğunu, daha fazla ödeme yapamayacağımı – Değirmen'in batıyor olduğunu ve babamın çizimlerinin yok olduğunu, herhangi bir şey isteyebileceklerini ama paranın bunlardan biri olmadığını yazdım. Artık mektup gelmemeye başladı."

"Ne zamandı bu?"

"İki üç yıl önce. Ondan sonra başka bir şey duymadım ve mektupların sonunun geldiğini düşündüm ama birkaç hafta sonra her şey yeniden başladı. İlk başta şu koyun meselesi, sonra..." Yutkundu. "Siz gittikten sonra *Neden arkadaşlarına sormuyorsun?* Diyen bir mektup geçti elime ama ben hiçbir zaman..."

"Tanrı aşkına, Kate!" Ayağa kalktım, hareketsiz kalamayacak kadar tepem atmıştı ama gidecek hiçbir yer olmadığı için yeniden oturup huzursuzluk içinde kanepenin yıpranmış kumaşını didiklemeye başladım. Neden bize söylemedin? demek istiyordum. Ama nedenini biliyordum. Çünkü Kate bizi yıllardır korumaya çalışıyordu. Ona, neden polise gitmedin? diye sormak istedim. Ama bunu da biliyordum. Onlar yalnızca resim, demek istedim. Ama bunun doğru olmadığını biliyorduk – ikimiz de biliyorduk. Koyun mesajı bütün hikâyeyi anlatıyordu.

"Merak ediyorum..." dedi Kate kısık bir sesle, sonra durdu.

"Devam et," diyerek onu konuşmaya teşvik ettim. Parmaklarını birbirine kenetledi, ayağa kalktı ve büfeye doğru yürüdü. Çekmecelerden birinde bir tomar kâğıt vardı ve kırmızı bir iple bağlanmışlardı. Tomarın tam ortasında zarfa konmuş bir mektup duruyordu, çok eski ve buruşuktu. Mektubu görünce kalbim tekler gibi oldu.

"Bu o...?" dedim, Kate başını evet der gibi salladı.

"Sakladım. Başka ne yapmam gerektiğini bilemedim."

Mektubu bana uzattı, bir an adli tıbbı ve parmak uçlarını düşünerek almak istemedim ama çok geçti. O notu on yedi yıl önce hepimiz tutmuştuk. Çok nazik bir şekilde, parmaklarımın ucuyla tutarsam izimi bulmaları daha zor olacakmış gibi aldım ama açmadım. Buna gerek yoktu. Mektup artık ellerimde olduğu için cümleler hafızamın serin sularından yüzeye çıkmıştı – *çok üzgünüm... kendini suçlama tatlım... her şeyi yoluna sokabilmem için elimden gelen tek şey...*

"Bunu Mark Wren'e vermeli miyim?" diye sordu Kate boğuk bir sesle. "Yani, bu mektup her şeyi durdurabilir. Çok fazla soruya yanıt veriyor..."

Ama bir o kadar da soruyu gündeme getiriyordu. Mesela, Kate on yedi yıl önce bu mektupla birlikte neden polise gitmedi?

"Ne söyleyeceksin?" diye sordum en sonunda. "Mektubu nerede bulduğuna dair? Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Bilmiyorum. O gece bulduğumu ama kimseye belli etmediğimi söyleyebilirim – aslında gerçeği söyleyebilirim, babamın ortadan kaybolduğunu, evi kaybetmekten korktuğumu söyleyebilirim. Ama sizi işin içine katmama gerek yok; cesedi gömdüğümüzü, diğer her şeyi bu işin dışında bırakabilirim. Ya da mektubu daha sonra, aylar sonra bulduğumu söyleyebilirim."

"Tanrım, Kate, bilemiyorum." Yumruklarımla gözlerimi

ovuşturup sağlıklı düşünmemi engelleyen o mahmur gözlü yorgunluğumdan kalanları kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Gözkapaklarımın arkasında ışıklar çakıyor, karanlık çiçekler açıyordu. "Bütün bu hikâyeler yanıtladıklarından daha çok soru soruyorlar. Üstelik..."

Durdum.

"Üstelik ne?" dedi Kate, sesinde tam olarak çözemediğim bir ton vardı. Kendini mi koruyordu? Korkuyor muydu?

Kahretsin. Ben bu yola girmek istememiştim. Ama aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu. Yalan Oyunu'nun Dördüncü Kuralı – birbirimize yalan söylemiyoruz, değil miydi?

"Üstelik... o notu onlara verirsen doğrulamak isteyeceklerdir."

"Ne demek istiyorsun"

"Kate, bunu sormam gerek." Yutkundum, soruyu düşündüğüm şeyi aslında düşünmüyormuşum gibi göstermeye çalışarak sormanın bir yolunu arıyordum. "Lütfen anla, ne söylersen söyle, ne olmuş olursa olsun, seni yargılamayacağım. Yalnızca bilmem gerek – bize bunu borçlusun, değil mi?"

"Isa, beni korkutuyorsun," dedi Kate açık açık ama gözlerindeki o endişeli ve kaçamak bakışlar hoşuma gitmemişti.

"O not. Onun... bir anlamı yok. Bunu biliyorsun. Ambrose çizimler yüzünden intihar etti, biz hep böyle düşündük, değil mi?"

Kate başını onaylarcasına salladı ama bunu yaparken yavaş davranmıştı, sanki varacağım noktadan sakınıyordu.

"Ama zamanlamalar hep yanlış – çizimler Ambrose'un ölümünden *sonra* okulda belirdi." Yeniden yutkundum. Kate'in sahtecilikteki, Ambrose'un ölümünden sonra yıllar boyunca taklit ettiği resimlerdeki becerisini düşündüm. Notla birlikte polise gitmektense şantajla istenen talepleri –bilmeye hakkımız olduğu halde bizden sakladığı o talepleri– on beş yıl boyunca yerine getirmiş olmasını düşündüm. "Kate, sanırım sorduğum soru... o notu kesinlikle Ambrose mu yazdı?"

"Evet, o yazdı," dedi ve yüzüne sert bir ifade yerleşti.

"Ama bu çok saçma. Bak, baban aşırı doz eroin aldı, değil mi? Biz hep böyle düşündük. Ama neden bütün çizimleri düzgün bir şekilde toplanıp teneke kutuya konmuştu? Yalnızca intihar edip çizimleri de sandalyesinin yanına düşürmesi gerekmez miydi?

"Notu o yazdı," diye tekrarladı Kate inatla. "Bunu anlayacak biri varsa o da benim."

"Bu yalnızca..." Durdum. Bunu nasıl söyleyeceğimi, düşündüklerimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Kate omuzlarını dikleştirip sabahlığına sarındı.

"Sen neyi soruyorsun Isa? Kendi babamı öldürüp öldürmediğimi mi?"

Sessizlik oldu.

Yüksek sesle dile getirilince bu sözcükler şok etkisi yaratmıştı – belli belirsiz, dağınık kuşkularım somut bir şekil almış, kenarları yaralayacak kadar sertleşmişti.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. Sesim çatallaşmıştı. "Sorduğum şey... o polis soruşturmasına gitmeden önce bilmemiz gereken başka bir şey olup olmadığı."

"Bilmeniz gereken başka bir şey yok." Sesi buz gibiydi.

"Bilmemiz gereken başka bir şey yok mu, yoksa başka bir şey yok, işte o kadar mı?"

"Bilmeniz gereken başka bir şey yok."

"Yani başka bir şey *var*? Yalnızca bunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Tanrı aşkına, lütfen bana soru sorup durmayı kes, Isa!" Yüzünde kederli bir ifade vardı, pencereye doğru yürüdü, Gölge üzüntüsünü hissedip onunla birlikte yürümüştü. "Size anlatabileceğim başka bir şey yok – lütfen, lütfen bana inan."

"Thea dedi ki..." diye başladım söze ama o sırada cesaretimi kaybettim ama sormam gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu. "Kate, Thea dedi ki Ambrose seni evden gönderecekmiş. Bu doğru mu? Neden? Neden böyle bir şey yapacaktı?"

Kate, bir an donakalıp bembeyaz bir yüzle bana baktı.

Sonra hıçkırık gibi bir ses çıkarıp arkasına döndü, ceketini alıp pijamasının üstüne geçirip kapının yanında duran çamurlu lastik çizmelerini ayağına geçirdi. Gölge'nin tasmasını alınca köpek de kaygı içinde onu takip etti, üzüntüsünü anlamaya çalışır gibi başını kaldırıp Kate'e baktı – ve Kate kapıyı arkasından çarparak çekip gitti.

Kapı sesi kulağıma silah sesi gibi gelmiş, kirişlerde yankılanıp büfedeki fincanları öfkeyle çınlatmıştı. Halıda, ayaklarımın dibinde mutlu mutlu oynayan Freya gürültü karşısında yerinden sıçradı, ağlamaya başlarken küçücük yüzü şok içinde buruştu.

Kate'in peşinden gitmek, yanıtları almak için ona baskı yapmak istedim. Ama yapamadım, çocuğumu teselli etmeliydim.

Bir an kararsızlık içinde ciyaklayan Freya'yı dinledim, Kate'in ayak sesleri aceleyle iskelede ilerliyordu. Sonra yorgunluk içinde homurdanarak Freya'yı kucakladım ve hızla pencereye yürüdüm.

Freya'nın yüzü kıpkırmızıydı, tekmeler savuruyordu, aniden kopan gürültüyle orantısız bir kedere gark olmuştu. Onu yatıştırmaya çalışırken Kate'in uzaklaşan siluetinin Gölge ile birlikte kıyı şeridinde gözden kayboluşunu izledim. Ve düşündüm.

Seçtiği sözcükleri düşündüm.

Size anlatabileceğim başka bir şey yok.

Kate az konuşan bir kadındı – hep öyle olmuştu. Bu yüzden bir nedeni olmalıydı. Yalnızca, *Anlatacak başka bir şey yok*, demekle yetinmemesinin bir nedeni olmalıydı.

Sisin içinde kayboluşunu izlerken nedenin ne olduğunu ve buraya gelerek çok büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Kate de Gölge da dışarı çıktıktan sonra ev tuhaflaşıp sessizleşti, deniz sisi pencerelere siniyor, dün gecenin su birikintileri karanlık, nem lekeli döşemelerde kuruyordu.

Değirmen, sisin içinde denize hiç olmadığı kadar yakın görünüyor, karanın parçası olması gereken bir binadan daha çok kıyıya vuran yıpranmış, su almış bir tekneyi andırıyordu. Sis, geceleyin ahşap döşemelerin ve kirişlerin içine sızmıştı, içerisi serindi, ayaklarımın altındaki parkeler nemden soğumuştu.

Freya'yı emzirdikten sonra cam kürelerle oynaması için onu yere bıraktım, odun sobasını yakıp tuz emmiş çalı çırpının mavi-yeşil alevlerini isli camın ardından izledim, ardından kanepeye kıvrılıp ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım.

Dönüp dolaşıp geldiğim yer yine Luc meselesiydi. Acaba belli ettiğinden daha fazlasını mı biliyordu? O ve Kate çok yakındılar, şimdiyse Luc'un Kate'e olan sevgisi böyle bir öfkeye dönüşüvermişti. *Neden?*

Ellerimi yüzüme bastırıp hatırlamaya çalıştım... teninin sıcaklığını, bacaklarıma değen bacaklarını... bir anda boğulur gibi oldum.

Kate geri döndüğünde öğle yemeği vakti geçmek üzereydi ama yaptığım sandviçlere bakıp başını iki yana salladıktan sonra Gölge'yi yukarıya, yatak odasına çıkardı ve bir parçam o anda rahatladı. Söylediklerim, dile getirdiğim kuşkular, hepsi affedilemez türdendi ve onunla yüzleşebileceğimden emin değildim.

Freya'yı yatırmak için yukarı çıktığımda üst katta bir oraya bir buraya yürüyüp durduğunu görebiliyor, ara sıra çıplak ve aralık döşemelerden bedenini görebiliyordum. Silueti pencerenin önünden geçtiğinde çatlaklardan içeri sızan gri ışığın gümüş ışınlarını gizledi.

Freya'yı uyutmak zordu ama en sonunda uyukladı, ben de pencere kenarında oturup Menzil'in huzursuz sularını izlemek üzere aşağı kattaki oturma odasına indim. Saat daha dört olmamıştı ve sular yükselmişti, istisnai bir gelgitti bu, buraya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar yükseğini görüyordum. İskele sular altında kalmıştı, rüzgâr Menzil'den bu yana esince sular Değirmen'in denize bakan tarafındaki kapıların altından içeri sızdı.

Sis hafifçe kalkmıştı ama gökyüzü hâlâ bulutlu ve soğuktu, daha birkaç hafta önce oturup demir griliğindeki suyun dışarıdaki tahtaları dövüşünü izlerken havanın ne kadar sıcak olduğunu hatırlamak zordu. Ayın ilk günlerinde gerçekten o nehir ağzında yüzmüş müydük? Burasının o sürüklendiğimiz, yüzdüğümüz ve güldüğümüz sıcacık, yumuşacık sularla aynı yer olması imkânsız gibi görünüyordu. Her şey değişmişti.

Titreyince kazağımı boynuma doladım. Kötü bir çanta hazırlamıştım – hiç bakmadan elime geçeni omuz çantama tıkıştırmıştım. Çok fazla kot pantolon ve askılı tişört alırken bu havada giyilecek kalın giysileri unutmuştum ama Kate'ten bana bir şeyler ödünç vermesini isteyemeyecek kadar da korkaktım. Onunla yüzleşemezdim, şu an olmazdı, bugün olmazdı. Belki yarın, her şey unutulunca.

Pencerenin kenarında, yerde bir yığın kitap vardı, kapakları nemden kıvrılmıştı. Oraya doğru yürüyüp bir tanesini rasgele elime aldım. Bill Bryson'dan *Notes from a Small Island*. Kapak neon parlaklığındaydı ve Değirmen'in nemden lekelenmiş ahşabıyla rengi atmış pamuklarının sessiz renklerine uyumsuz olarak neşeliydi. Odayı aydınlatmak için ışığı açmaya gittim –

elektrik düğmesi elimin altında vızıldayınca olduğum yerde sıçradım. Arkamda bir yerden gürültülü bir patırtı duyuldu ve ışık hiç doğal görünmeyen bir parlaklıkla bir kez yanıp söndü, ardından yeniden karanlığa büründü.

Buzdolabı titreyerek homurdandı ve belli belirsiz uğultusu sustu. *Kahretsin.*

"Kate," diye seslendim, Freya'yı uyandırmamak için temkinli bir şekilde ama yanıt vermedi. Ama ayaklarının ileri geri yürüdüğünü duyuyordum, ben seslenince hareket bir anda durdu, sanırım beni duymuştu. "Kate, sigorta attı."

Yanıt gelmedi.

Merdivenlerin altında bir dolap vardı, başımı içine soktum ama zifiri karanlıktı ve sigorta kutusuna benzeyen bir şey olmasına rağmen Kate'in sözünü ettiği modern tesisat bu değildi. Bu, tahtaya monte edilmiş siyah bir bakalitti, bir tarafından katran lekeli bir kablo öteki tarafından da Victoria döneminden kalma başka bir kablo çıkıyordu. Dokunmaya cesaretim yoktu.

Lanet olsun.

Cep telefonumu alıp tam "sigorta kutusu nasıl sıfırlanır" yazacağım sırada gördüğüm şey karşısında kalbim sıkıştı. Owen'dan eposta gelmişti.

Üstüne tıkladım, yüreğim ağzıma gelmişti.

Lütfen, lütfen, lütfen kavga ettiğimiz için özür diliyor olsun – herhangi bir şey yeterdi, yelkenleri suya indirmemi sağlayacak herhangi bir şey. Kafasını topladıktan sonra suçlamalarının gülünç olduğunu fark etmiş olmalıydı. Bir demet gül ve eski bir arkadaşımı görmeye gitmem bir ilişkiyle eşanlamlı mıydı? Bu paranoyaklıktı ve bunun farkına vardığından emindim.

Ama epostada bir özür söz konusu değildi. Hatta bu gerçek bir eposta bile değildi ve ilk başta yazılanları anlamadım.

"Merhaba tatlım," ya da "Sevgili Isa," gibi bile bir şey yok-

tu. Kendini haklı çıkarma ya da yalvarıp yakarma yoktu. Aslında yazı bile yoktu, bir an bu epostayı başka birine yollarken yanlışlıkla mı bana yolladığını düşündüm.

Bu bir suçlama, tarih ve yer listesiydi, herhangi bir ad ya da bağlam içermiyordu. Paris'te mağaza hırsızlığı, Fransa'nın daha önce adını hiç duymadığım bir taşrasında çalıntı araba kullanma, Normandiya'nın deniz kenarındaki bir tatil beldesinde işlenmiş ağır bir suç. Listenin başındaki tarihler yirmi yıl öncesine aitti ama aşağılara doğru indikçe, aralardaki uzun, bazen birkaç yılı kapsayan boşluklara rağmen daha yakın bir geçmişi işaret ediyorlardı. Sonuncular hep güney İngiltere'de gerçekleşmişti. Hastings yakınlarında sarhoş araba kullanma, Brighton'da üstünde yasaklı madde bulundurma nedeniyle uyarı, Kent'te bir yerde karışılan kavga sonrası gözaltına alınma ama ceza verilmeden serbest bırakılma, biraz daha uyarı. Sonuncu olay daha birkaç hafta önce yaşanmıştı – Rye yakınlarında aşırı alkollü ve taşkın davranışlar, hücrede geçirilen bir gece, ceza yok. Neydi bunlar böyle?

Bir anda her şeyi anladım.

Bunlar Luc'un polis kayıtlarıydı.

Midem bulandı. Owen'ın tüm bunlara nasıl ulaştığını ve bunu bu kadar çabuk nasıl olduğunu bilmek bile istemiyordum. Çevresi genişti –tanıdığı polisler, askerî istihbarat görevlileri vardı– ve kendi çabasıyla genel merkezde kıdemli çalışan olmuştu, üst düzey erişim yetkisine sahipti ama nereden bakılırsa bakılsın, bu mesleki yetkilerinin kötüye kullanımı anlamına geliyordu.

Ama konu sırf bu değildi. Bu, Owen'ın sakinleşmediğini, benim buraya Luc nedeniyle geldiğime hâlâ inanıyor olduğunu gösteriyordu. Başka bir adamla yattığıma hâlâ inanıyordu.

İçimin öfkeyle kaplandığını hissettim, ensemdeki tüyler diken diken olmuş, parmaklarım sinirden karıncalanmıştı.

Çığlık atmak istiyordum. Telefon edip ona pisliğin teki ol-

duğunu ve kırdığı güvenin bir daha asla onarılamayabileceğini söylemek istiyordum.

Ama bunu yapmadım. Bunun bir nedeni de çok sinirli olduğum için kendime affedilemez bir şey söylememe konusunda güvenmiyor oluşumdu.

Başka bir nedeniyse, küçük bir parçamın onun *tamamen* suçlu olmadığı gerçeğini kabul etmeye hazır olduğunu biliyor oluşumdu.

Evet, suçluydu, elbette suçluydu. Neredeyse on yıldır birlikteydik ve bu süre boyunca başka bir adamı öpmemiştim bile. Bu şekilde davranılmayı hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

Ama Owen ona yalan söylediğimi de biliyordu. Aptal değildi. Bunu biliyordu ve haklıydı da.

Yalnızca nedenini bilmiyordu.

Telefonu yumruğumun içinde o kadar çok sıkmışım ki en sonunda şikâyet edercesine belli belirsiz bir vızıltı çıkardı. Avucumu biraz gevşetip parmaklarımı araladım.

Kahretsin. *Kahretsin.*

Tahammül edemediğim şey hakaretti –onun yatağından çıkıp Luc'un yatağına giriyor olmam fikriydi– ve Owen Freya'nın babası olmasaydı, yalnızca bu yaptığı bile ilişkiyi sonlandırmama yeterdi. Eskiden de kıskanç erkek arkadaşlarım olmuştu ve zehirden farksızdılar – ilişkiyi zehirliyorlardı, kendi değerlerini zehirliyorlardı. En sonunda tetikte oluyor, kendi gerekçelerinizi eleştirmeye başlıyordunuz. Ben o adamla flört mü ediyordum? Amacım bu değildi. Arkadaşına birini arzuluyormuşum gibi mi bakmıştım? Üstümdeki çok mu açıktı, eteğim çok mu kısaydı, gülümseyişim çok mu parlaktı?

Kendinize güvenmeyi bırakıyordunuz, aşkın ve güvenin yerini kendinize dair kuşkular dolduruyordu.

Ona telefon edip buraya kadar demek istiyordum – bana güvenemiyorsa bu iş bitmişti. Bu şekilde, yapmadığım bir şe-

yin şüphelisi olarak, yalnızca kendi zihninde var olan ihaneti inkâr etmeye zorlanarak yaşayacak değildim.

Ama... tüm bu olanlardaki kendi payımı bir kenara bırakırsam, bunu Freya'ya yapabilir miydim? Ebeveynden birinin eksikliğiyle yaşamanın ne demek olduğunu biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum ve kızımın bunu yaşamasını istemiyordum.

Gökyüzünü kalın bir bulut örtüsü kaplamıştı, Değirmen karanlık ve soğuktu, odun sobası küçük kapısının ardında ince ince yanıyordu. Üst kattan Freya'nın debelendiğini duydum, uyanma sızlanmaları merdivenlerden aşağı kadar ulaşmıştı. Bir anda dışarı çıkmam gerektiğini anladım. Akşam yemeğini barda yiyecektim. Belki bir şeyler öğrenebilir, polis soruşturması hakkında Mary Wren ile konuşabilirdim. Ne olursa olsun, Kate'in yakın zamanda eve dönmeyeceği çok açıktı, dönse bile onunla yüz yüze gelebileceğimden, akşam yemeği boyunca burada oturup aramızda dolanan hayalete ve telefonumda zehir gibi duran Owen'ın epostasına rağmen havadan sudan sohbet edebileceğimden emin değildim.

Yukarıya, yatak odasına koştum ve Freya'yı cekete sardım. Sonra bebek arabasının yağmurluğunu arabanın altına koyup koymadığımı kontrol ettim ve Freya'yı kumlu sahilde gezdirmeye başladım. Salten'a doğru yürümek için yön değiştirdiğimizde rüzgâr yüzümüze esmeye başladı.

Salten'ın merkezine yaptığım soğuk ve rüzgârlı yürüyüş boyunca düşünecek çok zamanım oldu. Ayaklarım mesafelerin serin ve yavaş her bir kilometresini yiyip bitirdi. Zihnimin tahterevallisi Owen'ın eş olarak başarısızlıklarıyla ona karşı kusursuz davranmamış olmamın vicdan azabı arasında kızgınlık içinde gidip geliyordu. İçimden hatalarına birer tik koyuyordum – çabuk parlaması, sahipleniciliği, benim ne düşündüğümü sormadan karşıma planlarla çıkmak.

Ama o anda aklımda başka anılar canlandı. Banyoya eğilip kızının başından aşağı ılık su dökerken omurgasının kıvrımı. Nezaketi, becerikliliği. Bana olan sevgisi. Ve Freya'ya.

Hepsinin altında da, tıpkı türlü melodileri bağlayan bas sesi gibi, bu olanlardaki kendi suç ortaklığım yatıyordu. Yalan söylemiştim. Yalan söylemiş, örtbas etmiş ve ondan saklamıştım. Onunla tanıştığımdan beri tuttuğum sırlarım vardı ama bu son birkaç haftada tuttuğum sırların ölçeği farklıydı ve Owen bir sorun olduğunun farkındaydı. O her zaman sahiplenici bir adam olmuştu ama daha önce hiç kıskançlık yapmamıştı – bu şekilde olmamıştı. Ve bunun sorumlusu bendim. Onu ben bu hale getirmiştim. *Biz* getirmiştik. Ben, Fatima, Thea ve Kate.

Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki mesafeyi nasıl kat ettiğimi fark etmedim ama sisin içinden uzakta görünen lekeler evlere ve binalara dönüştüğünde herhangi bir karar vermenin yakınlarında bile değildim.

Bebek arabasını tutan soğuk parmaklarımı gerip yağmur-

luğun üstünde biriken sularını boşaltarak köşeden Salten Arms'a doğru döndüm. Müzik sesini duyabiliyordum. Hoparlörlerden gelen bir müzik değildi bu, eski tip müzikti – akordeonların hırıltısını, bançoların tıngırtısını, kemanların neşeli gıygıyını duyuyordum.

Barın kapısını iterek açtığımda ateşin odun dumanının, biranın ve tıka basa insanların neşeli vücutlarının kokusuyla birleşen müzik karşıma duvar gibi çıktı. Yaş ortalaması altmışın üstündeydi ve hemen hemen çoğu erkekti.

Başlar bana doğru döndü ama müzik kısılmadı. Aşırı sıcak barın içinde insanları itekleyerek kendime yol açarken Mary Wren'i bardaki taburenin kenarına tünemiş halde gördüm. Çalgıcıları izleyip ayağıyla ritim tutuyordu. Tam eşikte tereddüt içinde dikilirken beni fark etti, başıyla selamlayıp göz kırptı. Ben de ona gülümsedim, bir süre müziği dinledikten sonra arka taraftaki bara yürümeye başladım ve sanki oraya ilk kez gidiyormuşum gibi duvardaki ahşap lambrileri fark ettim. Kate'in notunu, birinin elini kolunu sallayarak gevşeyen ahşap lambrinin yanına bir tabure çekmesinin ya da gevşek lambriye yürürken elini içine sokmasının ne kadar kolay olduğunu düşünmekten karnıma sancılar girdi. Hele ki söz konusu kişi mekânın sahibiyse her şey daha da kolaydı.

Mary'nin birahanenin burayı ikinci evini almak isteyenler için daire olarak inşa edilmek üzere satmak konusunda yaptığı sakin yorumu hatırladım. Duvarlara bakıp soyulan boyayı, yıpranan halıları ve sandalyeleri görünce bunun Jerry için ne anlama geleceğini düşündüm. O, bütün hayatı boyunca burada çalışmıştı – bu bar onun geçim kaynağı, sosyal yaşamı ve emeklilik planıydı. Elinden başka ne iş gelirdi ki? Üzerime çevrilen gözlerden mi, sıcaklıktan mı, gürültüden ya da Kate'e şantaj yapan kişinin şu anda barın öteki tarafında duruyor olabileceğini anlamış olmamdan mı bilmiyordum ama bir anda klostrofobi ve paranoya dalgasına kapıldığımı hissettim. Bü-

tün kasabalılar, o tanıdık görüntüleriyle sırıtan ihtiyar adamlar ve kollarını önünde kavuşturmuş sıkı ağızlı barmaid kim olduğumu biliyordu, bundan emindim.

Kalabalığın içinden tuvaletlere doğru sıyrılıp Freya'nın arabasını içeri çektim. Kapı arkamdan kapandı, sırtım bara dönüktü, serinliğin ve sessizliğin etrafımı sardığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve kendime *bunu yapabilirsin* dedim. *Canını sıkmalarına izin verme.*

Gözlerimi açtığımda kapıya keçeli kalemle yazılmış belli belirsiz, bulanık sözcüklerin kirli aynadaki yansımasını gördüm.

Mark Wren bir seks suçlusudur!!!!

Kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissettim, utançla dolmuştum. Harfler eskiydi ve çözmesi zordu ama okunmaz değildi. Başka biri, daha yakın bir zamanda *Mark* kısmını kazımış, üst kısmına tükenmez kalemle *Çavuş* yazmıştı.

Bunu neden fark etmemiştim? Bir yalanın bütün gerçeklerden daha kalıcı olabileceğini, buradaki insanların hep hatırlayacağını neden düşünememiştim? Burası, geçmişin hiçbir şey kalmayana dek tekrardan yazılıp durduğu Londra gibi değildi. Burada hiçbir şey unutulmazdı ve yaptığım hatanın hayaleti Mark Wren'in peşini sonsuza dek bırakmayacaktı. Ve benim peşimi de.

Lavaboya gidip yüzüme su çarparken Freya da meraklı gözlerle beni izliyordu. Ardından doğruldum, aynada kendime bakıp yansımamla yüzleştim. Evet, bu benim hatamdı. Bunu biliyordum. Ama yalnızca benim hatam değildi. Kendime göğüs gerebilirsem onlarla da yüzleşebilirdim.

Bara çıkan kapıyı açıp Freya'nın arabasını kararlı bir şekilde bar tezgâhının oraya kadar ittim.

"Isa Wilde!" dedi hafif boğuk bir ses, bira musluklarının yanından geçerken. "Yani, Salten'a bir on yıl daha gelmezsin diye düşünmüştüm. Ne oldu?"

Arkama döndüğümde Jerry'nin barın oradan bana sırıttığını gördüm, altın dişi ateşin ışığında parıldıyordu. Bir zamanlar güzel günler görmüş biz bezle bardaklardan birini parlatıyordu.

"Merhaba Jerry," dedim. Freya tekmeler savurarak mızıldanıyordu, serin banyodan çıkınca etraf fazla ısınmıştı. Epey huysuz bir tekmeyle arabasının yağmurluğunu çıtçıtlarından söktü ve küçücük, muzaffer bir çığlık attı. Onu kucağıma alıp omzuma koyarak susturmaya çalıştım. "Bara bebek alıyorsun, değil mi?"

"Bira içtikleri sürece alıyorum," dedi Jerry ve sakallı, eksik dişli o sırıtışını gösterdi. "Ne vereyim sana?"

"Yemek var mı?"

"Saat altıya kadar yok ama şu an..." Barın üstündeki saate baktı. "Yani, şu an var – mönü burada."

Kenarları kıvrık pis bir kâğıt parçasını barın üstünden bana doğru itti, alıp inceledim. Sandviç... balık böreği... soslu yengeç... burger ve patates kızartması...

"Ben balık böreği alayım," dedim en sonunda. "Ve... belki bir kadeh de beyaz şarap."

Yani, neden olmasın ki? Saat neredeyse altıydı.

"Adisyon açayım mı?"

"Tabii. Kart geçiyor mu?" Çantamı yokladım ama Jerry gülüp başını iki yana salladı.

"Seni nerede bulacağımı biliyorum."

Nasıl oluyordu bilmiyordum ama bu eski cümlenin kulağa biraz da olsa tehditkâr gelmesini her defasında beceriyordu ama gülümsedim ve daha sessiz olan, iki de boş masası bulunan arka tarafı işaret ettim.

"Ben orada oturacağım, tamam mı?"

"Sen otur, içkini ben getiririm. Ufaklık yanındayken kadehi sen taşıma."

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra arka tarafa geç-

tim. Boş masalardan biri kapının kenarındaydı ve yağlı bira bardaklarıyla doluydu. Biri piposunu ahşap masaya boşaltıp içindekileri orada bırakmıştı. Köşedeki diğer masa da daha iyi durumda değildi. Dökülen bira gölünün üstünde bir eşekarısı yüzüldüyordu, baş aşağı edilmiş bardağın altında sıkışıp kalmıştı. kabarcıklı sahte deri koltuğun üstü de köpek kılıyla doluydu ama bu masada en azından Freya'nın bebek arabası için yer vardı. Çöpleri diğer masaya aktardım, küfür ederek masanın üstünü bira altlığıyla süpürdüm ve arabayı boşluğun içine çekip oturdum. Freya kollarımda tepiniyor, göğsüme kafa atıp duruyordu. Onu emzirmek için eve dönene kadar bekleyemeyeceğimi anladım: zamanı gelmişti ve geçen her dakika işler çığırından çıkıyordu. Onu burada emzirmeyi tercih etmezdim – daha önce de barlarda sık sık emzirdiğim olmuştu ama genelde Owen da yanımda olurdu ve dürüst olmak gerekirse Londra'da kediyi bile emzirseniz kimsenin umurunda olmazdı. Burada, kendi başımayken her şey çok farklıydı ve Jerry ile müdavimlerinin nasıl tepki vereceğini kestiremiyordum ama Freya'nın çileden çıkmasını istemiyorsam başka seçeneğim de yoktu. Ceketimin düğmelerini açıp azami ölçüde mütevazı olmak için üstümü başımı düzelttim, hemen ardından Freya'nın elimden geldiğince çabuk bir şekilde mememe koydum ve ceketimle ikimizi de gizledim.

Freya mememe yapışınca birkaç baş bize doğru döndü, beyaz sakallı ihtiyar bir adam da içten bir merakla bize bakıyordu. Karnımdaki küçük sancıyla Kate'in Salten Arms'ta dedikodu yapan şehvet düşkünü ihtiyar adamlara dair söylediklerini düşündüğüm sırada Jerry tepsisinde bir kadeh beyaz şarap ve kağıt peçeteye sarılmış çatal bıçakla çıkageldi.

"Dışarıdan getirilen içkilerden para alıyoruz," dedi sırıtıp başıyla göğsümü işaret ederek. Yanaklarımın kızardığını hissettim. İncecik bir kahkaha atmayı başardım.

"Özür dilerim, çok acıkmıştı. Sorun olmaz, değil mi?"

"Benim için olmaz. Diğerleri için de göz banyosu yapmanın sorun olacağını sanmam." Sulu bir şekilde kıkırdadığında bardaki ahbaplarından vızıltı gibi bir yankı yükseldi. Yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Daha fazla baş bize doğru dönmüştü, beyaz saçlı ihtiyar bir adam bana bakarak kızarmış gözünü kırptı, arkadaşına bir şey fısıldayıp oturduğum yeri işaret ederken kasıklarını kaşıyarak kahkaha attı.

Jerry'ye balık böreğini iptal etmesini söyleyip bardan çıkmayı ciddi ciddi düşündüğüm sırada kadehi masaya koyup barı işaret etti. "Bu arada, içkini arkadaşın ısmarlıyor."

Arkadaşım mı? Başımı kaldırıp baktığımda onunla göz göze geldim... Luc Rochefort ile.

Barda oturuyordu, onu seyrederken bana kadeh kaldırdı ve ifadesi biraz... kederli mi denirdi buna? Emin değildim.

Owen'ı düşündüm. Bana gönderdiği epostayı düşündüm. Şu an bara girse ne diyeceğini düşündüm ve mideme yine huzur kaçıran sancılar girdiğini hissettim ama ne diyeceğimi henüz bilemezken Jerry yanımdan gitti ve Luc'un ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Kaçışım yoktu. Sol tarafımdaki bebek arabasıyla sağ tarafımdaki bir grup insanın sandalyesi beni oturduğum yere hapsetmiş, Freya'nın ceketimin altından çıplak göğsüme yapışmış olması elimi kolumu bağlamıştı. Luc'un bana doğru yürümesine fırsat bırakmadan kaçmamın yolu yoktu. Yanına gitmek için dolaylı bir rota çizmeden ve Freya'nın tekmelerinden kurtulamadan kalkabilecek durumda değildim.

Kanlı koyunu düşündüm.

Freya'nın onun kollarında ağlamayışını düşündüm.

Çizimleri, Owen'ın kuşkularını düşündüm ve yanaklarım âdeta alev aldı. Bunun nedeni öfke miydi, yoksa... başka bir şey miydi, bilmiyordum.

"Bak," dedim yanıma yaklaştığı sırada, elinde bira bardağı vardı. Cesur olmak, onunla yüzleşmek istiyordum ama buna rağmen kapitone banka çöküp kaldım. "Bak, Luc..."

"Özür dilerim," dedi aniden, sözümü keserek. "Olanlar için. Bebeğin konusunda." Yüzü kararlıydı, arka salonun loş ışığında gözleri karanlıktı. "Yardım etmeye çalışıyordum ama aptalca bir şey yaptığımı şimdi anlıyorum."

Bunları söylemesini beklemiyordum, gardım düşmüştü ve benden uzak durmasına dair yapacağım konuşma sekteye uğradı ve ne söyleyeceğimi bilemedim.

"İçki... biliyordum, anlamsız ama ben... bir zeytin dalıydı bu. Özür dilerim. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Arkasına döndüğü sırada içimi bir şey, bir çaresizlik hissi sardı ve kendimi bir anda, "Dur," derken buldum.

Temkinli bir ifadeyle arkasına döndü. Benimle göz göze gelmeyi reddediyordu ama gözlerinde bir şey vardı... umut muydu bu?

"Sen... Freya'yı almamalıydın," dedim en sonunda. "Ama özrünü kabul ediyorum."

Sessizce öylece, masamın dibinde dikildikten sonra başını ne yapacağını bilemiyor gibi eğdi ve gözlerimin içine baktı. Bu belki kararsızlığından, belki de boyu fazla uzamış bir çocuk gibi kambur duruşundandı. Belki de gözlerinden, acı dolu bir hassasiyetle bana bakışlarındandı ama bir an on be yaşındaki haline o kadar benzedi ki kalbim duracak gibi oldu.

Boğazımdaki acıya rağmen yutkundum, son zamanlarda boğazımdan hiç ayrılmayan acıya rağmen – stresin ve kaygının eski bir semptomuydu bu.

Owen'ı ve suçlamalarını, işlemiş olduğumu düşündüğü o suçu düşündüm... ve içimden bir pervasızlığın yükseldiğini hissettim.

"Luc, ben... oturmak ister misin?"

Konuşmadı. Bir an beni duymazdan gelip çekip gideceğini düşündüm.

Ama sonra yutkundu, boğazındaki kaslar hareket etti.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı evet dercesine salladım, bir sandalye çekip oturdu, eliyle bardağını tutuyor, koyu kehribar sıvıya bakıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu, bardaki adamlar başlarını önlerine çevirmişti, Luc'un varlığı meraklarına karşı bir tür kalkan gibiydi sanki. Freya'nın mememi güçlü bir şekilde emdiğini, ellerini gerdiğini hissettim. Luc oturuyordu ve ikimize de bakmıyordu, gözlerini başka tarafa çevirmişti.

"Sen... haberleri duydun mu?" diye sordu en sonunda.

"Şeyi mi..." Durdum. "*Kemikleri mi?*" demek istiyordum ama nedense sözcükler ağzımdan bir türlü çıkmadı. Luc başını onaylarcasına salladı.

"Cesedin kimliğini tespit etmişler. Ambrose'unmuş."

"Duydum." Yeniden yutkundum. "Luc, çok, çok üzüldüm."

"Teşekkürler," dedi. Fransız aksanı her stresli anında olduğu gibi belirginleşmişti. Başını istenmeyen düşüncelerden uzaklaşmaya çalışır gibi iki yana salladı. "Ben... bunun canımı bu kadar yakmasına şaşırdım."

Nefesim sıkıştı, ne yaptığımızı bir kez daha fark etmiştim – alacağımız ömür boyu hapis cezası yalnızca bizi değil, Luc'u da kapsıyordu.

"Sen... annene söyledin mi?" dedim nihayet.

"Hayır. Onun artık umurunda bile olmaz. Hem o adı hak etmiyor," dedi Luc çok usulca.

Şaraptan bir yudum alıp deli gibi çarpan kalp atışlarımı ve boğazımdaki acıyı yavaşlatmaya çalıştım.

"O... uyuşturucu bağımlısıydı, değil mi?"

"Evet. Eroin. Sonra da méthadone."

Bu sözcüğü Fransızca vurgusuyla söyleyince bir an ne dediğini anlamadım ama sonra fark edince dudağımı ısırdım, konuyu hiç açmamış olmayı yeğlerdim. Luc sessizdi, birasına bakıyordu, ne diyeceğimi, durumu nasıl telafi edeceğimi bi-

lemiyordum. Buraya aramızı düzeltmeye gelmişti, bense ona kaybettiği her şeyi yeniden hatırlatmıştım.

Genç bir kız elinde buharı tüten balık böreği tepsisiyle gelince kurtulmuş oldum. Tabağı hiçbir girizgâh yapmadan önüme koyup, "Sos?" dedi.

"Hayır," dedim zar zor. "Hayır, teşekkürler. Böyle iyi."

Ağzıma bir kaşık dolusu börek attım. Malzemesi bol ve yumuşaktı, üstündeki peynir altın rengini alıp baloncuk gibi kabarmıştı ama tadı talaş gibiydi. Yumuşacık taneler ağzımda eridi, yutmaya çalıştığım sırada boğazıma kılçık battığını hissettim.

Luc bir şey söylemiyordu, daldığı sessiz düşüncelerin içinde öylece oturuyordu. Kocaman elleri masadaydı, parmakları gevşek bir şekilde kıvrılmıştı, o sabah postanedeki bastırdığı öfkesini, yumruklarındaki kesikleri ve varlığının beni nasıl korkuttuğunu hatırladım. Koyunu ve ellerindeki kanı düşündüm... ve merak ettim.

Luc sinirliydi, bunu biliyordum. Ama onun yerinde olsaydım ben de sinirlenirdim.

Aradan epey süre geçmişti. Freya göğsümde yayılıp uyumuştu, Luc ve ben saatler boyunca konuştuktan sonra sessizliğe gömülmüştük. Artık yalnızca yan yana oturmuş, Freya'nın nefes alış verişini izleyerek kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Zil son siparişler için çaldığında buna inanamadım, saate bakmak için telefonumu aldım ve evet, gerçekten on bire on vardı.

"Teşekkürler," dedim Luc'a, ayağa kalkıp gerindiği sırada. Bunu duyunca şaşırdı.

"Ne için?"

"Bu gece için. Benim... dışarı çıkmam, her şeyi biraz unutmam gerekiyordu." Konuşurken saatlerdir ne Owen'ı ne de

Kate'i düşündüğümü fark ettim. Yüzümü ovuşturup kramp giren kollarımı ve bacaklarımı esnettim.

"Bir şey değil." Eğildi

Freya'yı kucağımdan çok nazik bir şekilde aldı, ben de böylelikle küçük masanın arkasından sıyrılabildim. Bebeği göğsüne beceriksizce yaslayışını izledim, Freya'nın belli belirsiz iç çekip Luc'un sıcaklığına sokulmasını izlerken gülümsediğimi fark ettim.

"Sen doğuştan yeteneklisin. Çocuk istiyor musun?"

"Ben çocuk yapmayacağım." Bunu çok sakin bir dille söylemişti, şaşkınlık içinde başımı kaldırıp baktım.

"Gerçekten mi? Neden ki? Çocuk sevmiyor musun?"

"Konu o değil. Çok iyi bir çocukluk geçirmedim. Berbat bir haldeysen bunu çocuğuna da geçirmeye eğilimlisindir."

"Saçmalık." Freya'yı uzatınca onu kendi kucağıma alıp nazik bir şekilde arabasına koydum ve elimi nazikçe göğsüne koyduğumda gözkapakları kırpışarak açıldı ve teslim olurcasına yeniden kapandı. "Bu doğru olsaydı hiçbirimiz üremezdik. Hepimizin yükü var. Çocuğuna geçireceğin iyi niteliklerin ne olacak peki?"

"Bende herhangi bir çocuğun sahip olması gereken hiçbir şey yok," dedi ve bir an şaka yaptığını sandım ama şaka falan değildi, yüzü ciddi ve üzgündü. "Ve bir çocuğu kendim gibi yetiştirme riskine girmeyeceğim."

"Luc... Bu... bu çok üzücü. Ben senin annen gibi olmayacağından eminim."

"Bunu bilemezsin."

"Evet ama kimse nasıl bir ebeveyn olacağından emin değildir. Berbat insanların her gün çocuğu oluyor ama fark şu, onlar bunu umursamıyor. Sen umursuyorsun."

Omuzlarını silkti, kollarını ceketine soktu ve sonra benim giyinmeme yardım etti.

"Bunun bir önemi yok. Ben çocuk yapmayacağım. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyorum."

Otoparka çıkınca Luc ellerini ceplerine sokup omuzlarını kamburlaştırdı.

"Eve kadar sana eşlik edebilir miyim?"

"Senin yolundan kilometrelerce uzak."

Ama bunu söyler söylemez onun nerede oturduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Yine de Değirmen onun yolunun üstü olamazdı, değil mi?

"Aslında pek de uzak sayılmaz," dedi. "Benim kaldığım oda sahil yolunun üstünde, okula doğru. En hızlı yol bataklıktan geçmek."

Ah. Bu çok şeyi açıklıyordu. Özellikle de mezunlar balosuna gittiğimiz gece Değirmen'in oradan neden geçtiğini. Anlattıklarına inanmadığım için içimde belli belirsiz bir suçluluk duygusu uyandı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Luc'a güveniyor muydum? Yanıt hayırdı. Ama bu sabah Kate ile konuştuğumdan ve sorularıma yanıt vermekten kaçtığını gördüğümden beri... Burada herhangi birine güvenebileceğimden artık emin değildim.

Yanımda fener yoktu, bulut geceyi kapladığı için her yer kapkaranlıktı. Yavaşça yürüyorduk, ben bebek arabasını itiyordum, Luc rotayı çiziyordu, ikimiz de sessizce konuşuyorduk. Karanlığın içinde bir kamyon geçti, uzun ve siyah gölgelerimiz farların ışığında önümüze düştü. Luc, yanımızdan geçip gittikten sonra karanlığın içinde kaybolan kamyona selam verdi.

"... geceler Luc..." diye bir ses geldi belli belirsiz, pencerelerden birinden. Kate'in başaramamasına rağmen Luc'un başarmış olması ilgimi çekmişti. Burada kendine bir hayat kur-

muş, topluluğun bir parçası olmuştu, oysa Kate, Mary'nin de dediği gibi grubun hâlâ dışındaydı.

Menzil'in üstündeki köprüden geçtiğimiz sırada ayakkabımın içinde taş girince çıkarmak için durduk. Tek bacağımın üstünde sekip ayakkabıyı çıplak ayağıma yeniden giydim, o sırada Luc dirseklerini korkuluklara dayamış, nehir ağzından denize doğru bakıyordu. Sis kalkmıştı ama bulutlar alçak ve yoğun olduğu için Menzil karanlığa gömülmüştü, görecek hiçbir şey yoktu, Değirmen'den gelen ışıkların belli belirsiz ışıltısı bile seçilmiyordu. Luc'un yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum, karanlığın içinde gizlenen küçük, beyaz çadırı düşündüm ve onun da çadırı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Ayakkabımı yeniden giydikten sonra yanına gidip kollarımı köprüye dayadım. Birbirimize dokunmasak da kollarımız o kadar yakındı ki ceketlerimizin incecik materyalinden teninin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyordum.

"Luc," diye başladım ama o aniden ve neredeyse hiç uyarmadan bana döndü, dudaklarıma değen dudakları sıcaktı, içimde öyle güçlü bir tutku hissettim ki gafil avlanıverdim, içimde bir yerde sıvı bir sıcaklık vardı.

Bir an hiçbir şey yapmadan parmaklarımı kaburgalarına koyarak öylece durdum. Ağzıma değen ağzı sıcaktı, kalbim göğsümde davul gibi çarpıyordu. Sonra ne yaptığımın farkına varmam içimi soğuk bir dalga gibi dövdü.

"Luc, hayır!"

"Özür dilerim." Yüzü sertti. "Çok özür dilerim... Ne yaptığımı bilmiyordum..."

Sustu, birbirimize dönük bir şekilde öylece durmaya devam ediyorduk, nefes alışverişlerimiz hızlı ve kesikti, yüzündeki karmaşıklığın ve kederin benim yüzümden de yansıdığını biliyordum.

"*Merde,*" dedi bir anda, yumruğunu korkuluğa vurarak. "Neden sürekli her şeyi berbat ediyorum?"

"Luc, sen bir şey..."

Boğaz ağrım geri dönmüştü ve yutkununca canım acıdı.

"Ben evliyim," dedim, doğru olmadığı halde ama önemli olan her açıdan doğruydu bu. Ne sorunlar yaşıyorsak yaşayalım, Owen çocuğumun babasıydı ve biz birlikteydik – bunlar gerçekti. Önüme gelenle takılacak değildim.

"Biliyorum," dedi, sesi çok kısıktı ve dönüp köprüden Değirmen'e doğru yürümeye başlarken yüzüme hiç bakmadı.

Benden birkaç adım önde olduğu sırada yeniden konuşmaya başladı, o kadar usulca konuşuyordu ki söylediklerini doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Çok büyük bir hata yaptım... Seni seçmeliydim."

Seni seçmeliydim.

Bu da ne demek oluyordu? Menzil'in yanındaki tekerlek izli patikadan yavaşça yürürken konuyu kurcalamak istedim ama Luc'un sessizliğinden ona yanaşmam mümkün değildi.

Ne demek istemişti? Kate ile arasında neler olmuştu?

Ama bunu sormanın bir yolunu bulamadım, üstelik korktum da. Bunun karşılığında bana sorabileceklerinden korktum. Bu kadar çok yalan saklarken ona gerçekleri soramazdım.

Bunun yerine Freya'nın arabasını tekerlek izli patikada oluşan su birikintilerinin ve suyollarının etrafından sürmeye odaklandım. Ben bardayken bardaktan boşanırcasına yağmur yağmıştı ve asfaltın uzağındaki patika yumuşaktı.

Luc'un yanımdaki varlığının acı içinde farkına vardım, adımlarımı ona uydurmuştum. En sonunda, pek istemesem de ayrılmayı, onun kendi yoluna gitmesini söyledim.

"Bütün yol boyunca benimle yürümek zorunda değilsin, bunu biliyorsun, buradan ayrılmak, kendi yoluna gitmek istersen..."

Ama başını iki yana salladı.

"Yardımcı ihtiyacın olacak."

Ancak Değirmen'e vardığımızda ne demek istediğini anladım.

Sular yükselmişti – hiç görmediğim kadar yükselmişti. Ahşap yürüme yolu görünmez durumdaydı –tamamen suyun altında kalmıştı– ve durgun karanlık suyla kaplı arazinin ar-

dında kalan Değirmen'in siyah silueti kıyıdan tamamen kopmuştu. Köprü suyun en fazla birkaç santim altında olmasına rağmen, suyun içindeki karanlık döşemelerin çözünen varlığı şöyle dursun, kıyının nerede sona erip suyun nerede başladığını bile zar zor seçebiliyordum.

Tek başıma olsaydım riske girebilirdim ama bebek arabası varken? Araba ağırdı ve tekerleklerden biri yürüme yolunun kenarından kayarsa arabanın tamamının suya batmasını durdurabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değildim.

Luc'a dönerken yüzümdeki korkuyu hissedebiliyordum.

"Kahretsin, ne yapacağım şimdi?"

Luc, karanlık pencerelere baktı.

"Kate evde değil herhalde. Keşke ışıklardan birini açık bıraksaymış." Sesinde acı vardı.

"Elektrik kesilmişti," dedim. Luc omuzlarını silkti. Bu, Galyalılara ait teslimiyetle kibir arasında, anlatamayacağım bir hareketti. Kate'i korumam gerektiğini hissettim ama Luc'un bunu sessizce kınaması karşısında söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, özellikle de içimdeki küçük ses kendi kırgınlığımı fısıldarken. Kate nasıl olur da evden çıkıp beni bu sorunla baş başa bırakırdı? Luc'un gelip bana yardım edeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Sen bebeğini al," dedi, bebek arabasını işaret ederek. Dediğini yaptım. Freya uyuyordu, onu kucağıma aldığımda yoğun bir ağırlıkla, tıpkı bir ammonit gibi omzuma sokuldu.

"Sen..."

O anda durdum, Luc ayakkabılarını çıkarıp bebek arabasını aldı ve karanlık suyun içine atladı. Su bileklerinin üstüne, baldırının yarısına kadar yükseliyordu.

"Luc, dikkatli ol! Her yeri bilmiyorsun..."

Ama biliyordu. İskelenin nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Hiç hata yapmadan suyun içinde bata çıka boşluğa doğru yürürken attığı her adımda ayağı boşluğa gelecek ve de-

rin suyun içine gömülecek korkusuyla nefesimi tuttum ama hiçbir şey olmadı. Öteki tarafa ulaştı, kıyı daracık kalmıştı ve ancak bebek arabasının sığabileceği genişlikteydi. Luc kapıyı açmaya çalıştı.

Kilitli değildi ve ardına kadar açıldığında bomboş bir karaltı belirdi. Luc, bebek arabasını içeri soktu.

"Kate?" Sesi sessiz evin içinde yankılandı. Işığın düğmesini ileri geri ittiğinde gelen çıt sesini duydum. Hiçbir şey olmadı. "Kate?"

Yeniden kıyıya çıktı, omuzlarını silkti, pantolonunun paçalarını sıyırıp boş ellerle kıyıya doğru bata çıka yürümeye başladı.

"Mantık bilmecelerine benziyor," dedim gülmeye çalışarak. "Elinde bir ördek, bir tilki ve bir tekne var..."

Gülümsediğinde göz kenarlarındaki bronz teni ve büzüşen ağzını gördüm, bir anda yüzündeki bu ifadenin ne kadar yabancı göründüğü karşısında şoka girdim. Döndüğümden beri onu gülümserken ne kadar da az görmüştüm.

"Peki nasıl yapacağız?" diye sordu. "Freya'yı kucağıma almam konusunda bana güveniyor musun?"

Tereddüt ettiğimi görünce gözlerindeki gülümseme silindi.

"Ben... ben sana güveniyorum," dedim hızla ama bu tam anlamıyla doğru değildi. "Sorun o değil. Freya seni tanımıyor – uyanır ve senden kurtulmaya çalışır diye korkuyorum. Kucakta taşınmak istemediğinde şaşırtıcı derecede güçlü oluyor."

"Tamam," dedi. "O zaman... ne düşünüyorsun? Ben seni taşıyabilirim ama köprünün ikimizin ağırlığına da dayanabileceğini sanmıyorum."

Buna gerçekten güldüm.

"Beni taşımana izin vermem Luc. Köprü olsun ya da olmasın."

Omuzlarını silkti.

"Bunu daha önce yapmıştım."

Bir anda haklı olduğunu fark edince irkildim. Tamamen unutmuştum ama söyleyince o an gözümün önüne tastamam geldi – güneşin altında kavrulmuş bir sahil, sular yükselmiş, ayakkabım suyun içinde sürüklenmiş. Deniz kabuklularıyla dolu kayalar dışında geri dönmenin bir yolu yoktu ve on beş dakika beni kanayan ayaklarımın üstünde topallarken izledikten sonra –Kate, Thea ve Fatima kendilerini benim yerime koyarak ürperiyor, bana ayakkabılarını vermeyi teklif ediyorlardı ama bunu kabul etmiyordum ve ayağıma da olmazlardı zaten– Luc beni tek kelime etmeden kucağına alıp Gelgit Değirmeni'ne kadar sırtında taşımıştı.

Sıcak tenini ve sabun kokusunu –bacaklarıma dokunan ellerini, göğsümün altında hareket eden sırt kaslarını, boynunun kokusunu– çok iyi hatırlıyordum.

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

"On beş yaşındaydım. Artık biraz daha ağırım."

"Ayakkabılarını çıkar," dedi, tek ayağımın üstünde durup bir elimle diğer sandaletimi çıkarmaya çalışırken bir elimle de Freya'yı tutmaya çalıştım. Sonra, itiraz etmeme fırsat kalmadan dizlerinin üstüne çöktü ve bağcıklarımı çözmeye koyuldu. Bir sandaletimi çıkarmıştım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu ve havanın karanlığına minnettardım. Diğer sandaletimi çıkarmasına izin verdim, işi bitince yeniden doğruldu.

"Elimi tut," dedi, suyun içine girerek. "Beni takip et. Arkamdan gel ve bana sokulabildiğin kadar sokul."

Boştaki elimle Freya'yı tutmayan elinden tuttum ve nehre girdim.

Su o kadar soğuktu ki nefesim kesildi ama sonra çıplak ayak parmaklarıma sıcak bir şey dokundu – ayaklarım suyun içinde onun ayaklarına değiyordu.

Bir süre öylece durup birbirimizin dengesini korumaya çalıştık. Sonra Luc, "Kocaman bir adım atacağım – beni takip et," dedi. "Çürük tahtaya geldik, üstünden atlamamız gerek."

Köprüdeki boşlukları, en kötüsünün kenarından bebek arabasını nasıl geçirdiğimi hatırlayarak başımı onaylarcasına salladım. Ama Tanrı'ya şükür Luc oradaydı – hangi tahtanın sağlam olduğuna, hangisinin düştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Kocaman bir adım atışını izledikten sonra onu taklit ettim ama bu bana göre çok daha büyük bir adımdı ve dalgaların altındaki tahtalar kaygandı. Ayağım bir parça yosuna değince kaydı, dengemi kaybetmeye başladığımı hissettim.

İstemediğim halde bağırdım, keskin ses suyun üstünde çınladı. Ama Luc beni sertçe yakaladı, parmaklarıyla üst kolumu o kadar sıkı tutmuştu ki canım acıdı.

"Gayet iyisin," dedi hızla. "Gayet iyisin."

Başımı onaylarcasına sallıyordum, nefes nefese kalmıştım, dengemi yeniden kurmaya ve nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışırken Freya'nın canını yakmamaya gayret ediyordum. Uzaklarda bir köpek çığlığımı duyunca arka arkaya havladı ama artık susmuştu. Gölge miydi o?

"Özür dilerim," dedim titrek bir şekilde. "Tahtalar yüzünden oldu – çok kayganlar."

"Sorun değil," dedi, kolumu tutan parmaklarını gevşetti ama tamamen bırakmadı. "Gayet iyisin."

Başımı onaylarcasına salladım, son birkaç tahtanın kenarından ilerledik, kolumu sıkıca tutuyordu ama artık acıtacak kadar sıkmıyordu.

Köprünün uzak köşesine vardığımızda nefesim kesilmiş, kalbim göğsümde saçma bir şekilde çarpıyordu. Freya'nın sakince uyuyor olması harikaydı.

"Te-teşekkürler," dedim, sesim kendime hâkim olmaya çalıştığım halde, sert toprakta ve güvende olduğum gerçeğine rağmen titriyordu. "Teşekkürler Luc, burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Ne yapardım? Kendimi sağa sola savrulan bebek arabasını bu kaygan, hain köprüde yönlendirmeye çalışırken hayal et-

tim, tekerlekler yarım metre suyun içine batıp çıkıyordu – ya da soğuk yağmurun altında oturup Kate'in gittiği yerden dönmesini beklerken düşündüm kendimi. Ona yine darıldığımı hissettim. Mesaj bile atmadan nasıl böyle ortadan kaybolabilmişti?

"Mumların nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Luc, başımı iki yana salladım. Dilini şaklattı ama bunu tiksintiden mi, bunu onaylamadığı için mi, ya da neden yaptığını anlamamıştım. Değirmen'in karanlık mağarasında yanımdan geçip gitti. Arkasından gittim, orta yerde tereddüt içinde duruyordum. Askılı elbisemin etek kenarı ıslaktı ve bacaklarıma yapışıyordu, muhtemelen yerde çamur birikintilerine neden olduğumu biliyordum. Ayakkabılarımın köprünün öteki ucunda olduğunu hatırlayınca içim sıkıldı. Her neyse. Muhtemelen sular daha fazla yükselmeyecekti, aksi takdirde Değirmen suyun üstünde yüzmeye başlardı. Yarın sular çekildiğinde ayakkabılarımı alırdım.

Bir yandan da titriyordum, açık kapıdan giren soğuk esinti ıslak kumaşı bacaklarıma yapıştırmıştı ama Luc dolapları karıştırmakla meşguldü. Bir an kutunun yanına sürtünen kibrit sesi duydum, burnuma parafin kokusu geldi ve lavabonun yanında, karanlığın içinde bir alev gördüm. Luc orada dikilmişti, elinde gaz lambası vardı, alevin küçük bacanın içine parlak ve berrak yanabilmesi için fitili düzeltiyordu. Düzeldiğinde buğulu cam küreyi üstüne kapadı ve titreyen kararsız ışık aniden altın bir ışıltı halinde her yana yayıldı.

Luc kapıyı kapadı, lambanın ışığında birbirimize baktık. Küçük ışık çemberi nedense karanlıktan bile daha samimiydi, bizi o daracık çemberinin içinde birbirimize yaklaştırmıştı. Birbirimizin birkaç santim uzağında dururken aniden birbirimizden emin olamamıştık. Karanlığı usulca delen ışıkta Luc'un boğazındaki bir damarın benim kalbim gibi hızlıca attığını gördüm, içim ürperdi. Luc'u çözmek çok zordu, çok

ruhsuzdu ama şu anda bunun yalnızca yüzey olduğunu, altında onun da benim gibi sarsıldığını görüyordum. Aniden daha fazla göz göze bakamayacağımı anladım, bakışlarımı kaçırmam gerekmişti, orada görebileceklerinden korkuyordum.

Boğazını temizledi, bu ses çıt çıkmayan evde dayanılmaz derecede bir gürültüye neden oldu. İkimiz de aynı anda konuştuk.

"Benim aslında..."

"Muhtemelen..."

Durup gergin bir şekilde güldük.

"Önce sen," dedim.

Başını iki yana salladı.

"Hayır, sen ne diyecektin?"

"Ah... bir şey değil. Ben sadece..." Freya'yı işaret ettim. "Biliyorsun. O. Onu yatağa yatırsam daha iyi olacak."

"Nerede uyuyor?"

"Şeyde..." Durup yutkundum. "Senin eski odanda."

Bunu duyunca başını kaldırıp baktı ama şaşkınlıktan mı, şoktan mı, neyden olduğunu bilmiyordum. Onun için çok tuhaf olmalıydı – Kate'in Luc'un çocukluk evini yeniden düzenlediğini görmüştü, yine olanların adaletsizliği beni derinden etkiledi.

"Ah. Anladım." Lambayı tutan el biraz sallanmış gibi ışık da kısılıp titredi ama bunun nedeni cereyan da olabilirdi. "Şey, ben lambayı senin için yukarı çıkaracağım – o merdivenlerden hem lambayla hem de bebekle çıkamazsın." Salonun köşesinden yukarı doğru kıvrılarak uzanan külüstür, ahşap merdivenleri işaret etti. "Biri burada bir mum düşürse bütün ev dakikalar içinde alev alev yanar."

"Teşekkürler," dedim, başka tek kelime etmeden dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Ben de onun ve kirişlerin arasında kaybolan ışık çemberinin arkasından çıktım.

Eski odasının kapısında durdu, nefesini tutmuş gibi bir ses

duydum ama yanına geldiğimde yüzünde neredeyse hissiz bir ifade vardı ve odaya bakıyordu – eskiden ona aitken şu an üstü benim giysilerimle dolu olan yatağına, yatağın hemen ayak ucunda duran, üstünde Freya'nın emziğiyle pelüş fili bulunan beşiğine bakıyordu. Tüm bu olanlardaki payımı –*onun* yerine yayılmış çantalarımı, *onun* eski çalışma masasındaki şişelerimi ve losyonlarımı– düşününce yüzüm âdeta yandı.

"Luc, çok özür dilerim," dedim, aniden çaresiz hissetmiştim.

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu, sesi yüzü kadar hissizdi ama boğazındaki o damarı görebiliyordum. Başını iki yana salladı, lambayı komodine koyduktan sonra tek kelime etmeden dönüp karanlığın içinde kayboldu.

Freya'yı yatırdıktan sonra lambayı alıp temkinli adımlarla merdivenlerden aşağı indim, gölgeleri dağıtmaktan çok yayan altın renkli ışık huzmesinin içinde ilerliyordum.

Luc'un gitmiş olduğunu düşünüyordum ama son basamağı da indikten sonra kanepeden bir siluetin kalktığını gördüm. Işığı yukarı kaldırdığımda bunun o olduğunu zanladım.

Lambayı kanepenin yanındaki küçük masaya koydum, tek kelime etmeden, bu sanki hemfikir olduğumu bir şeymiş gibi, yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü. Bu kez bir şey söylemedim –karşı çıkmadım, onu ittirmedim– ben de onu öptüm, parmaklarımı gömleğinin altına sokup teninin pürüzsüzlüğünü, kemik çıkıntılarını, kaslarını, yara izlerini ve dudaklarının sıcaklığını hissettim.

Luc beni dışarıda, köprünün üstünde öptüğünde, ona karşılık vermediğim halde Owen'a ihanet ediyormuşum gibi hissetmiştim ama burada – burada hiç suçluluk duygusuna kapılmamıştım. Bu kez, şu an, eskiden Luc'un beni öpmesini, bana dokunmasını arzulayarak geçirdiğim günlere, gecelere, saatlere –o zamanlar Owen ile tanışmamıştım, Freya'yı doğur-

mamıştım, çizimler daha ortada yoktu ve Ambrose aşırı dozdan ölmemişti, bunların hiçbiri olmamıştı– öylece, sorunsuz bir şekilde karışıvermişti.

Owen'a darıldığım konuları sıralayabilir, parmaklarımla sayabilirdim; yanlış suçlamalar, güven eksikliği ve en son da o hakareti –yani Luc'un cezai hükümlerinin listesini, sanki istediğim adamla yatmamı yalnızca böyle bir şey engelleyecekmiş gibi eposta olarak atmasını. Evet, şu anda bu adamla yatmayı istediğimi kabul etmekten utanmıyordum – on beş yaşından beri istediğim ve belki de hâlâ istemeye devam ettiğim biriydi karşımdaki.

Ama bilemiyordum. Yaptığım şeyi haklı göstermeye çalışmadım. Şimdiki zamanı bıraktım, akıntının onu parmaklarımın arasından almasına izin verdim ve derin sulara gömülen bir beden gibi kendimi geçmişin kollarına teslim ettim. Boğulduğumu, dibe çökerken suyun başımın üstünü tamamen örttüğünü hissettim ve bunu umursamadım bile.

Kendimizi kanepeye bıraktık, kollarımız ve bacaklarımız iç içe geçmişti, Luc'un tişörtünü başının üstünden çekip çıkarmasına yardım ettim. İçimde tenini tenimde hissetmek için acil bir ihtiyaç duyuyordum – çatlaklarımın farkında olduğumu, bir zamanlar bronz ve sıkı olan tenimin mavi-beyaz gevşekliğini unutmak istiyordum.

Kendimi durdurmaya çalışmam gerektiğini biliyordum ama gerçek şu ki hiç vicdan azabı çekmiyordum. Giysilerimi teker teker çıkarmaya başladığında diğer hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Parmaklarım Luc'un kemerindeyken bir anda durup kendini geri çekti. Kalp atışlarım yatıştı. Doğrulup oturduğumda yüzüm utançtan kaskatı kesilmişti, üstümü başımı toparlayıp savunmaya geçmeye hazırdım – evet, haklısın, sorun değil, ne düşünüyordum bilmiyorum.

Ön kapıya gidip mandalı kapadığında anladım, içimi baş

döndüren bir sıcaklık kaplamıştı – buydu işte, bunu gerçekten yapacaktık.

Bana dönüp gülümsedi, ciddi yüzünü bir zamanlar tanıdığım on beş yaşındaki çocuğa çeviren bir gülümsemeydi bu. Kalbim öyle şaha kalkmıştı ki nefes almak güçleşmişti ama o acı, o çizimleri bulduğumdan, Owen'ın suçlamalarından, tüm bunlar başladığından beri hissettiğim acı kaybolup gitmişti.

Bel vermiş yumuşak kanepe Luc üstüne çıktığında iç çekti, sırtüstü yattım, beni kollarına aldı, ağırlığını üstümde hissettim. Dudaklarım boynundaydı, teninin yumuşaklığını dişlerimin arasında hissediyor, terindeki tuzun tadını alıyordum... sonra aniden donakaldım.

Orada, merdivenlerin en üstündeki gölgelerin arasında kıpırdayan bir şey vardı. Karanlığın içinde bir siluetti bu.

Kaslarımdaki ani ve gergin hareketsizliği hisseden Luc durup kollarından güç alarak kendini kaldırdı.

"Isa? İyi misin sen?"

Konuşamıyordum. Gözlerim merdivenlerin en üstündeki karanlık boşluğa kilitlenmişti. Bir şey –biri– vardı orada.

Gözümün önünde görüntüler canlandı. Bağırsakları deşilmiş koyun. Kanlı not. Geçmişin çizimleriyle dolu zarf...

Luc arkasına dönüp başını benim baktığım yöne doğru çevirdi.

Hareketinin yarattığı hava akımıyla lambanın ışığı titredi ve bir an, kısacık bir an, alev karanlığın içinde durup sessizce izleyen kişinin yüzünü aydınlattı.

Bu, Kate'ti.

Bir ses çıkardım – çığlık değildi bu ama çığlığa yakın bir şeydi. Kate arkasına dönüp üst katların sessizliğinde gözden kayboldu.

Luc, tişörtünü alelacele yeniden giydi, pantolonunun düğmelerini ilikledi ve telaştan kemerini unutunca kemer arkasından sürüklendi. Basamakları ikişer ikişer çıktı ama Kate ona

göre fazla hızlıydı. Çoktan ikinci merdiveni yarılamıştı, çatı katının kapısının sertçe kapandığını ve kilidin içinde dönen anahtarı duydum. Sonra Luc kapıyı yumruklamaya başladı.

"Kate. Kate! Aç kapıyı!"

Yanıt gelmedi.

Titreyen parmaklarımla üstümü başımı yeniden iliklemeye başladım, ardından tökezleyerek ayağa kalktım.

Merdivenlerden Luc'un ayak sesleri geldi, adımları yavaştı, lambanın ışığının dairesine yeniden girdiğinde yüzünde sert bir ifade vardı.

"Kahretsin."

"Orada mıydı?" diye fısıldadım. "En başından beri? Seslendiğimizde neden gelmedi ki?"

"Ne bileyim." Sanki Kate'in boş ve tepkisiz yüzüyle merdivenlerde dikildiği o anın görüntüsünü hafızasından kazıyabilecekmiş gibi ellerini yüzüne götürdü.

"Ne zamandır orada duruyordu?"

"Bilmiyorum."

Yanaklarım yanıyordu.

Kanepede uzun ve sessiz bir zaman boyunca yan yana oturduk. Luc'un yüzü cansızdı. Benim yüzüm nasıl görünüyordu bilmiyordum ama düşüncelerim duyguların, kuşkuların ve çaresizliğin bir karmaşasıydı. Kate, orada bizi gözetleyerek ne yapıyordu böyle?

Lambanın ışığının titrediği o anı ve yüzünü hatırladım – karanlığın içinde beyaz bir maske gibiydi, gözleri kocamandı, dudaklarını bağırmamak için sıkmış gibiydi. Bir yabancının yüzüydü bu. Arkadaşıma, tanıdığımı sandığım kadına ne olmuştu?

"Gitmem gerek," dedi Luc en sonunda ama ayağa kalktığı halde kapıya doğru hareket etmedi. Orada öylece dikilip bana baktı, kahverengi kaşlarını çatmıştı, geniş elmacıkkemiklerinin altındaki gölgeler yüzüne kasvetli, tekinsiz bir hava veriyordu.

Üst kattan bir gürültü koptu, Freya mızıldanıyordu. Kararsızlık içinde ayağa kalktım ama ben yukarı çıkamadan Luc konuşmaya başladı.

"Burada kalma Isa. Burası güvenli değil."

"*Ne?*" Bunu duyunca durdum, şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası..." Eliyle Değirmen'i işaret ederken dışarıdaki suyu, bozuk lamba soketlerini, külüstür merdivenleri de dahil etti. "Ama sadece bunlar değil... ben..."

Durdu, boştaki eliyle gözlerini ovuşturduktan sonra derin bir nefes aldı.

"Seni burada onunla yalnız bırakmak istemiyorum."

"Luc, o senin kız kardeşin."

"O benim kız kardeşim değil, senin de onunla arkadaş olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Isa, sen... sen ona güvenemezsin."

Sesini alçaltıp Kate'in bizi duymasının imkânsız olmasına rağmen –üç kat yukarıdan, kilitli bir kapının ardından– fısıldar gibi devam etti.

Başımı iki yana salladım, buna inanmayı inkâr ediyordum. Kate ne yapmış olursa olsun, şu anda ne kadar gergin olursa olsun, o benim arkadaşımdı. Neredeyse yirmi yıldır arkadaşımdı. Luc'u dinlemeyecektim – bunu yapamazdım.

"Bana inanmanı beklemiyorum." Hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. Freya üst kattan artık daha yüksek sesle ağlıyordu, yanına gitmek istiyordum, merdivenlere baktım ama Luc bileğimi tutmaya devam ediyordu, tutuşu nazik ama sıkıydı. "Ama yalnızca – yalnızca dikkatli ol lütfen ve dinle, dediğim gibi, Değirmen'den gitmen gerektiğini düşünüyorum."

"Yarın gideceğim," dedim bunalarak, Owen'ı ve beni Londra'da neyin beklediğini düşünerek ama Luc başını iki yana salladı.

"Şimdi git. Bu gece."

"Luc, yapamam. Sabaha kadar tren yok."

"O zaman bana gel. Gece bende kal. Ben kanepede yatarım," diye ekledi hızlı hızlı, "bunu istersen yaparım. Ama burada, tek başına kaldığını düşünmek istemiyorum."

Tek başıma değilim, diye düşündüm. *Kate var.* Ama söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordum.

Freya yeniden acı acı bağırdı, kafamı toplamaya çalıştım.

"Bu gece gitmiyorum Luc. Freya'yı ve bavulumu gecenin bir yarısı bataklığın yarısına kadar çekiştirmeyeceğim..."

"O zaman taksiye bin..." diyerek sözümü kesti ama ben bütün itirazlarını reddederek konuşmaya devam ettim.

"...yarın ilk işim buradan gitmek olacak – bu kadar endişelendiysen sabah sekiz trenine bineceğim ama Kate'in bana zarar vermesi imkânsız. Böyle bir şey yok. Onu on yedi yıldır tanıyorum Luc, buna inanamam. Ben ona *güveniyorum.*"

"Ben onu daha da uzun zamandır tanıyorum," dedi Luc, o kadar sessiz konuşmuştu ki Freya'nın boğulurcasına ağlamasının gürültüsü içinde onu zar zor duyabilmiştim. "Ve ben ona güvenmiyorum."

Freya'nın ağlayışları artık duymazdan gelemeyeceğim kadar şiddetliydi. Bileğimi nazikçe Luc'un avucunun içinden çektim.

"İyi geceler Luc."

"İyi geceler Isa," dedi. Elimdeki gaz lambasıyla merdivenlerden yukarı çıkarak onu karanlığın içinde bırakırken gidişimi seyretti. Üst kata çıkınca Freya'yı kucağıma aldım. Sıcacık, küçücük vücudunun öfke dolu hıçkırıklarla kıvrandığını hissettim. Sonrasında oluşan sessizliğin içinde kapı kilidinin çıt sesini ve gecenin içinde kaybolan Luc'un çakıl taşlarının üstündeki ayak seslerini duydum.

O gece gözüme uyku girmedi. Uyanık bir şekilde uzandım. sözcükler ve cümleler zihnimde dönüp duruyordu. Kate'in yok ettiğini söylediği çizimleri düşündüm. Bana uydurduğu yalanları düşündüm. Evden çıkarken Owen'ın yüzünü düşündüm. Lambanın yumuşak ışığında bana doğru yürüyen Luc'un yüzünü düşündüm.

Hepsini bir araya getirmeye çalıştım –tutarsızlıkları ve kalp kırıklığını– ama ortaya hiçbir anlam çıkmadı. Her şeyin ortasında, tıpkı bahar bayramında çiçeklerle süslü direklerin etrafında dans eden kızlar gibi, eskiden olduğumuz kızların hayaletlerini yeniden dokudum, her ilmekte yüzleri beliriyordu. yalanları doğrularla, kuşkuları anılarla dokuyordum.

Şafak vaktine doğru aklıma bir fikir geldi, sanki biri kulağıma fısıldamış kadar netti.

Seni seçmeliydim, diyordu Luc.

Bir kez daha merak etmiştim... ne demek istemişti?

Freya sabah altı buçukta uyandı. Öylece uzanmıştık, o mememi emiyordu, ben de ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bir taraftım eve, Londra'ya gidip Owen ile aramdaki köprüleri onarmam gerektiğini söylüyordu. Bu konuyu ne kadar çok ötelersem ilişkimizden geriye kalanları kurtarmak o kadar zor olacaktı.

Ama bu düşünceyle yüzleşemedim, orada öylece yatıp Freya'nın halinden memnun yüzünü, sabah ışığına karşı sıkı-

ca kapadığı gözlerini izlerken bunun nedenini çözmeye çalışıyordum. Nedeni Luc ile olanlar değildi, ya da yalnızca bu değildi. Owen'a sinirli olmam da değildi, çünkü zaten artık ona sinirli değildim. Dün gece olanlar nedense öfkemi dindirmiş, yıllar boyunca ona ihanet ettiğim gerçeğiyle beni yüzleştirmişti.

Şu anda söyleyeceğim her şey daha fazla yalan anlamına gelecekti. Ona gerçeği söyleyemezdim, şu an olmazdı. Bunun tek nedeni kariyerini riske atacak ve diğerlerine ihanet edecek olmam değildi. Kendi kendime çoktan kabul ettiğim şeyi ona karşı da kabul edecek olmamdı – yani, ilişkimizin son on yedi yıldır kendime söylediğim yalanların üstüne kurulu olduğunu.

Zamana ihtiyacım vardı. Ne yapmam gerektiğini, ona karşı ne hissettiğimi çözmeliydim. Ve *kendime* karşı da ne hissettiğimi.

Ama bunu anlamaya çalışırken nereye gidecektim? Arkadaşlarım vardı –bir sürü arkadaşım vardı– ama hiçbirine bebeğimle ve çantalarımla kalkıp gidemezdim ve ne kadar kalacağım da belli değildi.

Fatima ânında evet derdi, bunu yapacağından emindim. Ama bunu o kalabalık ve karmaşık evinde ona yapamazdım. belki bir haftalığına. Ama daha uzun kalamazdım.

Thea'nın tek odalı kiralık evi söz konusu bile olamazdı.

Diğer arkadaşlarım evliydi ve bebekleri vardı. Misafir odaları –eğer varsa– büyükannelerine, büyükbabalarına, bakıcılarına ve yatılı dadılarına ayrılmıştı.

Kardeşim Will? Ama o Manchester'da yaşıyordu, kendi karısıyla ikiz oğulları vardı ve evi iki yatak odalıydı.

Hayır. Eve gitmezsem gidebileceğim tek bir yer vardı.

Cep telefonum yanımda, yastığın üstündeydi. Alıp kişilerin arasında gezindim, ta ki parmağım bir numaranın üstünde durana kadar. Babamın numarasının.

Babamın evi müsaitti. Aviemore yakınlarındaki altı yatak

odalı evinde tek başına yaşıyordu. Will'in babamı son ziyarete gidişinden sonra ne söylediğini hatırlıyordum. "Babam tek başına. Isa. Owen ile gidip kalmanıza çok sevinecektir."

Ama nedense bunun için hiç zaman bulamamıştım. Hafta sonu gitmek için fazla uzaktı, tren yolculuğunun kendisi bile dokuz saat sürüyordu. Freya'yı doğurmadan önce hep pürüzler çıkmıştı: işim, yıllık iznim, evde yaptığımız tadilat. Daha sonra bebeğe hazırlanmamız gerekmişti, Freya doğduktan sonra da yeni doğanla... ya da bebekle... ya da kısa süre sonra yürümeye başlayacak bir bebekle yolculuk etmek çok zordu.

Freya doğduğunda babam tabii ki onu görmeye gelmişti. Ama, kalbimi acıtan bir sancıyla, babamı neredeyse... altı yıldır görmediğimi fark etmiştim. Bu doğru olabilir miydi? İmkânsız gibi görünüyordu ama sanırım öyleydi. O sırada Inverness'te bir arkadaşım evlenmişti ve babama bu kadar yakınken onu çağırmamak çok kabaca olacaktı.

Sorun babam değildi, bunu anlamasını istiyordum. Onu seviyordum, hep de sevmiştim. Ama o kederli hali, annemin ölümünden sonra içinde oluşan boşluk benimkine çok yakındı. Yıllarca o çektiği acıyı görmek benim acımı güçlendirmişti. Annem bizi bir arada tutan yapıştırıcıydı. Şimdi, onun yokluğunda geriye yalnızca birbirini iyileştiremeyen acı dolu insanlar kalmıştı.

Ama babam evet derdi. Hatta bence evetten de fazlasını söylerdi. Herkesin içinde bir tek babam buna sevinirdi.

Saat yediyi geçtiğinde nihayet üstümü giydim, Freya'yı alıp alt kata, mutfağa indim. Menzil'e bakan yüksek pencerelerin arasından suların çekildiğini gördüm – neredeyse tamamen çekilmişti. Menzil, kanalın orta yerinde derin bir dere gibi kalmıştı, geniş kıyılar ortaya çıkmıştı, kumlar kururken çıtırdayıp suyu yalıyordu. Küçük yaratıklar –midyeler, istiridyeler ve kumkurtları– sular yükselene kadar karaya vurmuşlardı.

Kate hâlâ yataktaydı –ya da en azından hâlâ aşağı gelmemişti– ve Freya ile baş başa olduğumuzu anlayınca rahatlayarak ürperdim. Kahve demliğine dokunduğumda –sıcaklığa dair herhangi bir iz olup olmadığını görmek için– kendimi merdivenlerin kıvrıldığı yere, dün gece Kate'in karanlığın içinde hayalet kadar beyaz görünen yüzüne rastladığım yere bakarken buldum. Günün birinde bunu –orada öylece dikilip bizi izleyişini– unutabileceğimden emin değildim. Yüzündeki ifade neydi öyle? Öfke miydi? Dehşet miydi? Başka bir şey miydi?

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim, Kate'in yaptıklarının ardında anlamlı bir gerekçe bulmaya çalışıyordum. Kate, Luc'u ne seviyordu ne de güveniyordu; bu hissin karşılıklı olduğu artık apaçıktı. Ama karanlığın içinde neden öyle durmuştu? Neden seslenmemiş, yapmak üzere olduğumu düşündüğü hatayı yapmamı neden engellememişti?

Neden saklayacak bir şeyi varmış gibi gölgelerin arasında durmuştu?

Kesin olan bir şey vardı, burada kalamazdım – dün geceden sonra bunu yapamazdım. Bunun tek nedeni Luc'un uyarıları değildi, Kate ile aramızdaki güvenin yıkılmasıydı. Bunun nedeni dün gece yaptıklarım mıydı yoksa Kate'in yaptıkları ve yalanları mıydı, bunun hiçbir önemi yoktu.

Önemli olan, hayatımın temel dayanağının bir parçasının çatlayıp kırılmış olduğuydu. Yetişkinliğimi üstüne inşa ettiğim temeller de çatırdayıp gıcırdıyordu. Artık neye inanacağımı bilmiyordum. Polis beni sorguya çekerse ne söyleyeceğimi artık bilmiyordum. Bildiğimi sandığım hikâye lime lime edilmişti ve bu hikâyenin yerini kuşkuyla güvensizlik dışında hiçbir şey alamazdı.

Bugün çarşambaydı. Yetişebileceğim ilk trenle Londra'ya dönecek, Owen işteyken eşyalarımı toplayacak ve İskoçya'ya gidecektim. Fatima'yı ve Thea'yı oradan arayabilirdim. Ancak

burnumdan aşağı akıp Freya'nın kafasına damlayan gözyaşını görünce ağladığımı fark ettim.

Aradığımda Rick'in Taksisi'nden kimse telefonu açmadı, en sonunda çantalarımı Freya'nın bebek arabasına doldurup arabayı serin güneş ışığının altında sürmeye başladım. Arabayı çıplak ayakla külüstür köprüye çıkarıp köprünün uzaktaki kısmında duran ayakkabılarımı giydim, berduşlara benziyordum. Ayakkabılarımın yanında daha büyük ayakkabılara ait iki iz vardı – Luc'un ayakkabılarının iziydi bunlar. Ayak izlerinin kıyı boyunca ilerleyip patikanın çamuruna karışarak gözden kaybolduğunu gördüm.

Kapıdan dışarı çıkıp Freya ile konuşarak –dün gecenin gerçekliğini ve Londra'da beni bekleyen karmaşayı unutturmak için aklıma gelen her şeyi söyleyerek– istasyona giden uzun yolu yürümeye başladım.

Tam anayola sapacağım sırada çakıl taşlarının fısıltısını duydum ve arkamda çalan kornayla yerimden sıçradım. Yüreğim ağzıma gelmişti, arkama döndüğümde eski ve siyah bir Renault'nun kenara çektiğini gördüm.

Sürücünün penceresi yavaşça açıldığında gülümsemeyen demir grisi bir kafa dışarı uzandı.

"Mary!"

"Seni korkutmak istemedim." Güçlü ve çıplak kollarını pencereye dayadı, saçların açık renkli teninde koyu görünüyordu. Daima pis olan tırnaklarını boyanın üstüne vurdu. "İstasyona mı gidiyorsun?"

Başımı onaylarcasına salladığımda hiç fikrimi sormadan, demeç verir gibi, "Ben seni bırakırım," dedi.

"Teşekkürler," dedim beceriksizce, "ama..." Bahane olarak araba koltuğunu kullanacaktım ama sonra gözlerim Freya'nın araba kemerinin üstüne kıvrılıp yattığı bebek arabasına takıldı. Mary kaşını kaldırdı.

"Ama?"

"A-ama... Sana zahmet vermek istemem," dedim zayıf bir sesle.

"Bu kadar hassas olma," dedi kısaca, arka kapıyı açarak. "Bin."

Başka bir bahane bulamayınca Freya'yı alta koltuğa kemerle bağladıktan sonra öndeki yolcu kapısına yürüyüp sessizce arabaya bindim. Mary arabayı çalıştırınca öksürür gibi bir homurtu çıktı, hızlanmaya başladık.

Yaklaşık beş yüz metre kadar sessizce yol aldık ama köşeden hemzemin geçide doğru saptığımızda ışıkların yanıp söndüğünü ve bariyerlerin kapandığını gördüm. Tren geçmek üzereydi.

"Lanet olsun," dedi Mary ve arabayı bariyerin önünde durdurdu. Motoru kapadı.

"Ah, olamaz. Bu, treni kaçıracağım anlamına mı geliyor?"

"Bu, Londra'ya giden kuzey treni, o yüzden bariyeri kapadılar. Ucu ucuna kaçıracağız. Ama şansın yaver de gidebilir. Bazen, erken gelmişlerse bekliyorlar."

Dudağımı ısırdım. Geri dönmek için hiçbir nedenim yoktu ama Mary ile istasyonda yarım saat bekleme fikri hiç iyi değildi.

Arabadaki gittikçe büyüyen sessizliği bozan tek şey arka koltuktaki Freya'nın sesli bir şekilde nefes alıp vermesiydi. O sırada Mary konuşarak sessizliğe son verdi.

"Ceset konusundaki haberler korkunç."

Koltuğumda kıpırdanıp boğazıma kadar çıkan ve her nasılsa darlaşan emniyet kemerini çekiştirdim.

"N-ne demek istiyorsun? Kimlik tespitini mi kastediyorsun?"

"Evet, gerçi buradaki insanların şaşırdığını hiç sanmıyorum. Ambrose'un çocuklarını bu şekilde terk edeceğini düşünen pek olmamıştı. Ambrose kendini o çocuklara adamıştı,

onlar için kendini ateşe atardı. Kasabalı küçük bir skandal mı? Kaçıp çocuklarını bu söylentilerle baş başa bırakmak şöyle dursun, Ambrose'un bunu kafasına bile takacağını sanmam." Direksiyonun çürümüş kauçuğuna vurdu, örgüsünden kurtulan bir tutam gri saçı sabırsız bir hareketle geriye attı. "Ama ben daha çok otopsiyi düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Duymadın mı?" Hızlıca bana baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Belki daha gazeteler yazmamıştır. Mark da olayla ilgilenen polislerden olduğu için bazı şeyler ben daha önceden duyuyorum. Belki de, ne olur ne olmaz, sana söylemesem daha iyi."

Durup gücünün tadını çıkarırken ben de dişlerimi sıktım, bu gizli bilgi için ona yalvarmamı istediğini biliyordum. Ona boyun eğmek istemiyordum. Ama bunu öğrenmeliydim. Öğrenmek zorundaydım.

"Beni böyle merakta bırakamazsın," dedim, sesimin kulağa mümkün olduğunca yumuşak ve sakin gelmesine çabalayarak. "Yani, oğlunun güvenini boşa çıkarmanı istemem ama Mark sana bunu sır olarak saklaman gerektiğini söylemediyse...?"

"Yani, normalde bana zaten herkesle paylaşılacak olan bilgileri verir..." diye geveledi. Tırnağını ısırıp bir parçasını tükürdü, sonra ya kararını verdi ya da benimle oynamaktan bıktı. "Otopside ceketindeki şişede eroin izlerine rastlanmış. Ağız yoluyla aşırı doz almış, öyle diyorlar."

"*Ağız yoluyla* aşırı doz mu?" Kaşlarımı çattım. "Ama... bu çok saçma."

"Kesinlikle," dedi Mary Wren. Açık penceresinden uzaktan gelen trenin sesinin gittikçe daha yakından homurdandığını duydum. "Onun gibi bir eski bağımlı mı? Kendini öldürmek istediyse damardan zerk ederdi, kesinlikle böyle yapardı. Ama bu durumda, az önce de söylediğim gibi, ben Ambrose'un çocuklarını kendi isteğiyle terk edeceğine asla inanmadım –

kendisini öldürmesi de kaçması kadar saçma. Ben dedikoducu değilimdir..." bu yalanı yüzü hiç kızarmadan söyleyivermişti "o yüzden fikirlerimi kendime sakladım. Ama kendi içimde bunun başka bir şey olduğunu asla düşünmedim."

"Neyden başka bir şey olduğunu?" dedim ve aniden sesim kısılıp boğazıma yapıştı.

Mary bana gülümsedi, kocaman bir gülümsemeydi bu, lekeli sarı dişleri ağzının içinde mezar taşları gibi görünmüştü. Sonra bana doğru yaklaştı, yüzüme değen sigara kokulu nefesi sıcak ve acıydı. Bir şeyler fısıldadı.

"Ben bunun cinayetten başka bir şey olduğunu asla düşünmedim."

Arkasına yaslanıp tepkimi beklerken bu bocalayışımın tadını çıkarıyor gibiydi. Böyle bir şey karşısında bir yanıt verebilmek için telaş içinde doğru sözcükleri ararken aklıma bir fikir geldi – Mary en başından beri gerçeği biliyor muydu?

"Ben... ben..."

O yumuşak ve şeytani gülümsemesini takındıktan sonra yola bakmak için önüne döndü. Tren yaklaşıyordu. Düdüğünü çaldı, hemzemin geçitteki ışıklar insanı deli eden bir düzenle yanıp söndü.

Tepkimi göstermemek için çaba sarf etmekten yüzüm kaskatı kesilmişti ama konuşmayı nihayet başardım.

"Bence... bence buna inanmak çok zor, öyle değil mi? Neden biri Ambrose'u öldürsün ki?"

Omuzlarını silkti, o dev omuzları ağır ağır kalkıp indi.

"Orasını sen söyle. Ama kendini öldürdüğü ve çocuklarını kendi başlarının çaresine bakmak üzere terk ettiği fikrine inanmaktan daha kolay. Dediğim gibi, Ambrose çocukları için, özellikle de Kate için kendini ateşe atardı. Kate bunu hak etmiyordu tabii, küçük sürtük."

Ağzım açık kalmıştı.

"Ne dedin sen?"

"Çocukları için kendini ateşe atardı dedim," dedi. Açık açık benimle dalga geçiyordu. "Sen ne dedim sandın?"

İçimde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum, aniden Kate'e dair kuşkularım adi bir dedikodudan ibaretmiş gibi geldi.

Söylentilerin ve imaların beni en eski arkadaşlarımdan birine karşı cephe almama neden olmasına izin verecek miydim gerçekten?"

"Sen onu hiçbir zaman sevmedin, değil mi?" dedim duygusuzca, kollarımı göğsümde birleştirerek. "Bu konu hakkında onu sorguya çekseler hoşuna gider."

"Doğrusunu söyleyeyim mi? Hoşuma gider, evet," dedi Mary.

"Neden?" Şikâyet eder gibi söylemiştim bunu, sanki çocukluğumun sesi çınlayıvermişti. "Neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Ondan nefret etmiyorum. Ama olması gerekenden daha iyi bir kız değil, küçük sürtük. Siz de daha iyi değilsiniz."

Küçük *sürtük* mü? Bir an doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Ama yüzünden doğru duyduğumu anlamıştım. Bir anda dilim çözüldüğünde sesim öfkeden titriyordu.

"Ne dedin sen ona?"

"Beni duydun."

"Ambrose hakkındaki o mide bulandırıcı dedikodulara inanmıyorsun, değil mi? Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? O senin arkadaşındı!"

"Ambrose hakkındaki mi?" Kaşını kaldırıp dudağını büktü. "Dedikodular onun hakkında değildi. Ambrose bunlara bir son vermeye çalışıyordu. Onları bu yüzden birbirlerinden ayırmaya çalıştı."

Bir anda buz kesmiştim. Demek doğruydu. Thea haklıydı. Ambrose, Kate'i evden göndermeye çalışıyordu.

"Ne – ne demek istiyorsun? Neye son vermeye çalışıyordu?"

"Bilmiyor musun yani?" Köpek havlamasını andıran neşesiz, kısacık bir kahkaha attı. "Ha. Senin o pek değerli arkadaşın kendi kardeşiyle yatıyordu. Ambrose'un bildiği şey buydu, bu yüzden onları birbirinden ayırmaya çalıştı. Ambrose'un

Kate'e bunu söylediği gece Değirmen'e gitmiştim ama daha kapıyı çalmama fırsat kalmadan Kate'in sesini dışarıdan duydum. Ambrose'a bağırıyordu. Bir şeyler fırlatıyordu. O yaşta bir kızın biliyor olabileceğini aklından bile geçirmeyeceğin hakaretler ediyordu. *Piç, kalpsiz pislik* falan. *Lütfen bunu yapma*, dedi, *ne yaptığını bir düşün*. Sonra, bunun işe yaramadığını görünce onu bunu yaptığına pişmen edeceğini söyledi, yüzüne karşı tehdit etti, epey cesurcaydı. Bir an önce oradan ayrılıp onları kavgalarıyla baş başa bıraktım ama her şeyi yeterince duymuştum. Sonra, hemen ertesi gece Ambrose ortadan kayboldu. Şimdi ne düşünmem gerektiğini bana sen söyle, Bayan Sütten Çıkma Ak Kaşık. Güzel dostum ortadan kaybolduğunda, kızı bunu haftalar boyunca polise bildirmediğinde, sonra kemikleri sığ bir mezarda yüzeye çıktığında ne düşünmem gerektiğini bana sen söyle. Söyle haydi."

Hiçbir şey söyleyemedim. Konuşamadım. Yalnızca nefes nefese oturdum, sonra birden parmaklarıma kan hücum etti ve kendimi emniyet kemerimi beceriksizce açmaya çalışırken buldum. Hızla kapıyı açıp Freya'yı arka koltuktan alırken tren büyük bir gürültüyle geçip gitti, hızı yüzümde bir çığlık gibi yankılandı.

Titreyen ellerimle arabanın kapısını çarparak kapadığımda Mary bana doğru uzandı, derin ve boğuk sesi trenin homurtusunun içinde kolayca duyuluyordu.

"O kızın ellerinde kan var ve bu yalnızca o koyunun kanı değil."

"Nasıl..." dedim ama boğazım semsertti ve daralmıştı, sözcükler beni boğuyordu. Mary, cümlemi bitirmemi beklemedi. Işıkların yanıp sönüşü durdu, bariyerler kalkmaya başladı ve ben daha orada ağzım açık dikilirken arabanın motoru homurdanarak canlandı ve rayların üstünden sarsılarak geçti.

Böyle devam etmesine izin veremem... her şey çok yanlış.

Hâlâ öylece dikiliyor, Mary'nin söylediklerini anlamaya ça-

lışıyordum ki ışıklar yeniden yanıp sönmeye, güney treninin işaretini vermeye başladı.

Hâlâ karşı tarafa geçecek zamanım vardı. Mary'nin arkasından koşabilir, istasyonda ona yetişebilir, ne demek istediğini sorabilirdim.

Ama zaten bunu biliyor olduğumu düşündüm.

Her şey çok yanlış.

Ya da bir sonraki trene binebilirdim, yalnızca ben ve Freya. İki saat sonra Londra'da ve güvende olabilir, bütün bu olanları unutabilirdim.

O kızın ellerinde kan var.

Vazgeçip bebek arabasını çektim ve dönüş yoluna koyuldum. Gelgit Değirmeni'ne dönüş yoluna.

Değirmen'e vardığımda Kate dışarıdaydı ve bu kez bundan emin oldum. Gölge'nin zinciri kapının yanındaki askıdan alınmıştı ama hiçbir şeyi şansa bırakmadım. Çatı katına kadar her odayı kontrol ettim. Kate'in odasını. Ambrose'un odasını.

Kapı kilitli değildi, ittiğimde kalbim duracak gibi oldu çünkü Ambrose'un burada yaşadığı zamanlardaki gibiydi her şey, tek eksik bir boya fırçasıydı. Sanki buradaymış gibiydi. Onun gibi *kokuyordu* – terebentin, sigara ve yağlı boya karışımı havaya yayılmıştı. Yırtık pırtık divanın üstündeki örtü bile hatırladığım örtünün aynısıydı, mavinin ve beyazın rengi atmıştı, çiçekli porselenleri andıran bir kumaşı vardı. Ama artık iyiden iyiye eskimişti ve rengi güneşte daha da solmuştu.

Tam gitmek için arkama döneceğim sırada bir şey gördüm. Masanın üst kısmındaki el yazısıyla yazılmış levha oradaydı. *Sen hiçbir zaman eski bir bağımlı değilsin, sen yalnızca bir süredir eroin içmemiş bir bağımlısın.*

Ah, Ambrose.

Boğazım düğüm düğüm oldu, içimde öfkeli bir kararlılığın yükselerek bencil korkumu gizlediğini hissettim. Gerçeği öğrenecektim. Bunu yalnızca kendimi korumak için değil, sevdiğim bir adamın –hayatımda en çok ihtiyaç duyduğum bir anda bana başımı sokacak bir ev vermiş, teselli etmiş, şefkat göstermiş bir adamın– intikamını almak için yapacaktım.

Ambrose'u hiç sahip olmadığım o babanın yerine koyduğumu söyleyemezdim, çünkü, Luc'tan farklı olarak, benim bir

babam vardı, ne var ki o yas tutan, acı çeken, kendi savaşını veren bir babaydı. Ama Ambrose o yıl ihtiyaç duyduğum babaydı – yanımdaydı, sevgi doluydu, sonsuz bir anlayışa sahipti.

Bu yüzden onu sonsuza dek sevecektim. Ölmüş olduğu fikri ve benim bundaki payım beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kızdırıyordu. Bana oradan ayrılmamı, arkamı dönüp gitmemi, Londra'ya dönmemi söyleyen kafamın içindeki sesleri duymazdan gelmeme neden olacak kadar kızdırıyordu. Freya'yı tamamen güvende olmayacağı bir yere yeniden sürüklememe neden olacak kadar kızdırıyordu.

Bunların hiçbirini artık umursamayacak kadar kızgındım.

Luc kadar kızgındım.

Bütün odaları kontrol ettikten sonra Kate'in bunu akıl etmemiş olması, ben yokken saklamamış olması için dua ederek külüstür merdivenlere ve büfeye koştum.

Akıl etmemişti.

Oradaydı, kırmızı iple bağlanmış bir tomar kâğıt daha dün benim için çıkardığı yerde, o çekmecedeydi.

Titreyen ellerimle, üstünde *Kate* yazan kahverengi zarfı bulana kadar kâğıtları karıştırdım.

Diğerlerinin arasından çekip aldım. On yedi yıldır ilk kez, Ambrose Atagon'ın intihar mektubunu okudum.

Sevgili Kate, yazıyordu, Ambrose'un karakteristik yuvarlak el yazısıyla.

Seni böyle bıraktığım için çok üzgünüm, çok ama çok üzgünüm – büyüyüşünü, olacağını bildiğim o güçlü, sevgi dolu, sorumluluk sahibi ve özverili kişi oluşunu izlemek isterdim. Bir zamanlar seni oturttuğum gibi çocuğunu da dizlerime oturtmak isterdim – bunların hiçbirini yapamadığım için korkunç derecede üzgünüm. Yaptıklarımın nereye varacağı-

nı göremeyecek kadar aptalca davrandım ve şimdi her şeyi yoluna koymak için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Bunu başka kimse acı çekmesin diye yapıyorum.

Başka kimseyi suçlama tatlım. Ben kararımı verdim ve bu konuda içim rahat, lütfen şunu unutma sevgili Kate, ben bu kararı sevgiyle veriyorum – çocuklarını korumak bir babanın görevidir ve ben de çocuğumu koruyabilmek için yapabileceğim son şeyi, tek şeyi yapıyorum. Kimsenin suçluluk duygusunun hapsinde yaşamasını istemiyorum, o yüzden hayatına devam et: Yaşa, sev, mutlu ol, asla arkana bakma. Ve en önemlisi de, bütün bunların boşa gitmesine izin verme.

Seni seviyorum.
Baban

Mektubu bitirdiğimde boğazım düğüm düğüm olmuştu, öylesine acıyordu ki beni kâğıdın üstüne boca olmakla tehdit eden gözyaşlarımı zar zor yutabiliyordum.

Çünkü en sonunda, on yedi yıllık gecikmenin ardından galiba anlamıştım.

Ambrose'un Kate'e ne söylemeye çalıştığını ve yaptığı fedakarlığı anlamıştım. *Kendini suçlama. Seni korumak için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Bu kararı sevgiyle veriyorum. Bunun boşa gitmesine izin verme.*

Ah, Tanrım. Ah, Ambrose. Bunların hiçbiri hiçbir anlama gelmiyor. Ne yaptın sen?

Telefonumu çıkarıp Thea ile Fatima'ya mesaj atarken parmaklarım titriyordu.

Size ihtiyacım var. Lütfen gelin. Hampton's Lee, akşam 6?

Sonra mektubu cebime koyup Freya ile birlikte Değirmen'den elimden geldiğince hızlı bir şekilde çıktım. Ve arkama bakmadım.

Saat 18.38'di, Hampton's Lee'nin Londra yönündeki peronunda bulunan küçük kahve dükkânı kapanmıştı, perdeleri çekilmişti ve tabelanın kapalı yazan kısmı çevrilmişti. Freya, bebek arabasının ve arabanın altındaki sepete tıkıştırdığım hassas acil durum örtüsünün sığınağındaydı ama sıkılmıştı ve mızıldanıyordu. Yazlık elbisemin içinde titreyerek bir sağa bir sola yürüyüp dururken ve bir işe yaramasa da kan dolaşımımı hareketlendirmeye çalışırken, parmaklarımla tüyleri diken diken olmuş kollarımı sardım.

Geliyorlar mıydı? Akşam dörde kadar mesaj atmamışlardı ama sonra telefonumun şarjı bitmişti – Westridge'deki denize bakan kafede çok beklemiş, sinir harbi içinde mesajlarımı ve epostalarımı kontrol etmiş, onlardan gelecek yanıtı beklemiştim.

Onlara mesaj atarken ikisinin de geleceğinden hiç kuşkum yoktu. Ama şu anda... şu anda emin değildim. Buna rağmen kafeden çıkmaya cesaretim de yoktu. Telefonum olmadan onlara diğer buluşma noktasını mesaj olarak atamazdım. Ya geldiklerinde burada olmazsam?

Peronun en uzak noktasına ulaşınca dönüp geriye doğru yürüdüm. Artık tir tir titriyor, Freya'nın gittikçe artan huysuz homurtularını duymazdan gelmeye çalışıyordum. Bilet gişesinin üstündeki saat 18.44'ü işaret ediyordu. Ne zaman vazgeçmeliydim?

Peron bomboştu ama uzaktan gelen sesle başımı yana eğip kulak kabarttım. Tren geliyordu. Güneye giden tren.

"İkinci... peronda duracak olan tren... gecikmeli 18.12 Londra, Victoria trenidir," dedi hoparlörden çıkan robotik ses. "Yalnızca ön taraftaki yedi vagon West Bay Sands'e devam edecek, Westridge, Salten, Riding ve West Bay Sands'te duracaktır. Westridge, Salten, Riding ve West Bay Sands yolcuları, lütfen yalnızca ön taraftaki yedi vagonu kullanınız."

Kararımı verdim. Bu trende değillerse o zaman ben trene binecek ve güneye, Salten'a gidip onlara oradan telefon edecektim.

Cebimdeki zarfı parmaklarımla kavradım.

Ah, Kate. Bize nasıl böyle yalan söyleyebildin?

Tren gittikçe yaklaşıyordu... yaklaşıyordu... ve en sonunda havalı frenlerin ıslığı ve raylardan gelen tekerlek gürültüsü duyuldu. Tren durmuştu. Kapılar açıldı, insanlar dışarı çıktı ve telaş içinde peronun dört bir yanını gözlerimle süzüp Fatima ile Thea'nın küçük-büyük birlikteliğini aradım. Neredeydiler?

Bir bip sesinin ardından kapılar kayarak kapandı. Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Salten'a geri döneceksem şimdi dönmeliydim. Bir saat boyunca başka bir tren geçmeyecekti. Neredeydiler?

Biraz daha tereddüt ettim ve... sonra öne doğru bir adım atıp biletçi düdüğünü çaldığı sırada "Aç" düğmesine bastım.

Kapı açılmadı. Daha sert basıp yumrukladım. Hiçbir şey olmadı. Kapı hâlâ kapalıydı.

"Geride durun," diye seslendi biletçi, motor daha büyük bir gürültüyle homurdanmaya başladı.

Kahretsin. Bu peronda upuzun iki soğuk saat geçirmiştim ve gelmemişlerdi. Şimdi de burada bir saat daha sıkışıp kalmıştım.

Trenin gürültüsü kulakları sağır edecek kadar artmıştı. Gürültü, tren bütün dayanıklılığıyla istasyondan çıkarken, motorun sesinden zaten duyamayacak olsa da biletçiye "Pislik herif!" diye bağırışımı gizledi.

Yüzümdeki sıcak gözyaşları geçip giden trenin arka çekişinde soğudu. O anda arkamdan bir ses duydum.

"Pislik sensin, sürtük."

Arkama döndüğümde ağzım açık kaldı, gülmeye başladım – gözyaşlarımın ve bir anda rahatlamış olmamın histerik karmaşası içindeydim. *Thea!*

Bir süre konuşamadım, yalnızca boynuna sarıldım. Sigara kokuyordu... ve cin, o anda içime kötü bir his doğdu. Ceketinin cebindeki teneke kutunun gıcırtısını duyduğumda bakmadan da bunun Marks & Spencer'da satılan hazır cin toniklerden olduğunu anlamıştım.

"Fatima nerede?" diye sordum.

"Mesajını almadın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Telefonumun şarjı bitti."

"Beş buçuktan önce ameliyattan çıkamayacakmış ama benden sonraki trene binecekmiş. Konuşacak bir yer bulduktan sonra ona nereye gelmesi gerektiğini yazacağımızı söyledim."

"Tamam." Kollarımı ovuşturdum. "Güzel plan. Ah, Thee, gelmene çok sevindim. Nereye gidelim?"

"Bara gidelim."

Thea'ya, sözcükleri vurgulama konusuna fazla konsantre oluşuna baktım.

"Gitmesek olmaz mı?" dedim en sonunda. "Ben – Fatima için çok uygun olmaz."

Onu bahane olarak kullandığım için vicdanım sızlamıştı ama doğruydu da, Fatima'nın barda takılmak isteyeceğini hiç sanmıyordum.

"Ah, Tanrı aşkına." Thea gözlerini devirdi. "Peki o zaman, gidip balık ve patates kızartması yiyelim. Fat Fryer kapanmadıysa tabii."

***

Kapanmamıştı. Aslında limon yeşili melamin tezgâhtan altın renkli morina balıklarıyla sosis panelerin sıra sıra dizildiği paslanmaz çelik büfelere kadar değişen hiçbir şey yoktu.

Kapıdaki solmuş açık-kapalı tabelasında, on yedi yıl önce olduğu gibi, "Turta Pukka Burada," yazıyordu. Turta Pukka hâlâ var mı? diye düşündüm.

Kapıyı itip açtığımızda bizi bir sıcak dalgası, sirke kokulu bir hava karşıladı. Kokuyu içime çekerken kemiklerimin ısındığını hissettim. Freya patatesçiye giderken uyuyakalmıştı, bebek arabasını plastik masalardan birinin yanına park edip Thea ile birlikte mönüyü incelemeye koyuldum.

"Bir porsiyon patates kızartması lütfen," dedi Thea en sonunda, kırmızı suratıyla tezgâhın arkasında duran terli adama.

"Paket mi olsun, burada mı yiyeceksiniz?"

"Burada yiyeceğim."

"Tuz ve sirke olsun mu?"

Thea başını evet der gibi sallayınca adam da elini salladı, melamin tabağın ve Thea'nın tezgâha bıraktığı iki poundluk bozuk paranın üstüne kar gibi tuz yağdı.

"Yalnızca patates kızartması yiyemezsin Thee," dedim, anne gibi konuştuğumu biliyordum ama kendimi tutamadım. "Böyle akşam yemeği olmaz."

"İki ana yemek grubundan ikisi," dedi Thea bana karşı gelip patates kızartmasını masaya alarak. Cebindeki açılmamış cin tonik kutusunu çıkardı.

"Alkol olmaz," dedi adam terslenerek, duvardaki *Bu müessesede yalnızca Fay Fryer'dan satın alınmış yemekler ve içecekler tüketilebilir* yazısını gösterdi. Thea iç çekerek kutuyu cebine geri koydu.

"Pekâlâ. Ben su içeyim. Sen ödeyebilir misin Isa? Ben sana veririm sonra."

"Sanırım param suya yeter," dedim. "Ben de... eee... mezgit

pane alayım. Yanına küçük patates kızartması. Meze olarak da bezelye püresi. Arkadaşıma bir su. Ah, bir de kola."

"Iyk," dedi Thea, karşısındaki sandalyeye oturup bezelye püresinin ambalajını açarken. "İğrenç. Bir kâse sümük gibi."

Patates kızartması çok lezzetliydi: Sıcaktı ve biraz sirkeyle yumuşatılmış, üstüne tuz serpiştirilmişti. Bir tanesini bezelye püresinin içine daldırıp ağzıma attığımda patatesin damağımda krema gibi ezildiğini hissettim.

"Tanrım, bu çok lezzetli. Yani, beni yanlış anlama, domuz yağında üç kez pişirilmiş gastro patates kızartmalarını ben de herkes kadar çok severim... ama bir deniz ürününün yanına en çok yakışan meze..."

Thea başını evet der gibi salladı ama aslında pek bir şey yemiyordu. Patates kızartmalarını didikliyor, sağa sola itiyor, yağ emen kâğıda bastırırken kâğıt tabağı yağdan saydam hale getiriyordu.

"Thea, yağı patates kızartmalarından ayrıştırmaya çalışmıyorsun, değil mi? Onların *patates kızartması* olduklarından emin misin? Onlar kızartıldı. Amaç bu zaten."

"Yok," dedi Thea ama yüzüme bakmıyordu. "O kadar acıkmadım."

Ağzımı kapadım ve bir an kendimi okulda, okul hemşiresinin Thea'yı haftalık kilo kontrolüne çağırışını çaresiz gözlerle izlerken gördüm. Hemşire, biraz daha kilo verirse babasını çağıracağına dair öfke içinde tehditler savurarak geri dönmüştü.

Fatima'nın burada olmasını her şeyden çok istiyordum. O ne söyleyeceğini bilirdi.

"Thee," dedim. "Thee... bir şeyler yemen gerek."

"Acıkmadım," dedi yeniden. Bu kez patates kızartmalarının içinde bulunduğu kâğıt tabağı itti, masanın karşısından bana bakarken çenesi tehlikeli bir şekilde açıldı. "İşimden oldum, tamam mı?"

Ne? Bunu dışımdan mı söylemiştim, yoksa kendi içimde mi

düşünmüştüm, bundan emin değildim ama Thea sanki dışımdan söylemişim gibi yanıt verdi.

"İşimden oldum. Beni sepetlediler."

"Bütün... bütün bunlar yüzünden mi?"

Omuzlarını silkti, dudakları mutsuzluk içinde kıvrıldı.

"Çünkü aklımı işime veremiyordum galiba. Hepsinin canı cehenneme."

Ne söylemem gerektiğini – ne söyleyebileceğimi...

Bilemiyordum. O sırada Freya yutkundu, kıpırdanıp uyandı. Onu kucağıma almam için kollarını uzattığında arabanın kemerlerini açıp onu kucağıma oturttum. Bir bana bir Thea'ya bakıp gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek kocaman gülümsedi. Küçücük aklının işe koyulduğunu görebiliyordum... annem... annem değil. Annem... annem değil.

Gözleri kocaman açılmış, etrafındaki her şeyin büyüsüne kapılmıştı – parlak krom tezgâh, Thea'nın floresan ışıkta parlayan kocaman halka küpeleri. Thea, elini uzatıp Freya'nın yanağına dokunmaya çalıştı – o sırada dükkânın kapısının üstündeki zil çaldı. Dönüp baktığımızda Fatima'nın gülümseyerek içeri girdiğini gördük ama aslında o gülümsemelerin altında yorgun ve endişeliydi.

"Fatima!" Ayağa kalktım, rahatladıkça sersemlemiştim de. Kemiklerini kırarcasına ona sarıldım. O da önce bana, sonra eğilip Thea'ya sarıldı ve onun yanına oturdu.

"Patates kızartması ye," dedi Thea, kâğıt tabağı iterek ama Fatima başını biraz kederli bir ifadeyle iki yana salladı.

"Ramazan, değil mi? Geçen hafta başladı."

"Yani sadece burada oturup bizim yemek yememizi mi seyredeceksin?" dedi Thea kuşku içinde. Fatima başını onaylarcasına sallayınca Thea gözlerini devirdi. Thea'ya Fatima'nın zar zor konuştuğunu söyleme dürtümü bastırdım.

"Hayatın cilvesi," dedi Fatima sakin bir şekilde. "Her neyse... Namaz ve iftar için geri dönmem gerek..." Konuşurken

saatine baktı. "Yani dönüş trenine kadar fazla zamanım yok, hemen sadede gelebilir miyiz?"

"Evet, anlat bakalım Isa," dedi Thea. Suyundan bir yudum alırken şişenin üstünden gözlerini bana dikti. "Umarım bizi buraya sürüklemene değecek kadar özel bir şeydir."

Yutkundum.

"Özel doğru sözcük mü bilmiyorum. Ama önemli bir şey."

Size ihtiyacım var. Bu üç küçük sözcüğü çok zor bir durumda değilsek asla kullanmazdık. *Bir ıslığıyla hepiniz köpek gibi koşarak geliyorsunuz.*

"Şöyle."

Freya'yı diğer koluma aldım, cebimdeki zarfı çıkardım ve masanın üstünden onlara doğru ittim.

Zarfı Fatima aldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Kate'e gönderilmiş. Bir dakika..." Yırtık üst kısımdan parmağını sokup zarfın içini kontrol etti, başını kaldırıp bana baktığında yüzü kireç gibiydi. "Yoksa bu...?"

"Yoksa bu ne?" Thea parmaklarını şaklattı, notun üstündeki el yazısını tanıyınca yüzündeki ifade değişti. Thea ile Fatima birbirlerine hiç benzemiyordu, her açıdan zıt kutuptular. Al yanaklı, kuş gibi ufak tefek olan Fatima kahverengi gözleriyle temkinli bir şekilde bakıp hızlıca gülümsedi. İnce yapılı, asık suratlı Thee ise tam bir kemik torbasıydı, sigara içiyordu ve ayağında topuklu ayakkabılar vardı. Ama o andaki yüz ifadeleri tamamen aynıydı – dehşet ve şok içindeydiler, her şeyin farkına varmışlardı.

Bu benzerlikleri karşısında gülebilirdim – tabii olan bitenin hiç ama hiç komik bir yanı olmadığı gerçeğini göz ardı edebilseydim.

"Okusana," dedim kısık bir sesle. Fatima ve Thea incecik, hassas kâğıdı zarftan çıkarıp sayfanın üstünde aşağılara doğru ilerlerken onlara çok sessiz bir şekilde Mary Wren'in bana anlattıklarından, öne sürdüğü fikirden söz ettim. Onlara –küs-

tah bir utançla yüzüm kızararak– Luc ile geçirdiğim geceden, Luc'un arkasına baktığında Kate'in karanlığın içinde dikilip sessizce bizi izlediğinden ve yüzündeki taşlaşmış dehşet maskesinden bahsettim.

Onlara Ambrose'un bu kadar hastalıklı ve yanlış bulduğu şeyin ne olduğunu anlattım. Onlara Kate'in Luc ile yattığını anlattım.

En sonunda da onlara şişeden bahsettim. Mark'ın Mary'ye söylediği şeyi anlattım. Şarap şişesinde bulundan eroini.

"Ağız yoluyla aşırı doz mu?" Fatima, fritöz balonu konuştuklarımızı boğduğu halde fısıldarcasına konuşuyordu. "Ama bu çok saçma. İntihar etmek için çok aptalca bir yöntem, inanılmaz derecede riskli – dozu hesaplamak gerçekten çok zor ve çok ama çok uzun zaman alır. Üstelik naloksonla kolay bir şekilde geri dönüşü var. Neden doğrudan damardan almamış ki? Toleransı düşük olduğu için dakikalar içinde ölürdü ve yeniden hayata döndürülme şansı da olmazdı."

"Şu notu oku," diye fısıldadım. "Az önce çocuğu tarafından zehirlenmiş bir adamın bakış açısıyla oku. Şimdi ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Her şeye rağmen aklımı kaçırdığımı, paranoyakça davrandığımı söylemelerini umut ediyordum. Kate'in Ambrose'a asla zarar vermemiş olmasını umut ediyordum. İnsanın sevdiği çocuktan ayrılıp uzaklara gönderilmesinin cinayet işlemek için saçma bir gerekçe olmasını umut ediyordum.

Ama böyle bir şey söylemediler. Yalnızca soluk ve korku dolu yüzleriyle bana baktılar. Sonra Fatima konuşmayı başardı.

"Evet," dedi, sesi titriyordu. "Evet, anladım. Aman Tanrım. Ne yaptık biz?"

"Sipariş verecek misiniz?"

Dördümüz birden başımızı kaldırıp yağ lekeli önlüğüyle ellerini masanın ucunda kalçalarına koymuş dikilen adama baktık.

"Pardon?" dedi Thea, elinden geldiğince elit bir aksanla konuşarak.

"Diyorum ki..." dedi adam, duyulmamış olması ihtimaline karşı sözcükleri abartılı bir itinayla telaffuz ederek, "başka sipariş verecek misiniz hanımlar? Bir saatten fazla süredir burada oturmuş masa işgal ediyorsunuz ve..." başparmağıyla Fatima'yı işaret etti, "bu hanım bir fincan çaydan başka bir şey sipariş etmedi."

"Bir saatten fazla mı oldu?" Fatima yerinden sıçrayıp korku içinde saatine baktı ve omuzlarını düşürdü. "Ah, olamaz, buna inanamıyorum. Saat dokuza çeyrek var. Treni kaçırmışım. Affedersiniz." Yağlı önlüklü adamı iterek yanından geçti. "Özür dilerim, Ali'ye telefon etmem gerek."

Balıkçının penceresinin önünde bir yukarı bir aşağı yürüyüp dururken müşteriler içeri girip çıktıkça kapıdan giren bazı konuşmalara kulak misafiri oldum. *Çok özür dilerim*, dediğini duydum. *Acil durum...* ve *gerçekten bu kadar uzun süreceğini tahmin...*

Thee ile eşyalarımızı topladık, Freya'yı arabasına oturtup kemerini bağladım. Thea, kendi çantasıyla birlikte Fatima'nın çantasını da alırken ben de Freya'nın oynadığı, yere atmadan

önce ağzının içinde acımasızca lapa haline getirdiği patates kızartmalarını topladım.

Dışarı çıktığımızda Fatima hâlâ konuşuyordu.

"Biliyorum. Çok özür dilerim tatlım. Ammi'ye özür dilediğimi söyle ve çocukları benim için öp. Seni seviyorum."

Telefonu kapadığında yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

"Ah, ne salağım ben ya."

"Eve dönemezdin," dedi Thea, Fatima iç çekti.

"Galiba öyle. Sanırım bunu gerçekten yapacağız, değil mi?"

"Neyi?" diye sordum ama o yanıt vermeden de ne söyleyeceğini anlamıştım.

"Bunu Kate'e mal edeceğiz, değil mi? Yani, yanılıyorsak..."

"Yanılıyor olduğumuzu umuyorum," diye sözünü kesti Thea, sert bir ifadeyle.

"*Eğer* yanılıyorsak," dedi Fatima yeniden, "kendini savunmaya hakkı var. O mektubu okumanın milyonlarca yolu var."

Başımı onaylarcasına salladım ama milyonlarca yolu olduğundan emin değildim. Mary'nin anlattıkları daha zihnimde taptazeyken görebildiğim tek şey, çocuğunu hapse girmekten kurtarmaya çalışan, kendi hayatından cayan ve kızının güvende olması için yapabileceği tek şeyi yapan bir babaydı.

Notu defalarca okumuştum, Fatima'nın okuduğundan çok daha fazla, sayabildiğimden daha fazla okumuş, sözcüklerin gittikçe okunaksız hale gelişini izlemiş, Ambrose'un dağılıp giden harflerinde uyuşturucunun ilerleyişini takip etmiştim. Notu Salten'dan kalkan trenin içinde ve Hampton's Lee'deki uzun bekleyişim sırasında okudum. Kızım göğsüme yaslanırken okudum. Gül goncasını andıran ağzı açıktı, yavaşlayan nefesi tenimde örümcek ağı kadar yumuşaktı ve ben bu notu yalnızca tek bir şekilde görebiliyordum.

Bu, çocuğunu kurtaran ve ona yaptığı fedakârlığın hakkını vermesini söyleyen bir babanın notuydu.

Değirmen'e vardığımızda saat neredeyse on olmuştu. Yolculuk gecikmelerle, tren beklemelerle, Fatima'nın ailesiyle olmayı tercih edeceğini bildiğim halde orucunu tren istasyonundaki peronda açmasını izlemekle geçmişti.

Salten'a vardığımızda biraz daha bekleyecektik, Rick'i aradık ve diğer işini halletmesini beklemeye koyulduk ama en sonunda taksisinin arkasına kurulduk. Freya, araba koltuğunda tombik ellerini çiğniyordu, Thea yanımda kıpırdanıp duruyor, kanlı tırnaklarını yiyordu, Fatima öndeydi ve bir şey görmese de gecenin içine bakıyordu.

Onların da benim bütün gün kafamın içinde dönüp duran kuşkulara kapılacaklarını biliyordum. Bu doğruysa, biz ne yapmıştık böyle? Ve bizim için ne anlama geliyordu?

İşimizi kaybetmek... bu yeterince kötüydü zaten. Ama cinayete ortak olmak? Hapis cezasına çarptırılabilirdik. Fatima ve ben çocuklarımızı kaybedebilirdik. Bu doğruysa, aklı başında olan biri ne yaptığımızı bilmediğimize inanır mıydı?

Kendimi bir hapishanenin ziyaretçi salonunda hayal etmeye çalıştım, Freya'yı zar zor tanıdığı annesine uzatırken Owen'ın incecik kalmış yüzünü hayal etmeye çalıştım.

Ama hayal gücüm beni yarı yolda bıraktı – hapishanelere dair *Orange is the New Black* dizisi dışında hiçbir şey bilmiyordum. Bunu kabul edemiyordum. Böyle bir şey benim başıma gelemezdi. *Bizim* başımıza gelemezdi.

Rick, yolun sonuna gidebildiği kadar gittikten sonra teker-

lekleri boşa dönmeye başlayınca bizi indirdi ve dikkatli bir şekilde aynı yolu geri döndü. Biz de Değirmen'e çıkan uzun ve yavaş yolda yürümeye koyulduk.

Kalbim küt küt atıyordu. Görünüşe göre elektrik hâlâ kesikti ama Kate'in penceresinde titreyen bir ışık gördüm. Ampulün sabit akışı değildi bu, perdeler rüzgârda uçuştukça hafiften titreyen bir lambanın yumuşak belirsizliğiydi.

Değirmen'e yaklaştıkça nefesimi tuttuğumu fark ettim, sular altındaki köprünün aynı şeyi yaşatacağından endişe ediyordum ama sular daha birkaç saat yükselmeyecekti ve geçit yükselen sulardan arınmıştı. Çürük tahtaların üstünden geçerken Fatima'nın ve Thea'nın yüzünden düşüncelerini okuyabiliyordum – sular yükselirse bütün gece burada mahsur kalabilirdik.

En sonunda, Değirmen'in kapısının dışındaki küçücük çamurlu kum şeridinde toplanmıştık.

"Hazır mısınız?" dedi Thea kısık sesle. Omuzlarımı silktim.

"Emin değilim."

"Haydi," dedi Fatima. Yumruğunu kaldırdı ve hatırlayabildiğim kadarıyla Değirmen'in kapısını ilk kez çalıp Kate'in gelmesini ve bizi içeri almasını bekledik.

"Aa! Sizin burada ne işiniz var?"

Hepimizi kapı önünde gören Kate'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu ama içeri girmemiz için geri çekildi ve biz de oturma odasının karanlığına doluştuk.

Menzil'e bakan pencerelerin dışındaki yüksek sulara yansıyan ay ışığı ve Kate'in elindeki gaz lambası dışında hiç ışık yoktu. Kate'in yanından geçerken bir an gölgelerin arasından kanepede otururken beni ve Luc'u izleyen beyaz yüzünü görür gibi olunca irkilmeden edemedim.

"Elektrik daha gelmedi," dedi, sesi tuhaf ve uzaktı. "Size mum bulayım."

Büfeyi karıştırırken onu seyrettim. Freya'nın arabasının tutma yerindeki elimin titrediğini fark etmiştim. Bunu *gerçekten* yapacak mıydık? En eski arkadaşlarımızdan birini babasını öldürmekle itham edecek miydik?

"Freya'yı arkadaki yatak odasına koymak ister misin?" dedi Kate, başını hafifçe arkaya çevirerek. Tam hayır demek için ağzımı açtığım sırada başımı evet der gibi sallamaya karar verdim. Gece burada kalacağımızı sanmıyordum –söylemeye geldiğimiz şeyi söyledikten sonra kalamazdık– ama her iki durumda da olay çıkacaktı ve Freya'yı bu işe karıştırmak istemiyordum.

Bebek arabasındaki araba koltuğu bağlantısını çıkarıp Fatima'ya kısık sesle, "Ben hemen dönerim," dedim. "Beni bekleyin."

Freya, onu dikkatlice Luc'un odasına giden merdivenlerden yukarı çıkarırken hâlâ uyukluyordu. Onu nazikçe yere koyup kapıyı aralık kalacak kadar çekerken de uyumaya devam etti.

Giriş katına dönerken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Çay tabaklarındaki mumlar yanmış, oturma odasını donatmıştı. Fatima ile Thea'nın oturduğu kanepeye ulaştığımda ellerini büyük bir gerginlik içinde dizlerine koymuşlardı. Kate doğruldu.

"Tüm bunlar neyin yararına düzenlendi?" diye sordu usulca.

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Dilim kurumuş, damağıma yapışmıştı ve yanaklarım utançtan yanıyordu. Oysa tam olarak neyden utanç duyduğumu bile bilmiyordum. Kendi korkaklığımdan mı utanıyordum acaba?

"Lanet olsun, ben bir şeyler içeceğim," diye mırıldandı Thea. Büfedeki şişeyi alıp viski bardağını doldurdu. Sıvı parıldıyordu, kafasına dikip ağzını sildiğinde mum ışığında yağ kadar siyahtı. "Isa? Kate?"

"Evet, ben de alırım," dedim, sesim hafifçe titriyordu. Belki içki sinirlerimi yatıştırmaya, bu korkunç, bu gerekli şeyi yapmama yardımcı olurdu.

Thea'nın koyduğu viskiyi kafama dikerken sertliğini boğazımda hissedince hangisinin daha kötü olduğunu bilmediğimi fark ettim, yanılıyor olduğumuz beklentisi ve hatalı bir önsezi nedeniyle yirmi yıllık dostluğumuza ihanet etmek üzere olduğumuz mu, yoksa haklı olduğumuz fikri mi?

En sonunda ayağa kalkan Fatima oldu. Kate'in ellerini tuttuğunda şefkatinin altında yatan çeliği yeniden hatırlamış oldum.

"Kate," dedi, sesi çok kısıktı. "Tatlım, biz bu gece buraya sana bir şey sormaya geldik. Belki de sorunun ne olduğunu tahmin etmişsindir?"

"Bilmiyorum." Kate'in sesinde aniden temkinli bir ton belirmişti. Elini Fatima'dan çekip kanepenin karşısına oturmak için bir sandalye çekti. Gözüme aniden müşteki gibi görünmüştü, biz de mahkeme heyeti gibiydik. Onu sorguya çekiyor, hüküm giydiriyorduk. "Söylesenize?"

"Kate." Kendimi konuşmaya zorluyordum. Kuşkularımı diğerlerine açan bendim – en azından bu kuşkularımı yüzüne karşı söyleyebilmeliydim. "Kate, birkaç saat önce istasyona giderken Mary Wren ile karşılaştım. Bana – bana polisin keşfettiği bir şeyden söz etti. Daha önce bilmediğim bir şeyden." Yutkundum. Bir şeyler boğazımı sıkıyordu. "Mary... Mary dedi ki..." Yeniden yutkundum, ardından, bir yaraya yapışmış bandajı sökûp atar gibi alelacele söyleyivermek için kendimi zorladım. "Mary, polisin Ambrose'un içtiği şarap şişesinde eroine rastladığını söyledi. Aşırı dozu ağız yoluyla almış. Bunun intihar olduğunu değil..."

Cümlemi bitiremedim.

En sonunda cümleyi tamamlayan Thea oldu. Uzun kâkülünün perdesi altından Kate'e baktığında lambanın ışığı yüzünü gölgede bıraktığı için gözüme karanlıkta parlayan bir kuru kafa gibi göründü ve irkildim.

"Kate," dedi doğrudan, "babanı sen mi öldürdün?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" dedi Kate, tuhaf şekilde sa-

kın çıkan sesini koruyarak. Lamba ışığının çemberi içindeki yüzü bomboştu, hatta Fatima ile Thea'nın yüzündeki çıplak acıyla karşılaştırıldığında, neredeyse gerçeküstü bir boşluktu bu. "O aşırı doz aldı."

"Ağız yoluyla mı?" deyiverdim. "Kate, bunun komik olduğunu biliyorsun. Bu, intihar etmek için çok aptalca bir yöntem. Damardan zerk etmek için bütün malzemeleri varken neden böyle bir şey yapsın ki? Üstelik..." O anda kalbim beni yarı yolda bıraktı, yaptığım şey yüzünden içimi daha da büyük bir vicdan azabı kaplamıştı ama devam etmek için kendimi zorladım. "Bir de bu var."

Notu cebimden çıkarıp masanın üstüne attım.

"Biz bunu okuduk Kate. On yedi yıl önce okuduk ama bugüne kadar anlamamıştım. Bu bir intihar notu değil, değil mi? Bu, kendi çocuğu tarafından zehirlenen ve onun hapse girmemesi için çabalayan bir adamın notu. Sana ne yapman gerektiğini –hayatına devam etmeni, arkana bakmamanı, son yaptığı şeyin boşa gitmemesini sağlamanı– söyleyen bir not. Bunu nasıl *yapabildin* Kate? Luc ile yattığın doğru mu? Bu yüzden mi yaptın, Ambrose sizi ayırmaya çalıştığı için mi?"

Kate iç çekti. Gözlerini kapadı ve uzun, ince ellerini yüzüne götürüp alnına dayadı. Sonra bize baktı, yüzü çok üzgündü.

"Evet," dedi en sonunda. "Evet, doğru. Hepsi doğru."

"*Ne?*" diye patlayıverdi Thea. Ayağa kalktığında kadehine çarpınca kadeh yere düşüp kırıldı ve kırmızı şarap parkelere aktı. "*Ne?* Orada öylece oturup bizi bir *cinayeti* gizlemeye zorladığını mı söyleyeceksin? Sana inanmıyorum!"

"Neye inanmıyorsun?" dedi Kate. Thea'ya baktı, mavi gözleri çok kararlıydı.

"Bunların hiçbirine inanmıyorum! Luc ile mi yatıyordun sen? Ambrose seni evden uzaklaştıracak mıydı? Ve sen onu bunun için *öldürdün mü?*"

"Doğru," dedi Kate. Gözlerini kaçırıp pencereden dışarı

baktı. kasılarak yutkundukça boğazındaki kasların hareket etmediğini gördüm. "Luc ve ben... babamın bizi kardeş olarak gördüğünü biliyorum ama onu çok az hatırlıyordum. Fransa'dan döndüğümde... sanki aşık olmuştum. Bana o kadar doğru geliyordu ki babamın anlayamadığı da bu oldu. Beni seviyordu, bana ihtiyacı vardı. Babam..." Yeniden yutkunup gözlerini kapadı. "Babamın davranışlarına bakacak olursanız bizi gerçekten kardeş sanırdınız. Bana bakışlarındaki..." Menzil'e, ardında polis şeridiyle çevrilmiş çadırın bulunduğu buruna bakıyordu. "Daha önce kendimi hiç pis hissetmemiştim. Ama o sırada hissettim."

"Ne yapın Kate?" Fatima'nın sesi alçaktı ve titriyordu, sanki duyduklarına inanamıyordu. "Bunu senden, adım adım duymak istiyorum."

Kate, bunu duyunca ona doğru dönüp baktı. Çenesini kaldırmıştı, küstahça konuşuyordu, sanki en sonunda kaçınılmaz olanla yüzleşmeye karar vermişti.

"O cuma okuldan kaçıp eve gittim. Babam dışarıdaydı, Luc okuldaydı, ben de babamın zulasının tamamını lavabonun altında sakladığı kırmızı şarabın içine döktüm. Şişede tek bir kadehlik şarap kalmıştı. Luc'un içmeyeceğini de biliyordum – o gece dışarıda, Hampton's Lee'deydi. Babamın cuma akşamları yaptığı ilk şey de buydu –eve gelip kendine bir kadeh şarap koyup kafasına dikmek– hatırlıyor musunuz?" Titrek bir kahkaha attı. "Sonra yeniden okula gidip bekledim."

"Bizi bu işe bulaştırdın." Thea'nın sesi boğuktu. "Bizi bir *cinayeti* gizlemeye sürükledin ve üzgün olduğunu bile söylemeyecek misin?"

"Tabii ki üzgünüm!" diye bağırdı Kate. İlk kez o tuhaf sakinliğini yitirmişti ve bu görüntüsünün altındaki o tanıdığım, bizim kadar kederli olan o kızı gördüm. "Üzgün olmadığımı mı düşünüyorsun? Size yaptırdıklarım yüzümden on yedi yıldır acı çekmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bunu nasıl yapabildin Kate?" dedim. Boğazım acıdan yanıyordu, her an hıçkırıklara boğulacakmışım gibi hissediyordum. "Bunu nasıl *yapabildin?* Bize değil – ona. Ambrose'a. Nasıl yapabildin? Seni evden uzaklaştıracağı için yapmış olamazsın, değil mi? Buna inanamıyorum!"

"O zaman inanma," dedi Kate. Sesi titriyordu.

"Bunu bilmeye hakkımız var," diye söylendi Fatima. "Gerçeği bilmeye hakkımız var Kate!"

"Size anlatabileceğim başka bir şey yok," dedi Kate ama sesinde artık çaresizlik vardı. Göğsü alçalıp yükseliyor, yaşadığı bütünü anlamayan Gölge mızıldanıp duruyor, başını Kate'e sürtüyordu. "Yapamam..." dedi, sonra boğulur gibi oldu. "Ben... yapamam..."

Sonra ayağa fırladı ve Menzil'e bakan pencereye yöneldi. Ayaklarının dibindeki Gölge ile birlikte dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Thea, Kate'in arkasından gidecek gibi olduysa da Fatima onu kolundan yakaladı.

"Kate'i yalnız bırak," dedi. "Kırılma noktasında. Şu anda arkasından gidersen aptalca bir şey yapabilir."

"Ne?" diye çıkıştı Thea. "Beni de mi Menzil'e atacak? *Lanet olsun.* Nasıl bu kadar aptal olabildik? Luc'un ondan nefret etmesine şaşırmamak gerek – o her şeyi biliyordu. Biliyordu ve hiçbir şey söylemedi!"

"Luc, onu seviyordu," dedim, o gece Kate'i merdivenlerin köşesinde dururken gördüğümüzde yüzünün aldığı şekli hatırlayarak – gözlerinde hem zafer hem de keder vardı. İkisi de orada, kanepenin bir köşesine sokulmuş olduğumu unutmuş gibi bana dönmüşlerdi. "Bence her şeye rağmen hâlâ seviyor. Ama bununla yaşamak – yıllar boyunca her şeyi bilerek yaşamak..."

Durdum. Yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

"Kate, Ambrose'u öldürdü," dedim, kendimi buna inan-

dırmaya, anlamaya çalışarak. "Kendi babasını öldürdü. Bunu inkâr etmeye çalışmadı bile."

Çok daha sonra, hâlâ oturmaya devam ettiğimiz sırada pencereden bir gürültü geldi ve Kate içeri girdi. Ayakları ıslaktı. Sular yükselmiş, iskeleyi kaplamış ve rüzgâr artmıştı. Saçlarının yağmurdan yer yer ıslandığını gördüm. Fırtına yaklaşıyordu.

Ama pencereyi arkasından kapayıp çerçeveye kum torbası dayarken yüzüne yeniden insanı huzursuz eden o sakinlik yerleşmişti.

"Kalsanız daha iyi olur," dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Yürüme yolu kapanmış, fırtına yaklaşıyor."

"Yarım metre suyun içinde yürüyebileceğimden eminim," diye çıkıştı Thea ama Fatima elini onu uyarmak istercesine koluna koydu.

"Kalacağız," dedi. "Ama Kate, bizim..."

Ne söylemek üzere olduğunu bilmiyordum. *Bizim bunu halletmemiz gerekiyor* mu diyecekti? *Birbirimizle konuşmalıyız* mı diyecekti? Her ne diyecek olursa olsun, Kate sözünü kesti.

"Endişelenme." Sesi yorgundu. "Ben kararımı verdim. Sabah Mark Wren'i arayacağım. Ona her şeyi anlatacağım."

"Her şeyi mi?" dedim. Kate'in dudakları buruk, yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Her şeyi değil. Ona bunu tek başıma yaptığımı söyleyeceğim. Sizi bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Sana asla inanmayacak," dedi Fatima duraksayarak. "Ambrose'u bütün o yol boyunca nasıl sürüklemiş olabilirsin ki?"

"Onu inandıracağım," dedi Kate sakince. Aklıma çizimler geldi, Kate okulu bütün kanıtlara rağmen istediği şeye inandırmayı başarmıştı. "O kadar uzak değil. Bir branda yardımıyla herkes... herkes bir..." Boğazı düğümlendi. Dili varmıyordu. *Herkes bir cesedi sürükleyebilir.*

Hıçkırıklara boğulmak üzere olduğumu hissettim.

"Kate, bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Hayır," dedi Kate, "yapmak zorundayım." Salonun ortasına kadar yürüyüp elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı. Dudakları bir an hüzünlü bir gülümsemeyle büküldü. "Şunu bilmenizi istiyorum, hepinizi seviyorum. Hepinizi çok seviyorum. Ve sizi bu işe bulaştırdığım için ifade edebileceğimden çok ama çok daha üzgünüm. Ama artık hepimizin iyiliği için buna bir sor vermemin zamanı geldi. Her şeyi düzeltmemin zamanı geldi."

"Kate..."

Thea sarsılmış gibiydi, yüzü bembeyazdı. Fatima ayaktaydı, konunun buralara geldiğine, arkadaşlığımızın –dördümüzün– bu şekilde son bulacağına inanamıyormuş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Buraya kadar mı yani?" diye sordu tereddüt içinde. Kate başını evet der gibi salladı.

"Evet. Buraya kadar. Sona geldik. Artık korkmanıza gerek yok. Üzgünüm," dedi yeniden ve Fatima'yı bırakıp bana, en son olarak da Thea'ya baktı. "Bunu bilmenizi istiyorum. Çok, çok üzgünüm."

Ambrose'un mektubundaki satırları düşündüm. *Seni böyle bıraktığım için çok üzgünüm, çok ama çok üzgünüm...*

Kate lambayı alıp ayaklarının dibinde bembeyaz parıldayan Gölge ile birlikte merdivenlerden yukarı, karanlığın içine doğru çıkarken gözyaşlarımın pencerelere vuran yağmur gibi yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim çünkü haklı olduğunu biliyordum. Buraya kadardı. Sona gelmiştik. Böyle olmasına dayanamıyordum.

En sonunda yukarı çıkıp Luc'un odasına girdiğimde uyuyabileceğimi sanmıyordum. Freya yanımda pineklerken kafamı kurcalayıp duran sorularla bir gece daha uykusuz kalacağımı sanıyordum. Ama yorgundum, hatta bitik haldeydim. Üstümde giysilerimle yatağa çıktım ve başımı yastığa koyar koymaz huzursuz rüyalara daldım.

Bir süre sonra –ne kadar sonra olduğundan emin değildim– üst kattaki odadan gelen gürültülere uyandım. Kavga ediyorlardı ve seslerde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

Bir süre öylece yatmaya devam edip Kate'in, Ambrose'un ve Luc'un rahatsız edici rüyalarından kendimi sıyırmaya, toparlanmaya çalıştım ve gözlerim ışığa uyum sağladı. Üstteki odanın döşemelerinin arasındaki boşluklardan ışık giriyordu, sanki biri ileri geri yürüyüp duruyordu, sesler bir yükselip bir alçalıyordu. Öfkesine hâkim olamayan biri duvara yumruk atmış gibi bir ses çıkınca bardağımdaki su dalgalandı.

Komodindeki ışığa uzandım ama lambanın düğmesi boş yere çıt ettiğinde elektriğin kesik olduğunu hatırladım. Lanet olsun. Fatima, lambayı kendi yatağına götürmüştü ama zaten yanımda kibrit de yoktu. Mum yakamazdım.

Hareketsiz yatıp kulak kesildim, kimin konuştuğunu çözmeye çalışıyordum. Kate kendi kendine mi bağırıp çağırıyordu, Fatima ya da Thea bir nedenden yukarı çıkıp onunla yüzleşmek mi istemişti yoksa?

"Anlayamıyorum, en başından beri istediğin bu değil miydi?" dediğini duydum. Konuşan Kate'ti, sesi kısıktı ve ağlamaktan çatallaşmıştı.

Yatağın içinde oturup nefesimi tuttum ve sesleri duymaya çalıştım. Telefonda mı konuşuyordu acaba?

"Cezalandırılmamı istedin, değil mi?" Sesi kulak tırmalıyordu.

Sonra yanıt geldi ama bu yanıt ilk başta sözcüklerden oluşmuyordu.

Bir hıçkırıktı bu, karanlığın içine süzülüp yüreğimi ağzıma getiren kısık sesli bir iniltiydi.

"Böyle olmaması gerekiyordu."

Luc'un sesiydi bu, acıdan kendini kaybetmiş gibi bir hali vardı.

Hiç düşünmeden yataktan çıkıp Fatima'nın kapısına giderek kapının kolunu zorladım. Kilitliydi, anahtar deliğinden içeri fısıldadım, "Fati, uyan, uyan."

Hemen kapıya koştu, kahverengi gözleri karanlığın içinde kocaman açılmıştı, üst katın çatırdayan döşemelerini işaret ettiğimde kulak kabarttı. Nefeslerimizi tutup dinlemeye, konuşanın kim olduğunu anlamaya çalıştık.

"O zaman ne istiyordun?" Kate'in söylediklerini zar zor anlayabiliyordum, ağlıyordu ve sözleri gözyaşlarının içinde boğuluyordu. "Bunu istemediysen neyi istedin?"

Fatima parmaklarıyla kolumu kavramıştı, nasıl nefes aldığını duydum.

"Luc yukarıda mı?" diye fısıldadı. Başımı evet der gibi sallarken Luc'un hıçkırıklar arasında söylediklerini duymaya çalışıyordum.

"Senden hiçbir zaman nefret etmedim ben..." dediğini duydum. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Seni seviyorum... Seni her zaman sevdim."

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Fatima telaş içinde.

Başımı iki yana salladım, dün gece olanları zihnimde yeniden canlandırmaya çalışıyordum. Ah, Tanrım. Ah, Kate. Lütfen bana bunu yapmadığını...

Luc bir şey söyledi ve Kate'in sesi öfke içinde yükseldi, sonra bir çatırtı duyuldu ve ardından Kate ağlamaya başladı – ya acıdan ya da korkudan ağlıyordu, emin olamamıştım. Luc'un sesi de öyle boğuk geliyordu ki ne dediğini anlayamadım. Kontrolünü kaybetmek üzere gibiydi.

"Ona yardım etmemiz gerek," diye fısıldadım Fatima'ya. Başını evet der gibi salladı.

"Thea'yı alıp yukarı hep birlikte çıkalım. Sayıca üstün olalım. Luc sarhoş gibi."

Fatima'nın ardından merdivenleri inerken Kate ve Luc'u dinlemeye devam ediyordum. Belki de haklıydı. Luc kendinde değildi.

"Benim için sadece sen vardın," dediğini duydum merdivenlerden aşağı koştuğumuz sırada. Luc'un sözlerinde keder vardı. "Tanrı'dan bunun böyle olmamasını dilerdim ama bu doğru. Seninle olmak için her şeyi yapardım."

"Yanına gelecektim!" diye hıçkırdı Kate. "Bekleyecektim, fikrini değiştirmesini sağlayacaktım. Neden ona güvenemedin ki? Neden *bana* güvenemedin?"

"Yapamadım..." Luc'un nefesi kesildi, koridorda Thea'nın odasına doğru koştuğum sırada sözleri kulağıma belli belirsiz geldi. "Bunu yapmasına izin veremedim. Beni geri göndermesine izin veremedim."

Odaya daldığımızda Thea yatağında doğruldu, yüzündeki dehşet ifadesi Fatima ile beni görünce yerini şoka bıraktı.

"Neler olup bitiyor?" dedi nefes nefese.

"Luc," dedim. "Buraya gelmiş. Galiba... Tanrım, bilmiyorum ki. Her şeyi yanlış anlamış olabiliriz Thea."

"Ne?" Hemen yataktan fırlayıp tişörtünü üstüne geçirdi. "Kahretsin. Kate iyi mi?"

"Bilmiyorum. Luc şu anda yukarıda. Kavga ediyorlar gibi. Galiba ikisinden biri bir şeyler fırlattı."

Ama Thea odadan fırlamış, yukarı koşmaya başlamıştı bile.

Tam en üst basamağa vardığı sırada bir çarpma sesi daha duyuldu – bu çok daha yüksek sesliydi. Sanki biri bir eşya fırlatmıştı, hepimiz bir an donakaldık. Sonra bir çığlık yükseldi, kapı açıldı ve koşan ayak seslerini duyduk.

Burnuma bir koku geldi. Kalbimi sıkıştıran bir kokuydu bu. Gazyağı kokusu. Tuhaf, yabancı bir ses de geliyordu. Tam çıkaramadığım bir sesti bu ama içimi açıklayamayacağım bir dehşet duygusuyla doldurmuştu.

Kate, korkudan taş kesilmiş bir yüzle merdivenlerden koşarak indiğinde duyduğumun ne olduğunu anladım. Kıvılcımların çıtırtısıydı bu.

"Kate?" dedi Fatima. "Neler oluyor?"

"Dışarı çıkın!" Kate, Fatima'yı geçip ön kapıyı açtı. Sonra, bizim kıpırdamadığımız bir anda yeniden bağırdı. "Duymadınız mı beni? Dışarı çıkın, hemen! Lamba kırıldı – her yere gazyağı döküldü."

Lanet olsun. Freya.

Merdivenlere koştum ama Kate beni bileğimden yakalayıp geri çekti.

"Beni duymadın mı? *Hemen* dışarı çık Isa! Yukarı çıkamazsın, döşemelerin arasından damlıyor."

"Bırak beni!" diye bağırıp bileğimi çektim. Gölge bir yerlerden havlamaya başladı, korku ve telaş dolu, kendini tekrar eden tiz bir sesti bu. "Freya yukarıda."

Kate'in beti benzi atmıştı, beni bıraktı.

Merdivenleri yarıladığım sırada duman yüzünden çoktan öksürmeye başlamıştım bile. Yanan gazyağı damlaları üst kattaki tahta döşemelerin arasındaki boşluklardan damlıyordu. Kollarımla başımı korusam da bu acıyı gözlerimdeki ve boğazımdaki sızıyla karşılaştırdığımda hiç hissetmiyor gibiydim. Duman çoktan yoğunlaşmıştı ve acı bir kokusu vardı. Nefes alınca canım acıyordu ama bunları düşünemiyordum bile. Tek düşünebildiğim Freya'ya ulaşmaktı.

Merdiven sahanlığına ulaştığım sırada yukarıda bir siluet belirip yolumu tıkadı.

Luc. Elleri yanmıştı ve kanıyordu, tenindeki alevleri söndürmek için gömleğinin yırtmıştı ve göğsü çıplaktı.

Beni görünce yüzü değişti, şok ve dehşet yüz hatlarını bambaşka bir şekle sokmuştu.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı kısılan sesiyle, dumanların arasından öksürerek.

Üst kattan bir camın kırıldığı duyuldu, burnuma terebentinin çığ ve uçucu kokusu geldi. Çatı katındaki dizi dizi şişeyi, bezir yağı fıçısını ve beyaz ispirtoyu düşününce midem allak bullak oldu. Hepsi döşemelerin arasından alt kattaki yatak odalarına damlıyordu.

"Yolumdan çekil," dedim nefes nefese. "Freya'yı almam gerek."

Bunu duyunca yüzü değişti.

"Freya evde mi?"

"*Senin odanda.* Yolumdan çekil!"

Arkasındaki, benimle Freya'nın arasındaki koridor alev alevdi ve Luc'un yanından geçmeye çalışırken hıçkırıklara boğulmuştum ama Luc fazlasıyla güçlüydü. "Luc, *lütfen*, ne yapıyorsun?"

Luc beni hiç de nazik sayılmayacak bir şekilde itti. Öyle bir itmişti ki merdivenlerden aşağı yuvarlandım, dizlerim ve dirseklerim soyuldu.

"Sen git," diye bağırdı. "Dışarı çık. Pencerenin altında dur."

Sonra arkasına döndü, kanlı gömleğini çıkarıp koridora dalarak Freya'nın odasına koştu.

Arkasından gitmek için sendeleyerek ayağa kalktığım sırada çatı katından bir tahta çatırdayarak düştü ve koridoru kapadı. Ellerime saracağım ya da yanan tahtayı itmek için bir şey, herhangi bir şey bulmak için etrafıma baktığım sırada bir ses duydum. Freya ağlıyordu.

"Isa, lanet pencere!" dediğini duydum Luc'un, alevlerin homurtusunun arasından. O sırada anladım, Freya'yı o cehennemden çıkaramıyordu. Onu Menzil'e atacaktı.

Haklı olduğumu, yeterince hızlı davranabileceğimi umarak koştum.

Dışarıda, Fatima ve Gölge kıyıya çekilmişlerdi ama onların peşinden küçük köprüye çıkmak yerine suya atladım. Soğuk karşısında nefesim kesilmişti, Değirmen'den gelen sıcaklığı yüzümde, Menzil'in dondurucu soğuğunu bacaklarımda hissediyordum.

"Luc!" diye bağırdım. Su belime gelene kadar bata çıka ilerleyip Luc'un penceresinin altında durdum. Giysilerim akıntıda sürükleniyordu. "Luc, buradayım!"

Camın arkasından, alevlerin ışığında yüzünü gördüm. Kısa süre önce yağan yağmurda ıslanınca yamulup sıkışan küçük pencereyi açmaya çabalıyordu. Korkudan bayılmak üzereyken pencerenin çerçevesine omuz attığını gördüm.

"Kır şunu!" diye bağırdı Kate. Suyun içinde bana doğru gelmeye çalışıyordu ama tam bunu söylediği sırada pencere bir gürültüyle açıldı ve Luc odanın dumanlı karanlığına doğru gözden kayboldu.

Bir an fikrini değiştirdiğini düşündüm ama sonra o hıçkırık dolu ağlayışı duydum ve Luc'un siluetini gördüm. Kucağında bir şey vardı ve bu şey Freya'ydı – çığlık atıyor, çırpınıyor, öksürüyor, yeniden çığlık atıp boğulurcasına öksürüyordu.

"Şimdi!" diye bağırdım. "Hemen at onu Luc, *çabuk*." Omuzları daracık pencereden sığmayacak gibiydi ama tek kolunu zorlayarak dışarı çıkardıktan sonra başını da çıkardı, ardından diğer kolunu daracık alandan uzatmayı başardı. Ciyak ciyak ağlayan Freya'yı tehlikeli bir şekilde kendinden bir kol

mesafesi kadar uzakta tutarak mümkün olduğunca dışarıya doğru eğildi.

"Bırak onu!" diye bağırdım.

Ve Luc söyleneni yaptı.

Freya düşüş sırasında tamamen sessizdi – kayıp gittiğini hissetmenin verdiği şokla küçük dilini yutmuştu.

Uçuşan giysilerinin arasından kısa bir an o yuvarlak ve şaşkın yüzünü gördüm, sonra kollarıma görkemli bir su sesiyle düştü ve ikimiz de suyun içine sürüklendik.

Menzil'in yüzeyinin altında el yordamıyla onu arıyordum, parmaklarımı yüzüne, saçlarına, elimi saran kollarına kenetledim... su beni çekiştirdikçe ayaklarım altımdan kayıp gidiyordu.

O sırada Kate, kollarımda Freya ile birlikte beni yukarı çekti, ikimiz de nefessiz kalmış ve su yutmuştuk. Freya'nın incecik öfke çığlığı geceyi delip geçti. Gözlerini ve akciğerlerini yakan soğuk ve tuzlu suya duyduğu öfkenin nefessiz çığlığıydı bu. Ama bu öfkesi ve acısı güzeldi: yaşıyordu, yaşıyordu, yaşıyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Sendeleyerek kıyıya doğru ilerledim, ayaklarım insanı içine çeken çamura batıp çıkıyordu. Fatima, Freya'yı kollarımdan aldığı sırada Thea beni yukarı çıktı, giysilerimden su ve çamur damlıyordu, ya gülüyor ya da hıçkırarak ağlıyordum, emin değildim.

"Freya," diyordum, "o iyi mi? Fatima, Freya iyi mi?"

Fatima, Freya'yı lokomotifleri andıran çığlıklarının arasından mümkün olan en iyi şekilde kontrol etti.

"Freya iyi," dediğini duydum. "Sanırım iyi. Thea, telefonumu alıp acil servisi ara, çabuk ol."

Neredeyse çıldırmış gibi ağlayan bebeğimi bana uzattıktan sonra Kate'in kıyıya çıkmasına yardım etmek için arkasına döndü.

Ama Kate orada değildi. Hâlâ suyun içinde, Luc'un penceresinin altında duruyordu ve kollarını yukarıya doğru kaldırmıştı.

"Atla!"

Luc bir ona bir suya baktı. Bir an bunu yapacağını, atlayacağını sandım ama sonra başını iki yana salladı. Yüzünde huzurlu ve kabullenmiş bir ifade vardı.

"Üzgünüm," dedi. "Her şey için."

Geriye doğru bir adım atıp pencereden uzaklaşarak odanın dumanlı derinliklerinde kayboldu.

"Luc!" diye bağırdı Kate. Kıyı boyunca yüzerek bütün pencerelere baktı, Luc'un alev alev yanan koridorun kırbaç darbelerinin arasında koşan siluetini çaresiz gözlerle aradı ama Luc kıpırdamıyordu.

Onu yatağına kıvrılıp gözlerini kaparken hayal ettim. En sonunda evindeydi...

"Luc!" diye bağırdı Kate.

Sonra, ben daha neler olup bittiğini anlamadan, hiçbirimizin onu durdurmasına fırsat bırakmadan suya dalıp Değirmen'in kapısına doğru yüzdü.

"Evet, eski Gelgit Değirmeni," diyordu Thea. "Lütfen acele edin. İtfaiye ve ambulans gelsin."

"Kate?" diye bağırdı Fatima. "Kate, sen ne..."

Ama Kate, değirmenin kapısına ulaşmıştı. Islak kollarını kapı kulpunun sıcağından korumak için ellerine kadar çekip kapıyı arkasından kapayarak gözden kayboldu.

Fatima öne doğru fırladı, bir an arkasından gideceğini sandım. Boştaki elimle bileğinden yakalamak için öne uzandığım sırada iskelenin kenarında durdu. Üçümüz de öylece kalakalmıştık, Değirmen'in dumanı rüzgârla birlikte Menzil'in üstünden eserken zar zor nefes alıyorduk, Gölge Thea'nın ayaklarının dibinde inliyordu.

Yüksek pencerelerden birinin önünden bir gölge geçtiğini

gördüm – Kate merdivenlerdeydi ve sıcak yüzünden iki büklüm olmuştu. Sonra hiçbir şey olmadı, ta ki Thea, Luc'un eski odasının penceresini işaret edene kadar.

"Bakın!" dedi, sesi korkuya boğulmuştu. Aniden yükselen alevin arasında iki siluet gördük, cehennemin kırmızı-altın sarısı ışığında karanlık bir gölge gibiydiler.

"Kate!" diye bağırdım, sesim dumandan kısık çıkıyordu. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Beni duyamayacağını biliyordum. "Kate, lütfen!"

O sırada çığ düşüyormuş gibi bir ses duyuldu – kükremeyi andıran bu patırtı karşısında hepimiz kulaklarımızı tıkayıp alev patlamalarına, Değirmen'in bütün pencerelerinden fırlayan kırık camlara ve yanan tahta parçalarına karşı gözlerimizi koruduk.

Çatının en kritik kirişlerinden biri yıkılmıştı, bütün yapı çöküverdi, kendi ağırlığı altında ezilen bir şenlik ateşi gibiydi, kıyıya cam parçacıkları ve alevli kıymıklar yağmaya başlayınca patlama karşısında yere çöktük. Freya'yı korumak için üstüne kapaklandığım sırada sırtımı dağlayan küllerin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Gürültü dindiğinde ve en sonunda ayağa kalktığımızda, Değirmen gökyüzüne kaburga gibi uzanan yanar haldeki kirişleriyle enkaza dönmüştü. Artık çatı yoktu, katlar yoktu, merdiven yoktu. Kırık pencere çerçevelerinden fırlayan ve her şeyi tüketen alev dillerinden başka geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Değirmen yerle bir olmuş, tamamen yok olmuştu.

Ve Kate artık yoktu.

Uykumdan sıçrayarak uyandım ve bir dakika boyunca nerede olduğumu anlayamadım – oda loş bir şekilde aydınlatılmış, ekipmanlardan gelen bip sesleriyle ve kısık seslerle dolmuştu. Burun deliklerimde dezenfektan, sabun ve duman kokusu vardı.

O anda her şeyi hatırladım.

Hastanede, pediatri koğuşundaydım. Freya önümdeki bebek beşiğinde uyuyordu, küçük parmaklarını sıkıca benim parmaklarıma sarmıştı.

Boştaki elimle gözyaşından ve dumandan tahriş olan gözlerimi ovuşturup son on iki saatimi anlamlandırmaya çalıştım. Aklımda birtakım görüntüler vardı – Thea, Değirmen'e ulaşmak için daracık su kanalına dalan Thea ve onu geri çeken Fatima. Alevleri söndürmek için gelen polisin ve itfaiyenin oluşturduğu kalabalık ve onlara içeride hâlâ birilerinin olduğunu söylediğimizdeki yüzleri.

Freya'nın görüntüsü, kül ve ise bulanmış tombik yanakları, güzelliği karşısında hipnotize olduğu yangını izlerken titreşen alevlerin yansımasıyla dolmuş kocaman açtığı gözleri.

En çok da, Kate ile Luc'un alevlerin arasındaki o son siluetleri.

Kate, Luc'u aramak için eve girmişti.

"Neden?" diye sorup duruyordu Thea kısılan sesiyle, ambulansı beklediğimiz sırada. Kollarını şaşkınlık içinde titreyen Gölge'ye sıkı sıkı sarmıştı. "*Neden?*"

Başımı iki yana salladım. Ama aslında bildiğimi düşünüyordum. En sonunda Ambrose'un mektubunu anlamıştım, *gerçekten* anlamıştım.

Tuhaftı ama son günlerde ve son saatlerde aslında Ambrose'u gerçek anlamda hiç tanımadığımı fark etmeye başlamıştım. On beş yaşındaki halime çok uzun süre takılıp kalmış, her şeye bir çocuğun eleştirel olmayan gözleriyle bakmıştım. Ama artık bir yetişkindim, Ambrose'un ilk tanıştığımızdaki yaşına yaklaşıyordum ve ilk kez onu bir yetişkin olarak düşünmeye kendimi zorladım – artık denktik. Ve şimdi gözüme tamamen farklı görünüyordu: kusurluydu, insana has hatalarla doluydu ve verdiği çaba duvara yazılı olduğu halde benim hiç fark etmediğim şeytanlarla savaşıyordu.

Bağımlılıklarını, içki alışkanlığını, rüyalarını ve korkularını daha önce hiç düşünmediğimi şimdi, biraz da utanarak anlıyordum. Kendi hikâyemize onunkini göremeyecek kadar çok dalmıştık. Kate ve Luc için yaptığı fedakârlıkları, Kate için Salten'a resim öğretmeni olmak adına vazgeçtiği kariyerini hiç fark etmemiştim. Bağımlılıklarından kurtulmanın ve uyuşturucudan uzak durmanın ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemiştim – bunların hiç ilgimi çekmediği apaçıktı.

Sorunları aslında burnumuzun dibinde yaşandığı halde – kafedeyken Thea'nın bize anlattığı o acı dolu konuşma gibi– biz her şeyi yalnızca kendi endişelerimizin çerçevesinden gördük. Birlikte kalmak istedik, Değirmen'i gizli sığınağımız ve oyun alanımız olarak kullanmaya devam etmek istedik ve Ambrose'un sözlerini yalnızca mutluluğumuzu tehdit ettikleri zaman duyduk.

Gerçek şu ki, ben aslında Ambrose'u hiç tanımıyordum. Hayatlarımız tek bir yaz için kesişmişti, hepsi buydu ve onu *bana* verdikleri için –şefkat, özgürlük, kâbusa dönüşen aile hayatımdan anlık kaçış– seviyordum. Kişiliği için değil. Bunu

artık biliyordum. Ama, aynı zamanda, en sonunda onu ve ne yaptığını anladığımı sanıyordum.

Bir bakıma haklıydım da. O, kendi çocuğu tarafından zehirlenmiş ve çocuğunu bu durumun doğuracağı sonuçlardan korumak için yapabileceği tek şeyi yapan bir adamın mektubuydu. Ama söz konusu çocuk Kate değildi. Luc'tu.

Biz her şeyi yanlış anlamıştık, sonunda bunun farkına varmıştım. Yalnızca mektubu değil, her şeyi yanlış anlamıştık. Ambrose'un evden gönderdiği Kate değil, Luc'tu. *Neden ona güvenmedin?* demişti Kate. Ama Luc'un güveni defalarca boşa çıkmıştı. Bence korktuğunun başına gelmek üzere olduğunu düşünmüştü – yani Ambrose'un bu çocuğu eve getirerek, onu severek, ona ilgi göstererek sergilediği cömertlikten pişman olduğunu. Ambrose'un sevgisini defalarca sınamıştı – *bu* adamın ona ihanet etmeyeceğinden, *bu* adamın sevgisinin asla bitmeyeceğinden emin olmak için onu çaresizce kendinden uzaklaştırmıştı.

Mary, Kate'in Ambrose ile kavga edişine kulak misafiri olan tek kişi değildi. Luc da onları duymuş ve Thea ile benim anlamadığımızı anlamış olmalıydı – evden gönderilecek kişinin Kate değil, kendisi olduğunu. Nereye gönderilecekti bilmiyordum; büyük ihtimalle yatılı okula gönderilecekti, Ambrose'un Thea'ya söylediklerinden bunu anlıyordum. Ama defalarca ihanete uğrayan Luc, bundan en başından beri korktuğunun başına geliyor olduğu sonucunu çıkarmış olmalıydı. Ambrose'un onu annesine geri gönderdiğini düşünmüştü.

Ve çok, çok aptalca bir şey yaptı – aşk acısı çeken ve kaçtığı cehenneme geri gönderilmeyi asla istemeyen on beş yaşında bir çocuğun yapacağı bir şeydi bu.

Ambrose'u öldürmek mi istemişti? Bilmiyordum. Gözlerimi Freya'nın melekleri andıran uykulu yüzüne bakarak öylece otururken bunu merak etmiştim ve iki senaryoya da inanabi-

hıvordum. Ambrose'u öldürmek istemiş olabilirdi – bir anlık öfkeyle bunu istemişti belki ve geri dönemeyecek kadar geç olduğunda da büyük pişmanlık yaşamıştı. Belki de onu yalnızca cezalandırmak, rezil etmek istemişti. Ya da belki hiçbir şey düşündüğü bile yoktu – yalnızca içinde yanan öfkeyi ve çaresizliği dışa vurmak istemişti.

Her şeyin bir hata olduğuna inanmak istiyordum. Ambrose'u asla öldürmek istemediğine, yalnızca onu küçük düşürmek, acil servisi aratmak ve eroinli bir kusmuk gölünün içinde bulunmasını, işinden atılmasını, kendisinin çekmek üzere olduğu acıyı onun çekmesini istiyordu. Luc, eroinin içinde büyümüş bir bağımlı çocuğuydu ve ağızdan alınan aşırı dozun güvenilir olmadığını, Ambrose'un ölmesinin ne kadar zaman alacağını, etkilerinin tam terse dönme olasılığını biliyor olmalıydı.

Ama emin değildim.

Aslında bunun artık pek de önemi yoktu. Önemli olan... önemli olan yaptığı şeydi.

Kate'in kendisinin yaptığını o tuhaf, soğuk, adım adım ilerleyen anlatımıyla iddia ettiği şeyleri yapmıştı. Okuldan kaçmıştı, Kate'in ve Ambrose'un Salten House'ta olduklarından emin olduğu bir gündüz saatinde Değirmen'e dönmüştü. Değirmen'de Ambrose'un zulasını kapağı çevrilerek açılan bir şarap şişesine boşaltmış ve Ambrose akşam okuldan eve geldiğinde bulsun diye masada bırakmıştı. Ardından bulabildiği en suçlayıcı çizimleri alıp okula göndermişti.

Ah, Ambrose. Luc'un yaptıklarını anladığında neler hissetmiş olduğunu hayal etmeye çalıştım. Gözünü açan şarabın tuhaf tadı mı olmuştu? Yoksa üstüne çöreklenmeye başlayan o tuhaf uyku hali miydi? Zaman almış olmalıydı... Ambrose'un olanların farkına varması zaman almış olmalıydı... eroin mide zarına ve kanına nüfuz ederken ikiyle ikiyi toplamak zaman almış olmalıydı.

Freya'nın elini tutup otururken tüm olan biten gözümün önünde bir sepya film gibi canlanmıştı. Ambrose şişeyi inceliyor, sonra üstünde sağlam duramadığı ayaklarıyla kalkıyordu. Teneke kutuyu gizlediği büfeye yürüyordu. Kutuyu açıyordu... ve Luc'un ne yaptığını, yuttuğu dozun boyutunu o an anlıyordu.

Huysuz elleri o titreyen harfleri karalarken, Kate'e kardeşini yaptığı şeyin sonuçlarından koruması için yalvarırken ne düşünüş, ne hissetmişti?

Bilmiyordum. Neler olduğunun farkına varmanın acısını, Luc'un yaptığı hatanın büyüklüğünü ve aldığı acı veren o dürtüsel intikamı hayal bile edemiyordum. Freya'ya bakarken ve elimi sıkıca saran parmaklarını hissederken emin olduğum bir şey vardı. İlk kez Ambrose'un yaptıklarını anlamıştım. Tamamen anlamıştım ve en sonunda tüm bunlar bana anlamlı gelmişti.

İlk düşüncesi kendini kurtarmak değil, çocuğunu kurtarmak olmuştu. Yetiştirdiği, sevdiği, korumaya çalışıp yenildiği çocuğu.

Bebekken Menzil'den kurtardığı, bezini değiştirdiği, çekip gitmeden önce annesini sevdiği o tatlı, güven dolu çocuğun cehenneme geri dönmesine izin vermişti.

Luc'un gitmesine bir kez izin vermişti ve Luc'un bakış açısına göre ona yeniden ihanet etmeyi planladığını anlamıştı. *Yaptıklarımın nereye varacağını göremeyecek kadar aptaldım... Bunu başka kimse acı çekmesin diye yapıyorum...*

Bu notu yalnız bir yaşamın –kendi yaşamının– sona ereceğinden emin olmak için yazmıştı. Ve bunu Kate'e yazmıştı, Luc'a değil. Babasını dünyadaki herkesten daha iyi tanıyan Kate'in onun ne dediğini –babasının ondan kardeşini korumasını istediğini– anlayacak ve bilecek tek kişi olduğunun farkındaydı.

Başka kimseyi suçlama tatlım. Ben kararımı verdim ve bu ko-

nuda içim rahat... Ve en önemlisi de, bütün bunların boşa gitmesine izin verme.

Ve Kate... Kate, babasının dileklerini elinden geldiğince gerçekleştirmişti. Luc'u korumuş, yıllar boyunca onun için yalan söylemişti. Ama Ambrose'un mektubunun bir kısmını yerine getirememişti. Luc'u suçlamıştı. Onu yaptığı şey yüzünden sert bir şekilde suçlamıştı. Ve onu hiçbir zaman affetmemişti.

Sonuçta Luc haklıydı. Kate, polise Ambrose'un ortadan kaybolduğunu söylemek için on altı yaşlarını doldurmalarını bekleyebilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Ve Luc kaçtığı hayata geri gönderilmişti.

Hayatı boyunca sahip olduğu tek ebeveyni kardeşine beslediği aşk yüzünden öldüren Luc da Kate'in ondan soğuduğunu ve kaçtığını görmüştü. Fransa'ya gönderildiğinde bunun Kate'in işi olduğunu biliyordu – Kate, Luc'un işlediğini yalnızca kendisinin bildiği bu cinayet yüzünden onu cezalandırıyordu.

Luc'un bir gece vakti hıçkırıklar içinde ağlayarak *Seninle olmak için her şeyi yapardım... benim için sadece sen vardın...* deyişlerini hatırlıyordum.

Ve galiba içim sızlıyordu.

Beşinci Kural

Yalana Ne Zaman Son Vereceğinizi Bilin

Gerçek bir devlet sağlık hizmeti stiliyle, Freya ile birlikte, yatağa ihtiyaçları olduğu gerekçesiyle ertesi sabah dokuzda apar topar taburcu edildiğimiz için bizi hastaneden almaya Owen gelmedi – onu henüz aramamıştım.

Telefonum evin içinde diğer her şey gibi yanmıştı ve hastanede hemşire odasından telefon etmeme izin verdiler ama parmaklarım rakamların üstünde gezinirken içimden bir şey bunu başaramadı ve yapmamız gereken konuşmayla yüzleşemedim. Kendi kendime bu isteksizliğimin onu çağırmanın hiç de pratik olmayışından kaynaklandığını söyledim – Londra'da trafiğin en yoğun olduğu saatte aramızdaki karmaşık otoyol ağını aşıp buraya gelmesi saatler sürerdi. Ama aslında sorun bu değildi ya da sadece bu değildi. Gerçek şu ki, dün gece Freya'nın hayatı gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçerken içimde bir şeyler kıpırdanmıştı. Nasıl olduğunu ve ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordum.

Owen yerine Fatima'yı aradım ve Freya'yı ödünç aldığım bir battaniyeye sarıp pediatri binasının dışında beklediğim sırada bir taksi durdu. Fatima'nın ve Thea'nın penceredeki soluk yüzlerini gördüm.

Taksiye binip Freya'yı Fatima'nın hassas bir şekilde organize ettiği koltuğa yerleştirdikten sonra Gölge'nin yerde, Thea'nın ayaklarının dibinde dümdüz yattığını gördüm. Thea'nın eli tasmasındaydı.

"Bu sabahın erken saatlerinde korkunç bir şekilde taburcu edildik," dedi Fatima, ön koltuktan arkasına bakarak. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Sahil yolundaki bir pansiyondan yer ayırttım. Bence Mark Wren, en azından polis bizimle konuşana kadar buralarda takılmamızı isteyecektir."

Başımı evet dercesine salladım. Parmaklarımla cebimdeki notu, Ambrose'un notunu iyice sıkmıştım.

"Ben buna hâlâ inanamıyorum." Thea'nın yüzü bembeyazdı, parmakları Gölge'nin tüylerinin arasında gergin bir şekilde kıpırdadı. "Yani onun... Sence o mu yaptı? Koyunu diyorum?"

Ne demek istediğini biliyordum. Luc mu yaptı? Bunu da diğer her şeyi de Luc mu yaptı? Onların da geceyi benim gibi geçirdiklerini biliyordum. Düşünerek. Şaşırarak. Yalanların arasından doğruyu sıyırmaya çalışarak.

Fatima'ya baktım.

"Bilmiyorum," dedim en sonunda. "Sanmıyorum."

Ama orada durdum. Çünkü gerçekten düşündüğümü söylemek istemiyordum. Taksi şoförünün yanında olmazdı. O, Rick değildi, onu tanımıyordum. Ama buralı olmalıydı. Doğrusu, Luc'un yaptığı ya da yapmadığı bütün her şeyin arasından, bence bu konuda ondan kuşkulanmakta hata etmiştik.

O notu Kate'ten nefret ettiği ve Ambrose'un ölümünü gizlediğinden kuşkulandığı için yazdığını düşünmüştüm. Bizi korkutup itiraf etmemizi sağlamak istediğini düşünmüştüm. Gerçeğin ortaya çıkmasını istediğini düşünmüştüm.

Ama daha sonra, Kate bana şantajdan ve paradan söz edince merak etmeye başladım. Bu hiç Luc'un yapacağı türden bir şey gibi gelmemişti bana. Soğukkanlılıkla Kate'in kaynaklarını tüketmeyi hesaplamış olamazdı. Luc'un parayı umursadığını

düşünemiyordum ama skoru eşitlemeye çalışmış olabilirdi, Kate'in ona yaşattığı acının bedelini ödemesini istemişti... evet, bu onun yapabileceği türden bir şeydi.

Ama dün geceden sonra bunların hiçbirine artık inanmıyordum. Çok saçmaydı. Kate hariç, içimizde gerçeği bilen tek kişi Luc'tu ve bizden bile daha fazla yalan söylemişti. O da bizim gibi Oyun'un bir parçasıydı ve gerçek ortaya çıkarsa bizden daha çok şey kaybederdi. Üstelik, hastanede geçirdiğim o uzun gece boyunca düşünecek, Owen'ın bana gönderdiği hüküm listesini hatırlayacak zamanım olmuştu ve tarihlerden biri aklıma takılmıştı.

Hayır. Bence o notu başka biri yazmıştı.

Postanedeki parmaklarını, tırnaklarının altına kan bürümüş o güçlü parmaklarını hatırlıyordum.

Ve Luc konusunda olmadığım kadar emin olduğum bir şey vardı, o da Kate'in bunu yapabilecek biri olduğuydu.

Pansiyona vardığımızda Freya ile birlikte sürünerek yatağa girdim, ikimiz de derin bir suyun içine batan cesetler gibi uyuyakaldık. Saatler sonra ben suyun yüzeyine çıktım ve bir süre tuhaf bir bağlantısızlık hissettim.

Pansiyon sahil yolunda, okuldan yalnızca birkaç kilometre uzaktaydı ve yatağa oturup kırışmış, tuz lekeli giysilerimi düzeltip Freya'nın terli saçlarını yüzünden çektiğimde odamdan gördüğüm manzara Kule 2B'den yıllar önce gördüğüm manzarayla aynıydı.

Bir an, kızımın yanımda uyuyor olmasına rağmen on beş yaşıma geri dönmüştüm ve işte yine oradaydım; martıların sesi kulaklarımdaydı, ahşap pencere pervazından tuhaf, parlak bir ışık yansıyordu ve en iyi arkadaşım yanımdaki yataktaydı.

Gözlerimi kapayıp geçmişin sesini dinledim, kendimi o eski halimin, arkadaşları hâlâ etrafında, hataları ise önünde olan o kızın teninde hayal ettim.

Mutluydum.

O sırada Freya kıpırdanıp mızmızlandı ve bütün illüzyon bozuldu. Yine otuz iki yaşındaydım, avukattım ve anneydim. Gece boyunca savaştığım zihnimin derinliklerindeki o bilgi bir ağırlık gibi üstüme çöktü.

Kate ve Luc ölmüştü.

Freya'yı kucakladım ve esneyerek aşağıya inip denize bakan kış bahçesinde oturan Fatima ile Thea'nın yanına gittik.

Aylardan temmuzdu ama hava serin ve griydi, bulutlar yağmur tehdidi savuruyordu, karanlık çizgileri Gölge'nin omurgasındaki uçuşan gri tüyleriyle aynı tondaydı. Gölge, Thea'nın ayaklarının dibine kıvrılmıştı, siyah burnu Thea'nın elindeydi ama bahçeye girdiğimde başını kaldırıp parlak gözleriyle bana baktıktan sonra başını yeniden yere koydu. Kimi aradığını biliyordum. Bir köpeğe Kate'in ölümünün kesinliğini ve adaletsizliğini nasıl anlatabilirdiniz? Bunu daha kendim bile anlayamamıştım.

"Polis merkezinden aradılar," dedi Fatima. Oturduğu sandalyede dizlerini kendine doğru çekip göğsüne yapıştırdı. "Bu öğleden sonra dörtte oraya gitmemizi istiyorlar. Ne söyleyeceğimizi belirlememiz gerek."

"Biliyorum." İç çekip gözlerimi ovuşturduktan sonra Freya'yı müşterilerin okuması için bırakılmış eski dergilerle oynasın diye yere bıraktım. Küçük bir çığlık atarak dergilerinden birinin kapağını yırttı, onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama fazlasıyla yorgundum. Artık umurumda bile değildi.

Uzun bir süre sessizce oturup onu izledik. Sormasam da diğerlerinin de geceyi benim gibi geçirdiğini biliyordum: olanları anlamaya, *inanmaya* çalışmışlardı. Sanki daha dün ikişer kolum ve bacağım varken bugün uyandığımda geriye yalnızca üçü kalmıştı.

"Kate kuralları bozdu," dedi Thea. Sesi kısık ve afallamış gibiydi. "Bize yalan söyledi. *Bize* yalan söyledi. Keşke bize söyleseydi. Bize güvenmedi mi?"

"Bu onun sırrı değildi," dedim. Yalnızca Kate'i değil, Owen'ı da düşünüyordum. Yıllar boyunca ona nasıl yalan söylediğimi, kendi yazılmamış kurallarımıza ihanet ettiğimi düşünüyordum. Çünkü doğru bir yanıt yoktu, değil mi? Her şey karşılıklıydı – bir ihanete karşı başka bir ihanet. Kate'in Luc'un sırrını koruma ya da arkadaşlarına yalan söyleme seçeneği vardı. O da yalanı seçmişti. Kurallı bozmayı seçmişti. Seçimi... bunu fark edince yutkundum. Seçimi Luc'u korumak olmuştu. Ama bizi de korumayı seçmişti.

"Ben anlamıyorum," diye çıkıştı Fatima. Berjerin basma kumaşını tutan yumruklarını sıktı. "Ambrose'un bunlara izin vermesini anlamıyorum! Ağız yoluyla aşırı doz almak uzun sürer ve neler olduğunu hemen anlamamış bile olsa notu yazdığı sırada anlamış olduğu apaçık. Acil servisi arayabilirdi! Kendini kurtarmaya çalışmak varken son anlarını ne bok yemeye Kate'e Luc'u korumasını söylemekle geçirdi?"

"Belki de başka seçeneği yoktu," dedi Thea. Koltuğunda kımıldandı, yün süveterinin manşetlerini mahvolmuş parmaklarının üstüne kadar çekti. "Değirmen'de sabit telefon hattı yok, unuttunuz mu? Ambrose'un o günlerde cep telefonu var mıydı, onu bile bilmiyorum. Kate'in vardı ama Ambrose'u hiç cep telefonuyla görmedim."

"Belki de..." Durdum. Halıda oynayan Freya'ya baktım.

"Ne?" diye sordu Fatima.

"Belki de kendini kurtarmak onun için en önemli şey değildi." Buna kimseden yanıt gelmedi. Fatima dudağını ısırdı, Thea pencereden uzaklara, huzursuz denize doğru baktı. Kendi babasını düşünüp düşünmediğini, onun da aynı şeyi seçip seçmeyeceğini kendine sorduğunu düşündüm. Babasının böyle bir seçim yapacağından kuşkuluydum.

Mary Wren'i, hemzemin geçitte ettiği lafları düşündüm. *O çocuklar için kendini ateşe atardı...*

Sonra söylediği başka bir şeyi hatırladım ve mideme sancılar girdi.

"Size söylemem gereken bir şey var," dedim. Thea başını kaldırıp bana baktı.

"Arabadayken koyunu soruyordunuz ve o sırada size söyleyemedim ama..." Durdum, düşüncelerimi sıraya koymaya, Mary beni istasyona bıraktığından beri zihnime gölge gibi yayılan o fikri açıklamaya çalışıyordum. "Bunu Luc'un yaptığını düşündük çünkü bildiklerimizle örtüşüyordu ama bence yanıldık. Gerçek ortaya çıktığında onun da bizim gibi kaybedeceği şeyler vardı. Hatta onunkiler daha fazlaydı. Üstelik ben o gece onun Rye'da gözaltında tutulduğundan çok eminim." Benden açıklamamı istemediler, ben de bunun için can atmıyordum. "Bir şey daha var – siz yokken Değirmen'e gittiğim gün Kate'in söylediği bir şey."

"Söyle çabuk," dedi Thea sert bir dille.

"Kate şantaja uğruyormuş," dedim sakince. "Yıllar boyunca devam etmiş bu. Koyunun nedeni de bu, çizimlerin de. Onun da yakında kan kaybetmeye başlayacağını söylemenin bir yoluymuş."

"*Olamaz!*" dedi Fatima. Koyu renkli eşarbının altındaki yüzü soluktu. "Olamaz! Nasıl bize söylememiş olabilir?"

"Endişelenmemizi istememiş," dedim çaresizce. Şu anda bu çok anlamsız görünüyordu. Keşke bize söylemiş olsaydı. "Ama bu Luc'un yapacağı türden bir şeye benzemiyor. Üstelik şantaj yıllar önce, Luc Fransa'dayken başlamış."

"O zaman kim yaptı?" diye sordu Thea.

"Mary Wren."

Uzun bir sessizlik oldu. Bir süreliğine ikisi de öylece oturmaya devam etti, ardından Fatima yavaşça başını onaylarcasına salladı.

"O Kate'ten hep nefret ederdi."

"Peki bu nereden çıktı?" diye sordu Thea. Parmakları Gölge'nin tüylerinde huzursuzca gezindi, kulaklarını okşadı, duman renkli tüyleri sert ve ısırılmış derisine dokundu.

"İstasyon yolundan," dedim. Parmaklarımı alnıma bastırıp Mary'nin kullandığı sözcükleri hatırlamaya çalıştım. Başım ağrıyordu ve dergiyi lime lime eden Freya'nın neşeli çığlıkları baş ağrımı arttırıyordu. "Mary beni istasyona bıraktı ve bir şey söyledi... O sırada çok dikkat etmemiştim, Kate ve Luc hakkında söylediklerinin şaşkınlığı içindeydim... ama Kate ve koyun hakkında bir şeyler söyledi, *O kızın ellerinde kan var ve bu yalnızca o koyunun kanı değil*, dedi. Koyunu nereden biliyor ki?"

"Mark'tan mı?" diye tahmin yürüttü Fatima ama Thea başını iki yana salladı.

"Kate polisi aramamıştı ki, hatırlıyor musun? Gerçi bence polisi çiftçi aramış olabilir."

"Olabilir," dedim. "Ama Kate'in ona çenesini kapaması için para verdiğinden çok eminim. İki yüz poundun amacı buydu. Ama sorun Mary'nin ne söylediği de değil – sorun, bunu söyleyiş *biçimi*. Bu..." Durdum, doğru sözcükleri bulmaya çabalıyordum. "Bu... *kişiseldi*. Kötü niyetliydi. Sanki Kate'in yaptığının bedelini ödemiş olmasından zevk almıştı. O not düşmancaydı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Nefret kokuyordu ve Mary o sözleri söylerken burnuma aynı koku geldi. O notu Mary yazdı, bundan eminim. Bence çizimleri de o yolladı. Hepimizin adresini bulabilecek tek kişi o."

"Peki şimdi ne yapabiliriz?" diye sordu Fatima.

Thea omuzlarını silkti.

"Yapmak mı? Ne yapabiliriz mi? Hiçbir şey. Hiçbir şey söylemeyeceğiz. Mark'a söyleyemeyiz, değil mi?"

"Boş mu vereceğiz? Bizi tehdit etmesine ve bunun yanına kâr kalmasına izin mi vereceğiz?"

"Yalan söylemeye devam edeceğiz," dedi Thea acımasızca. "Ama bu kez bunu düzgün yapacağız. Bir hikâye uydurup ona sadık kalacağız ve bunu herkese anlatacağız Polise, ailelerimize... herkese. Ambrose'un intihar ettiğine inanmaya devam

etmelerini sağlayacağız, sonuçta onun istediği buydu. Kate'in istediği buydu. Ama keşke elimizde hikâyemizi güçlendirecek *bir şey* olsaydı."

"Pekâlâ..." Elimi cebime sokup üstünde Kate'in adının yazılı olduğu çok eski ve çok katlanmış, artık tuz ve su lekesiyle de kaplı olan zarfı çıkardım.

Bunlara rağmen okunaklıydı – tamamen. Tükenmez kalemin mürekkebi akmıştı ama silinmemişti ve Ambrose'un kızına yazdığı sözcükler hâlâ okunabilirdi: *Hayatına devam et: Yaşa, sev, mutlu ol, asla arkana bakma. En önemlisi de, bütün bunların boşa gitmesine izin verme.*

Ama şimdi sanki bizimle konuşuyordu.

Taksi bizi Salten'daki mesire yerinde bıraktı, Fatima şoförün parasını verirken ben aşağı inip bacaklarımı esnettim. Dalgakıranın yanındaki betondan bodur polis merkezine değil, limana ve ardındaki denize doğru bakıyordum.

Bu, beni Salten House'taki odamın penceresinden selamlayan aynı denizdi, çocukluğumun denizi; değişmez ve yatıştırılamaz. Bu düşünce nedense beni yatıştırıyordu. Denizin tanık olduğu ve enginliğine kabul ettiği her şeyi şöyle bir düşündüm. Gelgit Değirmeni'nin küllerini –Kate ve Luc'la birlikte– kendine katışını düşündüm. Yaptığımız her şeyi –bütün hatalarımızı, bütün yalanlarımızı– düşündüm, hepsi yavaşça silinip gidiyordu.

Thea dibimde durum saatine baktı.

"Neredeyse dört oldu," dedi. "Hazır mısın?"

Başımı evet dercesine salladım ama hareket etmedim.

"Düşünüyordum," dedim, Fatima taksiden geriye doğru bir adım attığında. Ve taksi de yoluna koyuldu.

"Ne konuda?" diye sordu.

"Şey..." Sözcükler aklıma neredeyse kendiliğinden geldi ve şaşırarak söyleyiverdim. "Suç konusunda."

"Suç mu?" Fatima kaşlarını çattı.

"Dün gece şunu fark ettim, ben on yedi yılımı Ambrose'un başına gelenlerin bir bakıma bizim hatamız olduğunun düşünerek geçirdim. Bizim yüzümüzden öldüğünü – çizimler yüzünden, sürekli o eve gitmemiz yüzünden."

"Ondan bizi çizmesini istemedik ki," dedi Fatima kısık sesle. "Bunların hiçbirini istemedik."

Ama Thea başını onaylarcasına salladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ne kadar mantıksız olursa olsun ben de böyle hissettim."

"Ama şunu fark ettim..." Durdum, doğru sözcükleri aradım, zihnimde henüz yarısı şekillenmiş bir algıyı çözmeye çalıştım. "Dün gece şunu fark ettim... onun ölümünün bununla hiçbir ilgisi yoktu. Çizimlerle hiçbir zaman ilgisi yoktu. Bizimle hiçbir zaman ilgisi yoktu. Bu hiçbir zaman bizim hatamız olmadı."

Thea başını yavaşça onaylar gibi salladı. Sonra Fatima bizimle kol kola girdi.

"Utanmamız gereken hiçbir şey yok," dedi. "Hiçbir zaman da olmadı."

Tam dönüp polis merkezine doğru yürüdüğümüz sırada taş evlerin arasından dolanan daracık yollardan birinden bir siluet çıktı. Devasa bir siluetti bu, kat kat giyinmişti, denizden gelen esintide uçuşan demir grisi iki saç örgüsü vardı.

Bu, Mary Wren'di.

Bizi görünce durdu, ardından gülümsedi ve bu hoş bir gülümseme değildi – elinde gücü olan ve bunu kullanmaya niyetli birinin gülümsemesiydi. Sonra rıhtımdan bize doğru yürümeye başladı.

Ama biz de yürümeye başlamıştık, üçümüz de kol kolaydık. Mary, yolumuzu kesmek için yön değiştirdiğinde Fatima'nın kolumu sıktığını hissettim ve Thea'nın parke taşlardaki topuklarının hızının arttığını duydum.

Biz yaklaştıkça Mary de artık sırıtmaya başlamıştı, kocaman sarı dişleri savaşmaya hazır bir yaratık gibi ortaya çıkmıştı. Kalbim küt küt atıyordu.

Ama gözlerinin içine baktım ve Salten'a döndüğümden beri ilk kez suçluluk duymadım. Korkusuzdum. Ve gerçeği biliyordum.

Mary Wren tökezledi. Adımlarını kaçırdı ve üçümüz kol kola yanından geçip gittik. Fatima'nın kolunu kendi kolumda sımsıkı hissediyor, Thea'nın gülümsediğini görüyordum. Güneş bulutların arasından sızarak gri denizi parlatıyordu.

Mary Wren, arkamızdan anlaşılmaz bir şeyler bağırdı.

Ama üçümüz de yürümeye devam ettik.

Ve arkamıza bakmadık.

Freya'ya büyüdüğünde anlatacağım bir hikâye var. Bu bir ev yangınına, hatalı elektrik tellerinin neden olduğu bir kazaya, geceleyin kırılan lambaya dair bir hikâye.

Kızının hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atan bir adamın ve onu seven, artık dönüşü olmadığını bildiği halde onu kurtarmaya çalışan en iyi arkadaşımın hikâyesi.

Cesaretin, diğerkamlığın ve fedakârlığın hikâyesi – bir babanın intiharı ve çocuklarının yasıyla ilgili.

Ve umutla ilgili bir hikâye – dayanılmaz olan gerçekleştikten sonra hayatımıza nasıl devam edeceğimizle ilgili. Kendi hayatlarını feda etmiş insanların anısı için kendi hayatlarımızı en iyi şekilde yaşamamızla ilgili.

Polis merkezine gittiğimizde Thea'nın, Fatima'nın ve benim Çavuş Wren'e anlattığımız hikâye bu. Ve Çavuş Wren bize inandı çünkü gerçekti.

Yalandı da aynı zamanda.

Neredeyse yirmi yıldır üçümüz de yalan söylüyorduk. Ama şimdi, en sonunda, nedenini biliyorduk. Şimdi, en sonunda, gerçeği biliyorduk.

Aradan iki hafta geçmişti ve Freya ile yine bir trendeydik, bu kez Aviemore'a gidiyorduk, Kuzey Denizi'ni geçmeden Salten'dan ne kadar uzaklaşabilirseniz o kadar uzaktaydı.

Tren kuzeye doğru son sürat ilerlerken söylediğim yalanları düşündüm, Freya kucağımda uyuyordu. Yalanları, hayatımı

ve sevgi dolu o iyi adamla olan ilişkimi zehirleyen o yalanları düşündüm. Kate'in bu yalanlar uğruna ödediği bedeli ve Freya'yı nasıl tehlikeye soktuklarını düşündüm. Onu öyle sıkı sardım ki uykusunda kıpırdanmaya başladı.

Belki de artık yalanlara bir son vermenin zamanı gelmişti. Belki de... belki de üçümüz de artık gerçeği söylemeliydik.

Ama sonra Freya'ya baktım. Bildiğim bir şey vardı – onu kendi yaşadıklarımın içine asla ama asla sürüklemek istemiyordum. Onu söylediği yalanlara karşı bir hikâye uydurmak zorunda bırakmak, boşlukları doldurmaya itmek, en son ne söylediğini hatırlamaya çalışmak ve arkadaşlarının ne söylemiş olabileceğine dair tahmin yürütmeye zorlamak istemiyordum.

Diğerlerini korumak için sürekli tetikte olmasını istemiyordum.

Ambrose'un Kate için, Luc için yaptığı fedakârlığı düşündüm ve biliyordum – Freya'ya asla gerçeği söylemeyecektim. Çünkü söylersem yükümü ona da geçirmiş olacaktım.

Bunu yapabilirdim. Fatima, Thea ve ben bunu yapabilirdik. Sırrımızı saklayabilirdik. Bunu yapacaklarını biliyordum. Pansiyondaki odalarımızda fısıltılarla uydurduğumuz hikâyemize –belli belirsiz zamanlamalara ve ölüm sırasında başka yerde olduğumuza– sadık kalacaktık. Bu, Kate için yapabileceğimiz son şeydi.

York civarındayken telefonumdan gelen bip sesi henüz uykuya dalmamış olan Freya'nın kollarımda kıpırdanmasına neden oldu. Mesaj Owen'dandı.

Nasıl gidiyor – trene yetişebildin mi?

Yol boyunca hep onu düşünmüştüm. Bu sabah Freya ile birlikte King's Cross'a doğru yola koyulduğumuzda ona el sallarken nasıl göründüğünü düşünmüştüm.

Daha öncesini, pansiyonun otoparkında arabadan inerken

titreyen ellerini, Freya'yı haftalardır görmemiş gibi, onu kurtarmak için koca bir okyanusu yüzerek açmış gibi kucaklamasını düşünmüştüm. Dudaklarını kafasının üst kısmına bastırmıştı ve başını kaldırıp baktığında gözlerinde yaşlar vardı.

Daha da öncesini, doğduğu gece ona ilk kez sarıldığında içinden taşan ışığı düşünmüştüm. Şaşkınlık içinde önce Freya'ya, ardından bana bakmıştı ve şu anda bildiğim şeyi o zaman anlamıştım – Owen, Freya için kendini ateşe atardı.

Derin bir nefes alıp uzun bir süre tuttum ve Freya'nın uyuklayan yüzüne baktım. Sonra mesaja yanıt verdim.

Her şey yolunda. Babam bizi Aviemore'da karşılayacak. Seni seviyorum.

Bu bir yalandı, artık biliyordum. Ama onun için, Freya için yalan söylemeye devam ettim. Hem belki bir gün bunu gerçek de kılabilirdim.

